

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kayıp Kız ve Trendeki Kız hayranları bu sürükleyici
romanı heyecan verici bulacaklar."

— People
Haftanın Kitabı

Sisters Planet

2015'İN EN
BAŞARILI
ÇIKIŞ
ROMANI

DÜNYANIN EN ŞANSILI KIZI

JESSICA KNOLL

MÜKEMMEL HAYATI MÜKEMMEL BİR YALANDI.

"Elinizden bırakmanız imkânsız!"

—**REESE WITHERSPOON**

"Karanlık, şaşırtıcı... zekice yazılmış... düşündürücü... Ortaya çıkan gerçekler şoke edici, kesinlikle elinizden bırakmanıza engel olacak olaylar sizi kitabın başından sonuna kadar sayfalara adeta yapıştıracak." —**ENTERTAINMENT WEEKLY**

"Farklı, esprili, şivri dili ve şoke edici... Dünyanın En Şanslı Kızı başından sonuna kadar beni kendine bağladı. Kesinlikle bayıldım."

—**LAUREN WEISBERGER**

"Kayıp Kız'ı sevdiniz mi? Söz veriyorum Dünyanın En Şanslı Kızı en az onun kadar bağımlılık yaratıcı." —**GOOD HOUSEKEEPING**

"Tam on ikiden vuran bir çıkış romanı... tamamen etkileyici... şeytanice karanlık ve eğlenceli." —**PUBLISHERS WEEKLY**

"Bir sonraki kitabınız kesinlikle bu olmalı" —**PEOPLE'S STYLEWATCH**

"Tımsak ısıracak kadar bağımlılık yaratıcı, hem komik hem ürkütücü ve defalarca 'Bunu asla tahmin etmezdim' dedirten cinsten."

—**GLAMOUR**

"Jessica Knoll'un çıkış romanı kaçırarak istemeyeceğiniz türden. Kara mizahla yüklü, sinisi, tüylerinizi ürpertecek ve aklınızdan çıkaramayacaksınız." —**HEIDI ALBERT**

"Büyüleyici!" —**BOOKLIST**

Çeviren: Murat Karlıoğlu - Tugçe Nida Sevin

25 TL

www.yabanci.com.tr
Twitter: @yabanci_yayinlari
Instagram: @yabanci_yayinlari
Facebook: Yabancı Yayınları

Sisters Planet

YABANCI

MÜKEMMEL HAYATI
MÜKEMMEL BİR YALANDI.

Dünyanın En Şanslı Kızı

Özgün Adı | *Luckiest Girl Alive*

Jessica Knoll

Yayın Yönetmeni | Tuğçe Nida Sevin

Redaksiyon | Tuğçe Aysu

Kapak Uygulama ve Sayfa Düzeni | Aslıhan Kopuz

Kapak Görseli | Getty

1. Baskı, Nisan 2016, İstanbul

ISBN: 978-605-5016-53-1

Türkçe Çeviri © Murat Karlıdağ & Tuğçe Nida Sevin, 2016

© Yabancı Yayınları, 2016

Copyright © Jessica Knoll, 2015

Sertifika No: 11407

Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Bu eser AnatoliaLit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.

JESSICA KNOLL

DÜNYANIN
EN ŞANSLI
KIZI

Çeviren

Murat Karlıdağ & Tuğçe Nida Sevin

Dünyadaki Bütün TifAni FaNelli'lere

BÖLÜM 1

Elimdeki bıçağı inceledim.

"Bu Shun. Wüsthof'a kıyasla ne kadar da hafif geliyor, değil mi?"

Bıçağın sivri ucunu parmağımla kontrol ettim. Sapının neme dayanıklı olması gerekiyordu ama avucumda ıslanıyordu hemen.

"Bence bu tasarım senin ölçülerinde birine daha uygun." Kısa boylu kızların duymak istedikleri "zayıf, ufak tefek" gibi kelimelere hazırlanarak satıcıya baktım. Biraz pohpohlanmam gerekiyormuş gibi gülümsedi bana. Hoş, zarif, narin; işte bunlar yelkenlerimi suya indirecek iltifatlardı.

Ten rengi benimkinden birkaç ton daha açık olan başka bir el araya girdi ve bıçağı sapından tuttu. "Bakabilir miyim?" Ben de ona baktım: Nişanlım. Bu söz, hemen ardından gelen söz kadar rahatsız etmedi beni: Kocam. Bu söz korsemi daha da sıkı sardı; organlarımı ezerek, boğazıma sıkıntı belirtisi bir nabız ve panik göndererek. Bırakmamaya karar verebilirdim. Dövülmüş nikel ve paslanmaz çelik bıçak, (Shun'u daha çok sevdiğimi düşündüm) sessizce karnına saplayabilirdim. Satıcı muhtemelen basitçe

ve ağırbaşlı bir şekilde "Ah!" diyecekti. Arkasında burnu kabuk bağlamış bebeğini taşıyan anneydi asıl bağıran. İlk bakışta onun sıkılmışlığın, dramın tehlikeli karışımı olduğunu ve olay yerini daha sonra saracak haber muhabirlerine saldırıyı gözyaşları içinde anlatacağını anlayabilirdiniz. Gerilmeden önce, saldırmadan önce, vücudumdaki her kas alarma geçip otomatik pilota bağlanmışçasına kasılmadan önce bıçağı geri verdim.

"Heyecanlıyım," dedi Luke, Williams-Sonoma'dan havayı buz gibi donduran klimaları arkamızda bırakarak Elli Dokuzuncu Sokak'a giderken. "Ya sen?"

"Ben o kırmızı şarap kadehlerini beğendim." Ne kadar çok istediğimi göstermek için parmağımı onun parmaklarına doladım. Yemek takımlarını düşünmeye dayanamıyordum. En sonunda altı ekmek tabağı, dört salata tabağı ve sekiz yemek tabağı ile sonuçlanacaktı ve bunların küçük porselen takımlarını asla tamamlayamayacaktım. Mutfak masasında öylece duracaklardı, Luke durmadan onları kaldırmamı isteyecekti ve ben de, "Henüz değil," diyerek kestirip atacaktım ta ki bir gün, düğünden çok zaman sonra aniden gelen saplantılı bir ilhamla merkeze giden 4/5'e binip bir Martha Stewart savaşçısı gibi Williams-Sonoma'ya dalacaktım ve onca yıl önce seçtiğimiz Louvre deseninin üretiminin durdurulduğunu öğrenecektim. "Pizza yiyebilir miyiz?"

Luke güldü ve yan tarafımı hafifçe sıktı. "Nereye gidiyor bütün bunlar?"

Elim onun elinin içinde kasıldı. "Sanırım hepsi bütün bunlar yüzünden. Açlıktan ölüyorum." Bu yalandı. Öğle yemeğinde yediğim, bir nikâh davetiyesi gibi pembe ve

tıka basa doldurulmuş o kalın Reuben sandviçinden sonra hâlâ midem bulanıyordu.

"Patsy's olur mu?" Sanki bu fikir o an aklıma gelmiş gibi söylemeye çalıştım, halbuki Patsy's'in turtasından bir dilim alıp, uzayan ve beni parmaklarımla koparmaya zorlayan beyaz peynir ve başka bir dilimden üzerine düşen bir parça daha mozarellanın hayalini kurup duruyordum. Bu imkânsız hayal geçen salıdan beri tekrar tekrar dönüyordu kafamda, ki o gün nikâhla ilgili işlemleri pazar günü bitireceğimize karar vermiştik. *"İnsanlar soruyor, Tif."* *"Biliyorum anne. Yapacağız işte. Nikâha daha beş ay var!"*

"Aç değilim," derken omuzlarını kaldırdı Luke, "ama eğer çok istiyorsan." Nasıl da şakacıdır.

El ele tutuşarak Lexington Bulvarı'ndan geçtik, beyaz yürüyüş şortları ve topuklu ayakkabılar giyen ve Victoria's Secret'ın Minnesota şubesinde olmayıp da Beşinci Caddede'deki şubesinde olan bütün hazineleri gösteren güçlü bacaklı kadınların ve gladyatör sandaletlerinin kayışları bal gibi bacaklarına bir ağaçtaki üzümler gibi dolanmış bir grup Long Island kadınının yanından geçtik. Luke'a baktılar. Bana baktılar. Sorgulamadılar. Kayda değer bir rakip gibi görünmeye çalıştım bıkıp usanmadan, genç JFK ve Carolyn'i gibi mesela. Sola dönüp On Altıncı Sokak'a girdik, ardından tekrar sağa. Üçüncü Cadde'ye geldiğimizde saat henüz akşamüzeri beşti ve restoranı masaları hazır ve boş bir şekilde bulduk. Eğlenceli New Yorklular hâlâ brunch yapıyorlardı. Ben de onlardan biriydim eskiden.

"Dışarıda mı oturacaksınız?" diye sordu hostes. Başımı zı evet anlamında salladık ve boş bir masadan iki menü kaparak onu takip etmemizi istedi.

"Bir kadeh Montepulciano alabilir miyim?" Hostes kaşlarını kabaca kaldırdı, ne düşündüğünü hayal edebiliyordum; *garsonun işi buydu*, ama sadece gülümsedim ona

kıbarca: Ne kadar iyiyim görüyor musun? Sen ise ne kadar mantıksızsın? Kendinden utanmalısın.

İç çekişini Luke'a doğru yöneltti. "Siz?"

"Sadece su." O gittikten sonra, "Dışarıda hava bu kadar sıcakken nasıl kırmızı şarap içebiliyorsun anlamıyorum," dedi.

Omuz silkerek, "Beyaz şarap pizzayla gitmiyor," dedim. Beyaz şarabı, kendimi hafif ve hoş hissettiğim gecelere saklardım. Menünün makarna bölümünü görmezden gelebileceğim zamanlarda. Bir keresinde *The Women's Magazine*'de bir yazı yazmıştım. "Araştırmalar gösteriyor ki ne sipariş vereceğinize karar verdikten sonra menüyü fiziksel olarak kapatma eylemi, seçeneğinizden daha çok memnun kaldığınızı hissettirebilir. O halde, votkalı penne makarnaya göz dikmeye başlamadan önce mühürleme yöntemiyle pişirilmiş dil balığını seçeyim ve menüyü kapatayım. LoLo, patronum, "göz dikme" sözünün altını çizmişti ve şöyle yazmıştı: "İnanılmaz." Tanrım, mühürlenmiş dil balığından nefret ediyorum.

"Başka ne kaldı yapacak?" Luke sandalyesinde arkaya yaslandı ve mekik çekmeye başlayacakmış gibi ellerini başının arkasına koydu; bunların kavga başlatacak sözler olduğunu bilmiyordu. Kahverengi gözlerime zehir doldu ve bir an önce dışarı atmaya giriştim.

"Çok." Parmaklarımla saydım. "Tüm kâğıt işleri: davetiyeleler, menüler, programlar, yer kartları, hepsi. Kuaför ve makyaj için birini bulmam lazım, Nell ve diğer kızlar için de nedime elbisesi bulmam gerekiyor. Ayrıca seyahat acentesine de geri dönmemiz gerekiyor. Gerçekten Dubai'ye gitmeyi istemiyorum. Biliyorum," Luke daha söze başlamadan ellerimi kaldırdım, "tüm zamanımızı Maldivler'de geçiremeyiz. Bir plajda bütün gün uzanmak nereye kadar?

Ama sonrasında birkaç gün Paris ya da Londra yapamaz mıyız?”

Luke başını sallarken yüzü kararlı görünüyordu. Yıl boyunca yüzünde çilleri olurdu, fakat mayıs ortası gibi şakaklarına yayılır ve Şükran Günü zamanına kadar orada kalırdı. Bu benim Luke ile geçirdiğim dördüncü yazdı ve her yıl koşu, sörf, golf, uçurtma sörfü gibi tüm o iyi ve sağlıklı açık hava aktivitelerinin burnundaki altın rengi pulları kanserli hücreler gibi katlamasını izledim. Bir süre beni de alıştırdı bu pis hareket alışkanlığına, endorfine, ânı yaşamaya. Akşamdan kalmalığım bile böyle bir dinçliği durduramazdı. Cumartesi günleri çalar saatimi öğlen 1:00'e kurardım, Luke bunun çok hoş olduğunu düşünürdü. "Çok küçüksün ve çok uyumaya ihtiyacın var," derdi öğleden sonra kulağıma fısıldayarak beni uyandırırken. "Küçük" bedenimin sevmediğim başka bir tarifi. Birisinin bana "ince" demesi için ne yapmam gerekiyor?

Sonunda temize çıktım. İşin aslı çok fazla uykuya ihtiyacım yok, asıl sorun şu ki uyuduğumu sandığınız zamanlarda uyumuyordum. Kendimi diğer insanlarla aynı anda bir bilinçsizlik durumuna teslim etmeyi düşünmüyordum. Uyuyabildiğim zaman, hafta boyunca idare etmeyi öğrendiğim ince dudaklı bir istirahat değil de, gün ışığının Özgürlük Heykeli'nden patlayıp beni yatağın diğer tarafına döndürdüğü, Luke'u mutfakta amaçsızca hareket edip yumurta beyazıyla omlet yaptığı ve van komşunun çöpü en son kimin çıkardığı konusunda tartıştığını duyduğum zamanlardı. Hayatın kimseyi dehşete düşüremeyecek kadar sıkıcı olduğunu hatırlatan gündelik, banal olaylar. Kulağımdaki boş gürültüler, işte ben bu zamanlarda uyuyordum.

"Her gün bir şey yapmayı hedeflemeliyiz," diye bitirdi sözünü Luke.

"Luke, ben her gün üç şey yapıyorum." Sesimde kurtulmaya çalıştığım bir kopma vardı. Buna hakkım da yoktu. Her gün üç şey yapmalıyım ama onun yerine bilgisayarı başında kitlenmiş oturuyordum, her gün yapacağım dediğim üç şeyi yapmadığım için kendimi hırpalıyordum. Bunun gerçekte üç şey yapmaktan daha stresli olduğunu ve daha fazla zaman aldığını tespit ettim ve bu yüzden de böyle öfkeli olmaya hakkım vardı.

Şu an üzerinde olduğum tek işi düşündüm. "Davetiye-ciye kaç kere gittim geldim, biliyor musun?" Davetiyeciyi bıktırdım, sorduğu bir sürü soruyla ve gergin tavırlarıyla beni çıldırtan bir Asyalı kadın müsveddesi: LCV' kartlarına değil de davetiyeye tipo baskı yapsak ucuz mu görünür? Zarf üzerindeki adres için hattat, davetiye için el yazısı kullansak fark edilir mi? Beni belli edecek bir karar vermekten korkuyordum. Altı yıldır New York'taydım ve durum hiç çaba sarf etmeden zengin görünme üzerine yapılan uzun bir master programı gibiydi, üstelik şimdi bir de şehir merkezi derdi eklenmişti. İlk dönem öğrendim ki üniversitede çok prestijli olan Jack Rogers sandaletler, "Benim küçük liberal sanat okulum evrenin daimi merkezi olacak!" diye bağıırıyordu. Yeni bir eksen buldum ve altın, gümüş ve beyaz çiftlerimin hepsi çöpe gitti. Aynı şekilde küçük Coach bagetler de. Ardından fark ettim ki o çok ihtişamlı görünen klasik bir New York işletmesi olan Kleinfeld aslında Manhattan'ın dışında yaşayanların sık sık gittiği yıkık dökük bir gelinlik fabrikasıymış. Meatpacking'de, tezgâhları Marchesa, Reem Acra ve Carolina Herrera ile döşenmiş küçük bir butikte karar kıldım. Koca adamların kapısında dikildiği loş ışıklı kalabalık kulüpler, Tiesto ve kalçalar eşliğinde sarsılan kapı girişindeki kırmızı şeritler mi? Kendine saygısı olan şehirliler cuma gecelerini böyle

* Lütfen Cevap Veriniz. -yln

geçirmezler. Hayır, bunun yerine bir tabak kıvırcık salata-ya on altı dolar bayılıp East Village'daki bir barda yanında votka-soda ile götürürüz, ayağımızda ucuz görünümlü 495 dolarlık Rag&Bone çizmelerimizle.

Şu an bulunduğum yere gelmem için altı rahat yılım oldu: finansla uğraşan bir nişanlı, Locande Verde'de ismiyle hitap ettiğim bir hostes, koluma takılı en son çıkan Chloe (bir Celine değil ama en azından dünyanın sekizinci harikasıymış gibi devasa bir Louis Vuitton ile hava atmaktan iyidir). Yeteneğimi bilmek için oldukça yeterli bir zaman. Fakat evlilik planları, işte bunun öğrenme eğrisi çok daha dik. Kasımda nişanlanırsınız, dersinize çalışmak için bir ayınız vardır ve evleneceğiniz yer olacağını düşündüğünüz Blue Hill'in kapandığını öğrenirsiniz, yer başına yirmi bin dolar ücret isteyen elden geçirilmiş eski bankalar artık modadır. Evlilik dergileri ve bloglarını inceleyip, *The Women's Magazine*'deki gay iş arkadaşlarınıza danışıp straplez gelinliklerin görgüsüz bir şey olduğunu öğrenmek içinse iki ayınız vardır. Artık tüm olaya üç ay kalmıştır ve portfolyosunda ördek suratlı bir gelin, nedime elbisesine hiç de benzemeyen nedime elbiseleri ve mevsimi geçmiş dağ laleleri bulabilecek bir çiçekçi olması gereken bir fotoğrafçı bulmanız lazımdır. Bu da ne böyle, beceriksizlik mi? Bir yanlış hareketle herkes spreyleneş bronz teninizin altında yatan ve tuzla biberi birlikte uzatmayı bile bilmeyen İtalyan asıllı ucuz Amerikalı kadını görecektir. Yirmi sekiz yaşına geldiğimde kendimi kanıtlamaya çalışmayı bırakıp rahatlayabileceğimi düşünüyordum. Fakat bu savaş yaşla birlikte giderek daha kanlı bir hal alıyor.

"Sen bana daha hattat için gerekli adresleri bile vermedin," dedim, gizliden de olsa gergin davetiyeciye işkence etmek için daha fazla zamana sahip olmanın rahatlığıyla.

"Uğraşıyorum," diye iç çekti Luke.

“Eğer onları bana bu hafta vermezsen basılmalarını istediğimiz zamanda basılmayacaklar. Bir aydır söylüyorum.”

“İşim var!”

“Benim işim yok mu sanıyorsun?”

Didişme. Kızıışmış ve tabakların havada uçtuğu bir kavgadan çok daha çirkin, değil mi? En azından ondan sonra mutfakta yerde sevişirsiniz, üzerinde Louvre’un desenini taşıyan kırık tabak parçaları sırtınızda izler bırakır. Kendisine klozetin içinde tek bir parça pisliğini bıraktığını sürdürtükçe söyledikten sonra hiçbir adam üzerinizdeki kıyafetleri yırtarcasına çıkarma isteğini hissetmez içinde.

Öfkemi Örümcek Adam’ın ağı gibi dışarı atarcasına yumruklarımı sıkıp parmaklarımı esnettim. *Sadece söyle.* “Özür dilerim.” Uzlaşmak için en acınası iç çekişimi sundum ona. “Gerçekten çok yorgunum hepsi bu.”

Görünmez bir el Luke’un yüzünden geçti ve bana olan öfkesini alıp götürdü. “Neden doktora gitmiyorsun? Ambien falan kullanmalısın.”

Bu fikri değerlendirir gibi başımı salladım ama uyku ilaçları aslında düğme şeklindeki bir zaaftan başka bir şey değildir. Asıl ihtiyacım olan şey, ilişkimin ilk iki yılına geri dönmek, kendimi Luke’un kollarına bıraktığım, gecenin ellerimden kayıp gittiği ve peşinden gitmek zorunda olmadığım o kısa rahatlığa. Uyandığım zamanlarda birkaç kere fark ettim ki Luke’un ağzının kenarları biraz bükülüyor, uykusunda bile. Luke’un iyi huylu oluşu, ailesinin Nantucket’taki yazlık evinde kullandığımız böcek ilacı gibiydi, öyle güçlüydü ki o korkuyu, kötü bir şey olacakmış hissini, o korku veren sakinliği defediyordu. Fakat sonra birden, dürüst olmak gerekirse sekiz ay önce nişanlandığımız dönemde uykusuzluk tekrar başladı. Luke beni cumartesi sabahları Brooklyn Köprüsü’nde koşmaya gitmek için uyardırmaya çalıştığında onu başımdan savmaya başladım, ki

bu son üç yıldır her cumartesi yaptığımız bir şeydi. Luke öyle âşık olmuş zavallı bir köpek yavrusu değildi; geri çekilmeyi görmüş, fakat inanılmaz bir şekilde bana daha da derinden bağlanmıştı. Sanki beni geriye döndürmeye, değiştirmeye kararlıymış gibi.

Sakin güzelliğini ve farklı cazibesini görmezden geldiğini iddia eden gözü kara bir kahraman değilim ama bir zamanlar Luke'un bende ne bulduğunu merak ediyordum. Tatlıyım; üzerinde çalışmam lazım ama hammaddeye sahibim. Luke'tan dört yaş küçüğüm ki bu sekiz kadar iyi olmasa da yeter. Yatakta "garip" şeyler yapmayı da seviyorum. Luke'un ve benim "garip" tanımımız farklı olsa da: Ona göre, köpek stili ve saçlarını çekmesi; bana göre, ağzımda çığlıklarımı bastıracak bir kemer varken şeyeime elektrik vermek. Onun standartlarına göre çılgın ve tatmin edici bir cinsel hayatımız vardı. Aslında evet, Luke'un bende gördüğü şeyleri bilecek kadar tanıyorum kendimi ama şehir merkezinde bana benzeyen, doğuştan sarışın bir sürü Kate var ve hepsi de bir anda domalıp atkuyruğu saçlarını Luke'un yüzüne savurabilirler. Kate dediğimiz bu kızlar muhtemelen kızıl tuğlalı, beyaz panjurlu ve benimki gibi arkasındaki kaplamayla görenleri kandırmayan bir evde büyümüştür. Fakat bu kızlar Luke'a benim verdiklerimi asla veremezler, işte sınır bu. Ben Luke'un hayatını mahvetme tehdidi taşıyan, onun takım kaptanı hayatının kıvrık dikişlerini söken, bakterilerden arınmış paslı bir kılıç gibiyim. Bu tehdit, benim tehlikeli olma ihtimalim onun hoşuna gidiyor. Fakat asıl yapabileceğim şeyleri, açabileceğim derin yaraları görmek istemiyor. İlişkimizin büyük çoğunluğunu, yüzeyi kazıyarak, baskıyı deneyerek ve kan gelmeden önce ne kadar ileri gidebileceğimi öğrenerek geçirdim. Artık yoruluyordum.

Sevimli hostes önüme kaba saba bir tavırla bir şarap kadehi koydu. Kırmızı sıvı kadehin kenarına doğru yükseldi ve bir tüfek yarası gibi kadehin ayağına yayıldı.

“İşte,” diye cıvıladı, kendince en edepsiz gülümsemesini takınıp, ki onu bile beceremedi.

Ve o anda perdeler açıldı, spot ışıklarının yakıcı sıcağı altında: Gösteri zamanı. “Ah, hayır,” diye söylendim. Parmağımınla ön dişimin ortasındaki çizgiye hafifçe dokundum. “İspanak parçası girmiş. Tam burada.”

Hostes pat diye elini ağzının üstüne koydu, boynundan yukarısı kıpkırmızı olmuş şekilde. “Teşekkürler,” diye mırıldandı ve sıvıştı oradan.

Luke’un gözleri miskin akşam güneşinde kafası karışmış birer mavi küre gibiydi. “Onun dışında bir şey yoktu ki.”

Masaya doğru eğilerek biraz bekledim, beyaz kot pantolonuma dökülmesin diye kadehin kenarından biraz şarap yudumladım. Asla zengin beyaz bir sürtükle ve onun beyaz pantolonlarıyla uğraşmayın. “Dişinde bir şey yoktu. Fakat götünde vardı...”

Luke’un kahkahası ayakta yapılan bir alkış yağmuru gibi patladı. Etkilenmiş bir şekilde başını salladı. “Bazen çok kötü oluyorsun biliyorsun, değil mi?”

“Çiçekçi ertesi gün temizliği için senden saat başı ücret alacak. Anlaşma için yuvarlak bir rakam üzerinde pazarlık etmelisin.” Pazartesi sabahı. Tabii ki asansöre Eleanor Tuckerman ile binmek zorunda kaldım, sabah dokuz akşam beş mesaisinde benim yeteneğimi sömürdüğü zamanlar dışında, oyunculuğunun evlilik ve etiketle alakalı her şeyde bir otorite olduğunu iddia eden *The Women’s Magazine*’in pek sevgili editörü. Eleanor bir yıl önce evlendi ve bu olayı

11 Eylül ya da Steve Jobs'un ölümünü anlatır gibi bir ağırbaşlılık ve hüznle anlatmaya devam ediyor. Tahminim o ki, bu durum hamile kalıp bir sonraki ulusal hazinemizi dünyaya getireceği güne kadar devam edecek.

"Ciddi misin?" Sözlerimi dehşet içindeki küçük bir solukla noktaladım. Eleanor benden dört yaş büyük ve kendisine rapor verdiğim içerik direktörü. Beni sevmesine ihtiyacım var ve bu hiç de zor değil. Bu gibi kadınların hepsinin istediği şey, gözlerinizi Bambi masumluğuyla kocaman açıp onlara bakmanız ve engin bilgilerini sizlerle paylaşmaları için yalvarmanız.

Eleanor çok ciddi bir şekilde başını salladı. "Sana bir tanıdığımın e-postasını göndereceğim, ne yapabileceğine bir bakarsın." *Ne kadar düştüğümüzü de görürsün*, demedi, ki asıl söylemek istediği buydu.

Coşkulu bir şekilde, "Çok yardım etmiş olursun Eleanor," dedim daha yeni beyazlattığım dişlerimi göstererek. Açılan asansör kapılarının sesi özgürlüğümü ilan etti.

"Günaydın Bayan FaNelli." Clifford flörtöz bir tavırla dikti gözlerini. Eleanor tepki vermedi. Clifford, *The Women's Magazine*'de yirmi bir yıldır resepsiyonda çalışıyor ve her gün onun önünden geçen insanların büyük çoğunluğundan nefret etmek için çok çeşitli ve acayip sebepleri var. Eleanor'un suçu berbat biri olması ama bunun haricinde bir keresinde şirket mutfağında kurabiyeler olduğuna dair bir e-posta dolandı ortalıkta. Telefonları bırakıp bir yere gidemeyen Clifford bunu Eleanor'a iletti ve bir kurabiye yanında da deve rengi olacak kadar süt eklenmiş bir kahve istedi. Eleanor da o esnada bir toplantıdaydı ve toplantı bittiğinde kurabiyelerden hiç kalmamıştı. Yine de onun o çok sevdiği deve renkli kahvesini getirdi ama Clifford burun kıvırdı ve o zamandan beri üç beş kelimeden fazla konuşmadı onunla. "Şişko inek büyük ihtimalle en

son kalanı yedi bana vermek yerine,” diye söylendi *olaydan* sonra. Eleanor benim tanıdığım en anoreksik insandı, bu nedenle gülmekten yerlere yattık resmen.

“Günaydın Clifford,” diyerek hafifçe el salladım, parmağımda floresan ışıklar altında parıldayan nişan yüzüğümlle.

“Şu *eteğe* bak,” diye fısıldadı Clifford, çünkü karbonhidrat felaketinden sonra içine girdiğim otuz altı beden deri pantolonu onaylarcasına bakarak. Bu iltifat benim için olduğu kadar Eleanor içindi de aynı zamanda. Clifford’la asla ters düşmezseniz size ne kadar da hoş olduğunun gösterişini yapmayı severdi.

“Sağ ol canım.” Eleanor’a kapıyı açtım.

“Şerefsiz ibne,” diye mırıldandı kapıdan geçerken, Clifford’un duyacağı kadar sesli bir şekilde. Ne yapacağını görmeyi bekleyerek bana baktı. Onu görmezden gelsem, geri dönüşü olmazdı. Gülseydim, Clifford’a ihanet olurdu.

Ellerimi kaldırdım. Sesimin söylediğim yalanı taşıdığından emin olarak, “İkinize de bayılıyorum,” dedim.

Kapı kapanınca ve Clifford artık bizi duyamayınca Eleanor’a bir iki dakika içinde alt kata inip bir bilgilendirme görüşmesi yapacağımı söyledim. Hazır aşağıya inmişken ona atıştırmalık bir şeyler ya da gazete standından bir dergi falan getirse miydim?

“Bir parça Kind çikolata ve varsa en son GQ dergisi,” diye karşılık verdi Eleanor. Tüm gün oyalanırdı o şeyle. Sabah ortası atıştırmak için biraz kuruyemiş ve öğle yemeğinde kuru yaban mersini. Fakat bana minnettar bir gülümsemeyle baktı ve tabii ki amacım da buydu.

İş arkadaşlarımdan çoğu, görev bilincine sahip, hem korkmuş hem de ne yazık ki fazla özgüvenli yirmi iki yaşındakiler tarafından gönderilen "Seni kahve içmeye götürebilir miyim?" konulu e-postaları otomatik olarak silerler. Hepsi de The Hills'te Lauren Conrad'ı izleyerek büyüdüler ve *büyüdüğümde bir dergide çalışmak istiyorum*, diye düşündüler. Mondayla hiçbir ilgimin olmadığını öğrenmek onları hep hayal kırıklığına uğratmıştır: Kucağında annesinin YSL poşetini yeni doğmuş bebek gibi tutan bir tanesi, "Güzellikle de mi ilgilenmiyorsun?" diye somurttu. Onları sinir etmeyi çok seviyorum. "İşimden sağladığım tek avantaja, kitapların taslaklarını basılmadan üç ay önce görebilmek. Sen ne okuyorsun şu an?" Renklerinin atması cevabı her zaman belli ediyor.

The Women's Magazine'nin kültürsüzlerle aydınları bir araya getirme konusunda uzun ve önemli bir tarihi vardır. Orada burada yer alan ciddi gazetecilik yazıları, biraz prestijli sayılabilecek kitaplardan ara sıra alınmış kısımlar, iş yerinde kadınların önündeki engelleri aşmayı başarmış az sayıda kadın yöneticinin profili, doğum kontrolü ve kürtaj gibi kadınların bam teline dokunan "kadın konularının" ele alınması, ki bu daha kibar terimlerin LoLo'nun sinirini tepesine çıkarıyordu, çünkü onun da söylediği gibi, "Erkekler de birini her becerdiklerinde çocuk sahibi olmak istemiyorlar." Fakat on dokuz yaşındaki bir milyon insanın *The Women's Magazine*'i almasının sebebi bu değil. Benim köşe yazımın künyesinin "Erkeğin Kamışını Yağlamanın 99 Yolu" yazısının yanında yer alma ihtimali, Valerie Jarret ile yapılan bir röportajın yanında yer alması ihtimalinden çok daha yüksek. Baş editör, LoLo isimli aseksüel, taş gibi bir hatun ve tehditkâr varlığıyla yaptığım işin her zaman tehlikede olduğunu hissettiriyor ve dolayısıyla da kendimi önemli hissetmemi sağlıyor; aynı anda hem benden iğreniyor hem de bana hayranlık duyuyor gibi.

İlk başta cinsellik yazarlığı rolüne sıkışıp kaldım, sanırım görünüşümden dolayı: Göğüslerimi kamufle etmeyi öğrendim ama sanki bende doğuştan müstehcen bir şey vardı. Bu role saplanıp kaldım, çünkü aslında bu konuda çok iyiydim. Cinsellik hakkında yazmak kolay bir şey değil ve birçok editör ve *The Atlantic* dergisi aboneleri buna tenezzül bile etmez. Burada birçok insan cinsellik konusunda ne kadar az bilgili olduğunu göstermek için kendini paralıyor, sanki klitorisinizin nerede olduğunu bilmek ve ciddi gazetecilik yapmak birbirinden bağımsızmış gibi. LoLo bir keresinde, "BDSM nedir?" diye sordu. Cevabı bilmesine rağmen, ben efendi ile köle arasındaki farkı anlatırken neşeli neşeli iç çekiyordu. Fakat onun oyununu oynuyorum. LoLo, her ay derginin standlarda yer almasını sağlayan şeyin EMILY's List'in kurucusunun profili olmadığını biliyor ve bu satış rakamlarına ihtiyacı var. Geçen yıl LoLo'nun *The New York Times Dergisi*'nin editörünü kontratı bitince kapacağıyla ilgili söylentiler vardı. Bana, "Sen cinselliği eğlenceli ve zeki bir şekilde yazabilecek tek kişisin," demişti. "Biraz daha sık dişini, söz veriyorum seneye bu zamanda bir daha sakso çekmek hakkında bir şey yazmak zorunda kalmayacaksın."

Bu küçük şakayı parmağımdaki parıltılı parazit gibi aylarca taşıdım. Sonra Luke eve geldi ve Londra'ya transferi için görüşmeler yaptığını söyledi. Şu anda zaten çok iyi olan primlerinde önemli bir artış olacaktı. Beni yanlış anlamayın, bir gün Londra'da yaşamayı isterim ama başkasının şartlarına göre değil. Luke yüzümdeki yıkılmışlık perdesini görünce öylece kalakaldı.

"Sen bir yazarsın," diye hatırlattı bana. "Sen her yerde yazabilirsin. İşinin güzelliği bu."

Mutfakta bir tur dönerek durumumu düşündüm. "Ben serbest bir yazar olmak istemiyorum Luke, başka bir ülke-

de iş dilenmek falan. Ben burada bir editör olmak istiyorum." Yeri, şu an olduğumuz yeri gösterdim elimle. "The New York Times Dergisi'nde." Bu fırsatı ellerime almıştım, çok yaklaştım.

"Ani." Luke ellerini belime doladı ve kalçalarımın doğru indirdi. "Bunu yapabileceğini göstermek istiyorsun biliyorum. Bir cinsellik yazarından daha fazlası olduğunu herkese kanıtlamak istiyorsun. Fakat gerçekçi olalım. Orada bir yıl çalışacaksın, sonra da bir çocuk yapalım diye tepeme bineceksin ve sonrasında işe dönmeyi istemeyeceksin. Biraz mantıklı hareket edelim. Geçici bir heves yüzünden ben... yani biz..." Biz kelimesinin üstüne iyice bastı, "bu fırsatı kaçıralım mı?"

Mesele çocuk yapmak olunca tipik Kate modeline uymadığımı Luke iyi biliyor. Yüzük, tercihen siyah kravat takılan ve kuyruklu upuzun bir elbise giydiğim bir düğün istedim, Beşinci Cadde'de bana istediğim her şeyi enjekte edebilecek zengin bir kadın dermatologum var ve sık sık Luke'u ABC Halı ve Ev Ürünleri mağazasına sürükleyip turkuaz lamba ve antika Beni Ourain kilimlerine bakmaya götürüyorum. "Bu girişte çok güzel durmaz mı?" diyerek ileri atılırım ve Luke'u fiyat etiketini çevirip kalp krizi geçirmeye zorlarım. Sanırım benim ona babalık aşılamanı bekliyor, tüm diğer arkadaşlarının karılarının yaptığı gibi. Biraz bira içince bir gaf yapıp şikâyet ediyor bu konuda, "Aslında kadın sadece plan yapıyor," diyerek diğerleri de sahte desteklerini veriyorlar. *Ben de yaşadım dostum.* Aslında içten içe onlara bu konuda ısrar edecek biri olmasından memnunlar, çünkü bunu onlar da istiyorlar, eğer kadın ilk seferinde bir veliaht çıkarmayı beceremezse her zaman iki numaralı bebek vardır. Tek sorun, erkeklerin bunu hiç itiraf etmemeleri. Peki Luke gibi bir adam? Saatine dokunup da, "Tik tak," diyeceğini hiç tahmin etmezdi.

Sorun şu ki, ben ısrar etmeyeceğim. Çocuklar beni yoruyor.

Tanrım, hamile olma düşüncesi, doğum yapma düşüncesi beni öyle bir hale sokuyor ki... Tam olarak bir panik atak değil de baş dönmesi gibi, yaklaşık on dört yıl önce ortaya çıkmış bir sorun, sanki daha turun ortasındaiken fişi çekilmiş bir atlıkarıncada kalmışım gibi. Sanki yavaş yavaş durma noktasına geliyormuşum da, hayatımın son turlarını atarken kalbimin zayıf çırpınışları gitgide uzuyormuş gibi. Tüm o randevular, bana dokunan doktorlar ve hemşireler; *neden parmakları orada? Bir şey mi buldu? Kanserli bir tümör mü yoksa?* Baş dönmesi hiç durmuyor. Ben bir doktoru en kibar yatak odası tavırlarıyla bile çileden çıkarabilecek, çirkin bir hastalık hastasıyım. Kaderin elinden bir kez kurtuldum ve artık sadece an meselesi, sinir hastalığımın artık geçtiğini onlara açıklamam, anlamalarını sağlamam gerekiyor. Luke'a bu dönmelerden bahsettim ve çok endişelendiğim için hamile kalamayacağımı anlattım. O ise güldü ve burnunu boynuma gömerek, "Bebek konusundan bu kadar endişeleniyor olman çok hoş," diye fısıldadı. Ben de ona gülümsedim. Benim bahsettiğim şey de buydu, tabii ki.

İç çekerek lobinin bulunduğu katın düğmesine bastım ve asansör kapısının açılmasını bekledim. İş arkadaşlarım bu ezik tipli kızları görünce, tıpkı bacak arası hakkında yazdıkları zamanki gibi burun kıvrırırlar, fakat ben bunu oldukça eğlenceli buluyorum. Bu kızların yüzde doksanı kızlar birliğindeki en güzel kızdır, en iyi gardıroba ve J Brand kot pantolonların en büyük koleksiyonuna sahiptir. Düşük belli Derek Lam kotumu ve ensemenden aşağı dökülen dağınık topuzumu gördüğünde yüzüne düşen gölgeyi görmekten asla bıkmayacağım. O ise fazla düzleştirilmiş saçlarının aşağısındaki çok ince bir zevk ürünü olan ve tam

bir anne işi görünen balık model elbisesinin bel kısmını çekiştirirken yanlış yaptığını anladı. Bu kızla görüşmek on yıl önce bana işkence gibi gelirdi, ama artık onun üzerinde güç uygulayabileceğim sabahlarda yataktan fırlayarak kalkıyordum.

O sabah görüşeceğim kızla ilgili özellikle ilgimi çeken bir şey vardı. Spencer Hawkins, ki bu isme sahip olmak için her şeyi yapardım, Bradley Lisesi'ni bitirmiş bir kızdı, Trinity Koleji'nden yeni mezun olmuştu, *hepsi öyledir*, ve zorluklar karşısındaki gücümü sözde takdir ediyordu. Sanki ben lanet olası Rosa Parks'mışım gibi. Aslında doğru düğmeye basmıştı, bu yalanı *tamamen* yedim.

Asansörden dışarı adımını atar atmaz tanıdım onu, bol deri pantolon; *sunî deriydiyse cidden iyiymiş* ve tamamen uyumlu yakası düğmeli keskin beyaz bir gömlek ile keskin gümüş topuklu ayakkabılar, kolundan sarkan Chanel marka bir el çantası. O alkolden çirkinleşen yuvarlak suratı olmasaydı, arkamı dönüp onu görmemiş gibi yapardım. Rekabet konusunda pek iyi değilimdir.

"Bayan FaNelli?" diye şansını denedi. Tanrım, bir Harrison olmak için sabırsızlanıyordum.

"Merhaba." Elini öyle şiddetli sıktım ki el çantasının zinciri sallandı. "Kahve için iki seçeneğimiz var; gazete bayisi Illy satıyor, kafeteryada ise Starbucks var. İstedığınızı seçin."

"Siz nasıl isterseniz." İyi cevap.

"Starbucks'a sinir oluyorum." Ona doğru topuğumun üzerinde dönerken burnumu kıvırdım. Arkamdan acele acele koşturduğunu duyabiliyordum.

"Günaydın Loretta!" En samimi olduğum an, gazete bayisindeki kasiyerle konuştuğum anlardı. Loretta'nın tüm vücudunda, kimsenin nedenini bilmediği ileri derece yanıklar vardı; güçlü, kötü bir koku yayıyordu. Geçen yıl

işe alındığında insanlar çok şikâyet ettiler; çok küçük bir alandı ve bir de etrafta yiyecek-içecek olunca, son derece *iştah kesiciydi*. Şirketin onu işe alması çok asil bir davranıştı tabii ama onun binanın bodrumundaki iletişim merkezinde çalışması daha iyi olmaz mıydı? Aslında Eleanor'un bu konuda bir gün bir çalışana dert yandığını duydum. Loretta işe başladığından beri kahve hep taze, süt kavanozları hatta soya kavanozları bile hep dolu ve dergilerin son sayıları raflara sanatsal bir biçimde diziliydi. Loretta elini sürdüğü her şeyi okur, klimayı tasarruflu kullanır ve buradan kıştığı parayı seyahat bütçesine eklerdi. Bir keresinde bir dergideki güzel bir mankeni gösterip, "Bunun sen olduğunu sanmıştım!" dedi. Boğazı da yanmış olmalı, çünkü sesi bora-zan gibi kalındı. Resmi burnumun dibine sokup, "Gördüm ve *bu benim arkadaşım*, dedim," demişti. Bu söz boğazımda düğümlenmişti ve gözyaşlarımı zor tutmuştum.

Bu kızları gazeteciye getirmek için bir konu açarım. "Üniversite gazetesinde bir yazar mıydınız?" Avucumu çeneme dayayıp, bana okul maskotlarından, kostümlerin homofobik donuk renklerinden daha fazla bahsetmelerini isterdim ki bu esnada Loretta'ya davranış şekillerine bakarak onlara ne kadar yardım edeceğime karar vermiş olurdum.

"Günaydın!" diye cevap verdi bana Loretta. Saat sabah on birdi ve gazeteci sessizdi. Loretta *Günümüz Psikolojisi*'ni okuyordu. Dergiyi aşağı indirerek yüzündeki pembe, kahverengi ve gri parçaları ortaya çıkardı. "Bu yağmur," diye iç çekti, "ne kadar nefret etsem de, umarım tüm hafta yağar da güzel bir hafta sonu geçiririz."

"Evet, biliyorum." Loretta havadan bahsetmeyi severdi. Onun ülkesinde, Dominik Cumhuriyeti'nde yağmur yağdığında insanlar sokakta dans edermiş. Fakat burada yapmıyorlar, dedi. Burada yağmur pistir. "Loretta, bu

Spencer." Yeni avıma doğru bir hareket yaptım, burnu çoktan titremeye başlamıştı. Ona tepki göstermeye gerek yoktu, vücudunuzun trajedi kokusuyla karşılaşınca verdiği tepkiye engel olamıyorsunuz. "Spencer, Loretta."

Loretta ve Spencer tanıştılar. Bu kızlar hep naziktiler, hiçbir zaman aksi olmazdı ama onların tutumunda beni rahatsız eden bir şey vardı. Bazıları baş başa kaldığımızda ne kadar adi olduklarını saklamaya gerek bile görmezlerdi. "Tanrım, o koku ondan mı geliyordu?" demişti birisi bana, kahkahasını bastırmak için elini ağzına koyarak ve omzunu benimkine fesatça sürterek, sanki Victoria's Secret'tan birkaç tanga çalmış iki arkadaşmışız gibi.

"Çay var, kahve var, istediğini seç." Kenardan bir fincan aldım ve içine koyu bir akıntı pompaladım, Spencer da arkamda dikilmiş düşünüyordu.

"Nane çayı çok iyi," dedi Loretta, akılcıca.

"Öyle mi?" diye sordu Spencer.

"Evet," dedi Loretta. "Çok ferahlatıcı."

"Biliyor musunuz," Spencer klasik kapitone el çantasını omzunun iyice yukarısına çekti, "Aslında pek çay seven biri değilim. Fakat dışarıda hava çok sıcak ve bu iyi bir fikir gibi geliyor."

Belki de çok saygıdeğer Bradley Okulu misyonunun hakkını vermeye başlıyordu: "Bradley Okulu eğitimde mükemmelliğe baş koymuştur ve kendini her bir öğrencisinin vicdan, yaratıcılık ve saygı gelişimine adanmıştır."

İçeceklerimizin parasını ödedim. Spencer ödemek istedi ama ben kartımın reddedileceği içime doğmasına rağmen her zamanki gibi ısrar ettim, bu ufak 5,23 dolarlık tutar tüm gösteriyi bozmuştu: şık, başarılı, nişanlı, yirmi sekiz yaşında ve çok daha fazlası. Amex ekstresi direkt Luke'a gidiyordu, çok komikti bu ama buna bir son verecek kadar

da değil. Yılda yetmiş bin dolar kazanıyordum. Eğer Kansas City’de yaşasaydım lanet olası Paris Hilton olurdum. Luke sebebiyle para hiçbir zaman bir sorun olmayacak, fakat öyle olsa bile “reddedildi” kelimesine, annemin kasiyere mırıldayarak sunduğu bahanelere, kartı limiti tükenmiş diğer tüm kartlarıyla şişkin bir cüzdana sokan hayal kırıklığına uğramış ellerine karşı bir çocukluk korkusu var hâlâ.

Spencer iğeğinden bir yudum aldı. “Bu çok lezzetli.”

Loretta’nın gözleri parladı. “Söylememiş miydim?”

Boş kafeteryada bir masaya geçtik. Tepemizdeki tavan lambaları gri, yağmurlu bir ışıkla tağlandırıdı bizi; ve Spencer’in alnında üç belirgin çizgi olduğunu fark ettim, o kadar ince ve düzgündü ki çizgiler sağ bile olabilirdi.

“Bugün benimle görüştüğünüz için çok teşekkür ederim,” diyerek söze başladı.

“Ne demek.” Kahvemden bir yudum aldım. “Bu sektöre girmenin ne kadar zor olduğunu bilirim.”

Spencer sertęe başını salladı. “Çok zor. Tüm arkadaşlarım finans işi yapıyorlar. Hepsinin de mezun olmadan önce işleri sırada bekliyordu.” Çayının ipiyle oynadı. “Nisandan beri bununla uğraşıyorum ve şansımı gerçekten de başka bir yerde mi denesem, diye düşünmeye başlıyorum. Sırf bir işim olsun diye, çok utanę verici.” Güldü. “Ve ardından buraya taşınabilirim ve diğer taraflara bakmaya başlayabilirim.” Sorgularcasına baktı bana. “Bunun akıllıca bir şey olduğunu düşünüyor musunuz? Özgeçmişimde başka bir sektörde çalıştığım yazarsa dergi yayıncılığında değerlendirilmemekten endişe duyuyorum ama diğer taraftan, eğer bir iş bulmazsam bu iş arayışı o kadar uzayacak ki hiç saha tecrübesi sahibi olmadığımı düşünmeye başlayacaklar.” Spencer bu hayali ikileme kafasını takarak içini çekti. “Siz ne düşünöyorsunuz?”

Şehirde, Doksan Birinci Cadde’de, kirası ve masrafları babası tarafından karşılanan bir apartmanda yaşamıyor olmasına çok şaşırmıştım. “Nerede staj yaptın?” diye sordum.

Spencer dizlerine bakıp çocukça gülümsedi. “Yapmadım. Yani yaptım ama bir edebiyat ajansında. Bir yazar olmak isterdim, ki kulağa *Ben bir astronot olmak istiyorum*, demek gibi aptalca ve ilhamsız geliyor ama bunu nasıl gerçekleştireceğimi bilmiyordum ve bir hocam sektör kısmını biraz öğrenmem için olayın iş kısmında çalışmamı önerdi. Hiç fark etmemiştim, sevdiğim dergiler, ki *The Women’s Magazine*’ni severim, küçükken annemin dergisini gizli gizli okurdum.” Bu çok yaygın bir anekdottu; inanmalı mıydım, yoksa herkesin söylediği bir şey miydi hiç bilemem. “Her neyse, bu şeyleri birilerinin *yazdığını* hiç fark etmemiştim. Sonra sektörü incelemeye başladım ve şu an sizin yaptığınız şey, benim de yapmam gereken şey.” Sözüünü bitirdiğinde derin derin nefes alıyordu. Çok tutkulu-ydu. Fakat hoşuma gitmişti. Birçok genç kız giysilerle oynamalarını ve ünlülerle takılmalarını ve Boom Boom Room’a girmelerini sağlayacak bir iş bulmak ister, çünkü isimleri her zaman listededir. Bunlar işin bazı güzel artılarıydı, fakat hepsi baskıda “Ani FaNelli tarafından” yazısını görmek kadar iyi değildi. Benim sayımı arkasında “Harika” ya da “Muhteşem bir kalemin var” yazan bir notla almak kadar iyi değildi. O sayfayı eve getirmiştim ve sanki bir sınavdan pekiyi almışım gibi Luke onu buzdolabına asmıştı.

“Biliyor musun, bir editör olarak yükseldikçe, daha az yazıp daha çok düzenleme yapacaksın.” Bir editör bana bir görüşme esnasında böyle demişti ve sinirimi bozmuştu bu. Kim daha az yazıp daha çok düzenleme yapmak isterdi ki? Bu sektörde altı yıl çalıştıktan sonra anladım. Sıkı makaleler açısından *The Women’s Magazine*’nin fırsatları sınırlıydı

ve okuyucularına erkek arkadaşlarıyla zor bir konu hakkında konuşacaklarında karşı karşıya değil de yan yana oturmalarını tavsiye ettiğim yazıları da sunmak bir yere kadardı. "Uzmanlara göre erkekler kendilerine meydan okunduğunu hissetmediklerinde daha anlayışlı olabiliyorlar... gerçekten." Yine de insanlara nerede çalıştığınızı söylediğinizde bir şey olurdu, sizi tanırlardı ve gözleri parlardı ki şu an buna ihtiyacım vardı.

"Ama yazının künyesinde isminizi hep görüyorum." dedi Spencer.

"İsmimi göremezsen bil ki ben artık burayı yönetiyorum."

Spencer çay fincanını elinde utangaç bir ifadeyle çevirip durdu. "Biliyor musunuz, isminizi derginin künyesinde gördüğümde onun siz olduğunuzdan emin değildim. Adınızdan dolayı. Fakat sonra sizi *Today* programında gördüm ve isminizin ve görünüşünüzün çok farklı olmasına rağmen; hoş olmadığınızı söylemiyorum tabii ki," yanaklarına derin bir kızarma yayıldı, "Onun siz olduğunuzu biliyordum."

Bir şey söylemedim. Sorması gerekiyordu.

"Bütün olanlar yüzünden mi yaptınız bunu?" Soru onun sesini alçaltmıştı.

İşte bu soruyu soran herkese yaptığım küçük bir dans ve şarkı: "Kısmen. Üniversitedeki bir profesörüm böyle yapmamı önermişti, insanların benim hakkında bildikleriyle değil de kendi erdemlerimle yargılanayım diye." Sonrasında alçakgönüllülükle iç çekerim hep. "Tıpkı bir çok insanın benim adımı değil, Bradley'i hatırlaması gibi." Ama işin aslı şu: Lisenin ilk gününde adımla ilgili bir sorun olduğunu fark etmeye başlamıştım. Etrafımda Chauncey'ler ve Grier'ler vardı, çok sayıda basit Kate'ler vardı, hiçbir soyadının bir sesli harfle bitmediği bir yerde TifAni FaNel-

li adı, Şükran Günü ortaya çıkıp tüm pahalı viskileri içen bir akraba gibi geliyordu kulağa. Eğer Bradley Okulu'na gitmemiş olsaydım bunu asla fark edemezdim. Fakat yine Bradley'e gitmemiş olsaydım, eğer Pennsylvania'daki hayatımda kalmış olsaydım, inan bana şu an krediyle aldığım BMW arabamı bir anaokulu sınıfının önünde park etmiş ve French manikürlü tırnaklarımı direksiyonun üzerinde takırdatıyor olurum. Bradley, insanı istismar eden bir üvey anne gibiydi; beni sistemin elinden kurtardı ama sadece beni o bükülmüş ve uyuşturucu ile doldurulmuş hayatına sokmak için. Başvurumda adımlı gördüklerinde bazı yöneticilerinin kaşlarının kalktığına hiç şüphe yoktu. Eminim ki koltuklarından hafifçe doğrulup sekreterlerine seslenmişlerdir, "Sue, bu TifAni FaNelli değil mi, şeyden..." sonra da kendi sorularının cevabı olan Bradley Okulu'nu görünce aniden durmuşlardır.

Şansımı zorlayıp Ivy League' üniversitelere başvurmayla cüret edemedim ama onların dalkavukları beni alırdı, bu genç yaşma rağmen bu kötü hayatın bana öğrettikleri şeylerden oluşan artistik ifadelerle dolu abartılı yazımı okurken ağladıklarını söylerlerdi. Tam bir duygu sömürüsü olmasına dikkat ettim. Sonunda adım ve bana adımdan nefret etmeyi öğreten okulum Wesleyan'a girmemi sağladı, orada en iyi arkadaşım Nell ile tanıştım, iğnesi benden başka herkese batan, dünyanın en güzel eşek arısıydı ve ismimden Tif'i çıkarıp Ani'yi kullanmamı ve "Ani" diye telaffuz etmemi öneren kişi akliselim bir profesör değil, oydu, çünkü "Annie" ismi benim gibi yorulmuş birisi için çok monoton bir isimdi. İsmimi değiştirmemin geçmişimi saklamakla ya da kimsenin hak ettiğini düşünmediği şu

* Sarmaşık Birliği, ABI'nin kuzeydoğusundaki sekiz vakıf üniversitesinin oluşturduğu birliktir. Günümüzde Ivy League, akademik mükemmellik, zor öğrenci alma ve elitizm ile bağdaştırılmıştır. -yhn

anki olduğum kişi haline gelmekle hiçbir ilgisi yoktu: Ani Harrison.

Spencer bu samimi andan faydalanarak sandalyesini iyice masaya yaklaştırdı. "İnsanların liseyi nerede okuduğumu sormasından nefret ediyorum."

Bu benim katılabileceğim bir ifade değildi. Liseyi nerede okuduğumu söylemeyi ve ne kadar ilerleme kaydettiğimi kanıtlama fırsatını sevdiğim zamanlar oluyordu. Bu yüzden de taş gibi sert bir ifadeyle geri çekildim, sırf aynı okuldan mezun olduk diye arkadaş olmamız gerektiğini düşünmesini istemiyordum. "Benim için sorun değil. Bence bu beni ben yapan şeyin bir parçası."

Spencer aniden fazla yüklendiğini fark etti, bu konu aynı fikirde olabileceğimiz bir şey değildi, ki böyle olacağını düşünmesi tam bir haddini bilmezlik olurdu. Sandalyesini geri çekerek benden uzaklaştı. "Tabii ki. Sizin yerinizde olsam aynı şeyi düşünürdüm."

"Belgeselde yer alacağım," diye söyledim, bunun benim için cidden sorun olmadığını ona göstermek için.

Spencer yavaşça başını salladı. "Ben de bunu sormak istemiştim. Elbette ki sizi isterler."

Bileğimdeki TAG Heuer saate baktım. Luke bana geçen yıl Cartier sözü vermişti. "Kesinlikle uğraşıp bir staj ayarlamayı söyleyeceğim sana, para vermeseler bile."

"Kıramı nasıl ödeyeceğim?" diye sordu Spencer. Sandalyesinin arkasından sarkan Chanel marka çantasına baktım. Tekrar bakınca gördüm ki dikişleri sökölüp çıkmaya başlamıştı. Birine bel bağlanmış, başkasından gelen eski paralar. İyi bir soyadı, Wayne'de büyük denebilecek bir ev ama metrodaki dilenciye verecek bir kuruş bile yok.

"Geceleri garsonluk ya da barmenlik yap. Ya da her gün evden gidip gel."

"Philly'den mi?" Sanki bunu önermem delilikmiş gibi, soruyu sorarken amacım nereden geldiğini hatırlatmak değildi. Duyduğum rahatsızlıkla göğsüm sızladı.

"Burada Washington'dan her gün gidip gelen stajyerlerimiz oldu." dedim. Kahvemden bir yudum alıp kafamı ona doğru hafifçe eğdim. "Trenle iki saat falan, değil mi?"

"Galiba," dedi, ikna olmamış gibi görünerek. Kabul etmeyişi beni hayal kırıklığına uğratmıştı. Bu noktaya kadar her şey iyi gidiyordu oysa.

Ona kendini affettirme fırsatı vermek için boynumdaki altın zincirle oynamaya başladım. En önemli kısmı atladığıma inanamıyordum.

"Nişanlı mısın?" Spencer'ın gözleri sevincim ve gururum karşısında çizgi film karakterlerinininki gibi açıldı; kocaman, parlak zümrüt taşınu çevreleyen platin alyansın üzerindeki parlayan iki elmas. Luke'un babaannesi daha doğrusu annesiydi, bunu bana verdiği zaman taşları elmasla değiştirmeyi de önermişti. "Annemin kuyumcusu artık bütün kızların arasında bunun moda olduğunu söylüyor. Galiba modern tasarım."

İşte ben de tam bu yüzden değiştirmek istemiyordum. Çok sevgili anneciğinin kullandığı şekilde takacaktım: ölçülü ama gösterişli. Mesaj çok açıktı: Bu bir ata yadigâridir. Sadece zengin değiliz, *para içinde yüzüyoruz*.

Sanki ucunda bir şey unutmuşum gibi parmağımı uzattım. "Ah, biliyorum. Resmen yaşıyorum."

Spencer, "Bu hayatımda gördüğün en muhteşem yüzük. Ne zaman evleniyorsun?" dedi.

"Ekim'in On Altısında!" Sevinçle ona baktım. Eleanor bu utangaç yeni gelin manzarasını görseydi başını sallayıp, "Ne kadar tatlısın," derdi. Sonra da ekim ayının ille de yağmur mevsimi anlamına gelmediğini, havanın sadece beklenmedik küçük şakalar yapabileceğini anlatmaya

girişirdi. Yağmura karşı bir telafi planım var mıydı? Kullanmak zorunda kalmasa bile her ihtimale karşı hazırda bir çadır tutuyordu, rezervasyon ona on bin dolara mal olmuştu. Eleanor bu tür ufak tefek bilgilerle doludur.

Sandalyemi geri çektim. "İşe gitmem gerekiyor."

Spencer da hemen ayağa kalktı. Ellini uzattı. "Çok teşekkür ederim TifAni, Yani ben..." ağzını kapattı, bütün vücudu geyşa gülüşüyle inceden titredi. "Ani demek istedim. Üzgünüm."

Bazen kendimi kurulmuş oyuncak gibi hissediyorum, elimi arkama uzatıp altın kurma kolunu çevirmeden selam veremiyor, gülemiyor toplumda kabul gören hiçbir tepkiyi gösteremiyorum. Spencer'a sıkı bir veda gülücüğü yolladım. Artık adımı bir daha unutmazdı, özellikle de belgesel yayına girdikten, kamera acı dolu dürüst yüzümü gösterip kim olduğum ve ne yaptığıma dair son şüpheleri de nazikçe ortadan kaldırdıktan sonra.

BÖLÜM 2

Sekizinci ve dokuzuncu sınıfın arasındaki yaz tatilini, annemin Main Line’la kafayı bozmasını dinleyerek geçirdim. Orasının çok havalı ve “şıkır şıkır” olduğunu ve liseyi orada okuduğumda insanların diğer yarısının nasıl yaşadığını tecrübe edeceğimi söyler dururdu. “Şıkır şıkır” lafını daha önce hiç duymamıştım ama annemin sesindeki tatlı, alçak tondan ne demek istediğini anlamıştım. Bloomingdales’deki satıcıların, annemin parasının yetmediği kaşmir bir şalı alması için ikna etmeye çalışırken çıkardıkları, gırtlaktan gelen mırıldanmanın aynısıydı: “Sizi zengin gösterdi.” “Zengin.” Sihirli sözcük. Annem eve dönüp de şalı babamın suratına sürttüğünde, o aynı fikirde değildi.

Anaokulundan beri, sadece kızların olduğu Katolik okuluna gitmiştim, sınırdan yaklaşık yirmi beş kilometre uzak olduğu için Main Line’ın aristokrasisinden tamamen mahrum kalmış bir kasabadaydı. Arka sokaklarda falan büyümедim, etrafımızda kendini yanlış bir şekilde üst sınıf olarak nitelendiren birçok gösterişli orta sınıf komşumuz vardı. O zamanlar bu durumun farkında değildim, paranın yaşımı gösterdiğini ve eskinin her zaman daha üstün

olduğunu bilmiyordum. Zenginliğin, krediyle alınmış parlak kırmızı BMW'ler ve üç kere ipotek edilmiş beş odalı McMansion köşkleri olduğunu sanıyordum. Beş odalı çakma köşklerde yaşayacak kadar çakma zengindik.

Benim asıl eğitimim 2 Eylül 2001 sabahında, Bryn Mawr, Pennsylvania'da bulunan Bradley Okulu'ndaki ilk yılımın ilk gününde başladı. Terlemiş ellerimi turuncu renkli Abercrombie&Fitch kargo pantolonlarıma sürerken beni Bradley'nin İngilizce ve Beşeri Bilimler bölümü olarak kullanılan eski binaya ulaşmam için marihuana sayesinde ulaştım; "ot" da diyebilirsiniz eğer beni babamın yaptığı gibi utandırmak istiyorsanız. Eğer uyuşturucuya hayır demiş olsaydım, bir Facebook klişesinden daha fazlası olmayacak vasat genç yetişkin hayatımın ilk gününde, kırışık mavi eteğim Hawaii tropik güneş yağına bulanmış halde geçirdiğim yaz boyunca yanmış bacak aralarım girmiş şekilde Azize Rahibe Theresa okulunun avlusunda koşuyor olurdum. Hayatım da Atlantic City'deki nişan haftam, kilisedeki düğünüm ve çıplak yeni doğmuş bebeğimden oluşan bir fotoğraf albümüyle özetlenirdi.

Fakat olanlar şöyleydi: Ben ve arkadaşlarım sekizinci sınıfın başında esrar denemeye karar verdik, dördümüz en iyi arkadaşım Leah'nın evinin çatısına, yatak odası penceresinden çıkıp tırmanarak Bonne Bell ile parlatılmış dudaklarımızda ıslanmış esrar sigarasını gezdirdik. Her bir yanımda, hatta ayak tırnaklarımda bile hissettiğim o korkunç his öylesine şiddetliydi ki hızlı hızlı nefes alıp vermeye ve ağlamaya başlamıştım.

Beni sakinleştirmeye çalışan, fakat en sonunda deli gibi kahkaha nöbetine giren Leah'ya, "Bir sorun var," dedim yarı gülerek, yarı şaşkınlıkla.

Leah'nın annesi kargaşaya bakmaya geldi. Gece yarısı annemi arayarak, "Kızlar bir şeyler çeviriyor," demişti ciddi bir fısıltıyla.

Beşinci sınıftan beri Marilyn Monroe gibi bir vücuda sahiptim ve anne babaların benim Katolik okul kızları uyuşturucu halkasının başı olduğuma inanmaları hiç de zor değildi. Sorun çıkaracak gibi görünüyordum. Bir hafta içerisinde bizim küçük, kırk kızdan oluşan sınıfımızın kraliçe arısıyken, ezilmekten kaçan ve canını kurtarmaya çalışan sinir bozucu bir sinek oluvermiştim. Kızarmış patatesleri yemeden önce burnuna sokan kız bile benimle ögle yemeği yiyecek kadar alçalmıyordu.

Olanlar yönetimin kulağına gitti. Annem ve babam, bir canavara benzeyen ve benim eğitimime başka bir okulda devam etmemi öneren okul müdürü Rahibe John tarafından okula toplantıya çağırıldılar. Annem eve gidene kadar arabada ateş püskürdü ve en sonunda zengin biriyle evlenmem konusunda şansımı artıracak Ivy League okullarına girmemin anahtarı olan Main Line'daki özel okullardan birine beni göndermeye karar verdi. Elleri sanki Rahibe John'un kalın boğazını sıkarmışçasına direksiyonu sımsıkı kavrayarak, "Onlara göstereceğiz," dedi. Biraz bekledikten sonra, "Main Line'da hiç erkek var mı?" diye sormaya cesaret edebildim.

O haftanın sonuna doğru, annem gelip beni Azize Rahibe Theresa'dan alıp kırk beş dakikalık bir araba yolculuğuyla Bradley Okulu'na götürdü, burası yeşillikler ve sarmaşıklar içindeki Main Line'ın iç kısımlarında yer alan, karma eğitim veren, herhangi bir mezhebe bağlı olmayan özel bir kurumdu. Kayıt Kabul müdürü, orası bir zamanlar 1900'lerde sadece kızlara eğitim verirken J.D. Salinger'ın karısının Bradley Okulu'na gittiğini iki kez üzerinden geçerek anlattı. Ben bu komik olayı bir kenarda saklayıp potansiyel müşteri ya da eşimin ailesiyle yaptığım konuşmalarda çıkarıp insanların önüne koyuyordum. "Ah evet. Bradley Okulu'na gittim. Biliyor musunuz J.D. Salinger'ın

ilk karısı da orada okumuş.” Çekilmez olduğunuzu bildiğiniz sürece çekilmez olmakta sorun yoktur. En azından ben kendimi böyle rahatlatıyordum.

Gezintiden sonra kabul sınavına girmem gerekiyordu. Kafeteryanın bir kanadına yerleştirilmiş resmî, kocaman bir masaya oturtuldum. Kapı çerçevesinin üzerindeki bronz tabelada BRENNER BAULKIN ODASI yazıyordu. İngilizce konuşulan bir dünyada birisine nasıl olur da Brenner ismi verilmişti, anlamamıştım.

Bir nesneyi açıkça betimlemeden hakkında bir tanım yazmam gereken kısım dışında sınavı pek hatırlamıyorum. Kedimle başladım yazıya ve onun arka balkonumuzdan aşağı kanlı, ezilmiş ölümüne gidişini anlatarak bitirdim.

Bradley’nin J.D. Salinger’a olan ilgisi onların işkence görmüş yazarlara ilgi duyduğunu düşünmeme sebep olmuştu ve haklıydım. Bir kaç hafta sonra maddi desteğimin onaylandığı ve Bradley’nin 2005 sınıfına kayıt edileceğim haberini aldık.

Annem, “Heyecanlı mısın tatlım?” diye sordu.

“Hayır,” diye yalan söyledim, pencereden dışarı bakarak. Neden Main Line’ı bu kadar büyüttüğünü anlamıyordum. Buradaki evler, benim on dört yaşındaki gözlerime Leah’nın içinde yaşadığı pembe sıva ile kaplı kocaman evler kadar etkileyici görünmüyordu. Sonradan öğrendim ki zevk, pahalı ve mütevazının arasındaki hassas dengeydi.

“Çok başarılı olacaksın,” dedi annem, dizimi sıkarken dudağındaki salyası gülümsemesiyle güneş ışığında parlıyordu.

BMW’mizin yanından, sırt çantaları her iki askılarıyla küçük sırtlarına sıkıca takılmış şekilde, tıpkı Spartalıların miğferlerinden sarkan püsküller misali sallanan kalm atkuyruğu saçlarıyla tek sıra dizilmiş dört kız geçti.

“Biliyorum anne,” diyerek gözlerimi devirdim, ona değil de aslında kendime. O uzun sivri tırnaklarını kolumda yukarı aşağı gezdirirken, onun kollarında kıvrılarak neredeyse ağlayacaktım. Küçükken kanepenin üstünde ona yanaşıp, “Kolumu gıdıkласana!” derdim.

“Geç kalacaksın!” Yanağıma yapışkan dudak parlaticısından iz bırakan bir öpücük kondurdu. Karşılığında aldığı şey ise huysuz, ergence bir “Hoşça kal” idi. O sabah okulun ön kapısından otuz beş basamak çıktıktan sonra rol için provaya gelen tek kişi bendim.

İlk dönem esas sınıftaydım ve koca bir aptal gibi heyecanlanmıştım. Benim ortaokulumda ziller ya da farklı sınıflar için farklı öğretmenler yoktu. Her yılda kırk kız vardı, iki sınıfa ayrılmışlardı ve o sınıflarda matematik, sosyal bilgiler, fen, din ve İngilizce derslerini tüm yıl aynı öğretmenlerden alıyorlardı ve eğer şanslıysanız, rahibe olmayan öğretmenlerden ders alırdınız: *Ben hiçbir zaman şanslı değildim*. Zilin her kırk bir dakikada bir çalıp sizi başka bir sınıfa, yeni bir öğretmenenden yeni öğrencilerle ders almaya gönderdiği bir okul düşüncesi, kendimi *Zil Çalınca* dizisinin başrol oyuncusu gibi hissettiriyordu.

Fakat o ilk sabahın en heyecan verici kısmı İngilizceydi. Kedimin başına gelen talihsizliği anlattığım o yüz elli kelimelik betimleme sayesinde kazandığım ve eski okulumun hiç fark edemediği diğer bir üstünlük, İleri İngilizce sınıfı. Okuldaki dükkândan aldığım parlak yeşil kalemle not almak için sabırsızlanıyordum. Rahibe Theresa bizlere bebekler gibi kurşun kalem kullanıyordu, fakat Bradley neyle yazdığınıza bakmıyordu. Notlarınızı yüksek tuttuğunuz sürece derste anlatılanları not alıp almadığınızı bile ilgilenmiyordu. Bradley’nin okul rengi yeşil beyazdı ve ben de bu yeni bağı göstermek için tıpkı basketbol uniformaları gibi aynı tonlarda bir kalem aldım.

İleri İngilizce sınıfı sadece on iki öğrencinin olduğu küçük bir sınıftı ve sıralar yerine, köşeli parantez şeklinde yerleştirilmiş üç uzun masada oturuyorduk. Öğretmen Bay Larson, annemin kalıplı diye tarif edeceği biriydi, fakat o fazladan on-on iki kilo nazik, dolgun bir yüz ortaya çıkarmıştı: yan yan bakan gözler ve üstdudağında, önceki akşam arkadaşlarından birinin ona, ısınmaya başlamış buralarını yudumlarken anlattıkları komik bir şakayı hatırlıyormuş gibi görünmesine neden olan bir kavis. Soluk pastel renkli bir gömlek giyiyordu ve dağınık, açık kahverengi saçları onun da kısa bir zaman önce tıpkı bizim gibi kolej öğrencisi olduğunu belli ediyordu ve o da bunu biliyordu. On dört yaşındaki kasıklarım da aynı fikirdeydi. On dört yaşındaki tüm kasıklar aynı fikirdeydi.

Bay Larson sık sık otururdu, genelde bacaklarını öne uzatıp başını, arkaya uzattığı elinin üzerine dayayarak bir yandan da sorardı: "Sizce Holden neden kendini çavdar tarlasındaki çocuğun yerine koyuyor?"

O ilk gün Bay Larson bize sınıfın etrafında dolanarak o yaz yaptığımız ilginç bir şeyi anlatmamızı istedi. Bay Larson'ın bu alıştırmayı benim yararına yaptığından emindim; diğer çocukların çoğu Bradley Orta Okulu'ndan gelmişti ve muhtemelen tüm yaz tatilini birlikte takılarak geçirmişlerdi. Oysa kimse bu yeni çocuğun neler yaptığını bilmiyordu, yaptığı sadece arka balkonda güneşlenmek ve pencereden içeri bakarak arkadaşsız, terlemiş bir zavallı şeklinde pembe dizi izlemek olsa bile. Bunları bilmelerine gerek yoktu. Sıra bana gelince, 23 Ağustos'taki Pearl Jam konserine gittiğimi söyledim, ki böyle bir şey olmamıştı, tamamen benim uydurmamdan ibaretti. Leah'nın annesi, bu esrar fiyaskosundan önce uzun süredir şüphelendiği kötü etkileyen arkadaş olduğumun kanıtını elde etmeden önce konsere bizim için bilet ayırtmıştı. Fakat bu insanlarla Leah

arasında okyanuslar kadar fark vardı, bazı yeni arkadaşlarımı etkilemem gerekiyordu, bu yüzden yalan söyledim ve iyi ki de söylemişim. O yaz yaptığım bu tek şey birçoğu tarafından sallanan başlarla kabul edildi hatta, “İyiymiş,” diyerek tepki veren Tanner isminde bir çocuk vardı ki bunun bir isim olduğunu öğrenince çok şaşırmıştım.

Bu oyun bittikten sonra Bay Larson, yaz tatilinde okuması için ödev olarak verdiği *Çavdar Tarlasında Çocuklar* üzerinde konuşmak istedi. Koltuğumda daha da dikilerek oturdum. Kitabı arka balkonda, her sayfanın üzerinde başparmağımın nemli izini bırakarak iki günde okumuştum. Annem ne düşündüğümü sorup ona eğlendirici olduğunu düşündüğümü söylediğimde, “Tif, bence Holden ağır bir sinir bozukluğu geçiriyor,” demişti. Bu beni öylesine şoke etmişti ki, hikâyenin böylesine önemli bir unsurunu kaçırdığıma üzülererek kitabı yeniden okudum. Bir an düşündüğüm edebiyat uzmanı olmadığımından endişe duydum, fakat sonra hatırladım da Azize Rahibe Theresa’da dilbilgisi uğruna edebiyat bir kenara atılırdı; dilbilgisinde daha az seks ve günah vardı, bu yüzden gözlemlerimin olması gerektiği kadar keskin olmaması benim suçum değildi. Öğrenecektim.

Tahta kalemine en yakın olan çocuk homurdandı. Adı Arthur’du ve bu yaz yaptığı en ilginç şey *New York Times* binasını gezmekti, ki sınıftan gelen tepkilere bakacak olursak Pearl Jam konserine gitmek kadar havalı olmamakla birlikte Kimmel Center’da *Operadaki Hayalet*’i izlemek kadar da kötü değildi. Eğer Broadway’de oynanmıyorsa çok da etkileyici olmadığını ben bile anlamıştım.

“Çok eğlenceliydi, değil mi?” diye espri yaptı Bay Larson; tüm sınıf kıkırdadı.

Arthur yüz elli kiloya yakındı ve yüzü sivilcelerle bir parantez gibi çevrelenmişti. Saçları o kadar yağlıydı ki, elini saçlarına götürdüğünde alnından kafasının tepesine

kadar yağlı bir kubbe gibi kalıyordu öyle. "Holden kendinin ne kadar daha farkında olmayabilir? Kendisi en büyük sahtekâr olmasına rağmen, herkese düzenbaz diyor."

"Önemli bir noktaya değindin." dedi Bay Larson, teşvik eden bir sesle. "Holden güvenilir bir anlatıcı mı?"

Kimsenin cevap vermesine kalmadan zil çaldı ve Bay Larson sonraki hafta üzerinde tartışacağımız *Everest Günlüğü*'nün ilk iki bölümünü ödev verdikten sonra herkes defterleriyle kalemlerini çantalarına tıkıp Steve Mad-den ayakkabıları ve şeftali tüyü kaplı bacaklarıyla dışarı fırladı. Herkesin nasıl bu kadar hızlı dışarı çıktığını anlamadım. İlk kez fark etmiştim ama sonra hayatımın geri kalanında hep gördüm ki, ben yavaşım. Başkalarına kolay gelen şeyler bana öyle gelmiyordu.

Bay Larson ile sınıfta yalnız kaldığımda yanaklarım annemin gerekli olduğunu söylediği ve diğer kızlarında sürmüş olacağını düşündüğüm, Cover Girl allığı altında kızardı; diğerleri sürmemişlerdi.

"Aramıza Rahibe Theresa okulundan katıldın, değil mi?" diye sordu Bay Larson, masasına doğru eğilip bazı kâğıtlara göz gezdirirken.

"Azize Rahibe Theresa," dedim, sonunda çantamın fermuarını kapatmayı başarak.

Bay Larson kafasını sıradan kaldırdı, dudağındaki kıvrık daha da derinleşmişti. "Tamam. Ah, hazırladığın kitap raporu çok iyiydi. Oldukça kapsamlıydı."

Sonrasında yatakta yatarken bu ânı tekrar tekrar gözümün önüne getirmeme ve çıldırmamak için dişlerimi ve yumruklarımı sıkmama rağmen, o an istediğim tek şey oradan çıkmaktı. Söylenecek doğru şeyi hiçbir zaman bilmezdim ve muhtemelen yüzüm durmadan kırmızı şarabı fazla kaçıran ve saçlarımı okşayıp, "Keşke bir kızım olsaydı," diyen İrlandalı teyzemin yüzüne benzemişti. "Teşekkürler."

Bay Larson gülümserken gözleri kayboldu. Benim sınıfımda olmana sevindim."

"Evet, yarın görüşmek üzere!" El sallamaya başlamıştım ama yarı yolda fikrimi değiştirdim. Tourette tiki sendromum varmış gibi göründüm muhtemelen. Tourette tiki ni, hasta olduğum bir gün *Sally Jessy Raphael* programını izlerken öğrenmiştim.

Bay Larson bana hafifçe el sallayarak karşılık verdi.

Bay Larson'ın sınıfının birkaç adım dışında kırık bir sıra vardı ve Arthur çantasını üzerine koymuştu. İçinde bir şeyler arayıp duruyordu ama ben yaklaşıncaya kafasını kaldırıp bana baktı.

"Hey," dedi.

"Selam."

"Gözlüklerim," dedi, açıklayıcı bir tavırla.

"Aaa," Ellerimi çantamın askılarının altına alıp sıkıca tuttum.

"Öğle yemeği mi yiyeceksin şimdi?" diye sordu.

Başım la onayladım. Ama bu süreyi kütüphanede geçirmeyi planlamıştım. Yemeğimin parasını ödedikten sonra tanımadığım yüzlerle dolu kafeteryada etrafa bakınarak istenmediğim bir yere oturmak zorunda kalmaktan daha kötü bir şey düşünemiyordum. Okulun ilk günü konuşulacak o kadar çok şey vardı ki, kimse yeni kızı aralarına kabul etmiş görünmek uğruna bu önemli dedikodu zamanını kaybetmek istemezdi. Anlıyordum, ben de aynı şekilde ilgisiz olurdum. Her şeye eninde sonunda aşına olacağımı biliyordum. Alnında belirmiş mor damarlarıyla kıvrıkcık kızıl saçlı kızın sınıfın en yüksek IQ'ya sahip öğrencisi olacağını, 2005 yılında Bradley'den çıkıp Harvard'a kabul edilen ilk öğrenci olma şerefine ulaşacağını da: Yetmiş bir kişilik bir sınıftan ortalama dokuz kişi olacaktı. *Main Line Dergisi* Bradley'i boşuna örnek okul seçmemişti.

O kısa boylu, tıknaz futbol oyuncusu, en iyi arkadaşının yazlığının bodrumunda onun gözleri önünde Lindsay "Biz" Hanes'e sakso çektirecekti. Bu yüzler ve kimlikler eninde sonunda benim için bir şeyler ifade edecekti ve birlikte oturduğum kişilerle neden birlikte oturduğum, neden onlara bağlı olduğum gibi anekdotlarla birlikte, eninde sonunda ben de başkaları için birisi olacaktım. Fakat o zaman gelene kadar, kütüphanede İspanyolca ödevime başlayarak itibarımı korumayı tercih ettim.

"Seninle geleyim," dedi Arthur.

Davul gibi şişkin sırt çantasını bir omzuna astı ve önden gitmeye başladı, kalın ve solgun bacakları merdivenden aşağı inerken birbirine sürtüyordu. Vücudunuzun size ihanet etmesi nasıl bir şeydir bilirim: Sadece on dört yaşındaydım ve daha o zamanlar ilk senesinde aldığı 7 kiloyu vermesi gereken bir üniversite öğrencisi gibi görünüyordum. Fakat ergen çocuklar aptaldı; ince kollarım, bacaklarım ve V yaka içinde pornografik görünen göğüslerim olduğu için kusursuz bir vücudum olduğunu sanıyorlardı. Buna rağmen aslında giysilerimin altında, bir mezuniyet elbisesi giyme hevesiyle oluşan anoreksinin bile gideremeyeceği genetik bir bozukluk vardı; yağ bağlamış bir karın ve bir Asyalının kısık gözünü andıran bir göbek deliği. Tankininin* moda olduğu yazdı ve hayatımda hiçbir giysiyeye böylesine minnettar olmamıştım.

"Sen de buradaki diğer tüm kızlar gibi Bay Larson'a âşık mısın?" Arthur sırtarak, bulduğu gözlüklerini burunda daha yukarı itti.

"Bundan önceki öğretmenlerim rahibelerdi. Suç benim mi?"

"Katolik bir kız," dedi Arthur, ağırbaşlı bir edayla. Burada benim gibiler pek yoktu. "Nereden?"

* Üstü mayo, altı bikini gibi olan iki parçalı plaj giysisi. -yhn

"Azize Rahibe Theresa Akademisi." Hiç de olumlu olacağına düşünmediğim tepkisini bekledim. Suratındaki boş ifade değişmeyince ekledim, "Malvern'de." Malvern teknik olarak Main Line'ın başlangıcı sayılırdı, fakat askeri kampların kalbinde generalleri ve yüzbaşılarını koruyan en düşük seviyedeki birlikler gibiydi. Sınırını çevreleyen ayak takımı, hakkında çok konuşulan Main Line insanlarını içnelerdi hep, Malvern onların krallığının bir parçası değildi *gerçekten de*.

Arthur'un yüzü değişti. "Malvern? Orası çok uzak. Orada mı yaşıyorsun?"

Ardından yıllar süren açıklama başladı, hayır aslında orada yaşamıyorum. Çok daha uzak olan, sıradan insanlarla kaynayan Chester Springs'te yaşıyorum ve kesinlikle kabul görecektir güzel eski evler olmasına rağmen, onların hiçbirinde oturmam.

"Ne kadar uzak orası?" diye sordu Arthur ben sözümü bitirince.

"Yarım saat falan." Kırk beş dakikaydı, bazı günler elli ama bu da söylemeyi öğrendiğim başka bir yalandı.

Arthur ve ben kafeteryanın girişine geldik ve benim önce girmem için, "Önden buyur," şeklinde bir hareket yaptı.

Henüz kimden korkacağımı bilmiyordum, bu yüzden kafeterya kalabalık olmasına ve tehditkâr denilecek bir enerjiyle dolu olmasına rağmen çok ilgisizdim. Arthur, "Hadi," deyince birisine el salladığını gördüm ve peşinden gittim.

Kafeterya, eski köşk ile yeni okulun birleştiği bir keşişme noktasıydı. Zedelendikleri için yer yer iskeletlerini gösteren soluk bir espresso tonundaki masalar güzeldi.

Onlarla uyumlu koyu renkli zemin, büyük bir girişe kadar uzanıyordu. Burası tepesinde ışıkları, ayaklarınızın altında parlayan mozaikleri ve çimenlerde koyunlar gibi otlayan orta okulluları gören, yerden tavana kadar uzanan pence-releri olan yeni inşa edilmiş bir girişti. Yemekler, eski köşk-ten gelen öğrencileri salata barıyla karşılayan ve brokoli ya da yağsız İtalyan sosları almaya çalışan anoreksiklerin bir deri bir kemik kollarını geçtikten sonra sizi yeni avluya gönderen U şeklinde bir odada duruyordu.

Antika bir şöminenin yanında duran Arthur'u takip ettim. Görünüşe göre yıllardır kullanılmıyordu, fakat is lekeli ağzına bakılacak olursa eski sahipleri değerini bil-mişti. Arthur çantasını kocaman kahverengi gözlü bir kı-zın karşısındaki sandalyenin üstüne bıraktı, kızın gözleri öylesine ayrıktı ki, gözleri tam anlamıyla favorilerindeydi. Çocuklar ona arkasından Köpekbalığı diyorlardı, fakat as-lında onun sıradışı gözleri ileride kocasının onunla ilgili en çok sevdiği şey olacaktı. Üstünde bej rengi bir pantolon ve büyük göğüslerinin altında kırıxık bir kese gibi toplan-mış beyaz pamuklu bir süveter vardı. Hemen yanında, elini çenesine dayamış, uzun kahverengi saçları omuzla-rından dökölüp masaya dayadığı dirseği etrafında toplan-mış başka bir kız vardı. Cildi o kadar soluktu ki, o beyaz bacaklarını böylesine açıkça gösteren kısa eteği beni çok şaşırtmıştı. Annem böylesine beyazlamış bir ciltle dışarı çıkmama izin vereceğine, beni bir şezlonga bağlardı sıkı-ca. Fakat o, o kadar da kötü görünmüyordu. Kızın yanın-daki çocuğun üstünde, yakışıklılığını tamamlaması için zaruri gibi görünen bir futbol forması vardı ve çocuğun elleri sırtının sadece bir erkek arkadaşın dokunacağı ka-dar alt kısmında duruyordu.

"Hey," dedi Arthur, "Bu TifAni. Katolik okuluna git-miş. Ona iyi davran, zaten yeterince kötüsünü görmüş."

"Merhaba TifAni," dedi Köpekbalığı, coşkulu bir şekilde. Boş bir puding kasesinin kıvrımları etrafında plastik bir kaşığı sürükledi, çikolatalı tatlının son kalıntılarını toplamak için.

"Selam."

Arthur Köpekbalığı'nı gösterdi. "Beth." Sonra da soluk kızı. "Sarah." Sonra da erkek arkadaşını. "Teddy."

Merhabalardan oluşan bir enstrümansız bir melodi. Elim kaldırıp yeniden merhaba dedim.

"Hadi," diyerek şekiştirdi kolumu Arthur. Çantamın askısını bir sandalyenin sırtına geçirip salata barı önünde oluşan kuyruğa yöneldim. Sıra Arthur'a gelince dana ve hindili, üç çeşit peynirli, domatessiz, sadece marullu ve her ısırdığında şapırtılı bir ses çıkarmaya yetecek kadar mayonezli kocaman bir sandviç söyledi. Ben de peynir, hardal ve domatesli ıspanak dürüm söyledim; dürümün ekmekten daha az kalorili olduğunu sandığımız o günler. Arthur tepsisine iki paket cips koydu, fakat fark ettim ki ondan kızların çoğu almıyordu, bende almadım. Dürümümü ve diyet Snapple içeğimi kasaya götürüp ödemek için sıraya geçtim.

"Pantolonun çok güzel." Bu iltifatı duyunca arkama döndüm. İlk bakışta aşırı tuhaf ve çekici görünen bir kız, bir daha giymeyi hiç istemediğim turuncu kargo pantolonlarıma başını salladı. Rengi doğal olamayacak kadar düzgün görünen kıvıl sarı saçlara, bir şekilde kirpiklerden mahrum kalmış koca kahverengi gözlere ve arka bahçesinde havuzu olan ve yazın hiç işi olmayan bir kızın cildine sahipti. Pembe gömleği ve parmak ucu kuralını* ihlal eden okul kıvı tarzı pileli eteğiyle, Bradley kızları arasında çok

* "Parmak ucu kuralı" tüm öğrencilerin, ancak aslında uygulamada sadece kız öğrencilerin, kolları yanlarındayken parmak uçlarından daha yukarı hizada kalacak etek ya da şort giymelerini yasaklar. -yhm

baskın olan çift cinsiyetli hazırlık sınıfı kızı tarzına karşı çıkar şekilde giyinmişti ama kendini gösteriyi yöneten biri edasıyla taşıyordu.

"Teşekkürler," diye cevap verdim.

"Yeni misin?" diye sordu. Sesi, 900'lü hatları hattını aramanızı söyleyen reklamlardaki kızlar gibi boğuk çıkıyordu.

Evet anlamında başımı sallayınca, "Ben Hilary," dedi.

"Ben TifAni."

"Hey, Hilary!" Bu gürleyen ses, bacaklarında kıllar olan, gerçek kıllar, babamınki gibi sert ve koyu, çocukların ve birbirlerini amcık, piç ya da orospu olmakla suçladıklarında gülecek itaatkâr kızların oturduğu kafeteryadaki en saygın masadan gelmişti.

"Selam Dean!" Hilary çağrısına cevap verdi.

"Bana biraz İsveç balığı getirsene," dedi. Tepsisi olmadığı için Hilary'nin elleri doluydu. Diet kolasını çenesinin altına sıkıştırdı ve dirseğinin iç tarafına bir paket kraker koydu.

"Aldım!" Kasadaydım ve ondan önce uzanıp şeker paketini aldım ve kabul etmemesine karşın dürümüm ve içeceğimle birlikte parasını ödedim.

"Bunu unutmayacağım," deyip balığı da serçe parmağıyla tuttu ve bir şekilde satın aldığı her şeyi elleriyle taşımayı becerdi.

Arthur'a kasadan birkaç adım ötede dolanırken yetiştim. Bu karşılaşma ve Hilary'nin bana olan merakı yüzümü kızartmıştı. Bazen, kızlık çağındaki bir anlık ateşkes, gerçekten size çıkma teklif etmesini istediğiniz ve istediğini aldıktan sonra bile sizinle takılmaya devam eden bir çocuktan çok daha değerlidir.

"Görüyorum ki HO'lardan* biriyle tanışmışsın."

* Argoda fahişe, sürtük demek. -yln

İsveç balığı paketini Dean'in yemek tepsisine atan Hilary'ye dönüp baktım. Erkekler tepsi kullanabiliyorlardı. "Bu kız kaşar mı?"

"Bu Hilary ve onun en iyi arkadaşı Olivia'nın baş harflerinden oluşturulan bir akronim. Şuradaki kız," dedi Arthur, boş patates kutularından bir kale inşa eden Kılılı Bacak'ın yanında zevkle gülen kıvrıkcık, kahverengi saçlı kızı başıyla göstererek, "bu akronimi uygun buldu onların isimleri için. Bir akronimin ne anlama geldiğini bildiklerini bile sanmıyorum," dedi. Onların cahilliğinden memnun olmuş şekilde iç çekti. "Ki bu tüm olayı daha da harika yapıyor."

Holden Caulfield'in sinir bozukluğu yaşadığını fark etmemiş olabilirim ilk başta, fakat Tanrı'ya şükür bir kısaltmanın ne olduğunu biliyordum.

"Onlar gerçekten HO'lar mı?" Bir kızın böyle bir kelime için kendi isteğiyle rekabet ettiğini hiç duymamıştım. Bir keresinde bana fahişe demişlerdi, ki on iki yaşıma geldiğinizde yetişkin göğüslerine sahipseniz herkesin dile getirdiği doğal bir tepkidir, annemin kucağında bir saat ağlamıştım.

"Keşke olsalardı." Arthur'un kaygan burnunun köprüsü üstündeki deri kırıştı. "Ama gözlerinin önünde bir penis dursa, onunla ne yapacaklarını bilemezler."

Öğle yemeğinden sonra en az sevdiğim derslerden biri olan kimya dersi vardı ama yine de heyecanlı geçti, çünkü HO'ların ikisi de benim sınıfımdaydı. Öğretmen, kimyanın keyifli olduğunu kanıtlayacak bir deney için bizi ikili gruplara ayırınca bu heyecan hemen bitti. Çaresiz bir şekilde sağıma baktım, komşum çoktan koltuğunda iki büküm

olmuş, partneri olmasını istediği birine işaret yapıyordu. Solda da durum aynıydı. Mutlu çiftler sınıfın arkasına yığılıyorlardı ve bu göç hareketi, kendi başına kalmış, açık kahverengi saçlı ve odanın öteki ucundan bile belli olan mavi gözlü bir çocuğu ortaya çıkardı. Bana başını sallayarak ve kaşlarını kaldırarak, tek seçenek bu olmasına rağmen sessizce partneri olmamı rica etti. Ben de karşılık verdim ve sıra sıra dizili masaların arkasındaki istasyonlara doğru gittik.

"Ah, güzel," dedi Bayan Chambers ikimizi yan yana ayakta görünce, biraz kararsız bir ifadeyle, "Liam ve TifAni, pencere kenarındaki son masaya geçin," dedi.

"Sanki başka bir seçeneğimiz varmış gibi", diye hafifçe mırıldandı Liam, Bayan Chambers duymasın diye. "Yeni gelenleri kolladığınız için teşekkürler."

Saniyeler sonra fark ettim ki kendini de "yeni gelenler" kategorisine sokuyordu. Ona baktım. "Burada yeni misin?"

Omuz silkti, zaten belli olduğunu düşünüyormuş gibi.

"Ben de!" diye fısıldadım heyecanla. Şansımın bu insana denk geldiğine inanamıyordum. Yeni gelenler anlaşma gereği birbirine destek olmak zorundaydılar.

"Biliyorum." Dudaklarının bir kenarı yarım bir gülümsemeyle kıvrıldı ve o öğleden sonra güneşi yanağındaki bir gamzeye takıldı. Öylece kalsaydı, *Tiger Beat*'ten kesip aldığınız bir poster olabilirdi o haliyle. "Seçilecek son kişi olmaması gerekecek kadar tatlısın."

Sıcaklığı hapsetmek için bacaklarımın arasını sıktım iyice.

Bayan Chambers, güvenlik hakkında kimsenin ilgisini çekmeyen bir konuşmayla başladı, ta ki, dikkatli olmazsak buradan saçlarımız ve kaşlarımız alev almış şekilde çıkacağımızı söyleyene kadar. Omzumun üzerinden Bayan

Chambers'a bakarken, Hilary'nin beni kocaman, kirpiksiz gözleriyle izlediğini gördüm, sanki Bayan Chambers'ı bu denli endişelendiren talihsiz olayı çoktan yaşamış gibiydi. O an bir karar vermem gerekti; başka bir yere bakıp onu yakalamamış gibi yapmak ya da beni ona daha da yakınlatacak bir gülümseme veya bir çeşit hareket. Rahibe Theresa'daki geçici popülerliğimi artıran içgüdülerim devreye girdi ve ikinciye seçtim.

Hilary de bana gülümseyerek karşılık verdi ve Olivia'yı dirseğinden dürterek ona doğru eğildi ve bir şeyler fısıldadı. Olivia da gülümsedi ve bana işaret etti. "Çok yakışıklı," dedi, dudaklarını "yakışıklı" kelimesini söylerken iyice açarak ve Liam'a başını hafif hafif sallayarak. Hemen onun görmediğinden emin olmak için Liam'a döndüm baktıktan sonra, "Biliyorum," dedim.

Tanrım, zil 3:23'te çaldığında kendimden memnun kalmıştım. Daha ilk günümdü ve okuldaki yeni çocukla flört etmeye başlamıştım, ikimizin de yeni oluşunun sağladığı bir hak iddia etmiştim üzerinde ve HO'larla bir bağ kurmuştum. O canavar Rahibe John'a çiçekli bir Hallmark kartı göndermek istiyordum: "Sayın Rahibe John, yeni okulumda çok iyi gidiyorum ve bekâretimi almasını istediğim birini buldum. Teşekkür etmem gereken tek kişi sensin!"

BÖLÜM 3

“**Y**irmi beş, yirmi altı, çenelerinizi kaldırın, yirmi sekiz, iki tane daha, *yapabildiğinizin en iyisini yapın*, yirmi dokuz, otuz.” Tekrar sallandım arkaya doğru, kıcımlı topuklarıma koyarak ve yağ yakmaya doğru koştuktan sonra kollarımı esnetmek için öne uzatarak, duymak için ayda 325 dolar ödediğim dahiyane vaat. Eve geldiğimde bazen paltomu bile çıkarmadan mutfağı yağmalamaya başlayacak kadar ağzıma bir şeyler tıkmak için bu kadar çaresiz olmasaydım, muhtemelen daha uzun ve ince bir vücudum olurdu.

“Üzerinizdeki eşyaları sepete bırakın ve bacak kaldırma hareketi için barda sıraya girin.” Bu, sınıfın en çok gerildiğim kısmı, çünkü eşyalarımı bırakmak ve bardaki en sevdiğim yere hızlıca ve kibarca gitmek zorundayım, aslında yavaş yürüyen herkesi dirsekleyip yolumdan itmek istiyorum. “Televizyona çıkacağım, buraya sağlığım için gelmiyorum sürtükler!” Genelde şarkıcılara ayırdığım, kazayla çarpma hareketine hazırlanıyorum. Bu insanları bilirsiniz, hayatta olmaktan bile çok memnun, kulaklarında kulaklıkları ve yüzlerinde dinledikleri klasik Motown şarkılarının

edepsiz sözlerinin etkisiyle sokaklarda seke seke gezerler. Yanlarından geçerken onlara çantamla çarparak ve arkamdan yükselen, "Hey!" seslerinin tadını çıkararak iyice küstahlaşmışım. Kimse bu kadar mutlu olamaz.

Bu sınıfta biraz daha narinim. Öğitmenlerin gözündeki, onları etkilemek ve kendimi sevdirmek için titizlikle yarattığım imajımın değişmesini istemiyorum: Tatlı ama birazcık soğuk, bacakları ne kadar şiddetli titrese de iç bacak dersinde hep en ileri hareketi tercih eden kız.

Neyse ki, eşyalarımı sepete bırakıp arkama döndüğümde, en sevdiğim yerin boş olduğunu gördüm. Havlumu barın etrafına doladım, su şişemi yere koydum, ayak topuklarım üzerinde aşağı yukarı inip çıktım ve tüm bunları yaparken bir yandan da karnımı omurgama kadar çekip kürek kemiklerimi bir araya getirdim.

Öğitmen, "Güzel duruş, Ani." dedi.

Bir saat boyunca kıvrıldım, nefesimi çektim, sıkıştırdım, kaldırdım, nabzımı hızlandırdım. Son esneme hareketlerine geldiğimde elim ayağım hep canımın çektiği Tayland noodle'ları gibiydi ve daireme dönmek için üç kilometre koşma fikrini bir kenara bıraktım. Fakat odanın önündeki küçük bölmenin içinde yer alan minderime dönmek için ayağa kalktığımda aynada kendimi, özellikle de askılı bluzumun arkasında sallanan koca yığını görünce, yeniden düşündüm.

Dersten sonra soyunma odasında, abdominal setlerin üçünde de telefonla konuşan bir kız bana, "Çok iyiydin!" dedi.

"Pardon?" Oysa onu duymuştum tabii ki.

"Abdominaller esnasında. Son pozisyonda bacaklarımı bırakmaya çalıştım ve kendimi bir kere bile dik tutamadım."

"Yani, orası en çok ihtiyacım olan yer bu yüzden de kendimi mümkün olduğunca zorluyorum." Stella McCartney

Adidas taytımın içinde şişmiş karnıma vurdum elimle. Evlilik planları başladığından beri tıknmalarım lise yılları yoğunluğuna geri dönmüştü. Son birkaç yılda bu tıknmaları sadece pazar günleriyle, bazen de çarşamba akşamıyla sınırlandırmayı başarmıştım. Fazla egzersiz ve kendimi tutmam, ağırlığımı sabit elli dört kiloda tutmuştu: 1.77 iseniz fidan gibi, 1.60 iseniz tıknaz. Düğün için, daha da önemlisi belgesel için amacım kırk sekiz kiloydu ve bunu korumak için yapmam gereken şeyi biliyor olmak geç saatlerdeki yeme krizlerimi daha da azdırıyor gibiydi. Anoreksi için depolama yapan dengesiz bir ayı gibi hissediyordum kendimi.

“Hayır!” diye ısrar etti kız, “Harika görünüyorsun.”

“Teşekkürler.” Dolabını açmak için bana arkasını döndüğünde gözlerim vücudunun arkasını takip etti. Geniş kalçalar ve yayılmış, düz kıçıyla çevrelenmiş uzun, dar bir gövdesi vardı. Hangisinin daha kötü olduğuna karar veremiyordum; anne kotu giyilen gecelere sakın bir geçiş mi yoksa bununla başından sonuna botokslu ve aç bir halde savaşmak mı?

Batı Yakası Yolu’nda ayaklarımı sürüye sürüye eve gittim. Üç kilometreyi koşmam yirmi beş dakika sürdü ki bu, arabaların beni ezmemesi için ışıklarda beklemek zorunda kaldığım duraksamaları saydığımızda bile rezalet.

“Merhaba canım.” Luke kafasını kucağındaki iPad’inden kaldırma zahmetinde bulunmadı. Luke ve ben çıkmaya ilk başladığımız zamanlarda “canım” kelimesi karnımı sıkıştırırdı, atari salonlarındaki pençe şeklindeki uçlarıyla içi doldurulmuş hayvanları sıkıca kapmaya uğraştığınız makinelerdekiler gibi, ki ayarlandıkları için herhangi bir

şey tutmaları mucizeydi. Lise ve üniversitede istediğim tek şey, arkamdan koşup kolunu omzuma atarak, "Selam canım," diyen, geniş omuzlu bir hokey oyuncusuydu.

"Egzersiz nasıldı?"

"Eh." Ter içindeki üstümü çıkardım, Lululemon marka askılımı çıkardığımda ıslak saçlarım çıplak boynuma düşünce ürperdim. Dolaba doğru gidip bir kavanoz organik fıstık ezmesi buldum ve içine bir kaşık daldırdım.

"Onlarla tekrar saat kaçta buluşacaksın?"

Saatime baktım. "Birde. Hazırlanmaya başlamam lazım."

Duşa girmeden önce kendime bir bardak su ve bir kaşık fıstık ezmesi için izin verdim. Hazırlanmam bir saatten fazla sürdü, bu Luke ile akşam yemeğine çıkmak için süslenmemden çok daha uzun bir süreydi. Uğruna giyindiğim çok kadın vardı. Sokaktaki turist; *bak da öğren*, çantamın kenarındaki Miu Miu etiketini görünce kıcımlı yalamaya başlayan tezgâhtar kız. Daha da önemlisi bugün, otuz yaşına geldiğinde hâlâ çocukları olmazsa yumurtalarını donduracağını yirmi üç yaşındayken söylemiş bir nedime. "İleri yaşta anne olmak otizm ile doğrudan ilişkilidir." Sodalı votkasını içine öyle sert çekti ki havaya bir baloncuk fırladı. "Otuz yaşında çocuk yapan tüm o kadınlar. Çok *bencilce*. Eğer o yaşa gelmeden donduramıyorsan, o zaman evlat edin arkadaşım." Tabii ki Monica "Moni" Dalton donduracaktı yumurtalarını, musluk tıkanmadan önce. *Sex and the City*'nin finalinden beri hiç işlenmiş karbonhidrat tüketmemişti ve karnı Photoshoplanmış gibi duruyordu.

Fakat bundan üç ay sonra Moni aramızda yirmi dokuzuna basacak ilk kişi olacaktı ve onu doğum günü seksiyile azdıracak bir erkek olmayacaktı yanında. Paniğinde biraz kimyasal bir koku vardı.

Moni, uğruna giyinmekten en fazla zevk aldığım kişiydi. Onu sandaletlerimin narin bilek kemerlerini incelerken

ya da gözlerini zümrüdümün üzerinde gezinirken yakalamayı çok seviyordum. Barneys mağazasına o da yabancı değildi ama onun faturaları anne babasına gidiyordu. Yirmi-beş yaşın yanlış tarafındaysanız çok da iyi bir durum değildi bu. Bu noktada faturanızı gönderebileceğiniz kabul edilebilir tek kişi ya sevgiliniz ya da kendinizdir. Burada belirtmeliyim ki, kendi alışveriş faturamı kendim öderim, mücevher dışında her şeyde. Fakat Luke olmasaydı, bunu hiçbir zaman yapamazdım. Eğer diğer her şeyle o ilgileniyor olmasaydı.

"Güzel görünüyorsun." Ben mutfğa giderken Luke başımın arkasına bir öpücük kondurdu.

"Sağ ol." Beyaz kazağımın kollarını çekiştirdim. Kollarımı hiçbir zaman moda bloglarındaki gösterdikleri şekilde kıvıramazdım.

"Sonrasında bir şeyler yiyecek misiniz?"

"Evet." Çantama makyaj malzemesi, güneş gözlüğü, sakız ve davetiyecimizin çizdiği düğün davetiyemizin kabataslak bir halini ve *New York* dergisini tıktırdım; kasıtlı olarak yarısı dışarıda kalacak şekilde koymuştum, böylece herkes benim *New York* dergisini okuduğumu bilecekti.

"Hey, bu hafta müşterilerimden biri kendisiyle ve karısıyla akşam yemeğine çıkmamızı istiyor."

"Kim?" Kazağımın kollarını açıp tekrar kıvırdım.

"Andrew adında bir adam, Goldman'dan."

"Belki Nell onu tanıyordur," diye sırtıttım.

"Ah, Tanrım." Luke endişeli bir şekilde yanaklarını şişirdi. "Umarım tanımıyordur." Nell, Luke'u geriyor hep.

Gülümsedim. Dudaklarımdan öptüm. Nefesindeki sade kahve tadını aldım. Ürpermemeğe çalıştım. Onu ilk gördüğüm zamanı, gerçekten ilk ânı hatırlamaya çalıştım: Üniversitedeki ilk yılımda, herkesin Seven marka kot pantolon giydiği, benimse bej kanvas pantolonumun beli içinde

sıkışmış halde gittiğim bir partide. Luke Hamilton'da son sınıftaydı ama yatılı okuldan en iyi arkadaşı Wesleyan'a gidiyordu. Yıllar içinde birbirlerini sıkça görmüşlerdi, fakat o yıl ilk yılım olduğu için o sonbahar dönemindeki partide ben onu ilk kez görmüştüm. Luke o zamanlar Nell'i istiyordu; kendi deneyimiyle ne kadar dominant ve kontrolcü bir kadın olduğunu bilmeden önce. Neyse ki, ya da maalesef, Nell, Luke'un en iyi arkadaşıyla takılıyordu, bu yüzden de bu iş olmuyordu. O gece eve döndüğümde Luke'un üstünkörü, "Merhaba," demesiyle içim yanıyordu; ben de bir strateji belirledim. Benim istediğim çocuk Nell'i istiyordu, bu yüzden ben de Nell'i yakından izlemeye koyuldum. Onun yediği gibi yedim, yemeğin dörtte üçünü tabakta bırakarak: En yıkıcı karbonhidratlara bile ilgisiz kalmasını sağlayan bir sürü mavi hapi vardı. Şükran Günü tatili dönüşünde anneme Nell'in giydiği giysilerden aldardım. Nell bu işleri en başından beri yanlış yaptığımı öğretti bana. Güzel kızlar sanki güzel olmaya çalışmıyormuş gibi görünmeliydi, bu Bradley'de yaptığım büyük bir hataydı. Bazen Nell babasının polosuyla, eski Ugg botlarla, renkli pantolonlarla ve makyaj yapmadan dışarı çıkardı, sırf kendi cinsiyetine sadakat duyduğunu kanıtlamak için. Ayrıca güzel kızların kocaman bir sivilceleri çıkınca çok mütevazı bir mizah anlayışı olmalıydı ve adam yiyen fingirdek kız rolüyle ilgilenmediklerini göstermek için bomba gibi patlayan ishallerinden bahsetmeliydiler. Çünkü diğerleri sizde herhangi bir düzeyde cesaret sezerlerse, sizi bitirirler ve istediğiniz çocuğu unutmak zorunda kalırsınız. Bir grup kızın öfkeli konuşması, en sert ve kalkmış aleti bile hemen indirebilirdi.

İlk yılımın sonuna geldiğimde aynı bej pantolonumu düğmelerini açmadan giyip çıkarabiliyordum. Hâlâ zayıf değildim ve bir 4 kilo daha vermem ancak üniversiteden

sonra olacaktı, fakat üniversite standartları New York'a göre daha esnekti. Mart ayında bir gün, tahrik edici derecede sıcak bir günde sınıfa üzerimde dandik askılıyla girmiştım. Matt Codey'nin, Nell'i bacak arasına sert bir şekilde abanarak aletiyle kızın cildi üzerinde neredeyse bir hafta kalan, mor, mavi, yeşil tonlarına dönüşen kırmızı bir iz bırakan buz hokeyi oyuncusunun, yanından geçerken güneş başımı kutsayan sıcak bir el gibiydi. Işığın saçıma vurmasına hayran olup olduğı yerde kaldı ve açık açık, "Vay," dedi.

Dikkatli olmam gerekiyordu. Üniversite, benim yeniden öğrendiklerim konusunda ilk denememdi ve tekrar meşhur olarak bu konuda taviz veremezdım. Nell bana tanıdığı en kaşar kız olduğumu, çok fazla öpüşüp göğüslerimi çok çabuk açtığımı söyledi, ama eğer karşımdaki erkek arkadaşım değilse bundan ileriye gitmezdim. Nell sayesinde bunun nasıl yapılacağını da öğrendim, o buna Hemingway Teorisi diyordu. Hemingway, romanlarının sonunu sadece silmek için yazardı, böylece hikâyenin güçlendiğine ve okuyucunun o son manevi kısımdaki hayaleti sezeceğine inanıyordu. Nell'in dediğine göre, eğer bir çocuktan hoşlanıyorsanız, hemen başka bir çocuk bulmanız gerekir, modern Amerikan klasikleri dersinde sizi izlerken yakaladığınız, kötü bir kot giymiş ve saçlarına çok fazla jöle sürmüş bir çocuk. Sonunda ona gülümsemeniz ve size çıkma teklif etmesini beklemeniz lazım ve o, Phoenix vızıltıları eşliğinde Dave Eggers hakkında ağdalı konuşmalar yaparken yurt odasında hafif bir viski içmeniz lazım. Sonra da öpücüklerinden kaçın ya da kaçmayın, asıl hoşlandığınız çocuk sizin etrafınızda dolanan diğer çocuğun kokusunu alana kadar böyle yapmaya devam edin. Onun kokusunu, suyun derinliklerinde yayılmış kan kokusunu içine çeken bir köpekbalığı gibi açılmış gözleriyle sizin üzerinizden alacak.

Mezun olduktan sonra şehirdeki başka bir partide yine Luke'a rastladım. Daha tesadüfi bir zamanlama olamazdı herhalde, çünkü *Tanrım*, o şerefsizin kokusu bir futbol stadını bile doldurabilirdi. Bir Mayflower ailesinden olabildiğince uzak birisiydi, fakat yakınımda tutuyordum, çünkü bana yatakta yapmasını istediğim şeyi yapmaktan korkmayan tek çocuktur. *Tokat at bana*. "Daha sert vurmamı istiyorsan söyle," diye fısıldardı ve sonra beni sarmalayıp elinin tersiyle öyle bir vururdu ki kafamın içindeki sinirler çatlardı ve karanlık bulanıklaşırdı, gözlerimin üzerinde siyah bir örtüyle şiddetli bir biçimde inleyerek boşalırdım. Luke'dan bana böyle bir şey yapmasını isteseydim öylece kalakalırdı ama onun soyadını taşımak için canımı verirdim ve bunu doğuştan mı ya da yetişme tarzından mı bilemiyorum bir sebepten dolayı, beni çarpan o acı çekme hissine tercih ederdim. En sonunda Luke için erkek arkadaşımından ayrılınca, bize ayrılan o birlikte akşam yemeğine gitme ve gerçek bir çift gibi eve dönme özgürlüğü sarhoş ediyordu bizi. Bir süre kapıldığımız akıntıya bıraktık kendimizi ve öyle ilerledik, bir sene sonra da birlikte yaşamaya başladık. Luke tabii ki Wesleyan'a gittiğimi biliyordu. Ziyaret etmek için geldiği onca zaman yollarımızın nasıl olup da kesişmediğine çok şaşıırıyordu.

"Bu Emile, gülkurusu renginde." Tezgâhtar kız elbiseyi askıdan alıp vücudunun önüne koydu, eteğinden tutup kumaşını işaretparmağıyla başparmağı arasında okşayarak, "Gördüğünüz gibi biraz parıltılı," dedi.

Nell'e gözlerimi diktim. Geçen onca yıldan sonra hâlâ annemin deyişiyle "bakışları üzerine çeken" biriydi. Kendiyle barışık olması için geri kalanımızın yaptığı gibi ev-

lenmeye ihtiyacı yoktu. Finans alanında çalışıyordu ve tüm adamların bu bankacı bebeği yanlarından geçerken görmek için koltuklarında bir oraya bir buraya savrulduğu iki kızıdan biriydi. İki yıl önceki bir Noel partisinde tabii ki evli ve çocuklu, mankafa bir arkadaşı onu kaldırıp omzundan aşağı atmıştı, elbisesi ters dönsün de o güzel götü görünsün diye, sonrasında da herkesin coşku nidaları ve haykırışları arasında odanın etrafında maymun sesleri çıkararak koşturmuştu.

“Neden maymun sesi?” diye sormuştum.

“Sanırım bu onun Tarzan taklidiydi?” Nell’in omuzları havaya kalkmıştı. “Pek akıllı olduğu söylenemez.”

Şirketine söylemediği bir miktarda tazminat davası açtı ve şimdi her sabah 09:00’a kadar uyuyor, yoga ve spinning derslerine katılıyor ve masaya gelen brunchun hesabına hepimizden önce uzanıyor.

Nell dudağının bir kenarını kıvrarak, “Bu rengin içinde çıplak gibi görüneceğim,” dedi

“Bronzlaşma spreyi alırsız biz de,” diye hatırlattı Moni. Pencereden içeri sızan ışık, yanağında çok pembe bir kapatıcıya bulanmış koca bir sivilceyi açığa çıkarıyordu. Benim ondan önce evleniyor olmam onu çok strese sokmuştu.

“Gece mavisi çok cazip bir ton.” Tezgâhtar gülkurusu elbiseyi askıya geri koyup süslemeli lacivert eşini bize gösterirken kolundan Cartier Love marka bir bilezik aşağı indi. Doğal sarışındı ama muhtemelen yılda bir iki kere Marie Robinson’a uğrayarak attırdığı birkaç balyajla daha da sarışın hale gelmişti.

“İnsanlar hiç renk karıştırıyorlar mı?” diye sordum.

“Her zaman.” Perçin makinesine doğru uzandı. “Georgina Bloomberg bir arkadaşı için buraya geldi geçen hafta ve onlar da aynen öyle yapıyorlardı.” Üçüncü bir seçenek çıkardı, koyu bir patlıcan moru renginde gibi ve ekledi,

“Doğru yapıldığında çok hoş olabilir. Kaç tane nedime olacak demiştiniz?”

Yedi taneydi. Hepsi de Wesleyanlıydı ve New York’ta yaşıyorlardı, fakat iki tanesi Washington tarafına gitmişlerdi. Luke’un dokuz sağdııcı vardı ve bir tanesi hariç hepsi Hamilton mezunuydu; ağabeyi Garret, Duke’tan yüksek akademik başarıyla mezun olmuştu. Hepsi de şehirdeydi. Bir keresinde Luke’a, buraya bu kadar çok arkadaşımızla çevrelenerek geldiğimiz için New York’u keşfetmeye hiç zamanımızın olmamasının ne kadar üzücü olduğunu anlatmıştım. Ortalıkta dolanan bütün garip tipler, bizi bekleyen çılgın, efsanevi geceler, bunlara ihtiyacımız yoktu, bu yüzden de bunları pek aramadık. Luke da bana olumlu bir şeyi olumsuzla çevirmenin her zaman bir yolunu bulmama çok şaşırdığını söylerdi.

Nell ve Moni gülkurusu ve gece mavisi renginin birlikte ne kadar hoş görüneceğini göstermek için arka odaya gittiler ve ben de çantamın içinde telefonumu aradım. Önümde çenemin hizasında tutarak Twitter ve Instagram bildirimlerine göz attım. Güzellik direktörümüz bu aralar izleyicileri akıllı telefon bağımlılığının gerçek tehlikeleri hakkında uyarmak için *Today* programında yayınlanacak bir bölüm çekmişti: Cep Telefonu Alanındaki duygu patlamaları ve erkenden çıkan Hindi Boynu, hepsi de kimin ağzına sığılmış ve @SoulCycle’da kimin ruhunu temizlemişler öğrenmek için durmadan ekrana bakmaktan oluyor.

Biz tanıştıktan sonra Spencer beni Instagram’da takip etmeye başladı. Filtreli resimlerindeki insanların hiçbirini tanımıyordum ama bir yorum fark ettim, Villanova’daki bir Starbucks’ın yanındaki küçük bir barda yapılacak *Beşlinin Arkadaşları* etkinliğine katılıp katılmayacağı soruluyordu. Bir yanım buraya gitmenin nasıl olacağını hayal ediyordu:

sade kaşmir içinde, parmağımda kocaman zümrüt karafatma ve yanımda Luke ile, son derece utanmazca bir özgüveni dışa vurarak... İçine girmek için çok çalıştığım bu yer artık tenezzül etmeyeceğim bir yerdi. Main Line'dan hiç çıkamayan tüm o zavallılar, muhtemelen halı kaplı apartmanlarda oturanlar. Tanrım. Yarısı öfkeli, yarısı etkilenmiş kalabalıkta fısıldaşmalar olacaktı ve "Gördün mü kim geldi? Cesurmuş" deyişleri hepsine farklı anlamlar ifade edecekti. Belki de bunca yıl sonra hâlâ ona düzüşme borcum olduğunu düşünen bir adam olacaktı. Etkinliğe daha aylar vardı. O zamana kadar hedef kiloma ulaşabilirsem, belki.

Instagram'dan e-postalarım geçerken Nell deneme odasından çıktı, bir deri bir kemik vücudu üzerine geçirdiği gülkurusu renkli kıyafet sadece deri ve omurgasının görüldüğü sırtını açıkta bırakıyordu.

"Vay canına," dedi Aşk Bileziği ve bunu sadece elbiseyi satmak için dememişti.

Nell güdük ellerini, kolejdeyken kahvaltıda sipariş ettiğimiz ince hamurlu pizzalar gibi düz olan göğsüne bastırdı. Kafamı başka tarafa çevirdim. Nell tırnaklarını eğlence olsun diye çiğniyordu ve parmak uçlarının yenmiş kenarları, cildinin kanlı ve çiğ dokuları bana vücudun dikişlerinin ne kadar kolay söküldüğünü hatırlatıyordu. "Eğer tecavüzcünün biri dairene girerse," *Kanun ve Düzen*'in bir bölümünün ortasında düşünüp sormuştum, "o yumru yumru ellerle nasıl çıkaracaksın adamın gözlerini?"

"O halde bir silah almalıyım galiba." Sözünü bitirmeden Nell'in mavi gözleri ciddiyetle açıldı birden. Çok geçti, nöronları fikrine çakmak çakmış ve cümlenin sakar ağzından dışarı ateşlenmesine engel olamamıştı. Sakar bir ifadeyle, "Üzgünüm," diye ekledi.

"Üzülme." Uzaktan kumandayı televizyona doğrultarak sesi açtım. "Beşli'de alaycılığın bitmesine gerek yok."

"Ani, sanki etten bir elbise giyiyormuş gibi görünüyorum." Bu bir şikâyet gibi söylenmiş olabilirdi ama Nell sırtının aynadaki düzgün kıvrımını, kaç para ettiğini söylemediği kıçının hemen üzerinde cildinin elbisenin rengiyle çizgisiz birleşimini hayranlıkla izliyordu, öyle ki, elbisenin nerede bittiğini ve Nell'in nerede başladığını anlamak zordu.

"Sahiden onun yanında mı dikileceğim?" diye söylendi Moni, giyinme odasının perdesini sonuna kadar açarak. Moni, Nell'in en iyi arkadaşı olmaya çalışmaktan hiç bıkmıyor. Anlamıyor işte. Nell kendisine yalakalık yapılmasını istemiyor. İhtiyacı yok.

"Üzerindeki renk harika Moni," dedim sinsice, Nell onu duymamış gibi yapınca. Nell'in Moni'yi, Darien prensesini değil de beni, bir guidoyu* en iyi arkadaşı olarak seçtiğini onun küçük sarkmış yüzüne vurmaktan hiç bıkmayacağım.

Moni yaygara kopardı, "Sutyen giyemem ama." Aşk Bileziği, Moni'ye koştu; *sarkık memeler yüzünden bu satışın kaçmasına asla izin vermezdi* ve elbisesinin yün kollarını tekrar düzeltip ayarladı. "Değiştirilebiliyor, gördünüz mü? Tüm vücut tipleri için cazip ve uygun." En sonunda iki göğsü bir araya getirmek için askıya benzer bir şeyi bağladı. Moni elbisenin yanlarını yukarı çekti, göğüsleri binlerce metre derinlerde patlamış bir denizaltı bombası gibi, kumaşın altında dalgalanıyordu.

"Diğer kızların bu elbise içinde güzel görüneceğini düşünüyor musun?" diye sordu Moni. Grubun geri kalanı bugünkü randevuya gelememişti ve kararı sağ olsunlar Moni ve Nell'in ellerine bırakmışlardı. Luke'un üç sağdıcı vardı; polarize Ray-Ban gözlükler takan ve sizinle konuşurken elini sırtınıza koyan Garret onlardan biriydi. Kimse elbise konusunda sorun çıkararak, düğünde Garret'in damı olma ihtimalini riske edemezdi.

* İtalyan asıllı orta sınıf Amerikalı. -yhn

“Sevdim bunu,” dedi Nell. Gönülsüz bir şekilde; söylediği tek şey buydu.

“Güzel gibi,” diye katıldı Moni, vücuduna farklı açılardan çatık kaşlarıyla bakarak.

Bu sefer e-postalarımı bakmak için telefonuma döndüm ve ihmal ettiğim midemdeki bir kaşık fıstık ezmesini bulan-dıran konu başlığını görünce Erken Yaş Hindi Boynu konu-su aklımdan uçtu gitti: ETKNLK PRGRAM GÜNCLMESİ yazıyordu, yanında da kırmızı acil bayrağı dalgalanıyordu.

“Kahretsin.” Açmak için mesaja dokundum.

“Ne?” Nell, kısayken nasıl görüneceğine bakmak için elbisesinin eteğini dizinin üstüne kaldırdı.

Homurdandım. “Çekimleri eylülün başına çekmek istiyorlar.”

“Önceden ne zamanaydı?”

“Eylülün sonu.”

“E sorun ne o zaman?” Botokslu olmasaydı Nell’in kaş-ları kırıştırdı. Önleyici diyordu, kendini savunmak için.

“Sorun şu ki hayvan gibi yiyorum son zamanlarda. Eylül’ün dördüne hazır olmak istiyorsam hemen yemeyi kesmem gerekiyor.”

“Ani.” Nell ellerini 82 santim kalçalarına koyup, “Yeter. Şu an çok ufak tefeksin zaten,” dedi. Nell bu kadar *ufak tefek* olsaydı kendini öldürürdü.

“Dukan diyetini yapmalısın bence,” diye araya girdi Moni. “Kız kardeşim düğününden önce yapmıştı.” Parmaklarını şıklattı. “Üç haftada beş kilo verdi ki öncesinde de zaten otuz dört bedendi.”

“Kate Middleton’ın yaptığı diyet buydu,” dedi Aşk Bi-leziği, bir anlık sessizlikle hepimiz Cambridge Düşesi’ne saygımızı gösterdik. Kate Middleton düğün günü öyle aç görünüyordu ki övgüyü hak ediyordu.

“Hadi bruncha gidelim,” diye iç çektim. Bu muhabbet, mutfağında tek başıma en karanlık gecede içi tıka basa dolu bir buzdolabını saatler boyunca boşaltma hissi uyandırıyordu bende. Luke’un müşterilerini ağırladığı geceleri seviyordum. Eve elimde mahallenin şarap dükkânından aldığım en iyi karbonhidratlarla dolu iki plastik poşetle gelirdim, son nişasta kırıntısına kadar sömürürdüm ve kanıtı çöp bacasından aşağı atardım, Luke’un da hiçbir şeyden haberi olmazdı. Yemekten sonra saatlerce porno izlerdim, adamın kadına köpek gibi havlamasını, aksi takdirde onu becermeyeceğini söylediği türden filmleri. Tekrar tekrar boşalırdım. Çok uzun sürmezdi. Sonra yatağa gömülüp kendi kendime, bana bunu yapmaya hevesli biriyle evlenmek istemem zaten derdim.

Siparişimizi verdikten sonra Moni lavaboya gitmek için ayağa kalktı.

“Elbiseler hakkında ne düşünüyorsun?” Nell elektriklenmiş saçlarını sallayarak açtı. Barmen baktı.

“Gül suyu rengi sana çok yakışıyor,” dedim, “Ama asıl sorun meme uçların.”

“Bay ve Bayan Harrison ne derdi?” Nell, çok dar bir kor- senin içinde rezil olmuş bir Leydi edasıyla elini kalbinin üzerine koydu. Müstakbel kayınvalidem ve kayınpederim Nell’i hep eğlendiriyorlardı, hele bir de Rye’daki aldatıcı derecede mütevazı evleri, Nantucket’taki yazlıkları, adamın papyonu ve kadının kadife bir saç bandıyla yüzünden çekilmiş çene hizasındaki beyaz modasına uyan kısa saçları. Bana klasik Kuzeyli burunlarını kıvırdıkları için onları suçlayamazdım. Fakat Bayan Harrison hep bir kız çocuğu istemişti ve benim gibi birisiyle memnun olduğuna hâlâ inanamıyordum.

"Bayan Harrison'ın kendi meme uçlarını gördüğünü hiç sanmıyorum," dedim. "Onun için çok faydalı bir anatomi dersi olurdu herhalde."

Nell sol gözüne tek camlı bir gözlük alıp gözlerini kıstı. "Yani sen bunlara meme ucu mu diyorsun canım?" dedi, metroda dikilen yaşlı turistlerinki gibi titrek bir sesle. Çok tipik bir yaşlı kadın taklidiydi ve sesinin Bayan Harrison ile hiç alakası yoktu. On dört dolarlık Bloody Mary içkimizin içindeki cayenne biberimiz eşliğinde onu çekiştirdiğimizi duyduğunda müstakbel kayınvalidemin yüzündeki bakışın resmini çizebilirdim. Kızmazdı; Bayan Harrison sinirlenmezdi. Bunun yerine düzgün kaşları çatılır, o bölgedeki deri Nell'in yapamayacağı bir şekilde kırışırdı ve dudaklarından hafif bir, "Aaa," çıkardı.

Annem, Harrisonların evine gelip zevkle döşenmiş odaları gezereken tüm şamdan ve diğer totemleri ne malı olduklarını görmek için ters çevirdiğinde, Bayan Harrison çok sabır göstermişti. "*Scully&Scully? New York'ta bir mağaza mı bu?*" "*Anne, kes şunu.*" En önemlisi, Bay ve Bayan Harrison düğüne yüzde 60 katkıda bulunacaklardı. Yüzde 30 Luke ve benden gelecekti, tamam Luke'tan ve kalan yüzde on da benim ailemden, bunu yapmalarına gerek olmadığını ve ne kadar ısrar etseler de çekin nakde dönüşmeyeceğini söylememe rağmen. En büyük yatırımcılar olan Harrisonlar benim son derece hipster olan grubumu veto edip misafir listesini kontrolleri altına alma hakkına tamamen sahiptiler: altmış yaşlarında kafalarında saç bantları olan ve parti kostümlü daha fazla kadın, yirmi sekiz yaşlarında daha az kişi. Fakat Bayan Harrison, hiç manikür yapılmamış ellerini kaldırarak bana sadece Ani, bu *senin* düğünün ve sen nasıl uygun görüyorsan öyle planlamalısın, dedi. Belgeseli çekecek olanlar bana ilk geldiklerinde, yavaş salınımlı koca bir

Adderall ilacını su içmeden yutmuş gibi boğazımda gizli bir yere sığınmış korkuyla onun yanına gitmiştim. Sesim öyle boğuktu ki utanmıştım, ona Bradley'deki olayı nasıl araştırdıklarını, anlatılmamış olan ve medyanın on dört yıl önce yanlış anladığı gerçek hikâyeyi gün yüzüne çıkarmak istediklerini anlattım. Bunun bir parçası olmayı kabul etmesem daha kötü olacaktı, diye düşündüm, beni istedikleri gibi yazıp çizebilirlerdi ama en azından kendim için konuşma şansım olursa konuşurdum: "Ani," diye durdurmuştu beni, şaşırmış bir ifadeyle, "tabii ki bunu yapman gerekiyor. Bunu yapman çok önemli." Tanrım, sefil durumdaydım.

Nell konuyu değiştirerek gözlerimdeki parıltıyı fark ettiğini gösterdi. "O halde gece mavisini? Ben sevdim gece mavisini."

"Ben de." Mendilimi kötü adam bıyığı gibi büktüm, uçları sivri ve sert, şeytani bir gülüş kıvrımıyla.

"Yeni çekim tarihiyle ilgili endişelenmeyi bırak," dedi Nell, beni Luke'un yapamadığı bir şekilde keskin ve endişeyle okuyordu.

Nell'e tıpkı bir sokak sanatçıları panayırında Robert Mappletrrophe'a rastlar gibi denk gelmiştim, böylesine değerli bir şeyin bu kadar ucuz şeyin içine düşmüş olması beni çok şaşırtmıştı. Popov votkası yüzünden dizlerinin bağı çözölen kızların icabına bakan hokey oyuncularını sebebiyle sonradan Butterfingers dediğimiz bir yurt olan Butterfields'ta tuvalet duvarlarına dayanmıştı. Tıbbi onaylı tüm uyarıcılardan bembeyaz ve kupkuru olmuş diliyle ağzı kocaman açılırken bile, bir film yıldızı yüzüne sahip olduğuna şüphe yoktu.

"Hey," dedim, elimi onun güneşlenmekten yanmış omzuna koyarak; yaşıınız yirmi dört yaşıınız çok yaşı olduğunı düşüneneek kadar küçüke, o parıltılı tabutlara girmeniz çok kolay oluyor, gözlerini açana kadar dürttüm onu ve gelecek vadeden öğrencilere gönderilen Wesleyan broşürlerindeki gökyüzü gibi parlayan masmavi gözlerini gördüm.

Nell, ben onu ayağa kaldırıp kolumu kemikleri sayılan kaburgalarına dolarken ve onu kendi odama sürüklerken, "Çantam," diye feryat edip durdu. Tıpkı bir golf arabasına binip kanında binde bir oranında alkol bulunan birinci sınıf öğrencilerini arayan kampüs güvenlik görevlisi Memur Stan gibi tepesine çökerek onu iki kere fırçadan geçirmek zorunda kaldım.

Ertesi sabah uyandığında Nell'i yerlere saçılmış ve sessiz homurdanmalarla belli ettiğı öfkesiyle şiltemin altına elini sokmuş halde buldum.

Kendimi savunur bir şekilde, "Çantanı bulmaya çalıştım!" dedim.

Başını kaldırıp bana baktı, elleri ve dizleri üstünde panikle donup kalmıştı. "Sen de kimsin?"

Çantasını bulamadık ama onun için neden bu kadar önemli olduğunu anladım. İlaç kutuları: Uyumasına, hiçbir şey yememesine ve sabahlara kadar kütüphanede çalışması için uyanık kalmasına yardımcı olan, yürüdüğünde tıpkı bir bebeğın cıngırağı gibi şıkırdayıp duran ilaçları vardı. Hakkında gerçekten konuşmadığımız tek şey buydu.

Nell masanın diğeri ucuna uzandı ve çirkin parmaklarıyla benim parmaklarımdaki çatlaklara bastırdı. Sıktı, ellerimin arasındaki küçük şeyi hissettim, geri çektiğinde onun elinde mavi bir leke kalmıştı. Küçük şeyi dilimin üzerine

koydum, içkimden koca bir yudum aldım, yuttum ve bekledim. Bu belgesel benim eski adımlarıma temize çıkaracak bir şey yapmasa bile, kimse bana inanmasa bile, en azından ellerindeki kozu alabilirdim onlardan: O iğrenç, şişman, zavallı, hastalıklı bir orospudan başka bir şey değil. Hap, tıpkı paranın kokusu gibi bir tat bıraktı dilimde: misk gibi ve tozlu, ve günahlarımdan arınmanın tek ihtimal olduğuna inanmaya zorladım kendimi.

BÖLÜM 4

Henüz Badley'deki ikinci haftamdı ve turuncu Abercrombie&Fitch kargo pantolonum dışında tüm gardırobumu çoktan yenilemem gerekiyordu. Fazla dikkat çekici de olsa, Hilary o pantolonu onay mührüyle şereflendirmişti. Onu benim odamda, giysi dolabımdaki orta seviye alışveriş merkezi koleksiyonuma ilifat ederken hayal ediyordum. Bir yığın kanvas pantolonun içinde, sanki şekerle kaplı bir dil gibi ona doğru dışarı çıkmış turuncu bir pantolon görüyordu ve ona, "Bunu mu istiyorsun?" diyordum. "Senin o, cidden. O senin!"

Annem beni King of Prussia alışveriş merkezine götürdü ve yünlü, telle örülü bir yığın şeye J. Crew'da iki yüz dolar harcadık. Daha sonra Victoria's Secret'a gittik ve orada kendinden sutyenli birçok farklı renkte askılı bluz aldım. Annem göbek deliğim etrafında inatla büzüşen "bebek yağlarımı" düzleştirmesi için her şeyin altına bunları giymemi tavsiye etti. Son durağımız ise dürüm ve salata kızlarının hepsinin giydiğinin aynısı bir çift Steve Madden terliği için gittiğimiz Nordstorm'du. Görmeden önce koridordan takırdayan sesleri gelirdi, tabanları ayaklarına bir yapışıp bir

avrılıyordu. Bir öğretmenin, "Onları ayaklarına yapıştırmak istiyorum," dediğini duymuştum bir keresinde.

Anneme bir Tiffany Infinity kolyesiyle alışverişimizi tamamlaması için yalvardım ama babamın onun kafasını koparacağını söyledi.

"Belki Noel'de," dedi, "İyi notlar al."

Diğer önemli bir değişiklik de saçımla alakalıydı. Babamın tarafı yüzde yüz İtalyan'dı, fakat annemde biraz İrlandalılık vardı ve Hilary ten rengime bakarak çok daha sarı tonları taşıyabileceğimi söyledi. Bana gittiği kuaför salonunun adını söyledi ve annem orada çalışanların en ucuzuyla bana en erken randevuyu ayarladı. Mekân Bala Cynwyd'in çok dışındaydı, hatta neredeyse Philadelphia'ya daha yakındı, yani bizden çok uzaktı. Randevumuza giderken annem ve ben yolda kaybolduk ve yirmi dakika geç kaldık, annem sümüklü resepsiyonistin bunu bize tam üç kere hatırlatmasına gerek yoktu, dedi. Salon bizi kabul etmeyecek diye korktum ve BMW'den inerken bizi görmüş olduklarına kendimi inandırmaya çalıştım; bunun bir önemi olmalı, değil mi?

Neyse ki ekipteki en ucuz eleman geç kalmamızı bağışlayacak inceliği gösterdi ve her biri kafa derimden iki santim yukarıda olacak şekilde saçlarımı sarı, turuncu ve beyaz şeritlere boyadı, böylelikle daha şimdiden gitmeden önce son bir dokunuşa ihtiyacım vardı. Annem son dokunuşu umursamadı ve salonun dandik hizmetlerine yüzde yirmi daha az ödememizi sağlayan bir sinir nöbeti geçirdi. Ardından hemen arabayla eczaneye gittik ve on iki dolar kırk dokuz sente açık kahverengi saç boyası aldık, çok kötü bir ağartıcıyla karıştırılınca, tıpkı okuldaki yıldızımın parlayıp sönmesiyle aynı hızda annemin eski pirinç şamdanlarının rengine dönüşen ihtişamlı bir altın rengiyle sonuçlandı. Mükemmel sarı tonumun popülaritemle aynı süre dayanması gerçekten iyi olmuştu.

Hilary ve Olivia benimle yakınlaşmalarına rağmen hâlâ tedbirliilerdi. Ben de başımı eğik tuttum ve sadece benimle konuştukları zaman konuştum, çoğu zaman koridorda ya da sınıftan çıkarken. Onlarla öğle yemeği yemeye ya da birinin evine davet edilmeme çok az kalmıştı ve şansımı zorlamadım. Bunun bir değerlendirme dönemi olduğunu anlıyordum. Sabredebilirdim.

Bu esnada Arthur ve ekibi beni aralarında tuttu ve bu durum hiçbir şekilde kötü değildi. Arthur dedikodunun tadını çıkarırdı ve nasıl yapardı bilmiyorum ama nerede onu hiç ilgilendirmeyen küçük düşürücü bir olay olsa bunu anlatan ilk kişiydi her zaman. Suratına dövme gibi yerleşmiş alaycı bir gülümseme taşıyan soğuk birinci sınıf öğrencisi Chauncey Gordon'ın, çok sarhoşken bir öğrenci başkanını onu parmakladığında çocuğun eline işediği hikâyesini de o yaymıştı ortalığa. Aslında Teddy o partideydi ve bu olanları o bile bilmiyordu. Teddy'de, tüm sarışın sporcu çocuklarda olan pürüzlü kırmızı yanaklar vardı ve güneşten bronzlaşan teni, Madrid'de katıldığı, gelecek vadeden ve zengin küçük sporcular için düzenlenen prestijli bir tenis kampından kalmaydı. Bir Amerikan futbolu takımı olmadığı için, Bradley öğrencileri futbola hürmet ediyorlardı ve tenisle ilgilenmiyorlardı. Yine de hep Teddy'nin kendini daha çok geliştirip Kılıcı Bacak ile aynı masaya oturabileceğine inanırdım, fakat o, bulunduğu yerden memnun görünüyordu. Arthur, Teddy, Sarah ve Köpekbacağı birbirlerini yıllardır tanıyorlardı ve Arthur'un ani, endişelendiren şişmanlaması (bir keresinde ikinci sandviçini almaya gittiğinde, Sarah, "O hep böyle kocaman değildi," diye fısıldadı.) ve yüzünün etrafındaki sivilce çemberi bile onun öğle yemeği masasındaki yerini tehlikeye atmazdı. Sanırım bu tatlı bir jestti.

Sonra Köpekbalığı, bir spor yaparsak beden eğitimi derslerinden yırtabileceğimizi söyleyerek beni çok sevindirdi. Dürüm ve salata kızlarının hiçbirini beden eğitimi derslerine girmiyordu ve bu, haftamın en çok nefret ettiğim otuz dokuz dakikasıydı.

“İşin kötü tarafı şu ki... bir spor yapmalısın,” dedi Köpekbalığı, bir sporun beden eğitiminden daha kötü olduğu konusunda hemfikir olduğumuzu varsayarak, ki hemfikir değildik.

Rahibe Theresa’da çim hokeyi oynamıştım ama atletik olarak geliştiğimi söyleyemezdim. Fakat spor salonunda mil koşusu gününü dert etmeyen tek kişi bendim. Annem bu iyi enerjimi ondan aldığımı söylerdi: Hiçbir zaman birinci bitirmedim ama durmadan, yorulmadan koşabilirim gibi geliyordu ve bu yüzden kır koşusu takımına girdim. Takım koçunun Bay Larson olmasının benim kararım la hiçbir ilgisi yoktu. Hem de hiç.

Tüm o bebeklik yağlarını vücudumdan atmak için koşuların başlamasını sabırsızlıkla bekliyordum. Liam ile flörtümüz iyiye gidiyordu ve zayıflayıp incelmek yaşadığımız şey her ne ise iyi gelecekti. Liam bir bahar sporu olan lakros oynuyordu ve an itibariyle katılabileceğı bir takım yoktu ve tüm o terli çocuklara bağlı olmadan benimle birlikte o popüler çocuk zindanında ikamet ediyordu. Eski okulunda çok havalı olduğunu ve Kıllı Bacakların masasına ait olduğunu anlayabiliyordum. Eninde sonunda o noktaya gelecekti, etrafını çevreleyen ve av mı, yoksa avcı mı olduğunu anlamak için onu koklayıp duran köpekbalıklarıyla birlikte.

Liam ve ben aynı kimya sınıfında olsak da, onun ikinci yılıydı. Buraya çok aranan bir plastik cerrah olan ve yanaklarındaki implantlar yüzünden bir *Uzay Yolu* kaptanına benzeyen babasıyla yazın Pittsburgh’tan taşınmışlardı.

Pittsburgh'ta devlet okuluna gitmişti ki bu bana çok ilginç geldi ve anladığım kadarıyla yönetim onun kredilerinin çoğunu transfer etmeyi reddetmişti, çünkü *uygun değillerdi* değildi, bu da *devlet okulu çok sıkıcı*, demenin yönetsel şekliydi. Önceki okulunda üst sınıflardan iki kişiyle yatmıştı, bu da onu HO'lar gibi kızların gözünde tehlikeli hale getiriyordu. Ve tehlikeli, iyiydi. Daha birkaç yıl önce *Romeo ve Juliet*'te Claire Danes için kendini kaybeden Leonardo DiCaprio'yu izlemiştik ve bacaklarımızın arasına girmek için canını ve her şeyini riske edecek erkeğimizi bekliyorduk.

Katolik okuluna gitmiş olduğum için evlilik öncesi seks ile ilgili tereddütlerim olduğunu düşünebilirsiniz, ki vardı ama zina yapmanın beni cehennemin en derin kuyularına atacağı korkusu bunlara dahil değildi. Rahip ve rahibelerin ne kadar ikiye bölünmüş olabileceğini bizzat görme fırsatım olmuştu. İyilik ve hoşgöründen bahsedip bunların hiçbirini göstermemek. Altına yaptığı için sınıftakilere Megan McKelly ile gün sonuna kadar konuşmamalarını söyleyen ikinci sınıf öğretmeni Rahibe Kelly'yi hiç unutmayacağım. Günün geri kalanında Megan, aşağılandığı için kırmızı yanaklarından süzülen gözyaşlarıyla, kendi diş çürüğü sarısı idrarının birikintisi üstünde oturmuştu.

Sonuçta şunu anladım ki eğer bir din kadını bu kadar şerefsiz olmasına rağmen cennete gidebileceğine inanıyorsa, Tanrı, beni inanmaya zorladıklarından daha da hoşgörülü olmalıydı. Zihin ve bedenin küçük bir pisliği neydi ki?

Çekincelerim daha teknik konularla ilgiliydi; acıyacak mı, her yere kanım akacak ve kendimi rezil edecek miyim, ne zaman acıması duracak ve zevk vermeye başlayacak ve tabii ki en büyük sorun... Hamile kalsaydım ne yapardım? Bu endişelerden sonra bir de cinsel yolla bulaşan hastalıklar ve kötü bir ün kazanma tehdidi vardı. Arthur'dan öğrendim ki Bradley'de kızların çoğu yatıp kalkıyor ama sadece

bir kaçı bundan utanıyordu. Chauncey en iyi örnekti mesela. Öğrenci başkanının eline işemiş olsa da, genelde hep bir erkek arkadaşı vardı ve hiç de kötü karşılanmıyor gibi görünüyordu. Bir sevgiliyle seks yaptığım sürece herhangi bir sosyal baskıdan kurtulabilirim gibi geliyordu bana. Benim tercih edeceğim bir şeydi zaten. Seksi boşalabilmek için istemiyordum; bunu zaten tek başıma yapmayı uzun süre önce öğrenmiştim. Hayır, sırtımda serin çarşafarla onun vücudunu dizlerimin arasına almayı ve bana, "Emin misin?" diye sormasını istiyordum. Yüzümde ona ne kadar çok şeyi verdiğimi ve bu fedakârlığımı için beni daha çok istediğini gösteren, korku dolu ama sonradan acıya dönüştürecek o girişi isteyen bir ifadeyle evet, diyordum. Haftanın herhangi bir gününde orgazm olabilirdim, örtülerimin altında, bir dakikadan daha kısa bir sürede ama benim acımı isteyen bir adam düşüncesi içimi titretiyordu.

Bradley tüm öğrencilerin iki saat süren yıllık bilgisayar seminerine katılmasını zorunlu kılmıştı ve Liam küçücük laboratuvara girdiğinde, futbol sahasının parlayan idolleri Dean Barton ve Peyton Powell'ın yanı boş olmasına rağmen benim yanıma oturmayı seçmişti.

Bilgisayar bilimleri hocası, okul e-posta adresimizi kurmak için bize bir sürü karmaşık komutlar gösterdi. Şifrem olarak intihar eden kedimin adını mı, yoksa "lityum" kelimesini mi kullansam, diye düşünürken Liam beni dürttü ve kendi ekranını işaret etti. Sayfaya gözlerimi kısarak baktım. "Saflık Testi: Sevişmeye İhtiyacı Olan İffetli Bir Kadın Mı, Yoksa Bacaklarını Kapatması Gereken Namussuz Bir Orospu Olduğunuzu Belirleyen 100 Soru."

Liam faresini ilk sorunun üzerine getirdi, "Birisiyle daha önce Fransız öpücüğü denediniz mi?" ve bana bakarak, "Eee?" dedi.

Gözlerimi devirdim. "İlkokulda değilim ben."

Liam sessizce güldü; İyi cevaptı Tif, diye düşündüm.

Tam doksan dokuz kez daha devam etti; Liam bir sorunun üstüne geliyor, cevap vermem için bana bakıyordu. Kaç kişiyle yattığınızı sorduğu kısma gelince Liam oku, "1-2" cevabının üzerine getirdi. Kafamı salladım ve sağ tarafa, "3-4" cevabına geçti. Tekrar başımı salladım, sırtarak, "5+" ya geçti. Hafifçe vurdum koluna. Dean başını uzattı.

Liam sessizce, "Bunu değiştirmemiz gerekecek," dedi ve oku en sola götürüp üzerinde, "Bakire!" yazan, pembe balonlu sakız gibi yanıp sönen butona tıkladı.

Ders bitti ve Liam hemen sayfadan çıkmadan önce Dean ve Peyton masamızın önünde durdu, Dean, "Kaç puan aldı?" diye sordu. Yüzünde koca bir sırıtış belirdi. Peyton'm dikkatini çekmiştim; kabarık sarı saçları ve gök mavisi gözleriyle Bradley'deki her kızdan daha tatlıydı. Fakat Dean... Evet uzun boyluydu ve iyi bir vücudu vardı ama koca gözleri ve düz suratıyla, biyoloji kitaplarımıza konulmuş Evrim Süreci'nin ortasındaki maymuna benziyordu.

"Çok düşük abi," diye güldü Liam. "Çok düşük."

Orada oturuyor olmama rağmen ve benim testim olmama rağmen kimse danışmaya zahmet etmedi ama yine de açıklanamaz bir heyecan vücudumu sardı. Benim saflık skorum önemliydi ve nedense bu, benim de önemli olduğum anlamına geliyordu.

Sonrasında Liam öğle yemeğinde Kılıcı Bacak ve HO'lar ile oturmaya başladı.

Birkaç hafta sonra ekim ayına doğru, yıldırım ve şimşekler tüm spor takımlarını salona hapsedince beklediğimi davet geldi. Bay Larson zemin kattaki soyunma odasından

basketbol sahasına çıkan merdivenleri aldı ve futbol takımı burayı hemen ele geçirdi.

“İki basamak,” dedi Bay Larson. Nasıl yapılacağını gösterirken kalın bacakları iyice ayrıldı ikiye. Aşağı inip düdüğünü çaldı, biz de ensemizdeki tüylerimizde biriken terle basamakları ikiye setler halinde inip çıktık.

“Çift ayak zıplama.” Bay Larson bacaklarını birleştirip basamaklardan yukarı bir zıplama sırtığı gibi zıpladı. Tepeye çıkınca arkasını dönüp bir sorumuzun olup olmadığını sorar gibi bize baktı. Kimseden ses çıkmayınca boynuna doladığı düdüğünü çalarak, “Başlayın!” diye bağırdı.

Önümde bir set basamak daha vardı; kafamı kaldırdığımda Dean, Peyton ve futbol takımının birkaç diğer üyesini sırtları duvara dönük, tehditkâr bakışlar atarken gördüm. Çıktığım her basamakta devasa göğüslerim kurgularına çarpıyor, şişman bir çocuğun homurdanması gibi nefes vermeme sebep oluyordu. Bir grup özel okul züppesini geçtim, hiç kimsenin tanık olmasını istemediğim bir aktiviteydi bu.

Hiç sonu gelmeyecek bir ıstırap gibiydi ama sonra Bay Larson’ın, “Tamam çocuklar!” dediğini işittim ve geniş sırtı Dean ve Peyton’ı görmeme engel olana kadar merdivenlerden aşağıya indiğini gördüm. Onlara bir şeyler söylüyordu, fakat ciğerlerimin gürültülü isyanı yüzünden duyamıyordum ama Dean’in, “Aaa, yapmayın Bay Larson,” dediğini duydum.

“Pat!” diye bağırdı Bay Larson, çocuğun futbol hocasını eliyle çağırarak. “Köpeklerini sal.”

“Barton! Powell!” Pat Hoca’nın sesi salonun diğer tarafında atılan bir top gibi patladı. “Çabuk gelin buraya!”

Tepeden birkaç basamak aşağıdaydım ve Dean’in söylediklerini sanki kulağıma söylenmiş kadat net bir şekilde duydum. “Birisi kendi alanını işaretlemiş.”

Bay Larson'ın kürek kemikleri öfkeyle bir araya geldi ve Dean ile arasında sadece birkaç santim vardı, kolundan öyle sıkıca tutuyordu ki eliyle, Dean'in cildinde onun parmaklarının beyaz izini görebiliyordum.

"Hey!" diye öfkelenildi Dean, dönerek.

Sonra Pat Hoca geldi, Bay Larson'm kulağına ateşli ateşli bir şeyler söyledi ve tüm sahne ne kadar hızlı meydana geldiyse aynı hızda yok oldu.

"Bu neydi şimdi?" Son basamağa takılıp düştüm ve kaval kemiğimi betona çarptım. "Ah!" diye acıyla inledim.

Bay Larson, "Tif, iyi misin?" diyerek omzuma uzandı, fakat hemen elini geri çekip kafasının arkasını kaşıdı.

Dudağımın üstündeki teri silerek, "İyiyim, neden?" dedim.

Bay Larson başını eğdi ve kalın saçlarının tam ortasındaki çizgi ortaya çıktı. "Hiç. Öylesine." Ellerini beline koydu ve sahanın cilalı zemininde dönüp duran topun etrafında dans eden futbolculara baktı. "Kızlar, bunu ağırlık odasına taşıyalım."

Sonradan öğrendim ki Dean, Bay Larson'a dedikleri yüzünden ceza almış. Ertesi gün Hilary beni öğle yemeğine çağırdı. Bir şekilde bu olanlar bağlantılıydı. Bağlantının ne olduğunu bilmiyordum ama onların masasındaki hakkım olan yeri almak için sabırsızlandığımdan, pek de umurumda değildi.

Arthur benim kafeteryadaki yeni yerimden ötürü çok sinirlenmişti.

"Takım oyunları oynuyorsun ve HO'lar ile yiyip içiyorsun," diye söylendi İngilizce dersinden sonra. Sırada ne var, Dean Barton sevgilin mi olacak?"

Öğürme taklidi yaptım, kendimden çok Arthur'a. "Asla, O gerçekten çok garip biri."

Arthur merdivenleri benden hızlı çıktı, tepeye geldiğinde nefesi kesilmişti. Önce kafeteryaya geçti ve kapıyı iki eliyle iterek açtı. Kapı katlanabilir metal bir sandalyeye çarparak sonuna kadar açıldı. "Onu kendi sikiyle boğabilirim." Kapı geri geldi, omzuma çarptı ve bir an için Arthur'u durdurdu. Tekrar açtım ve onu edepsizce sırtarak hâlâ orada dikilirken gördüm. "Biliyor musun, neredeyse herkesten nefret ediyorum." Gitmeden önce bir an söylediğinin anlaşılmasını bekledi. Canım yandığı için kambur gibi kaldım; sanki kapının önüne bir sandalye dayamak içinmiş gibi yaptım, çünkü tarih hocası Bay Harold kapının mandalını kurcalardı ve tamir ettiğini zannedip kapıyı bıraktığında kendisine karşı çıkan bir çarpmaıyla kapanınca, "Kahretsın!" diye söylenirdi. Kapı açık kalsın diye sandalyeyi dayarken etrafındaki onu dinlemeyen öğrencileri "Bu bir yangın riski!" diye uyarıyordu. Kafamı kaldırdığımda Hilary odanın diğer tarafından bana el sallıyordu. "Finny! Finny!" Artık bana böyle sesleniyorlardı. Mutluluğum yüzüme vurdu ve tıpkı yeni doğmuş küçük bir sıçan gibi yeni lakabımı takip ettim.

"Dokuz buçukta seni almaya gelirim," dedi annem ve vitesi parka aldı, araba vızıldayarak harekete geçti tekrar. Motor kontrol ışığı bir aydır yanıyordu. Tamirci anneme bu ışığı kapatmanın 800 dolara patlayacağını söylemişti ve annem, "Sen beni dünkü çocuk mu sanıyorsun?" diye sorunca adam dediğini tekrar ederek, "Gerçekten bunu tamir ettirmeniz lazım," deyince annem tıpkı araba gibi kıpkırmızı olmuştu.

Bir dansa hayatımda hiç yalnız gitmemiştim ve yanımda dolanan bir arkadaşım olmadan salona girme düşüncesi midemi bulandırıyor. Fakat öğle yemeğinden birkaç saat öncesinde Hilary ve Olivia, Cuma Güz Dansına gidip gitmeyeceğimi sormuştu.

“Gitmeyi planlamıyordum ama...” nefesimi tuttum. Tuğladan duvarlarını sarmaşıkların sardığı ihtişamlı evlerine beni davet etmeleri için cümlemi bitirmelerini bekledim, böylece peş peşe giysiler denerdik, oda yere atılmış bir sürü giysiyle, yere tebeşirle çizilmiş ölüm alanı çizimi gibi dayanılmaz açılarla dolanmış süveter kolları ve bacaklarıyla ve dolana kadar birbirimize oy verirdik.

“Gelmelisin.” Hilary bir uyarı gibi söylemişti bunu. “Hazır mısın Liv?” Masadan kalktılar ve önümde dürümümün yarısının durmasına ve midemin onu deli gibi istemesine rağmen ben de kalktım.

Giydiğim şeyle dansa gidemezdim ve kır koşusu antrenmanından sonra eve dönüp üzerimi değiştirmek ve Bradley’ye geri dönmek çok zor olacaktı. Bay Larson’a kendimi iyi hissetmediğimi söyledim, o da eve gidip dinlenmemi öyle nazıkçe söyledi ki, başka bir yöne bakmak zorunda kaldım. Bay Larson’a yalan söylemek istemiyordum ama askılı bluzum ve kot eteğimi annemden başka onaylayacak kimsenin olmaması bana hiç adil gelmiyordu ve bunu değiştirmek için her şeyi yapma hakkına sahip olduğumu düşünüyordum.

“Çok güzel görünüyorsun canım,” dedi annem, parmaklarım kapının kolunda kalınca. Bir an için, keşke otoparktan çıkıp gidip Chili’s’de mantar kesip enginarlı *quesadilla* yeseydik, diye düşündüm. İçine batırıp yemek için hep ballı hardallı sos isterdik ve garsondan bize yanına bir şeyler getirmesini istediğimizde garip garip bakardı.

"Sanırım daha vaktim var ama." Annem ne dediğimi bildiğimi ve oyalanmadığımı anlasın diye, "Belki bir kere daha dönsek iyi olur," dedim.

Annem kolundaki saati sallayarak gevşetti. "Sekize çeyrek var. Bence on beş dakika kibarca geç kalmak için en doğru zaman."

Gitmezsen daha kötü olacak. Kapıyı çektiğimi fark etmeme kalmadan kapı kolu tıkladı, kapıyı kocaman Steve Mad-den ayakkabılarımla iterek açtım.

Spor salonunu içindeki dünya TRL programının top 10 listesi ve pembe, mavi ve sarı tonlarda ritmik olarak değişen, yanıp sönen ışıklarıyla sallanıyordu. Birilerinin benim burada yalnız olduğumu fark etmesine izin vermeden, hemen içine karışacak bir grup bulma planını uyguladım.

Köpekbalığını dans pistinin gökkuşağı parıltısının önünde tiyatro kulübünden birkaç çocukla takılırken gördüm.

"Hey," diyerek onlara doğru ilerledim.

"TifAni!" Köpekbalığının gözbebekleri çevredeki gölgelere avcı gibi bakıyordu.

"N'aber?" diye seslendim.

Köpekbalığı, giyinik halde sevişmek için bir bahane gibi görünen danslara karşı bir nutuk atmaya başladı ve buraya belki Arthur bize biraz esrar getirir, diye geldiğini de ekledi. Keşke onunkiler gibi kafamın yanlarında gözlerim olsaydı da, onunla sadece mecburiyetten konuştuğumu açıkça belli etmeden dans pistindeki insanları inceleyebilseydim.

"Nasıl olur da dansı sevmezsin?" diye sordum salonu göstererek, kalabalığı kontrol etmek için bir bahaneyle. Bunun bana sağladığı beş saniye içerisinde Hilary'yi, Olivia'yı, Liam'ı ya da Kılılı Bacakların grubundan kimseyi görmedim.

"Sana benzeseydim dansları severdim." Köpekbalığının gözleri kot eteğimin tehlikeli kenarına takıldı. Kır koşusu takımına katıldığımdan beri üç buçuk haftada üç kilo vermiştim ve tüm giysilerim keyifle belimden aşağıda duruyordu.

"Hâlâ çok şişmanım," diyerek heyecanla gözlerimi devirdim.

"Vay, vay, vay." Arthur'un bedeni dans pistini görmemi engelledi ve öyle sinirlendim ki önceki atıp tutmalarının canımı ne kadar yaktığını bile unuttum. "Bize, Kutsal Ruha yeteri kadar yer bırakıp nasıl yavaş dans edilir gösterecek misin?"

Araya girdim, "Aslında bunu yapmıyorlar biliyor musun?" İlk başta Arthur'un Rahibe Theresa'dan ve oranın tüm kutsal çelişkilerinden etkilenmesi beni rahatlatmıştı. Konuşacak bir konu olmuştu bizim için. Keşke artık unutsa diyorum şimdi. Fakat hiç bırakmıyordu. Masumca fırça atmak gibi geliyordu ama işin aslını gördüm sonra: Perdelelerimi kaldırmak, herkese ve bana kim olduğumu ve nereden geldiğimi hatırlatmak için yapıyordu bunu.

"Dans etmenize izin veriyorlar mıydı?" diye devam etti Arthur. Spor salonunun neon ışıklarla dolu göbeğinde, içtiği meyve kokteyli damla damla ter halinde çıkıyor gibiydi. Arthur hep terlerdi. "Bu şeytanın eğlenmek için yaptığı bir şey değil mi?"

Onu duymazdan geldim, etrafından dolanmak için ağırlığımı sağa verdim.

"HO'lar gelmeyecek," dedi Arthur.

Sanki bana çarpmış gibi geri çekildim. "Sen nereden biliyorsun?"

"Böyle şeylere sadece ezikler gelir." Arthur sırıttı, şişkin yanakları yüz kremi içinde zafer kazanmış şekilde parlıyordu.

Onu haksız çıkarmak için odaya bakındım. "Teddy burada."

"Teddy sakso çektirecek birilerini arıyor." Arthur'un sanki leğen kemiklerinden birbirlerine dikilmiş gibi dans eden Teddy ve Sarah'a bakışlarını takip ettim.

Arthur'un ağladığını görmesini istemediğimden, arkamdan seslenmesini ve sadece şaka yaptığını söylemesini duymazdan gelerek, lavaboya gitmem gerektiğini mırıldandım. Spor salonunun köşesini dönerken yol boyunca kendi kendime söylendim. *Geleceklerdi. Gelecekler.*

Lavabodan az önce çıkmış ve merdivenleri inen kişiyi görünce soyunma odasına giden merdivenlerin başında donup kaldım.

"Daha iyi misin?" Bay Larson kot giymişti. Onu kot pantolonla daha önce hiç görmemiştim. Bardaki bir çocuk gibi görünüyordu. Yetişkin adam emelleri olan bir çocuk gibi. Birkaç basamak altımda durduğu yerden acaba eteğimin altını görür mü, diye düşünerek bir bacağımı diğer bacağımın önüne attım.

"Biraz daha iyi." Konuşurken sadece dudaklarımın hareket ettiğini görmesi için tıpkı hasta insanların yaptığı gibi sesimdeki tonu ortaya çıkardım.

"Hadi TifAni." Bay Larson'ın sesi öylesine cezalandırıcı ve öylesine yetişkindi ki bedenim bir ergen öfkesiyle kasıldı. Ne cüretle bana saldırıyordu? "Antrenmanları kaçırmalıydın biliyorsun. Ne oldu?"

Ona yalan söyleyip adet gördüğümü söyleseydim beni yalnız bırakacağını biliyordum, fakat Bay Larson ile adetim hakkında konuşma düşüncesi midemi bulandırmıştı. "İyi hissetmiyordum kendimi. Fakat geçti. Yemin ederim."

"Peki o zaman," diye gülümsedi Bay Larson, samimi olmayan bir şekilde. "Mucizevi bir şekilde iyileşmene sevindim."

"Finny!" Arkamdan gelen ses geceyi tersine çevirmişti. Hillary'nin eteği o kadar kısaydı ki vişne kırmızısı iç çamaşırını görebiliyordum. Hilary, benim yapmamak için eğitildiğim şekilde giyinmişti ve bunu bir çeşit isyan amacıyla yaptığı için onun aleyhine değil lehineydi.

"Hadi," diyerek pembe parmak ucunu bana doğru kıvırdı.

"Siz kızlar okul alanından çıkarsanız ailelerinize haber vermek zorunda kalırım." Bay Larson'ın sesi daha yakındı şu an, arkamı dönüp baktığımda benden sadece bir basamak aşağıda olduğunu gördüm.

"Bay Larson," diye diktim gözlerimi ona. "Hadi ama... Lütfen."

Bir an sadece rezalet bir şarkının ritmini duyduk, Bay Larson iç çekti ve beni burada hiç görmediğini söyledi.

Yolun kenarında lacivert bir Navigator cip duruyordu. Kapı açılınca içinden Kıllı Bacak grubu üç sıra halinde çıktı, Dean ve Payton dahil, bir de Liam'ın kucağında ona neşeli neşeli sürtünen Olivia. Kıskançlık göğsümü delmişti. *Sırf araba son model olduğu için.*

Hilary oturdu ve ellerini bacaklarının arasına yapıştırdı. "Kucağıma otur," diye cıvıladı. Yan yana sokulsaydık sığabilirdik ama onun vücudunun L şekline oturmak için kıvrılınca cin kokusu aldım ve bu şefkatinin sebebini anladım.

Gruba seslenerek, "Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

"Mekâna." Sürücüyle dikiz aynasında göz göze geldik. Çok ince ve bu İtalyan kızın bile kıskanacağı kadar tüysüz kolları olan bir son sınıf öğrencisiydi Dave. Arkasından ona Balyoz Dave diyorlardı, öyle biriydi ama lisede para birimi arabaydı ve onun da bir arabası vardı.

Mekân, tomurcuklanmalarına daha aylar olan kızılıçık ağaçları ve öndeki yol ile arkadaki Bryn Mawr Üniversitesi yurtlarını kapatacak kadar sık meşe ağaçlarıyla kaplı boş bir alandan fazlası değildi. Bradley çocukları yıllar önce burayı Natty Ice içkisi içecek ve arada sırada sakso çektirecek bir yer olarak sahiplenmişlerdi.

Yürüsek daha çabuk giderdik. Squash sahasının arkasındaki çimenlerden geçip uykulu, tek yön caddeden karşıya geçseydik beş dakikada oraya gelmiş olurduk. Fakat Dave, Bradley Kampüsü'nün etrafında dolanıp arabayı ormandaki açık alanın birkaç yüz metre ilerisindeki işlek sokaklardan birine park edeceği bir yer buldu. Kıkırdayarak ve sakarca arabadan inip kaldırımında toplandık. Dean önden gidip yol açık ve kullanılmış olmasına rağmen ilerlememe yardım etti. Yol minyatür bir manzarada son buldu ve ilerideki köşede kesilmiş bir ağaç kökü gördüm. Yüzeyine elimle dokunarak ıslak olup olmadığına baktım ve oturdum.

Dean elini cebine sokup bir bira uzattı. "Yapamam," dedim.

Dean'ın yüzünü göremeyeceğim kadar karanlıktı ortalık ama meydan okurcasına bakıyordu. "Yapamaz mısın?"

"Annem beni bir saat sonra alacak. Kokusunu fark eder," dedim.

"Yazık." Dean bira kutusunu kendine açıp yanıma oturdu. "Benimkiler önümüzdeki hafta sonu yoklar. Birkaç kişiyi ağırlayacağım."

Yoldan geçen bir arabanın farlarının ışığı, kafesimizi Dean'ın gülümsememi görmesine yetecek kadar aydınlatmaya yetti. "İyiymiş."

"HO'lara sakın söyleme," diye uyardı.

Nedenini sormak istedim ama Peyton damladı. "Dos-

tum, Finnerman'ın o küçük ibneye sakso çektiği yerde oturuyorsun biliyorsun, değil mi?"

Dean sulu bir şekilde geçirdi. "Siktir git."

"Ciddiyim. Olivia görmüş onları burada." Peyton sesini başka tarafa yöneltmişti, "Liv, sen burada Arthur'u, Ben Hunter'a sakso çekerken görmedin mi?"

Sesi karanlığa yayıldı. "Çok fenaydı."

Ağacın bu kadar düzgün kesilmesi için testerenin ne kadar keskin olması gerektiğini düşünerek parmağımı ağacın pürüzsüz yüzeyinde gezdirdim. Sormak istediğim bir sürü soru vardı ama eğer düşündüğümünden de marjinal ise diye Arthur ile olan bağlantıma çok da dikkat çekmek istemedim. Bu ciddi bir suçlamaydı. "Ben Hunter da kim?" diye sordum bu yeni bilgiye kafa yorarken oyalanmak için.

Dean ve Peyton birbirlerine bakıp güldüler, Dean kolunu omzuma attı. "Eskiden buraya gelen küçük ibnenin biri. Minik nonoş bileklerini kesti."

Peyton öne doğru eğildi. Gözlerim karanlığa alışmıştı artık ve yüzü yakından çok daha belirgindi. "Maalesef kendini öldürmeyi beceremedi."

"Maalesef." Dean, Peyton'a bir eliyle vurdu. Tökezleyerek elindeki birayı düşürdü. Bira kutusu tıslaya tıslaya yuvarlandı, Payton da bir küfür mırıldanarak peşinden gitti.

"Ne oldu ona?" diye sordum, olduğum kadar üzgün görünmemeyi umuyordum.

"Ah Finny!" Dean beni kendimi hazırladığımdan daha sert bir şekilde sarstı ve dilimi ısırıldı. "Ona acıyor musun?"

Yutkundum ve kanımın tadını aldım. "Hayır. Onu tanıyıyorum bile."

"Erkek arkadaşı çok üzülmüştür eminim." Dean biraşından içti. "O Arthur'a dikkat et. Çok kötü bir çocuk." Parmakları omuzlarımdan aşağı indi, dalgınlıkla meme

ucuma sürtündü. "Cuma gününü unutma," sırrımız sesini alçaltmış ve gizlemişti, "ve Hilary ile Olivia'ya söyleme." Dedliğini yapacak kadar salaktım.

Beni Dean'in partisine götüren taksi şöförü, sabahları işe geç kaldığım zaman ya da geceleri saat sekizden sonraya kaldığım zaman yolu uzatmak için beni Batı Yakası Otoyolunda bir yukarı bir aşağı götürenlerin aksine, sabırlı bir adamdı. Ben avucuna bir onluk, dokuz tane birlik, on bir çeyreklik ve altmış bir sent koyarken beni şaşkınlıkla izledi. Yirmi iki dolar kırk sent. Beni okuldan Dean'in Ardmore'daki evine götürmesi bu kadar tutmuştu. Kendime saygımı kaybetmek için bu kadar ödemiştim.

Çantam bir omzumu aşağı çekerken taksiden indiğimde güneş ağaçların ardından parılıyordu. Hâlâ terli koşu giysilerim vardı üzerimde, fakat Dean onun evinde duş alabileceğimi söylemişti. Birisinin içeri dalıp vücudumun gerçekten nasıl görüldüğü sırrını keşfedeceğinden çok korkuyordum ve bu yüzden Dean bana kendi banyosuna sahip misafir odasını gösterir göstermez rekor bir hızla duşumu alıp çıktım.

Yeni sarışın saçlarımı fırçaladım ve birkaç dakika kurutma makinesi tuttum. Çok kalın ve dalgalı olan saçlarımı yapmayı öğrenmeme daha yıllar vardı, ihtiyacım olan aletlerin yuvarlak bir fırça ve düzleştirici olduğunu bilseydim, çoktan kabul ederdim itaatkâr bir şekilde. Neyse ki yeni milenyumun modası başın tepesinde dağınık yarım bir düğümdü ben de saçımı nemli bir düğüm şeklinde bağlayıp çeneme ve burnuma Clinique kapatıcı sürdüm. Biraz da maskara ve sonunda hazırdım. Anneme özellikle bugün için yeni iç çamaşırı alması için yalvarmışım, kullandık-

larımı makasla kesmiş ve koşarken dikişlerinin söküldüğünü söylemiştim. Nordstorm'un iç çamaşırı bölümünde gördüğüm en seksi şeyi satın almıştım: leopar desenli üç adet ipek külot. Eve gelip denediğimde fark ettim ki bel bandı göbek deliğimin üstüne kadar geliyordu; sıkılaştırıcıydı gerçekten ama sadece malzemesinin ve deseninin önemli olduğunu düşünerek karnımı içeri çektim ve külotu kalçama kadar katladım. Bir ergenin seksi kelimesinin ne anlama geldiğini bilmeden ilk cinsel deneyimini yaşamamasından daha acı bir şey olamaz.

"Hey!" Mutfığa girdiğimde Dean bir beşlik çaktı bana. Granit adanın çevresinde, yanında Peyton ve futbol takımından birkaç diğer çocuk bira kadehlerine çeyreklik atıyorlardı. Odadaki tek kızdım.

"Finny, hadi benim yerime oyna." Dean çeyrekliği öptü. "Sen benim iyi şansısın."

Peyton arkadaşının kulağına bir şey fısıldadı ve hepsi güldüler. Benimle ilgili olduğunu biliyordum. Muhtemelen kaba ve cinsel bir şeydi ve içim gururla dolmuştu.

Tekniğim yoktu, sadece o an çeyrekliği bana doğru olan ucunu aşağı bakacak şekilde tutup lavabo tezgâhının yapışkan mermerine doğru attım. Yukarıya doğru sekti, baş döndürücü bir bulanıkla döndü ve birayı öfkeli baloncuklar halinde patlatarak cam kadehin içine düştü.

Dean ve kalabalık yine elime bir beşlik çaktı, bu kez ellerimiz birbirine değdiğinde etli parmaklarımı benim parmaklarıma sardı, kendine doğru çekti ve öyle sıkı sarıldı ki futbol antrenmanından sonra duş alıp cömertçe sıktığı baharatlı deodorantının kokusunu almıştım.

"Tek kelimeyle harika," dedi Dean karşı takıma.

Peyton mavi gözlerini bana dikti, içimi dışımı ısıtan bir onayla, "Çok iyiydi Tif," dedi.

"Sağ ol." Ağzım kulaklarıma varmıştı. Dean bana bir bira verdiğinde, birayı kafama dikerek boş midemde köpürüp duran ekşimeyi giderdim. Henüz öğün atlama alışkanlığım yoktu, fakat o gece o kadar sersem ve heyecandan o kadar sıcaktım ki akşam yemeğini atlamak hiç de zor olmamıştı.

Omzumda kaslarımı biraz fazla sıkın iki el hissettim. Liam gülümsedi ve kolunu omzuma koydu. Yalın ayaktım ve koltukaltına tam oturuyordum, çok şükür hiç de Dean gibi kokmuyordu. "Şuna bak nasıl da cücesin," dedi.

"Hayır değilim!" diye sersemce karşı çıktım.

Liam birasından bir yudum aldı ve bir şey hayal ederek kafamın üzerinde bir noktaya odaklandı. Tekrar bana bakıp, "Verandada beer pong oyunu için mükemmel bir masa var," dedi.

"Beer pong oyununda gerçekten iyiyimdir," dedim ve ağırlığımı biraz daha verdim onun üstüne. Vücudunun yan tarafı sert gençlik kaslarıyla kaskatıydı.

Liam bir yudum daha aldı, bu sefer biranın tamamını bitiren uzun bir yudumdu. birayı dudaklarından alırken, "Ah," diye bir ses çıkardı. "Hiçbir kız bu oyunda iyi değildir ki," dedi. Sürgülü cam kapıya götürdü beni. Çıplak ayaklarımın altındaki alan ıslak ve yapış yapıştı ama Liam benim bir anlık yokluğumda birinin daha partnerimiz olmasını sorabilir riskiyle içeri geri dönüp bir ayakkabı aramak istemedim.

Dean ve birkaçı daha bizimle dışarı geldi. Takımlar ve kurallar belirlendi. Liam ve ben, Dean ve Peyton'a karşı. Orospular iyi üfler ve bir topla iki bardak vurduk. Beş dakika içinde Liam ve ben öndeydik oyunda.

Dean ve Peyton'ın bizi yakalaması uzun sürmedi. Kırmızı bardağı dudağıma her götürüşümde elimin ayarını biraz daha kaybediyordum. Peyton ve Dean bizi yenince,

oyun bitti ve artık masadan kalkabiliriz, diye düşünmüştüm, fakat Liam onun geldiği yerde kalan son bardağı içmenin sportmenlik olduğunu söyledi. Sıra bendeydi ve bardakta kalanları küçük, iğrenç dalgalar içinde içtim karşı çıkmadan.

"Vay anasını!" diye ellerini çırpı Dean. Ekim havası sözlerini yakalayıp havaya savurdu, "Hiç böyle içen kız görmemiştim." Sözleri tıpkı İngilizce dersinden alınan pekiyi notu gibiydi, tıpkı yıllar sonra o camdan bal kovani kulesinde masamı hak ettiğimde duyduğum gurur gibiydi. *Onların takıldığı sürtük kızlar kim?* Sinsice gülümsedim, Hilary ve Olivia olduğunu biliyordum. Tekrar Liam'ın kokusuz koltukaltına sığındım, bu sefer üzerine öyle çok dayandım ki sendeledi.

"Yavaş ol," dedi ama güldü.

Sonra içeri geçtik, oturma odasında bacak bacak üstüne atıp tekrar çeyreklik oynadık. Fakat bu sefer içme sırası geldiğinde boğazımdan viski geçmişti. Dean o kadar komik bir şey söyledi ki gülmekten yere düştüm. Liam, *yok hayır*, Peyton yanımdaydı ve beni doğrulttu, belki bu sefer oynamasam daha iyi olacağını söyledi. Onu geçip Liam'ı aradı gözlerim. Liam'ı istiyordum.

"O iyi." Dean şişeyi tekrar kadehlere döktü.

Birisi Peyton'a korkak dedi ve o, "Baksanıza ona. Bu durumdayken ondan faydalanamam," diyerek cevap verdi.

O sırada uykuya dalmış olmalıydım. Çünkü sonra ilk hatırladığım sahnede spor çantam yanı başımda, misafir odasının zemininde yatıyordum. İnleyerek başımı kaldırdım, bacaklarımın arasındaki çocuk da aynısını yaptı. Peyton. Bacak arama yüklendi ve bana yapıp kendimi iyi hissettiğimi zannettiği her ne ise, devam etti. Hiçbir şey hissetmiyordum.

Kapının önünde bir şeyler oluyordu, birisi kafasını içeri sokup Peyton'a bir şey yapmasını, bir yere gitmesini söylüyordu. Vücudumu kapatamayacak kadar yorgundum.

"Geliyorum," diye bağırdı Peyton. Bir kahkahanın ardından kapı kapandı.

"Gitmem lazım." Sanki böyle bir şey Liam'la olacakmış gibi bir ihtimalle özenerek tıraş ettiğim bacaklarımın arasındaki güzel yüzüne baktım. "Hadi gerçekten takılalım olur mu?"

Uykuya dalmışım.

Gözlerimi açtığımda, "ah, ah," diye inliyordum, acının nereden geldiğini anlamadan önce. Liam. İşte oradaydı. Yüzü yüzümün üstünde, benim ki gibi acıdan yamulmuş halde, hareketsiz gövdesi ama acı verici bir ritimle belime gittikçe daha sıkı yüklenen beliyle.

Misafir odasındaki banyoda kıvrılmışım, ayaklarımın altındaki fayans soğuktu. Kan mı kusuyordum? Neden tuvalette kan vardı?

Bundan birkaç ay sonra kendime yalan söylemeyi bırakıp tüm annelerin kızlarına anlattığı uyarı niteliğindeki masalın ana karakteri olduğumu kendime itiraf edince, tren Bryn Mawr durağında durmuş ve uyuyakalmışım gibi davrandım. R5 üzerinden Philadelphia'ya gittim ve gelince okulu aradım. "Tanrım! Trende uyuyakalmışım ve şehre kadar gelmişim."

Müdür Mah'ın uzun zamandır asistanı ve çok azimli bir sigara tiryakisi olan Bayan Dern, "Ah canım," dedi. "İyi misin?"

"Evet, ama galiba ilk iki dersi kaçıracağım."

Bayan Dern şüpheli bir sesle konuşmak yerine endişeli bir şekilde konuşma gafletinde bulundu ve ben de R5 ile Main Line'a dönmek yerine Otuzuncu Cadde istasyonunun oralarda dolanıp durdum. Bir Çin yemeği büfesi buldum;

saat sabahın onu bile olmamışken sıra sıra dizili ve doku-
nulmamış parlayan et ve sebzelere karşı koymak çok zor-
du. Bir tabak aldım ve ağzıma attığım ilk plastik çatal do-
lusu lokmada ağzımın içinde patlayan ve öğürmemeye sebep
olan tuzlu, iğrenç kimyasallar saçan gizemli bir şey ısırdım.

O gecenin üçüncü ve son raundunda tattığım şey buy-
du. Bir erkeğin keyif dolu inlemesinin tortularını taşıyan
dilimde, kötü, acı bir lokma.

Sabah uyandığımda bilmediğim bir yatakta ve odaday-
dım, güneş uçuş çizgileri gibi ortaya çıkıyordu; davetkâr
ve sıcak, gecenin trajedisine en az benim kadar ilgisiz.

Arkamda bir hareket oldu ve kim olduğunu görmek
için arkama döner dönmez o kişinin Liam olmasını öyle
çok istiyordum ki, bunun olamayacağını kabul ettim. Fa-
kat herkesin arasından, arkamdaki Dean'di. Üzerinde bir
şey yoktu, gövdesinin üst kısmı çıplaktı ve bir an üstüne
kusacak gibi oldum.

İnledi ve yüzünü ovuşturdu. "Nasılsın Finny?" Dirsek-
leri üzerinde doğruldu ve merakla bana baktı. "Çünkü ben
bok gibiyim."

Hâlâ Victoria's Secret askılı bluzumun üzerimde ol-
duğunu fark ettim ama sadece bu kadar. Doğrudum ve
çarşafı göğsüme kadar çekerek odanın etrafına bakındım.
"Şey, külotumun nerede olduğunu biliyor musun?"

Dean, sanki bugüne kadar duyduğu en komik şeymiş
gibi güldü. "Kimse bilmiyor. Gecenin yarısında külotsuz
gezindin etrafta."

Dean'in anlatışına göre bu çılgın partimizdeki ma-
sum ayrıntılardan biriydi, tıpkı bir son sınıf öğrencisi eve

giderken herkesin onu otoyolda arabada baygın bulmuş olması ve anahtarı deliğe bile sokmamış olması gibi. Ya da futbol takımındaki başka bir çocuğun sandviçlere hindi koymayı unutması bu yüzden de ekmek arası sandviç yemek zorunda kalmış olması gibi. O kadar komik bir hikâyeydi ki tekrar tekrar anlatılmayı hak ediyordu: Tiffani öyle sarhoştı ki birkaç saat boyunca külotsuz dolaştı etrafta!

Ben uyurken hayat cidden çok değişmişti, Dean bana sanki bu parti sonrası mahşerinde yoldaşmışız gibi bakıyordu ve hafif bir gülümseme ile kabul ettiğim diğer gerçektense, bunu kabul etmek son derece çekici geliyordu.

Dean bana bir havlu verip misafir odasına gönderdi. Orada, komodinin yanı başında yerde, bir leopar top şeklinde bırakılmış devasa külotum duruyordu. Kanı görmezden gelerek onu spor çantamın içine tıktım.

BÖLÜM 5

“**A**h, hadi ama. Hiç kimse mi?” *The Women’s Magazine*’in baş editörü, elinde bir tepsi makaronu ileri derecede beslenme eksikliği olan editörlere uzatarak Philip Lim’in kıyafetlerinden giymiş Lazy Susan* gibi ofiste dört dönüyordu.

Kendimi savunarak, “Şeker kullanmıyorum,” dedim.

Penelope “LoLo” Vincent tepsiyi masasına bırakıp sandalyesine gömüldü. Kangren rengine boyanmış tırnaklarıyla bana el salladı. “Tabii ki, sen evleniyorsun.”

“Peki. Ben gönüllü olurum.” Arielle Ferguson bizim ortak editörümüzdü, sekiz beden elbisesinin içinde çok şeker ve budala görünüyordu. İleri uzanıp bir kurabiye seçti, parmaklarının arasında o kadar pembe görünüyordu ki endişelendim doğrusu. *Ah Arielle, demek istedim ona, LoLo sadece anoreksik editörlerin yemesini istiyor.*

LoLo şaşkınlıkla Arielle’in çenesinin o bomboş iki yüz kaloriyi çiğnemesini izledi. Herkes onun için duyduğu ikinci el bir korkuyla nefesini tuttu. Lokmasını yuttuğunda Arielle’in gözleri parlıyordu. “Çok güzel!”

* Dönen servis tabağı. -y/ln

“Peki.” LoLo, tıpkı deli bir tavuğun gıdıklaması gibi, dilini “ı” harfinde iyice çarparak kelimeyi vurguladı. “Peki, benim için neler var elinizde?” YSL Tribute marka sandaletinin topuğunu yere koyup sandalyesinde birkaç santim dönerek lazer gibi bakışlarla Eleanor’a baktı. “Tuckerman, sen başla.”

Bileğinin küçük bir hareketiyle Eleanor omzunun önündeki sarı saç yığını omzunun arkasına attı. “Geçen gün Ani ile konuşuyordum da, arkadaşının eskiden finans sektöründe çalıştığını ve o sektörde cinsel tacizin hâlâ şaşırtıcı derecede yaygın olduğunu söyledi.” Bana başını salladı. “Değil mi Ani?” Ona ağırdan alarak gülümsedim. Ben gülümseyince Eleanor devam etti. “Ani ve ben konuşuyorduk, cinsel tacizin bir problem olduğu ve insanları bu konuda eğitmemiz gerektiği farkındalığında çok yol aldık. Ki bu çok iyiydi. Fakat görünen o ki bu gibi konularda çok siyah-beyaz’cı ve ağırbaşlı olduk, tam da özellikle kadınlardan gelen bu boşboğaz söylentilerin pop kültürünü ele geçirdiği bir dönemde. Konu kadınların nasıl konuştuklarına ve şakalaştıklarına kadar geldi ve bu kadınların rahat olduğu çizgiyi belirsiz hale getiriyor, bu yüzden profesyonel hayatınızda neyin kabul edilebilir ve hatta *yasal* olduğunu nereden bileceksiniz? Hiçbir şeyin kutsal olmadığı bu 2014 yılında cinsel tacizin ne olduğunu inceleyen bir çalışma yapmak isterim.”

“Harika.” LoLo esnedi. “Başlık ne?”

“Şey, düşündüm de, ‘2014’te Cinsel Taciz nedir?”

LoLo tırnağındaki bir kırığı inceleyerek, “Hayır,” dedi.

“Cinsel Tacizin İlginç Tarafı.”

LoLo eşcinsel gibi küçük bir kahkahayla benim olduğum yöne döndü. “Zekice Ani.”

Büyük harflerle CİNSEL TACİZİN İLGİNÇ TARAFI kelimelerini yazdığım kucağımdaki laptopa baktım, altında

topladığım tüm araştırmaları es geçerek. “Bir de, çıkacak olan harika bir kitap var ve bizim hikâyemizle aynı zamana getirebiliriz. İki Harvard profesörü tarafından yazıldı. Pop kültürün çalışma ortamını düşündüğümüzden de daha fazla etkilediğinden bahsediyor.” Ön okuma kopyası masamda duruyordu. Bu fikri LoLo’ya sunmadan önce okumak için yayıncıdan istemiştim.

“Harika” dedi LoLo. “Lütfen bunu Eleanor’a da ilet ve ihtiyacı olan *her* konuda yardımcı ol.” Alındaki damar, *her* kelimesini söylerken öfkeli bir kalp gibi atmıştı. Acaba LoLo gösterdiğinden daha fazlasını mı biliyor, diye hep merak ederim. Eleanor’un beceriksiz bir yalaka olduğunu, acaba biliyor muydu? Eleanor aslen West Virginia’nın dağ başı kasabalarından birindendi. Ah ama tabii, New York’a taşındığından beri gittiği yerler... Ancak hakkını yiyemem, tuttuğunu bırakmayan bir kızdı. O kadar çok ortak yanı-
mız var ki, neden iyi geçinemediğimizi anlamam epeyce vaktimi almıştı. İçsel çatışma. Bulunduğumuz konuma gelmek için ikimiz de çok uğraşmıştık ve ikimize yetecek kadar yer olmadığından korkuyorduk.

LoLo koltuğunun kolçağında elleriyle ritim tutup, “Pekâlâ *sende* işime yarayacak ne var Bayan Harrison?”

Koltuğumda biraz kaykıldım, yedek seçeneklerimi ona anlattım, samimiyeti bir kenara koymaya çalışıyordum, çünkü daha önce onu şaşırtmıştım. Eleanor bu tür toplantılara girmeden önce onunla oturup konuşmamızı şart koşuyordu, can alıcı ifadelerin kokuşmuş ve parlak görünmesi şarttı. En parlak fikirlerimi alıp yarı pişmiş tavuk nugget haline sokuyordu, ben bir anlam vermeye çalışana kadar üzerine çullarup yeniden şekil veriyor ve her şeyi ASME Ödülü’ne layık hale getirebiliyordu. “ABD Spor ve Egzersiz Konseyi bazı aktivitelerdeki kalori yakma oranlarını yeniden düzenledi,” diye söze başladım, “seks de bunlardan

biri. On iki yıl öncesinden iki kat daha fazla. Seks Egzersizi yapan bir yazarımız olsaydı çok eğlenceli olabilirdi diye düşündüm. Elinde bir Jawbone bileklik ve kalp aritmi cihazıyla yaktığı kalorileri hesaplayabilirdi.”

“Dâhiyane.” LoLo sorumlu yazı işleri müdürüne döndü, “Dirty Talk’u ekim ayından kaldırıp yerine ‘Seks Egzersizi’ koyabilir miyiz?” diye sordu. Yanıt bile beklemeden dijital baskı editörüne doğru kükredi. “Hemen bunu manşete çekip deneyelim.” Bana dönerek, “İyi iş,” dedi.

Eleanor masama kadar beni takip etti, pişmanlığı yüzünden okunan tatarcık gibiydi. Aslında kanımın tadını alan ve daha fazlasını emmek isteyen bir sülüğe benziyordu. “Arkadaşının durumunu toplantıda dile getirmeme kızmamışındır umarım. Bunun kişisel bir mesele olduğunu biliyorum.”

Masamdaki telefonun sesli mesaj ışığı yanıyordu. Oturmadan önce pantolonumu yukarı çektim; son bir haftadan beri Dukan diyeti yapıyordum, giysilerimin bel kısımları oturduğumda göbeğimin üstünde büzüşüyordu. Uyuyamadığımda çok rahatlatıcı oluyordu, bağırsaklarımdaki gurultu, uykusuz geçen Tour de France anıları eşliğinde dolabımdan bir çift pantolon çıkarıp boy anasının karşısında deneme yapıyor, düğmelerini açmaya bile gerek kalmadan küçük beden giysilerin içine girişimi hayranlıkla izliyordum. Bu küçük zafer, yatağa uzandığımda Luke’un koca kolunu incecik belime atacağı ve onun gece yarısı kokulu, burun deliklerimi ıslatan nefesini duyacağım gerçeğini biraz olsun hafifletiyordu. Flört ettiğimiz dönemlerde de ağzı bu kadar kötü kokuyor muydu? Kötü bir şeyler olmuştu. Herhalde bademcik iltihabı vardı. Sabah ona bu konuyu açmaya karar verdim. Halledilebilir bir meseleydi. Halledilmeyecek hiçbir şey yoktu.

Cilve yapan bir kumru gibi, "Eleanor, *elbette* önemli değil," dedim.

Eleanor masamın yanına tünedi. Geniş paçalı beyaz bir pantolon giymişti. Toplantı için ofisinden içeri girerken LoLo, "Pantolonunu sevdim," demişti. Artık Eleanor'un çemkirdiğinde neye benzediğini öğrenme şansını da yakalamıştım. "Belki hikâyeyle ilgili bildiklerini anlatmak ister."

"Belki de," dedim. Yeşil tükenmez kalemim kapağı açık halde masamın üstünde duruyordu. Dirseğimle yavaş yavaş, milim milim kalemi ittirdim, mürekkepli ucu Eleanor'un pantolonunun dikiş yerine dokundu. O gün öğleden sonra arkadaşşıma soracağımı söylerken göz temasımızı hiç bozmadım.

Eleanor parmak eklemleriyle masamda ritim tutuyordu, kocaman ağzının köşeleri gıdığına gömülmüştü. Gülümsemekten ziyade, gönül almak için zoraki bir dudak hareketi yaptı. "Belki altına adını da yazacağın ek bir köşe yazısı ayarlayabiliriz. Senin için de iyi olur," dedi. O iş stajyerler içindi. Doğum kontrolü ve kan pıhtılaşması haberim bir yıl önce ASME'ye aday gösterilmişti, Eleanor bu yüzden beni hâlâ affedemiyordu. Kızını masamdan çekti, el çabukluğumla gurur duyuyordum, mürekkep çizgileri kalçasının üst kısmında yeşil varislere benziyordu.

"Benim için de iyi olur," dedim. İçtenlikle gülümsedim. Eleanor gitmeden önce sanki çok değerliymişim gibi, "Teşekkür ederim," diyerek ellerini dua eder gibi birleştirdi.

Muzaffer bir edayla telefonu kaldırdım sesli mesaj kutusunun numarasını tuşladım. Luke'un mesajını dinledikten sonra onu aradım.

"Selam."

Luke'un sesini telefonda duymak hoşuma gitmişti. Sanki çok meşgulmüş ama aynı zamanda bana çok gizli bir

bilgi vermekten büyük zevk alıyormuş gibi konuşuyordu. Nisan için baskı yapan bendim ve tiksindirici olmuştu. HBO yapımcıları yaklaşık bir yıl önce bana e-posta gönderip *Beşlinin Arkadaşları* isimli belgesele katılıp katılmak istemediğimi sormuştu. Beşlilerin arkadaşlarından biri değildim ama kendimi affettirmek için hikâyeyi kendi açımdan anlatma fırsatı elime geçmişti ve bu da ağzımı sulandırmıştı. Yapacaksam hakkını vererek yapacaktım. Çekişmeli *hepsine sahip ol* kategorisindeki bütün kutuları kontrol etmeden kameraların önüne atlamam mümkün değildi. Güzel bir iş, etkileyici bir yaşam, aç bir beden, her şeyi değiştiren rüya gibi, zengin bir nişanlı. Luke'la ilişkim bana önlenemez bir yükseliş sağlayacaktı. Dördüncü Luke Harrison'la evli bir kadına kimse dokunamazdı. Hikâyemi kamera karşısında anlatmayı, elimi yüzüme yaklaştırıp bir damlacık gözyaşımı silerken yakında tamamen sahip olacağım sinsice parlayan elmas yüzüğü göstermeyi kim bilir kaç kez istemişim?

Luke ve ben nişanlanmadan önce üç yıl flört etmiştik, ona âşıktım, artık zamanı gelmişti. Bir akşam yemek esnasında ciddi bir dille konuyu ona açtım. "Önümüzdeki yıl alacağım ikramiyeye kadar beklemek istiyorum," dedi ama boyun eğmişti bir kere. Annesinin yüzüğü parmağıma uyacak şekilde çoktan ayarlanmıştı, belgeselde rol almayı sevinçle kabul ettim. Henüz başarmadığımı, başka biri olmadığım fikrine yüzüğü parmağıma takana kadar kapılmamam gerektiğini biliyorum. *Sınırlarını Zorla* kitabının yazmak yerine yaşayarak öğrendim ben. Bundan çok daha iyi, daha dirayetli ve bağımsız bir kadın olmam gerekir ama değilim. Tamam mı? Sadece değilim.

"Müşterimle yiyeceğimiz akşam yemeğini bu gece yap-sak ne dersin?" diye sordu Luke. Bir haftadır bununla uğ-

raşıyordu. Dukan diyetinin “atak evresi”ne daha iki gün vardı. Ondan sonra birkaç sebzeyi yiyebilecektim. Brokoli aklımın ucundan bile geçmemeliydi.

Telefona sıkıca yapıştım. “Birkaç gün sonra yapabilir miyiz?”

Tek duyduğum ses Luke’un homurtusu oldu.

Çıkmaya başladığımız zaman Luke’un annemle tanışmasından çok korkuyordum. Burun delikleri kocaman açılacaktı; işte olayın kokusu asıl o zaman çıkacaktı ve bana Tif, diye seslenip onun kaç para kazandığını soracaktı ve her şey orada bitecekti. Luke’un aklı başına gelecekti ve barda tanışıp çift cinsiyetli bir ismi ve biraz da güven fonu olan ve doğal gibi görünen sarı saçlı bir kıza âşık olana kadar birkaç kez becerebileceği bir kız olduğumu anlayacaktı. Aksine beni çok şaşırtarak, Dina ve Bobby FaNelli ile akşam yemeğinden sonra onun evine döndüğümüzde beni kollarına alıp yatağa yatırdı ve öpücüklere boğarak, “Seni kurtaranın ben olduğuma inanamıyorum,” demişti. Sanki üzerimdeki çöp kokusunda beni kurtarmak için sıraya girmiş, sadece işe yarar bir şeyler bulmak için çöpleri didikleyen asilzadeler varmış gibi.

“Önemli değil,” dedim. “Bu gece yapabilirim.” Belki biraz brokoli iyi olurdu.

Akşam yemeğinden önce giysi dolabının önünde dikildim. Giydiğim şey yeterince çirkin değildi. Giysim ne kadar çirkin ve modaya uygun olursa, dergi editörünü sinir etmekte o kadar başarılı olacaktım.

“Bu mu?” Bol bir Helmut Lang elbise ve deri ceket çıkardım.

"2009 mu bu?" dedi Evan. Hadi ama cadaloz bir eşçinsel moda editörü olmak zorunda.

Homurdanarak, "Sen seç bir şey," dedim.

Evan parmaklarını sıra sıra giysilerin kenarlarına dokundurarak her askıya piyano tuşları gibi vurdu ve sonunda çizgili Missoni bluz ve puantiyeli şortta durdu. Kemikli omuzlarının üzerinden doğruca göğsüme baktı. "Boş ver."

"Ah, siktir git." Aksesuar masasına doğru eğildim ve arkası iyice yırtmaçlı çiçek baskılı bir elbiseyi gösterdim. "Şu?"

Evan giysiye baktı, parmaklarını dudaklarına götürerek, "Hmm," dedi. "Derek normalde daha düz vücutlular için diker."

"Derek mi?"

Evan gözlerini devirdi. "Lam."

Ben de ona devirdim gözlerimi ve elbiseyi askıdan çekip aldım. "Üç kilo verdim, o yüzden başa çıkabilirim."

Elbise göğsümden biraz sıktı, Evan bir düğme açtı, başımdan uzun bir kolye geçirdi ve beni inceledi. "Fena değil. Hangi diyeti yapıyordun?"

"Dukan."

"Kate Middleton'ın yaptığı diyet değil mi bu?"

Aynada göz kalemi çekmeye başladım. "En aşırısı o olduğu için seçtim onu. Dünyadaki en kötü şey gibi hissetmediğim sürece işe yaramayacak."

"İşte buradasın," diye karşıladı beni Luke, biraz rahatlama biraz da sinirle. Zamanında gelmek Luke için geçtir, onun askeri dakiklığına öyle sinir oluyorum ki, hep birkaç dakika geç kalarak buna kasten karşı çıkıyorum.

Büyük bir gösterişle telefonumdan saati kontrol ettim. "Sekizde dediğini sanmıştım?"

“Öyle dedim.” Luke’un öpücüğü ya ilgisiz ya da sakinleştiriciydi. “Güzel görünüyorsun.”

“Ama saat sekizi dört geçiyor.”

“Hepimiz gelmeden masaya almayacaklar bizi. Luke avucunun içini sırtımdaki küçük çıplaklığın üzerine koyup beni restoranın içine götürdü. *Bu bir titremeydi, değil mi? Hâlâ birbirimizden elektrik alıyorduk?*

“Tanrım nefret ediyorum bundan,” dedim.

Luke sırttı. “Biliyorum.”

Hostes masasının yanında ayakta duran ve tanıştırılmayı bekliyormuş gibi etrafa bakman çifti hayal meyal fark ettim: Müşteri ve Equinox’ta düzenli spor yaptığı belli olan, capcanlı sarı saçlarına doksan dolarlık fön çekirtmiş olan eşi. Hep eşleriyle göz göze gelirim önce; ne ile karşı karşıya olduğumu bilmek isterim. Tipik bir Kate üniforması vardı üzerinde: beyaz kot, açık ayakkabılar ve ipekli, kolsuz bir bluz. Koyu pembe, ki bunu seçerken eminim birkaç dakika düşünmüştür; *teni yeterince koyu muydu, belki bunun yerine lacivert ipek bluz olabilirdi, lacivert hiçbir şeyde sırtmazdı* ve omzunda ayakkabılarıyla aynı tonda konyak renginde Prada, yaşını boynunda kırışmaya başlamış cildinden çok daha fazla ortaya çıkarıyordu. Kesin benden on yaş büyüktür, diye düşünüp rahatladım. Otuz yaşıma girince kendimi nasıl kabul edeceğim bilmiyordum.

“Whitney.” Bana o gün öğleden sonra yaptırdığı manikürünü belli ederek elini uzattı ve öyle hafif sıktı ki elimi, sanki evde oturan bir anne olmanın onun için dünyadaki en önemli şey olduğunu göstermeye çalışıyordu.

Ben de Bay Harrison bana kendini bu şekilde tanıttığından beri “Tanıştığımıza memnun oldum” yerine kullandığım, “Seni gördüğüme sevindim,” diyerek yanıtladım. Çok şaşkındım, acaba yıllar boyunca kaç kişiye çapkınca söylediğim “Tanıştığımıza memnun oldum” lafımla çok

bilmiş yetiştirilme tarzımı belli ettim, diye merak ediyordum. Bu dünyaya iyi bir aileden, altın kurdeleyle gelme şansına sahip olmanın güzel tarafı, doğal olarak kopyalaması neredeyse imkânsız ve numara yapanlar kendilerini hep yüz kızartıcı bir şekilde belli ediyorlar. Tam bu burjuvazi çukurundan çıktığımı düşünüyorum ki bir şeyi yanlış yaptığımı ve insanların beni aşağı geri çektiğini fark ediyorum. *Kimseyi kandıramazsınız.* İstiridye mesela. Bu tuzlu şeyleri seviyormuş gibi numara yapmanın yeterli olduğunu sanıyordum ama bunları yuttuğunuzda kabuğunun dış kısmını ters koymanız gerektiğini biliyor muydunuz? Böylesine küçük bir şey her şeyi anlatıyor işte, tehlike detaylarda gizli.

"Bu da Andrew," dedi Luke. Elimi Andrew'nun dev pençesine koydum ama kafamı kaldırıp en sonunda yüzüne baktığımda gülümsemem kesildi. "Merhaba," dedim ve kafasını sallayıp garip bir şekilde bana baktı. "Ani, değil mi?"

Hostes dördümüzü restoranın içine bir mıknaş gibi çekerek, "Lütfen beni takip edin," dedi. Andrew'nun arkasından yürüdüm, aklar düşmüş kafasının arkasını inceledim (şimdi mi?) ve merakım, onun olduğunu düşündüğüm kişi olması umuduna dönüştü.

Bank sandalye tarafında kimin oturacağına karar vermeye çalışırken o tarafta bir yoğunluk oluştu ve Luke "kızların" oturmasını önerdi, çünkü ikimiz de çok ufak tefeklik ve New York'taki birçok şey gibi masa da oyuncak ev boyutundaydı: Whitney, "Sanırım bu bir iltifat Ani," diyerek güldü. Herkes bu yüzden buradan gidiyordu aslında. Bebekler geliyordu ve bekleme odasında devrilen alışveriş torbaları, buhar çıkaran kışkık botlar ve üstü üste yığılmış ucuz Duane Reade Noel hediyeleri kutuları vardı, bir gün

birisi Medium Brown Bag'e* takılır ve bir yerini kırardı, sonra da Westchester ya da Connecticut'a doğru yavaş yavaş sürünmeye başlardı. Ben bunu söylediğimde Luke, "Sakin ol," diye fısıldadı ama söyleyip kurtuldum işte. Dorrian's ya da Brinkley's barlarında koca bulmayı bekleyen ve buldukları kocalarını kira kontratları bittiğinde taşraya çeken ve hemen ardından doğum kontrolü peşine düşen Bayan Canavarlar. Eskiden ben de bilirdim Dorrian's'ı ama ayrıca burada *olmayı* da istiyordum, kalabalık ve aşırı pahalı restoranlar, kaba ve garip kişilerle dolu metro, *The Women's Magazine*'e ev sahipliği yapan camlı parlak kule, her seferinde daha az şehvet ve daha fazla içerik isteyip duran ve aldatıcı derecede hırslı kadın dergisi editörleri. Eylül ayı başlıkları toplantısına tek bir editör bile sakso çekme fikriyle gelmeyince LoLo bir keresinde, "Okuyucularımıza erkek arkadaşlarının aletine dolamalarını söylediğimiz saç lastiğiyle kendimi boğmak istemediğimi mi sanıyorsunuz?" diye kükremişti. "*Satan şey bu.*" Koca avcılarını uzak dursaydı, belki de New York böyle oyun evi boyutlarında gelmeyecekti bize ya da bir yerden bir yere gitmek için bu kadar uğraşmayacaktık. Fakat sanırım New York'un en sevdiğim tarafı buydu. Yerinizi korumak için savaşmanız gerekiyor. Savaşacaktım. Burada kalmak için canını yakmayacağım kimse yoktu.

Ben, Andrew'nun karşısına oturdum, Luke da Whitney'nin. Yer değiştirmeyi düşündük ama Luke her zaman benim karşımda yemek yiyebileceğini söylediği bayatlamış şakasıyla buna karşı çıktı. Bank sandalyenin arkasına kıcımlı sonuna kadar dayamama rağmen Andrew'nun dizi benim dizimi öpüp duruyordu. Andrew'ya bir an

* Bloomingdale mağazasının geri dönüşümü destekleyen kâğıt ya da bez alışveriş çantaları. -yhm

gözlerini kısıp, "Sen misin?" diye sorabilmek için herkesin ufak tefek konuşmaları ve kötü esprileri bir an evvel bitirmesini istiyordum.

Andrew, "Özür dilerim," dedi, bir an için fazla yakın durduğundan söylediğini sandım. "Bana çok tanıdık geliyor sun." Gözünü dikti, ardına gizlendiğim değişiklikleri yavaş yavaş fark ederken dudakları yavaşça aralandı: elmacık kemikleri *-artık daha çıkıklardı-* Bal rengi gölgeler; kasvetli saçımı sarının hakimiyetine boyun eğdirmek yerine onu tamamlamak içindiler. Saç stilistim Ruben'i ilk görmeye gittiğimde, "Ah canım," diye haykırmıştı. Bir küme sarı saç parmaklarının arasına alıp sanki böcekmiş gibi aşağılayarak bakmıştı.

Luke akşam yemeğinde kullanacağı mendili açıyordu ama dediğini duyunca durup Andrew'a baktı.

O an, hayatta çok önemli bir şey, hayatınızı değiştirebilecek bir şey olacağını anlamak için gereken donanımına sahip olduğunuz nadir anlardan biriydi. Daha önce iki kez tecrübe etmişim, ikincisi Luke evlenme teklif ettiğindeydi. "Bu kulağa çılgınca gelecek ama," boğazımı temizledim, "siz... Bay Larson mısınız?"

"Bay Larson mı?" diye mırıldandı Whitney, her şey kafasında netleştiğindeyse delice haykırdı. "Senin öğretmenin miydi?"

Bradley'den ayrıldıktan bir süre sonra kabarık saçlarını kestirmiş olmalıydı ama finansçı adam havasını bir Lego parçası gibi çıkarıp, yüz çizgilerini Photoshop kalemiiyle biraz düzeltir ve çenesini tekrar şekillendirirseniz işte karşınızdaydı: Bay Larson. Çoğu insanın ağzını elinizle kapattığınızda gözlerinin aldığı şekle bakarak gülüp gülmediklerini anlayabilirsiniz. Bay Larson yüksek sesli bir kahkahanın ardından ağzı yüzü yamulmuş gibi görünüyordu.

“Dünya ne kadar küçük,” diye güldü Bay Larson, şaşır-mıştı, âdemelması boğazında titriyordu. “Artık Ani ismini mi kullanıyorsun?”

Luke’a baktım. Farklı yemek masalarında, farklı sohbetlerin parçası olabilirdik. Bay Larson ne kadar mutlu olmuşsa onun ifadesi de o kadar ekşiydi. “İnsanların bana TifAni’de kaç f harfi olduğunu sormalarından bıktım.”

Whitney, “Bu inanılır gibi değil,” dedi üçümüze bakarak. Bakışları Luke’un üzerinde bir an duraksadı ve o anda bir şey fark etmiş gibi göründü. “Yani demek oluyor ki sen Bradley’deydin,” beyni döngüyü tamamladığında, ani ve panik içinde bir duraksama yaşadı, “ah anladım, sen TifAni’sin.”

Kimse birbirine bakamadı. Bize bir rahatlama getirerek çıkıp gelen hostes musluk suyunun sakıncası var mı, diye sordu. Hiçbir zaman sakıncası yoktu.

Tam bir evsahibesi olan ve muhabbeti çok acayip şekillerde çevirme yeteneğine sahip Whitney, “New York’un dünyadaki en temiz içme suyuna sahip olması ne ilginç değil mi?” dedi. “Böyle pis bir şehirde?”

Hepimiz katıldık. Evet, bu garipti.

“Hangi ders?” dedi Luke. Kimse cevaplamayınca, “Hangi dersi veriyordunuz?” diye ekledi.

Bay Larson bir dirseğini masaya koyup üzerine dayandı. “İngilizce. Kolejden çıktıktan sonra iki yıl yaptım bu işi. Yazları tatil yapmamayı hayal edemediğim zamanlar. Hatırlıyor musun Whit?”

Can yakıcı bir pis kahkaha attı ikisi de. Peçetesini eline alarak, “Ah, hatırladım,” dedi. “Bundan vazgeçmeni sabırsızlıkla beklemiştim.” Bunun için onu suçlayamazdım. Ben de asla bir öğretmenle çıkmazdım.

Andrew bana baktı. “Ani en iyi öğrencimdi ama.”

Kendimi peçetemi dizlerime sermekle meşgul ettim. "Bunu söylemenize gerek yok," diye mırıldandım. Onu nasıl hayal kırıklığına uğrattığımı ikimiz de biliyorduk.

Luke gururlu ve babacan bir şekilde, "Ve şimdi *The Women's Magazine*'in en iyi yazarlarından biri," dedi. Ne kadar aciz. Sanki Luke, "kariyerimin" çocuk sahibi olmadan önce zamanımı dolduracak tatlı bir dönem olduğunu düşünmüyormuş gibi. Masanın üzerinden uzanarak elini elimin üstüne koydu. "Çok yol kat etti." Bu onun uyarı atışıydı. Luke insanların Bradley konusunu açmasını sevmiyordu. Eskiden beni korumak için yaptığını sanıyordum ve çok duygulanıyordum. Fakat şimdi fark ediyorum da Luke herkesin bunu unutmasını istiyordu artık. Hâlâ belgeselde yer almamı istemiyordu. Nedenini açıklayamıyordu ya da açıklayabilirdi, fakat beni incitmek istemiyordu; yine de ben aklımdan geçenleri biliyordum. *Kendini küçük düşürüyorsun.* Harrisonların dünyasında hiçbir şey taşlaşmış sabırdan daha hayranlık verici değildi.

"Hmm," Whitney tıpkı bir bale ayakkabısı gibi pembe tırnaklarını altdudağına değdirdi. "*The Women's Magazine* mi? Duydum galiba." Koca avcıları nerede çalıştığımı öğrendiklerinde hep bunu derlerdi. Bu bir iltifat değildi.

"Bu noktaya geldiğini bilmiyordum," dedi Bay Larson. "Bu harika." En güzel gülümsemesini sergiledi.

Whitney fark etti. "Dergiyi elime almayalı uzun zaman oldu, fakat Andrew'yu tanımadan önce sanki benim kutsal kitabımmış gibi okuyordum. Öyle demiyorlar mı ona? Kadınların İncil'i?" Gülüşü iğneleyiciydi. "Tıpkı annemin eskiden yaptığı gibi, ben de bir gün kendi kızımın odasından dergiyi toplayacağımı hayal ediyorum!" Luke kibarca güldü ama Bay Larson gülmedi.

Çocuklar muhabbet konusu olduğunda kullandığım gülümsememi takınarak, "Kaç yaşında?" diye sordum.

"Beş," dedi Whitney. "Elsbeth. Bir de oğlumuz var, Booth. Neredeyse bir yaşında." Andrew'ya imalı bir bakış baktı. "Benim küçük erkeğim."

Ah, Tanrım. "Ne harika isimler," dedim.

Şarabı servis etmek üzere garson Luke'un olduğu taraftan geldi ve kendini tanıttı. Menüyle ilgili soracak bir şey var mıydı? Luke, beyaz şarabın herkes için uygun olup olmadığını sorduğunda, Whitney bu sıcakta başka bir şey içtiğini hayal edemediğini söyledi.

Luke menüdeki seksen dolarlık bir şeyi göstererek, "Hadi bu Sauvignon Blanc'ı deneyelim," dedi.

"Ah, Sauvignon Blanc'a bayılırım," dedi Whitney.

Dukan diyeti şaraba izin vermiyordu ama böyle kadınlarla sosyalleşmek için içmem gerekiyordu. İlk kadehin ardından midemde baloncuklar oluşturan endorfinler onun dünyasıyla ilgileniyormuşum gibi yapmamın tek yoluordu. Çocuğunun piyano dersleri, kendisine gelen Van Cleef doğum hediyesi. Bay Larson'ın hayatındaki en büyük amacı süpermarkette süzölmek olan bir kadına kapıldığına inanmıyordum. Garson şişeyle birlikte gelince kadehimi doldurmasını minnettar bir şekilde kabul ettim.

"Güzel eşinizi bulmanıza içelim," Luke kadehini kaldırdı. *Güzel*. Ne büyük bir söz. Bir zamanlar bu akşam yemeklerini ve eşlerin onayını almak için uğraşmayı severdim. En sonunda yüzlerine yansımaları ne büyük bir zaferdi. Fakat şimdi sadece sıkılıyordum. Sıkılıyor, sıkılıyor, sıkılıyordum. *Kendimi bunun için mi paralıyorum? Beni gerçekten bu mu tamamlayacak?* Fırında tavuktan oluşan yirmi yedi dolarlık akşam yemeği ve eve döndüğümüzde beni nazikçe becerecek bir nişanlı.

"Ve sizin karınıza," Andrew kadehini benimkiyle tokuşturdu.

"Henüz değil," diye gülümsedim.

"Şimdi Annie." Whitney en nefret ettiğim şey yapıyordu, adımı "Ani" yerine "Eni" diye söylüyordu. "Luke düğünün Nantucket'ta olacağını söylüyor. Neden orası?"

Oradaki ayrıcalık yüzünden Whitney. Çünkü Nantucket ülkenin tüm bölgelerini, tüm sınıflarını aşıyor. Güney Dakota'ya gidip gariban bir ev kadınına Main Line'da yettiğini söylersen, etkilenmesi gerektiğini bilmez. Fakat ona gidip de yazları Nantucket'ta geçirdiğini söylersen, ki kesinlikle böyle yapmalısın, senin kim olduğunu anlayacaktır. İşte bu yüzden Whitney.

"Luke'un ailesinin orada bir yeri var," dedim.

Luke başını salladı. "Çocukluğumdan beri giderim."

"Ah, eminim harika olacak." Whitney bana birkaç santim daha yaklaştı. Aç bir nefes vardı ağzında. Derin ve bayat, sanki bir süredir boğazından hiçbir şey geçmemiş gibi. Andrew'ya sordu, "Nantucket'ta bir düğüne gitmemiş miydik birkaç yıl önce?"

"Martha'nın Üzüm Bağları," diye düzeltti Andrew. Dizi yine dizime değdi. Şarap öksürük şurubu gibi kaplamıştı boğazımı ve yaşlıyken çok daha iyi göründüğünü fark ettim. Ona sormak istediğim milyonlarca şey vardı ve Luke ile Whitney burada olduğu için ve bu ânı elimizden aldıkları için çok üzüliyordum. Bay Larson, Luke'a, "Aileniz Nantucketli mi?" diye sordu.

Whitney güldü. "Kimse Nantucketli değildir Andrew." Nantucket'ın on bin yerlisi buna karşı çıkardı ama Whitney *bizim gibi* insanların oralı olmadığını kastediyordu. Eskiden böyle bir kadının onun kumaşından olduğumu düşünmesi beni heyecanlandırırdı. Bu, maskemin çok inandırıcı olduğu anlamına gelirdi. Bu çıkarım ne zaman öfkemi tetiklemeye başlamıştı? Yüzüğünü parmağıma geçirdiğimde, hırçın beyaz atlı prens bir dizinin üzerinde karşımda durduğunda ve Tribeca posta kutusuna sahip

olduğumda, *French* manikürlü ellerimi tüm bunlara sahip olmak için uzatmaya uğraşmayınca bir adım geri çekilip tekrar düşünme imkânı bulmuştum. Bende asaletle ilgili çok az şey vardı ve herhangi birinin bu şekilde var olarak mutlu olabileceğine, gerçekten tatmin olabileceğine inanmak bana bile çok zor geliyordu. Ya bu camiadaki herkes duygusallıktan yoksun bir halde etrafta öylece dolanıyor ve bundan bahsetmiyordu ya da bu onlara gerçekten yetiyordu. Bunu bu şekilde korumaya uğraşıyorlarsa ellerine geçen şey harika olmalı, diye düşünüyordum. Luke ve tüm ailesi, arkadaşları ve eşleri 2012'de Mitt Romney'e oy vermişlerdi. Onun pro-kişilik zırvaları tecavüz ve ensest ilişki kurbanlarını ve hayatı tehlikede olan kadınların kürtaj yapmalarına engel olabilirdi. Planlı Ebeveynlik olayını sonlandırabilirdi.

"Ah, böyle bir şey asla olmaz," demişti Luke kıkırdarak.

"Ama olmasa bile, böyle duruşu olan birine nasıl oy verebilirsin?" demiştim.

"Çünkü umurumda değil Ani," diye iç çekmişti. Aptal feminist öfkem çok şirindi bir zamanlar. "Beni etkilemiyor, seni etkilemiyor. Beni ve seni etkileyen şey ne ama? En yüksek kesimde olduğumuz için Obama'nun bizden tonla vergi alması."

"Diğer konu beni etkiliyor ama."

Luke, "Sen korunuyorsun ama!" diyerek feryat etmişti. "Kürtaja neden ihtiyacın olsun?"

"Luke, Planlı Ebeveynlik olmasaydı şu an on üç yaşında bir çocuğum olabilirdi."

"Bunu tartışmayacağım," demiş ve duvardaki ışık düğmesine basmıştı. Kapıyı arkamdan çarparak ve beni karanlık mutfakta tek başıma ağlar halde bırakarak yatak odasına gitmişti.

Bana çok düşkün olduğu zamanlarda Luke'a *o geceden* bahsetmiştim, ki birisine kendinizle ilgili utanç verici bir şeyi anlatabileceğiniz tek zaman; birisinin, size utancın bile yakıştığını düşünecek kadar sizin için ıldırđıđı andır. Her irkin ayrıntıyla gözleri daha da büyüdü ve sanki hepsini anlamak zormuş ve geri kalanını daha sonra beynine alacakmış gibi uykulu bir hal aldı. Eğer *o gece* bana ne olduğunu Luke'a tekrar sorsaydım, bana anlatabileceğini sanmıyorum. "Tanrı, Ani bilmiyorum, kötüydü tamam mı? Kötü bir şey oldu sana biliyorum. Anladım. Her gün bana hatırlatmana gerek yok."

Konuşulmaması gerekecek kadar kötü olduğunu biliyor en azından. Belgeseli ilk düşündüğümde en büyük tartışma konusu buydu. "O geceden bahsetmeyi düşünmüyorsun değil mi?" "O gece?" ne kadar da rahatlatıcı bir genelleme. Kameralar önünde Peyton, Liam ve Dean'ın, Tanrım, özellikle Dean'ın bana yaptıklarını yüzsüzlükle anlatma fikriyle oynayıp duruyordum ama bir sorun vardı. Henüz yüzüğü takmamıştım. ekimlere başlayana kadar o parıldayan yeşil yüzüğün parmağında böbürlenmesini istiyordum. Bu yüzden sanki bir tekila-shottan sonra yeşil limon ısırmışım gibi dudağımı bükmüş, "*Tabii ki hayır,*" demiştim.

"Rye'da geçti ocukluğum," dedi Luke.

Whitney şarabını aceleyle yudumladı. "Ben Bronxville'denim!" Dudaklarını peçeteyle sildi. "Hangi liseye gittin?"

Andrew güldü. "Canım, Luke ile aynı dönemde liseye gittiğini hiç sanmıyorum."

Whitney yalandan bir sinirle peçetesini Andrew'ya attı. "Asla bilemezsin."

Luke güldü. "şey, aslında ben yatılı okula gittim."

"Ah," diyerek söndü Whitney. "Unut gitsin." Tıpkı bir

esneme gibi menüyü açtı, diğer herkes de açmak zorunda kaldı.

Andrew, "Burada hangi yemekler güzel?" diye sordu.

Luke, "Her şey," dedi, aynı anda ben de, "Çok iyi fırında tavuk yapıyorlar," dedim.

Whitney burnunu kıvırdı. "Bir restoranda tavuk sipariş etmeyi bir türlü kabul edemiyorum. Tüm o arsenik." *The Dr. Oz Show** programının da hayranı olan ev hanımı bir anne. En sevdiğim tip.

"Arsenik mi?" Yüzümde sözüne devam etmesini istediğimi gösteren bir endişeyle elimi göğsüme koydum. Nell'in tavsiyesi üzerine Sun Tzu'nun *Savaş Sanatı* kitabını okumuştum. En sevdiğim strateji cahil gibi görünüp düşmanımın ukalalığını desteklemektir.

"Evet!" Whitney bunu daha önce duymamış olmama çok şaşırmış görünüyordu. "Çiftçiler tavuklara yediriyorlar." İğrenmiş bir şekilde dudaklarını büzdü. "Daha hızlı büyümelerini sağlıyor."

"Bu çok kötü," dedim. Aynı çalışmayı okumuştum; *Today* programında salgın hale getirilen felaket tellalı çevirisini değil, asıl çalışmayı. Burası dondurulmuş Perdue tavuk göğsü servis etmiyordu. "Peki, o halde kesinlikle fırında tavuk istemeyeceğim."

Whitney, "Çok kötüyüm," diye güldü, "daha yeni tanıştık ve şimdiden akşam yemeğini berbat ettim." Alnına avcunun içiyle vurdu. "Susmam lazım, fakat tüm günü bir yaşında bir çocukla geçirince bir yetişkinle bir araya gelir gelmez çene yapmaya başlıyorsun işte."

Gülümseyerek, "Eminim çocuklarınız sizinle olmayı çok seviyordur," dedim, bunun ben olacağım gün için sabırsızlanıyormuş gibi gülümsedim. Bu vücuda spor salonunda

* A.B.D'de gösterilen ve Dr. Mehmet Öz'ün sunduğu sağlıklı yaşam programı. -yhn

günde üç saatten az bir sürede sahip olmasına imkân yoktu. Çocuk bakımını tek başına hallediyor olması mümkün değildi, fakat Dominikli dadısı konusuna girerseniz Tanrı yardımcınız olsun. Bu tip kadınlar *The Women's Magazine* hakkında alaycı yorumlar yapabilirdi ama çocuk yetiştirmek gerçekten zor işti ve onların bu çabalarını görmezden geldiğinizden şüphelenirlerse kendinizi korusanız iyi olur.

"Her gün onlarla olabildiğim için çok şanslıyım." Whitney'in dudakları şaraptan parlıyordu. Dudaklarını yaladı ve elini çenesine koydu. "Annen çalışıyor muydu?"

"Hayır." *Ama çalışmalıydı Whitney. O küçük ev hanımı fantezisinden kurtulup evimize katkıda bulunmalıydı. Bu onu daha çok mutlu eder miydi, bilmiyorum ama zaten mutluluğu düşünme lüksümüz yoktu. Fakirdik, annem Bloomingdale's gezilerinin masraflarını karşılayabilmek için iki ayda bir yeni kredi kartı başvurusu yaparken etkileyici McMansion* evimizin yıpranmış duvarları, temizletmeye paramızın yetmediği küflerle kaplanmıştı. Fakat haklısın Whitney, annem her gün benimle olduğu için çok şanslıydı.*

"Benimki de çalışmıyordu," dedi Whitney. "Çok şeyi değiştiriyor."

Sanki yarışın son atağında, durup yürürsem bir daha tempomu asla yakalayamayacakmışım gibi gülümsemeye devam ettim. "Çok şeyi."

Whitney zarif bir şekilde saçlarını savurdu. Beni sevmişti. Omzu omzuma değiyordu ve alçak, kaçamak bir sesle sordu, "Ani, söylesene, o belgeseli çekecek misiniz?"

Luke kolunu sandalyesinin arkasına attı ve çatal bıçağıyla oynamaya başladı. Alçak tavanda dans eden gümüş ışıkları izledim.

* Orta sınıfın da alım gücü dahilinde olan seri üretim büyük evler. McMansion'ın mantığı McDonalds'a benzetildiğinden ötürü böyle isimlendirilmiştir. -yhu

“Bu konuda bir şey söylememem gerekiyor.”

“O zaman yapacaksın demektir.” Whitney koluma dokundu. “Andrew’nun da aynen böyle söylemesini istediler, değil mi Andrew?”

Durmadan gördüğüm bir rüya var, kötü bir şey olmuş ve 911’i aramam gerekiyor ama parmaklarımı kontrol edemiyorum. Tuşların üzerinde kayıyor parmaklarım. (Arama yaptığım telefon hep eski tür bir ev telefonu olurdu) ve her seferinde, *yine bu rüyayı görüyorsun, fakat bu sefer üstesinden geleceksin. Sadece biraz sakın ol. Yavaşça yaparsan halledersin, sanırım. Dokuzu bul. Bas. Sonra bir.* Bir şeyi hemen öğrenmeyi istemenin ıstırabını çekiyordum ama sormak için sabırlı olmalıydım. Bay Larson’ın neden belgeselde yer alacağını öğrenmem lazımdı. Ne zaman? Nerede? Ne diyecekti? Benden bahsedecek miydi? Beni savunacak mıydı? “Senin de yer alacağını bilmiyordum,” dedim. “Senden ne istiyorlar? Dışarıdan bir göz de olsun, diye falan mı acaba?”

Bay Larson’ın dudağındaki kıvrım biraz daha derinleşti. “Biliyorsun Ani, söylememem gerekiyor.”

Herkes güldü ve ben de onlarla gülmek için kendimi zorladım. Biraz daha zorlamak için tam ağzımı açmışım ki Bay Larson, “Bir kahve falan içip konuşmamız lazım,” dedi.

“Evet!” diye haykırdı Whitney, heyecanı o kadar gerçektir ki benim heyecanımı bile gölgede bıraktı. Kocasının, kendisinden on yaş daha genç bir kadınla kahve içmesine bu kadar sevinen bir kadının kaya gibi sağlam bir evliliğinin olması gerekirdi.

“Bence de,” dedi Luke, keşke hiçbir şey demeseydi. Çünkü Whitney’nin onayına kıyasla onunki göze batar derecede samimiyetsiz gelmişti kulağa.

Whitney kapıdan çıkarken tökezledi. Kendini topladı ve kıkırdarak pek dışarı çıkmadığını söyledi. Şarap doğru-
dan kafasına gitmişti.

Bay Larson tatlıdan sonra bir Uber* çağırdı ve siyah bir
cip onları Scarsdale'deki, sit-com dizisi setine benzeyen ev-
lerine götürmek üzere yol kenarında bekliyordu. Whitney
beni yanağımdan öptü ve havaya doğru neşeyle, "Seni ta-
nıdığımıza çok memnun oldum, dünya ne kadar da küçük,"
dedi. Andrew, Luke'un elini sıktı ve omzuna dokundu.
Ardından Luke geri çekilip araya girmem ve vedalaşmam
için yer açtı. Ayak parmaklarımın ucunda kalkarak yana-
ğımı Andrew'nun yanağına değdirip bir öpücük kondur-
dum. Ellerini sırtıma koydu ve çıplak cildime dokununca
sanki elektrik çarpmışçasına hemen geri çekildi.

Arabalarının trafiğe karışmasını izledik ve Luke'un
beni kollarıyla sarıp Turnbull & Asser marka gömleğine
doğru iyice bastırmasını istedim içimden. Bunu yapsaydı,
titrediğimi fark edecekti.

Bunun yerine sadece, "Ne acayip, değil mi?" dedi. Ben
de aynı fikirde olduğumu gösteren bir gülümsemeyle bak-
tım ona, sanki biraz önce dünyam artık geriye dönüşü ol-
mayacak şekilde altüst olmamış gibi.

* Taksi benzeri bir ulaşım sistemi. -yhn

BÖLÜM 6

Dean'ın partisinin ardından sabah Liam ve futbol takımındaki diğer ikinci sınıf çocuklarıyla onun Range Rover'ına bindim. Dean'ın ehliyetine el konulmuştu (torpido gözünde ödenmemiş bir dolu park cezası vardı), ama bu onu mahallede gezmekten, tekerleklerini bağtırmaktan ya da çalan DMX şarkıları eşliğinde yol kenarında jogging yapanlar akşam koşularında ezilmesinler diye kendilerini yolun kenarına atmaları için uyarmaktan alıkoymuyordu. Liam arabaya binip benim yanımdaki boş yeri görmezden gelince ve Dean'ın yanına oturmayı seçince midem bulanmaya başladı. Kahvaltı için çıkmadan önce onunla konuşmaya çalıştım ama pek de iyi gitmedi.

"Nasıl oldu da kendimi Dean'ın odasında buldum bilmiyorum ve özür dilemem gerektiğini düşünüyorum, çünkü Dean ile takılmak iste..."

"Finny," diyerek güldü bana Liam, bu takma adım onun kabul etmek için uğraştığı şeylerden biriydi, "hadi ama... Dean ile de takılman benim için sorun değil biliyorsun."

Dean ona seslendi sonra ve yanımdan uzaklaştı, kendimi toplamak için bir an yalnız kaldığıma sevinmişim, boğazımda başka bir yere akıtmaya çalıştığım gözyaşlarım.

kendimi yaralı hissettiren ve sonraki işkence dolu günlerde yanacak olan tuzlu damlalara dönüşüyordu. Bu his sonunda kaybolunca çok daha kötü bir şeyle karşılaşmıştım. Bugüne kadar sessizce bekleyen, mutluluk ya da özgüvenimin dans ettiği bir anın tam ortasında gelip çıkıveren bir şey: Kendi tecavüzcümünden özür dilememin ve bana gülmesinin hatırası. *Mutlu olduğunu mu düşünüyorsun? Gurur duyulacak bir şey yaptığımı mı sanıyorsun? –hep aklıma– Ha! Bunu hatırlıyor musun?* Bu beni genellikle kendime getirir. Ne kadar aşağılık biri olduğumu hatırlatıyor bana.

Minella'nın Lokantası'na geldiğimizde Liam yine benim yanıma değil de Dean'in yanına oturdu. Kırk beş dakika boyunca söyledikleri ve yaptıkları her şeye güldüm, evet, birbiri içine girmiş ve sanki taşaklara benzeyen o iki krep, önümdekilerin üzerine kusmamak için durmadan yutkundum. Ödemeyi yapıncaya kadar sanki saatler geçmişti, sonunda ailemi arayıp onlara Olivia ve Hilary ile Wayne'de kahvaltı yaptığımı ve gelip beni almalarını istediğimi söyleyebilecektim. Sonra başım dizlerimin arasında, Minella'nın ve yan taraftaki Chili's'in arasındaki kaldırıma oturdum. Oradaki dar boşlukta ekşi bir şey kokuyordu ve işte o esnada paranoyaklaşmaya başladım. AIDS kapmış olabilir miydim? Hamile mi kalacaktım? Susuzluktan ölüyormuşum gibi acı dolu bir duyguyla kaplanmıştı içim ama susamamıştım, içimdeki o fiziksel olmayan susuzluğu gidermek için lokantada bir sürahi suyun hepsini içmiştim. Yıllar sonra aynı hissi yeniden yaşadım. Litrelerce su içiyordum, çaresizliğim de mesanemle birlikte şişiyordu, çünkü beni rahatlatacak şey Fiji su şişesinin dibinde değildi. Bir keresinde bir psikiyatra sormuştum bunu –dergide yer verdiğimiz aylık tecavüz hikâyelerine (“Sokakta bir adam elimdeki poşetleri taşımama yardım

etmek istedi ve sonra bana saldırdı!"), kendi sorularımın ve endişelerimin içinde kaybolmuş şekilde konuyu kendi kişisel terapime dönüştürerek hep gönüllü olurdum- ve o da bu susuzluğun ilkel, biyolojik bir dürtü olduğunu anlatmıştı. "Aslında gerçekten susamadığında susamış hissediyorsan bu, önemli bir ihtiyacın karşılanmadığının bir göstergesi olabilir."

Kırk dakika sonra Minella'nın tabelasının önünde annemin arabasını gördüm. Park alanını dolanıp yanımda bir yerde durmasını bekledim. Kapıyı açıp çalan Celine Dion CD'sini duyunca ve Bath&Body Works vanilyalı losyonunun kokusunu alınca ön koltuğa resmen çöktüm. Burada insanı rahatlatan bir şey vardı en azından, onun sinir bozucu müzik ve kişisel bakım seçimlerindeki güven veren aşinalık.

"Olivia'nın annesi burada mı?" diye sordu annem, yüzüne baktığımda tamamen makyajlı ve sosyalleşmeye hazır olduğunu fark ettim.

"Hayır," diyerek kapattım kapıyı.

Annem altdudağını sarkıttı. "Ne kadar oldu gideli?"

Emniyet kemerimi taktım. "Hatırlamıyorum."

"Ne demek hatırlamıyor..."

"Hadi sür!" Sesimdeki o ateşli öfke annem kadar beni de şaşırtmıştı. Ağzımı elimle kapatarak sessizce ağladım.

Annem vitesi geriye taktı. "TifAni, cezalısın." Park alanından çıktı, dudakları beni hep korkutan, Luke ile ettiğim kavgalarda aynısını yaptığım o sert, ince çizgi halindeydi, galiba ben de oldukça korkutucu görünüyordum.

"Cezalı mı?" diye alaycı bir şekilde güldüm.

"Senin bu berbat tavrından bıktım! Çok nankörsün. Bu okul için ne kadar para ödediğimi biliyor musun?" *Biliyor musun*, derken açtığı elini direksiyona vurmuştu. Öğürmeye başladım. Annem kafasını bana doğru çevirdi. "İçki

mi içtin?" Sağa kırdı ve boş bir park alanına girdi, frenlere öyle sert bastı ki emniyet kemerim karnımı sıkıştırdı ve sonunda elime kustum. "BMW'nin içine kusma sakın!" diye bağırdı annem ve bana doğru eğilerek kapıyı benimle birlikte itti. Tam orada, Staples'ın otoparkında midemdeki-leri boşalttım. Bira, viski, Dean'in tuzlu spermleri; bunları içimden ne kadar hızlı atsam azdı.

Pazartesi sabahı olduğunda midemde, o gece geç saatlerde oynadığımız çeyreklik oyunundaki viski gibi içimi yakıp kavuran asitten başka hiçbir şey yoktu. Saat üçten beri uyanıktım, çünkü kendi kalp atışım, tıpkı bir gencin kapısındaki ebeveynin yumruğu gibi uyandırmıştı beni. Küçük, zavallı bir yanımda, yaptıklarımın sıradan bir parti soytarılığı olarak unutulup gideceğini umuyordu. Mark mayonezli sandviç yemişti ve TifAni de futbol ekibindeki herkesi tek tek ziyaret etmişti. Fakat o zaman bile bu kadar saf değildim.

Pek büyük bir yankı getirmedi –ben yürürken kalabalıklar ikiye ayrılmadı ve kimse gömleğime utanç sembolü ilişti. Olivia beni gördü ve görmemiş gibi yaptı, bazı büyük kızlar yanımdan önce sessiz kıkırdamalarla geçtiler, yeteri kadar güvenli bir mesafeye ulaşınca da yüksek sesle kahkaha attılar. Evet, benim hakkımda konuşuyorlardı.

Sınıfa girdiğimde Köpekbalığı sırasının kenarını çekip yuvarlak poposunu koltuktan kaldırdı. Ben daha oturamadan kollarını boynuma doladı. Sınıftaki herkes duymamış gibi yapıyor, hatta muhabbete devam ediyorken, "Tif, sen iyi misin?" diye sordu.

"Tabii ki iyiyim!" Güldüğümde sanki yüzümde kurumuş çamur varmış gibiydi.

Köpekbalığı omzumu sıkarak, "Konuşmak istersen ben buradayım," dedi.

"Tamam," diyerek gözlerimi devirdim.

Masama yöneldim ve sandalyeme oturup hocanın söylediği her şeyi defterime yazmaya başlayınca daha iyi hissettım. Fakat zil çalınca ve herkes ışıktan kaçan böcekler gibi etrafa saçılınca, içimde uyuyan panik kollarını açarak bu ağır uykudan uyandı ve esnedi. Çünkü koridorda, gözlerinin ortasına hedef alınmış düşman hattında yürüyen yaralı bir asker gibi ilerliyordum, yaralıyđım ve yavaştıım; yürümeye devam edip beni görmemelerini ummaktan başka hiçbir şey gelmiyordu elimden.

Bay Larson'ın sınıfı hendekleri bulmak gibiydi. Arthur son zamanlarda bana karşı soğuktu ama bu hafifletici sebeplerden dolayı bana biraz anlayış gösteriyordu. Göstermeliydi.

Ben oturunca Arthur başıyla beni selamladı. "Yaptığın şeyle ilgili seninle az sonra konuşacağım" şeklinde bir baş sallamasıydı bu. Bu beni öğle yemeğinden bile daha çok gerdi, ki sırada o vardı. Son birkaç haftadır HO'lar ile oturuyordum ve hangisinin daha kötü olacağına karar veremiyordum: Kafeteryada kendimi gösterip onların masalarındaki yerimi sahiplenmek ve reddedilmek ya da cesaretli olursam beni affetmeleri ve hatta tekrar aralarına almaları için şansım varken, onların arkadaşlığından atıldığım gerçeğini kabullenerek tavuk gibi korkup kütüphaneye gitmek.

Eğer Arthur bile durumun kötü olduğunu düşünüyorsa, bu ilk başta düşündüğümden çok, çok daha kötüydü.

Zil çalınca yavaş yavaş eşyalarımı topladım. Arthur dibimde durdu bir an ama onun bir şeyler söylemesine kalmadan Bay Larson, "Tif biraz burada kalabilir misin?" dedi.

"Seninle sonra konuşsam?" diye sordum Arthur'a.

Yine başımı salladı. "Antrenmandan sonra gel." Arthur'un annesi ortaokulda resim hocasıydı ve ellili yıllarda müdürün oturduğu, kortların çaprazındaki eski, yıkık dökük, Viktorya dönemin tarzında bir evde yaşıyorlardı birlikte.

Gidemeyeceğimi bilmeme rağmen ben de başımı salladım ona. Cezalı olduğumu açıklayacak zamanım yoktu.

Öğrenciler öğle yemeği için kafeteryaya üşüşürken İngilizce ve Sosyal Bilimler kanadı sabah sonrası sakinliğine dalıyordu. Bay Larson masasının kenarına doğru eğildi ve bacak bacak üstüne attı, paçaları yukarı çıkan pantolonu, esmer ve tüylü bileğini ortaya çıkarmıştı.

"TifAni," dedi, "canını sıkmak istemem ama bu sabah bazı şeyler duydum."

Bekledim. Onun ne bildiğini öğrenene kadar konuşmam gerektiğini içgüdüsel olarak biliyordum.

"Ben senin tarafındayım," diye söz verdi. "Eğer canın yandıysa birine söylemen gerekiyor. Bu kişi ben olmak zorunda değilim. Kesinlikle. Fakat birisi olmalı. Bir yetişkin."

Avuçlarımı sıranın altına sildim, içimdeki rahatlama hissi açan bir çiçek gibi tomurcuklanmış, tıpkı bir Discovery Chanel reklamındaki gibi rengarenk yapraklarını hızlıca açmaya başlamıştı. Ailemi aramak istemedi. Yönetimi bu işe karıştırmak istemedi. Bir gencin isteyeceği en iyi hediyeyi veriyordu bana: Özgür irade.

Sözlerimi çok dikkatli seçiyordum. "Düşünebilir miyim?"

Koridorda İspanyolca öğretmeni Bayan Murtez'i duydum. "Evet, diet! Eğer Dr.Pepper kalmamışsa o zaman Pepsil!"

Bay Larson, öğretmen kapıyı kapatana kadar bekledi. "Hemşireye gittin mi bugün?"

"Hemşireye gitmeme gerek yok," diyerek mırıldandım, ona planımdan bahsetmeye çok utanıyordum. Her gün Bryn

Mawr'a giderken yolumun üstünde Aile Planlaması'yla çevrilmiş R5 treni hızla yanımdan geçiyordu. Sadece, okuldan sonra oraya gidecektim ve her şey iyi olacaktı.

"Hemşireye anlatacağın her şey gizli kalacak." Parmagını göğsüne doğru tutarak, "*Bana* anlatacağın her şey gizli kalacak," dedi.

"Size anlatacak bir şeyim yok," dedim. Sözlerime bir tavır yüklemek için zorladım kendimi. Aslında şu anda sahip olduğum tüm karanlık, işkence görmüş genç öfkesiyle.

Bay Larson iç çekerek, "TifAni, hemşire senin hamile kalmanı önleyebilir. Bırak sana yardım etsin," dedi.

Babamın odama gelip çamaşır yıkadığını söylediği ve köşedeki kirli çamaşırları aldığı an gibiydi. Yatakta uzanmış halde *Jane*'i okurken babamın ne yaptığını görünce, "Sakın!" diye bağırıyordum.

Çok geçti, elinde adet kanıyla kırmızı hale gelmiş külotumu tutuyordu. Elinde para çantasıyla yakalanmış bir banka soyguncusu gibi dondu kaldı ve kekeledi, "Aaa, anneni çağırayım." Annemin ne yapacağını bilmiyordum. Babam hiç, bir kız çocuk istememişti, hiç çocuk istemediğini düşünmüyorum ama bir erkek çocukla daha iyi ilgilenirdi galiba. Tanışmalarının beş ay sonrasında annemle evlenmişlerdi ve birkaç hafta sonra hamile olduğunu öğrenmişlerdi. Dudaklarını içtiği Merlot şarabından mora boyanmış teyzem bir keresinde, "Baban çok öfkelenmişti," demişti, "fakat geleneksel bir İtalyan ailesinden geliyordu ve gerekli şeyi yapmasaydı annesi kafasını koparırdı." Tabii doktor bir erkek olacağını söyleyince keyiflenmiş, bana Anthony ismini koyacaklarmış. Ben doğduğumda doktorun, "Aaa!" deyişini ve babamın yüzündeki ifadeyi hayal etmek bile istemiyorum.

"Merak etmeyin, ben halledeceğim," dedim Bay Larson'a. Sandalyemi arkaya itip çantamı omzuma aldım.

Bay Larson bana bakamadı bile. "TifAni, sen benim en yetenekli öğrencilerimden birisin. Gelecek vad ediyorsun. Bunun heba olduğunu görmeyi hiç istemem."

"Artık gidebilir miyim?" Ağ ırlığı mı bir taraf ıma verdim ve Bay Larson ü zğ ün bir şekilde kafa salladı.

HO'lar ve K ılılı Bacak, kendilerine hiç yetmeyen her zamanki masalarında toplanmış lardı. Birkaç gözlemci, dahil olmadıkları muhabbetlerin her kelimesini duyabilmek için sandalyelerini keskin bir açıyla çaprazlamasına koyarak masanın etrafında oluyorlardı.

"Finny!" Beni rahatlatan bir şekilde, Dean ellerini kald ırdı bana bir beşlik çakmak için. "Nerelerdesin?" Bu tek kelime –"Nerelerdesin"– biri haricinde tüm korkularımı aldı götürdü. Liam diğ er tarafta, öğ le arası güneş inin muhteş em burnunda parlad ığı, bira rengi kıvırcık saç larının içindeki kır ıklar ını aydı nlat tığı Olivia'ya çok yakın otu ru yordu. Kız, yıllar sonra, güzel olduğunu söyleyebileceğim biriydi. Biraz yağ pudrası, düzenli keratin bakımı, Helmut Lang'in tasarlad ığı bol, dökümlü parç alara uygun tazı gibi bacakları. Böyle bakınca, onun yanında kendimden nefret ederdim.

"Hey millet!" Masanın baş ında dikildim, kitap çanta mın askılar ını sanki sırt ıma takılmış bir can yeleğ i gibi, sanki o olmazsa batacakmış ım gibi kavradım.

Olivia beni görmezden geldi ama Hilary maskarasız gözlerinde eğ lenen bir bakış la beni sü zerek dudaklarının bir kenar ını tembel bir hareketle yukarı doğru kald ırdı. Dean'in şartlarını kabul ettiğ imde bunu bekliyordum. HO'ları aldatmak çok akıllıca görünmüyordu ama Dean etkili bir güçtü. Onunla ve diğ er çocuklarla içli dışlı olunca,

Olivia ve Hilary'nin benden gizlice nefret etmesinin hiçbir önemi yoktu. Bunu saklayacaklardı ve önemli olan buydu.

Dean sandalyesinde sola döndü. Oturdum, bacağı onun bacağına değiyordu. Keşke Liam'ın bacağına değse, diye düşünerek, ağız dolusu yakıcı bir asit yuttum.

Dean, kızarmış patates kokan nefesiyle kulağıma eğilerek, "Nasıl hissediyorsun kendini Finny?" dedi.

"İyiyim." Bacaklarımızın arasında terden bir tabaka oluşuyordu ve Liam'ın bunu görmesini istemiyordum. Üçü arasından, Dean'i seçtiğimi düşünmesini istemiyordum.

"Antrenmandan sonra ne yapacaksın?" diye sordu.

"Hemen eve gideceğim," dedim. "Cezalıyım."

"Cezalı mı?" diye resmen bağırdı Dean, "Nasıl ya, on iki yaşında falan mısın?"

Herkes gülünce patladım. "Biliyorum. Ailemden nefret ediyorum."

"Bunun... şeyle hiç ilgisi yok..." Dean birden durdu.

"Kötü notlar."

"Oh," Dean alnını sildi. "Çünkü yani senden hoşlanıyorum ama benim ailem o partiyi öğrenirse, yani, senden o kadar da hoşlanmıyorum." Agresif bir şekilde güldü.

Zil çaldı ve herkes ayağa kalktı, yağ içindeki kâğıt tabaklarını ve şeker paketlerini hizmetlinin toplayacağı şekilde masalarda bıraktılar. Olivia, Cebir 2 sınıfına herkes-ten önce gitmek için geçeceği avluya doğru kestirmeden girdi. Çok iyi bir öğrenciydi, heyecanlıydı, başka herkesin çaktığı sürpriz bir kimya testinden B+ not alınca gözyaşlarına boğulurdu. Liam'ın peşinden koştuğumu fark etmedi.

"Hey." Başım tam da Liam'ın omzu hizasındaydı. Dean çok uzun, çok iriydi, eğer sarılmazsanız kolunuzu bacağınızı teker teker koparacak bir sirk gorili gibiydi.

Liam dönüp bana baktı ve güldü.

"Ne oldu?" diye huzursuz bir şekilde ben de güldüm.

Kollarını omzuma koydu ve bir an için o rahatlamamanın tadını çıkardım. Belki de ilgisiz davranmıyordu bana, sadece ben öyle sanıyordum.

"Sen delisin, kızım."

Kafeterya boşalmıştı. Liam'ı kendime çekerek kapının önünde durakladım. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

Liam kafasını arkaya devirdi ve homurdandı. "Ne vaar?" deyişi, tam da annesinin ona kirli odasını ne zaman toplayacağını soracağını anladığında vereceğini düşündüğüm tepkinin aynısıydı.

Sesimi şüpheli bir fısıltıya alçaltmıştım. Bu işe beraber bulaşmıştık. "Kondom kullandın mı?"

"Merak ettiğin şey bu mu?" Bıkkınlıkla gözlerini devirdi. Bir an gözlerinin mavi rengini kapatan göz kapaklarıyla, düşündüğüm kadar yakışıklı olmadığını fark ettim. Gözlerinde onu sıradışı yapan bir şey vardı, bir Crayola boyasına onun adını verebilirdiniz.

"Endişelenmeli miyim?"

Liam ellerini omzuma koydu ve alınlarımız neredeyse birbirine değecek kadar yaklaştırdı yüzünü bana. "Tif, hamile kalma ihtimalin sadece yüzde yirmi üç."

Bu rasgele sayı nasıl da takılmıştı aklıma yıllarca. *The Women's Magazine*'deki hantal, eski kafalı bilgi kontrol departmanı, New York Times'taki bir makaleden alınmış istatistikleri bile kabul etmiyordu. Her ay en az bir kez tüm personele gönderdiği e-posta ile "ORİJİNAL KAYNAĞI YAZMAK ZORUNDASINIZ" diye hatırlatırdı bize. Gelin görün ki ben sonradan beni göbeğimden dizime kadar misafir odasında yerde çıplak halde bulduğunu öğrendiğim birinin söylediği bu sayıyı kabul ediyordum. (Peyton isteksiz bir halde külotumu bana giydirmeye çalışmıştı.) Bu çocuk beni yatağa götürmüş, ölü gibi beyaz bacaklarımdan külotumu çıkarmak için boğuşup diğer giysilerimi çıkar-

maya zahmet etmeden içime girmişti. Bunu yaptığımda uyandığımı ve inlediğimi, benim bunu kabul ettiğimi böyle anladığını söylemişti. Göğüslerimi hiç görmemiş birine bekaretimi vermiştim.

"Peki," diyerek ayaklarımı sürüdüm. "Belki de Aile Planlamasına gitmem gerektiğini düşünüyorum. Ertesi gün hapı almalıyım."

Liam, "Ama," diye sırttı bana, küçük tatlı salağına, "Ertesi gün değil ki."

"Yetmiş iki saate kadar işe yarıyor." Hafta sonunun geri kalanını bodrumdaki aile bilgisayarında ertesi gün hapı arayarak ve sonra arama geçmişini nasıl gizleyeceğimi araştırarak geçirmiştim.

Liam duvarda başımın üstündeki saate baktı. "Gece yarısı ilişkiye girdik." Gözlerini kapattı, hesabı yaparken dudakları oynuyordu. "Yani hâlâ vaktin var."

"Evet. Okuldan sonra gidip alacağım. St. Davis'te bir Aile Planlaması şubesi var." Nefesimi tutarak tepkisini bekledim. Beni çok şaşırtarak, "Oraya gitmemizin bir yolunu bulacağım," dedi.

Kolayca trene binerek hayatımın son altmış dört saatte girdiği bu utanç verici durumdan bir kişinin daha haberdar olmasını engelleyebileceğimiz halde Liam, Bradley'nin kişisel şoförü Dave ile bize araba ayarladı. Altmış dört saat; hâlâ sekiz saatim vardı.

Ağaçlar görünmeye başlamıştı ve araba Montgomery caddesine doğru sağa sapmadan önce hız tümsekleri üzerinden zıplarken ağaç dallarının arasındaki boşluklardan Arthur'un evini gördüm. Şu an onun için yanıp tutuşmuyordum, Liam ön koltuktan bana bakıp sadece bir kere

değil iki kere iyi olup olmadığını sordu. İçimdeki küçük, çıldırmış ses, keşke geç kalsak, önümüzdeki ay adet olmasam diyordu, bizi bağlayan, "Ne yapacağız şimdi?" dramının biraz daha sürmesini istiyordu. Çünkü biliyordum ki bu dram bitince, Liam da gidecekti.

Lancaster Caddesine döndük, sonrası ise düz bir yoldu. Dave sağa dönerek otoparka girdi, fakat boş bir yer bulmak yerine, arabayı kliniğin önüne çekti ve kapıları açtı.

"Ben biraz etrafta arabayla dolanacağım," dedi Dave, ben arka koltuktan inerken.

Gergin bir şekilde, "Olmaz," dedi Liam, kaldırıma çıkıp yanıma gelerek, "Bekle burada."

Dave vitesi takıp, "Hayır," dedi. "Deliler burayı hep bombalamak istiyorlar."

Liam'ın arabanın kapısını hedeflediğinden çok daha sert bir şekilde çarptığına eminim.

Duvarlar boyunca yerleştirilmiş sandalyelerde oturan birkaç kadın dışında bekleme odası neredeyse boştu. Liam en yakındaki kişinin en uzağında bir sandalye buldu ve etrafına suçlayıcı bir tavırla bakarak avuç içlerini pantolonuna sildi.

Resepsiyoniste yaklaştım ve cam bölmedeki açıklıktan seslendim. "Merhaba, randevum falan yok ama burada görüşebileceğim kimse var mı?"

Kadın açıklıktan bir form uzattı. "Bunu doldurun ve gelme sebebinizi belirtin."

Eski bir 76'lılar McDonalds bardağındaki bir kalemi aldım ve Liam'ın yanına oturdum, omzumun üzerinden forma bakıyordu.

"Kadın ne dedi?"

"Buraya neden geldiğimi yazmam gerekiyormuş."

Kutucukları doldurmaya başladım. İsim, yaş, doğum

tarihi, cinsiyet, adres ve imza. "Bugün geliş sebebiniz," diyen kısmın yanına "Ertesi gün hapı," yazdım.

Acil durumda ulaşılacak kişi kısmına geldiğimde Liam'a baktım.

Omuzlarını silkti. "Tabii ki." Formu kucağımdan alıp kendi kucağına koydu. "Hasta ile yakınlık derecesi" kısmına "arkadaş" yazdı.

Gözlerimdeki yaşların bulanık perdesi arkasından, ayağa kalkıp formu danışmadaki kadına geri götürdüm. "Arkadaş" kelimesi mideme bir bıçak gibi saplanmıştı, tıpkı bir gün nişanlımın böbreklerine saplamayı hayal ettiğim kâğıt kadar ince Shun bıçağı gibi.

On beş dakikanın ardından beyaz kapı açıldı ve adımlı duydum. Liam gözlerini bana dikti ve tıpkı tetanos aşısı olmaya giden küçük bir çocuğun dikkatini dağıtırmışçasına komik bir ifadeyle başparmağını kaldırdı. Ona cesur bir gülümsemeyle karşılık verebildim.

Hemşireyi muayene odasına kadar takip ettim ve sedyenin üstüne uzandım. Bir on dakika daha geçtiğinde kapı tekrar açıldı, içeri sarı saçları ensesi hizasında kesilmiş ve stetoskopunu boynuna gevşek bir şekilde asmış bir kadın girdi. Kaşını kaldırarak bana baktı. "TifAni?"

Başımı salladım ve doktor dosyamı çekmecenin üstüne koyup bir an için baktı, gözleri bilgilerimin üzerinde ileri geri gidip duruyordu.

"Ne zaman ilişkiye girdin?"

"Cuma günü."

Bana baktı. "Cuma ne zaman?"

"Gece yarısı gibi." Galiba.

Başını salladı ve stetoskopu omuzlarından kaldırıp göğsüme tuttu. Bir yandan beni muayene ederken diğer yandan ertesi gün hapının ne olduğunu açıklıyordu. "Bu bir

kürtaj değildir," diye iki kere söyledi. "Eğer sperm yumur-
tayı çoktan döldediyse, hapın bir faydası olmaz."

"Döllemiş midir sizce?" diye sordum, kalbim onun du-
yacağı kadar sert atıyordu.

Özür dileyerek, "Bunu bilmem mümkün değil," dedi.
"İlişkiye ne kadar yakın zamanda alınırsa o kadar etkili ol-
duğunu biliyoruz." Başımın üstündeki saate baktı. "İpin
ucundasın ama yetiştin." Stetoskopu gömleğimin içine so-
kup sırtıma bastırdı. Beni rahatlatan bir iç çeekişle, "Derin
nefes al," dedi. Başka bir hayatta, Brooklyn'de yoga eğit-
meni yapan bir hipster olabilirdi belki.

Beni muayene etmeyi bitirdi ve beklememi söyledi. On
dakikadır boğazımı yakan bir soru vardı, fakat doktor ka-
pının koluna uzanınca sormak zorunda kaldım.

"Olanları hatırlamıyorsanız bu tecavüz müdür?"

Doktor, "Ah, olamaz," diyecekmişçesine ağzını açtı.
Bunu yerine, neredeyse duyamayacağım kadar alçak bir
sesle, "Bu soruyu cevaplayacak bilgim yok," dedi. Sessizce
odadan çıktı.

Birkaç dakikanın ardından enerjisi, havalı ve durgun
amirine kıyasla fazlasıyla belirgin olan bir hemşire içe-
ri girdi, kolunun altında parlak renkli kondomlarla dolu
kahverengi bir kesekâğıdı, bir elinde ilaç şişesi ve diğer
elinde de bir bardak su vardı.

"Hemen altı tane iç." Terlemiş avuçlarıma altı tane hap
koydu ve suyla içerken seyretti beni. "On iki saat sonra
altı tane daha." Saatine baktı. "Alarmını saat dörde ayar-
la." Beni sinir edercesine kesekâğıdını bana doğru salladı.
"Biraz dikkat etmek eğlenceli olabilir! Bazıları karanlıkta
parlıyor bunların." Fosforlu anlamsızlığıyla benimle dalga
geçen ve içinde tüm o dikkatli eğlencenin oynaşıp durdu-
ğu kesekâğıdını aldım elinden.

Döndüğümde Liam bekleme odasında değildi; onun

beni bırakıp gitmiş olabileceğini düşündüğümde elimdeki kesekâğıdı giderek ıslanıyor ve inceliyordu.

Danışmadaki kadına, "Burada benimle olan biri vardı," dedim. "Nereye gittiğini gördünüz mü?"

"Sanırım dışarı çıktı," diye cevap verdi. Arkasındaki doktoru gördüm, sarı saçları boynunu bir pençe gibi kavıyordu.

Liam dışarıda kaldırımda oturuyordu.

"Ne yapıyorsun burada?" Çok tiz bir ses çıktı. Annemin sesini duydum sesimde.

"Daha fazla duramadım içeride. Benim gay olduğumu falan sanıyorlar gibi geldi." Ayağa kalktı ve kışındaki tozu silkti. "İhtiyacın olan şeyi aldın mı?"

O anda bir delinin patlatacağı bombayı seve seve karşılardım. Beni Liam'a bağlayan son bir trajedi. Bana doğru koşarak bedenimi, yıkılan binaların havadaki enkazından kendi bedeniyle koruduğunu hayal ettim. İlk başta çılgılık atmıyorduk, herkes öylece kalmış ve sadece hayatta kalmaya odaklanmıştı. Benim Bradley'de öğreneceğim en şaşırtıcı ders olacaktı bu: Sadece nihayet güvende olduğunda çılgılık atarsın.

BÖLÜM 7

Kendimi Fransa'nın güneyindeymiş gibi hissediyorum!" Annem flüt şampanya kadehini havaya kaldırdı.

Az kalmıştı, fakat kendimi tutamadım. "Bu Prosecco," dedim sinirle.

"Ne olmuş yani?" Annem kadehini masaya koydu. Kadehin kenarında öyle pembe bir ruj izi kalmıştı ki, utanç vericiydi.

"Prosecco İtalyan'dır."

"Tadı bana şampanya gibi geldi."

Luke kahkaha attı ve ailesi de zarif bir şekilde ona eşlik etti. Bunu yaparak beni ve annemi hep birbirimizden kurtarıyordu.

Düğünümüzü planlayan ve annem kendisine durmadan Kim, diye hitap edince onu düzeltten Kimberley, "Bu manzaraya bakınca Amerika ile Fransa arasındaki farkı ayırt etmek kesinlikle imkânsız," diye ekledi. Büyük bir hareketle elini havaya savurdu ve hepimiz sanki daha önce milyonlarca kez görmemişiz gibi, Harrisonların arka bahçesine bakmak için arkamızı döndük, yeşil çimenler okyanusun ufkunda öyle keskin bitiyordu ki, kumlardan neredeyse on

metre yüksekte olmasına rağmen birkaç *Dark and Stormy* kokteylinden sonra suya girebilecekmişiz gibi görünüyordu. Atlantik'in acı diline uzanan, toprak tarafta bulunan otuz üç basamaklık bir merdiven vardı. Diz kapaklarımdan daha derine gitmeyi, suyun Büyük beyaz köpekbalıklarıyla kaynadığına kendimi inandırarak reddettim. Luke bunun komik olduğunu düşünürdü ve daha derine yüzmek isterdi, kusursuz kulaçları onu soğuk suların içinde gittikçe daha ileri götürürdü. Sonra bana dönüp sarı bir elma gibi suyun üzerine çıkan kafasıyla bir kolunu bana kaldırır ve seslenirdi. "Ani! Ani!" Korku içimi titretse de el sallayarak karşılık verirdim; eğer korktuğumu azıcık belli edersem daha ileri gidip daha fazla suda kalırdı. Bir köpekbalığı onu kapsaydı, kanı suyun yüzeyinde tıpkı morumsu kırmızı bir yağı tabakası oluşturana kadar onu tutsaydı, onun ardından gitmeye korkardım. Tabii ki kendi hayatımı kaybetmekten korkardım ama bir o kadar da cesedinin o halinden, dizinin altından kopmuş bacağından, kan içindeki kasların ve damarların parça parça olmuş kenarlarından ve bu şekilde açıldığında vücuttan çıkan tatlı ve keskin koddan korkardım. Üzerinden on dört yıl geçmiş olmasına rağmen bu kokuyu hâlâ alabiliyorum. Sanki birkaç molekül burun boşluğumda hapsolmuş da nöronlar tam unutmak üzere olduğumda beynime hatırlatıyormuş gibi.

Tabii Luke hayatta kalmayı başarırrsa daha da kötü olurdu, çünkü bacağınyı kaybetmiş nişanlımı terk edersem tam bir kaltak olurdum. Kendimi hayatımın her gününü, hayatın bize ne kadar çok kötü şey yapabileceğini ve kimsenin güvende olmadığı gerçeğini anımsatacak fiziksel bir uyarıyla geçirirken hayal edemiyordum. Luke, normal olmayı çok iyi beceren ailesi ve arkadaşlarıyla, güzel Luke, eli belimde masamıza doğru yürürken restoranın hafif sessizleşmesi... ilk başlarda tüm korkumu yok ediyordu. O, öyle harikaydı ki, beni korkusuz biri yapıyordu. Böyle bir

insanın yanında kötü bir şey nasıl olabilirdi ki?

Nişanlanmamızın hemen ardından –babasının on yıl önce yendiği kan kanseri için para toplamak için koştuğu New York City Maratonu çizgisini geçtiğimizde Luke bir dizi üzerine çökmüştü– Hamilton’dan arkadaşlarını ziyaret etmek için Washington’a gitmiştik. Çoğuyla yıllar içinde farklı düşünlerde tanışmıştım. Fakat tanışmadığım biri vardı, Chris Bailey. Ona Bailey diyorlardı; sıırım gibi, kırık dişli, ortadan ayrık saçlı bir çocuk. Luke’un etrafındaki diğer Aryan tanrıları gibi görünmüyordu. Akşam yemekten sonra gittiğimiz barda tanışmıştım onunla; akşam yemeğine davet edilmemişti.

Luke biraz patronluk taslayan ama biraz da şakacı bir tavırla, “Bailey bana bir içki getirsene,” dedi.

Bailey, “Ne istiyorsun,” diye sordu.

Luke ıslandığı için kırışmış etiketli Bud Light’ı gösterek, “Neye benziyor bu?” dedi.

“Heey,” diye güldüm. Başta gerçek bir kahkahaydı. Sadece keyiftendi. “Sakin ol.” Zümrütle ağırlaşan elimi Luke’un omzuna koydum. Kollarını belime sarıp beni kendine doğru çekti. Saçlarıma doğru, “Seni öyle çok seviyorum ki,” dedi.

“İşte burada dostum.” Bailey, Luke’a bir bira verdi. Luke tehditkâr bir bakış attı.

“Sorun ne?” dedim.

Luke, “Nişanlımın içkisi nerede?” diye sordu.

“Affedersin dostum!” diye gülümsedi Bailey, kırık dişli altdudağında takılıyordu. “Onun da bir şey istediğini bilmiyordum.” Bana dönüp, “Ne istersin canım?” dedi.

Bir içki istiyordum ama Bailey’den değil, bu şekilde değil. Luke arkadaşlarına hep takılırdı; gerçekten, bu adamlar sağlıklı, şakacı, eski sporculardı, kanka kelimesinin tanımıydılar. Fakat Bailey ile olan konuşmasında daha önce görmediğim bir eşitsizlik vardı. Bailey’de aralarına

girmeye çalışan, onları memnun etmek için ne kadar kötü muamele varsa görmeye hazır küçük bir erkek kardeş gibi bir hal vardı. Çok iyi bildiğim bir şeydi bu.

“Bailey, lütfen kaba nişanlımın kusuruna bakma.” Luke’a baktım, tatlı ve rica eden bir bakışla. *Hadi ama, biraz sakın ol.*

Fakat bu durum gece boyunca devam etti: Luke, Bailey’ye emirler savuruyordu ve onları yanlış yaptığı için azarlıyordu, o gitgide daha da sarhoş ve kaba oldukça benim de dehşetim artıyordu. Luke’u üniversitede, takıldığı bu adama eziyet ederken, belki de yumru yumru olmuş kanepenin üzerinde bayılmış bir kızıdan faydalanırken hayal ediyordum. Luke, kızın evet, diyecek kadar kendinde olmadığına bunun tecavüz olduğunu biliyordu, değil mi? Ya da sadece bir adam çalırların arasından çıkıp kütüphaneye gitmekte olan, habersiz ve sakın bir birinci sınıf öğrencisine saldırınca mı tecavüz sayıldığını düşünüyordu? Tanrım? Kiminle evleniyordum ben?

Bailey’nin sarhoş olmasına ve Washington’ın taksilerle dolu bir bölgesinde olmamıza rağmen Luke, bizi Bailey’nin eve götürmesini istedi. Bailey bunu yapmaktan memnundu, fakat arabaya binmeyi reddettim. Bu da, sokakta Luke’a siktirip gitmesini söyleyerek bağırdığım bir kavgaya sebep oldu.

Daha sonra otel odasında, son bir kaç saattir yaptığı kabadayı tavrı kaybolduktan sonra gözlerinde kalan yaşlarla Luke dedi ki, “Bana siktir git, demen benim canımı ne kadar yakıyor, biliyor musun? Ben seninle asla öyle konuşmazdım.”

Öfkeyle, “Birine tıpkı Bailey’ye davrandığın gibi davrandığında bu senin bana siktirip gitmemi söyleme şeklin aslında!” dedim. Luke, hep saçmaladığımı düşündüğü zamanlarda bana baktığı gibi baktı. Sanki artık lise yıllarımın etkisinden kurtulmam gerektiğini düşünüyormuş gibi.

Bu olanlar Luke'un kişiliğinin dışında gibi görünse de, ayrıca ertesı sabah kalktığında önceki gece yaptıklarından iğrense de, o hafta sonundan sonra artık Luke'u o kadar mkemmел ve saf görmüyordum. Onunlayken bana kötü hiçbir şey olmayacağı düşüncesi yok olmuştu. Artık yeniden hep korkuyordum.

Ağzıma bir ıstakoz ve peynirli makarna lokması attım, bu ncyd. Sonunda bir yemek şirketinde karar kılmıştım, annem bunun Kennedy'nin en sevdiği olduğunu okuyunca tavsiye etmişti. Bazen o bile doğru adımı atmayı beceriyordu.

Ailemi davet etmek için neredeyse son birkaç güne kadar bekleyecektim. Böylelikle Nantucket'a gelmek için ayarlamalar yapmak çok geç ve çok masraflı olacaktı. Buraya gelmenin  yolu var. Hiçbir zaman beş yüz dolardan daha ucuz olmayan, JFK Havalimanından doğrudan bir JetBlue uçuşu; Boston'a kadar JetBlue uçuşu ve ardından Atlantik'e düşen JFK Jr.'ın kullandığı uçak büyüklüğünde bir uçakla kırk beş dakikalık bir uçuş daha ya da Hyannis Limanı'na arabayla altı saat gittikten sonra (Pennsylvania'daki ailem için sekiz saat) bir saat feribot ya da uçak yolculuğu. Eğer bekleseydim, biliyordum annem bir yolunu bulup gelirdi ve onun külüstür BMW'yi ta Hyannis'e kadar tek başına sürüp hangi feribota bineceğini bulması, nereye park edeceğine karar vermesi ve akma Louis Vuitton çantalarını güvertede sürüklemesi düşüncesi o kadar rezildi ki dayanamadım.

Babam gelme konusunda hiç oralı değildi, ki buna hiç şaşırmadım. Kendimi bildim bileli benim hayatımla, hatta kendi hayatı da dahil kimsenin hayatıyla ilgilenmiyordu. Bir süre için merak etmiştım, acaba annemi aldatıyor mu. gerçekten sevdiği başka bir aileye mi sahip diye. Bir seferinde ben lisedeyken anneme arabayı yıkatmaya gittiğini söylemişti. O gittikten yarım saat sonra ben anneme seslenip eczaneye gideceğimi söyledim. Yolumun yarısında

cüzdanımı unuttuğumu fark ettim. Yeni bir yerleşim alanı inşaatına yer açmak için sık ormanın kesilmesiyle oluşmuş düz bir alanın etrafından dolanarak geri dönmek zorunda kaldım ve babamı arabasının direksiyonu başında oturup yapış yapış toprağa öylece bakar halde gördüm. Beni görmesine izin vermeden hemen geri çekildim, kalbim gördüklerimle çarpar şekilde, anlam vermeye çalışarak eve geri koştum. Sonra fark ettim ki, anlam verecek bir şey yoktu. Babamın hisleri karmakarışık, bu kadar basitti. Bizden daha çok sevdiği ikinci bir aile falan yoktu. Hiç *kimseyi* sevmemiş bile olabilirdi.

Luke cömert bir şekilde annemin JetBlue biletini ödemeyi teklif etti. Özellikle de tek başına o geldiği için gerçekten sorun değildi ve annem cuma günü şehre arabayla geldi, misafir geçiş kartımızı kullanarak arabasını garajımıza park etti.

“Burada güvende olur mu?” Anahtarını eline aldı ve kilit tuşuna bastı, araba da ses çıkararak cevap verdi.

“Evet anne,” diye söylendim. “Arabalarımız burada duruyor.”

Annem ikna olmamış bir tavırla dilini parlak dudaklarında gezdirdi.

Annem ve onun Harrisonları etkileme konusundaki aptal çabalarına gösterdikleri sabırdan dolayı Harrisonlara haklarını vermem lazım. *Ben o kadar da harika değilim*, demek istiyorum onlara. *Neden ona katlanıyorsunuz ki?*

Annem o sabah faiz oranları yükseldiğini söyleyerek Bay Harrison’a portfolyosuna bakmasını tavsiye ettiğinde Bay Harrison, “İpucu için teşekkürler,” dedi. Bay Harrison emekli olmadan önceki dokuz yıl boyunca Bear Stearns’ın başkanıydı ve bu adam nasıl oldu da anneme doğru yolun hangisi olduğunu söylemedi bilmiyorum.

“Her zaman,” dedi annem, ve ben onun arkasından gözlerimi Luke’a diktim. Sanki bir arabanın bagajını kapa-

tıyormuş gibi avuç içlerini aşağı doğru indirerek herkesin aşına olduğu "sakin ol" hareketini yaptı.

Istakoz ve peynirli makarna lokmaları, küçük istakoz sarmaları, wasabi soslu biftek, tartar soslu ton balığı dolu kaşıklar, Gruyere bruschetta* ("Bruschetta'daki ch, aslında k olarak okunuyor," dedi annem bilmiş bir edayla, ki okulun ilk yılında Roma'da okuduğumda ona bunu ben öğretmiştim), istiridye barı, suşi barı ve meze barının başına geçtik. "Bu kocamın ailesi için," diye espri yaptı annem. "Bruschetta" kelimesini bile telaffuz edemeyen İtalyanlar. Yüz karasıyız.

Ana yemek ve pasta tadımını pazar günü yapacaktık. Kimberley nefessiz kalmış halde, "Bu kadar yemeği tek seferde yiyemeyiz," dedi, bacakları Harrisonların bahçe sandalyesinin kenarlarından taşıyordu. Ah, pekâlâ hepsini yiyebilirdi.

Annem küçük bir kız edasıyla ellerini çırparak Bayan Harrison'a, "Evleniyorlar, inanabiliyor musunuz?" dedi. Annemin, sade, ciddi ve böyle yapış yapış şefkat gösterilerine pabuç bırakmayan müstakbel kayınvalideme böyle şirinlikler yapmasından nefret ediyordum. Sorun şu ki Bayan Harrison buna karşılık vermemek için fazla nazik. Annem onunla samimiyet kurunca Bayan Harrison'ın ona ayak uydurmaya çalışmasını seyretmek zorunda kalmak tam bir işkence, ki bu anneme olan öfkemi daha da artırıyor.

"Heyecan verici!" dedi Bayan Harrison.

Kimberley gittiğinde saat üçe gelmişti ve Luke ellerini tavana doğru uzatıp gerinerek koşuya gitmemizi önerdi.

Diğer herkes Bay Harrison'ın önerisi üzerine "dinleniyordu." Tek istediğim şey buydu. Dukan diyetim bittiğinde ben de bitmiştim. Uykusuz gecelerde yatağa kendimi sürükleyene kadar şarap içiyordum. Tekrar aç kalana kadar mideme tıkabildiğim kadar yemek tıkıyordum.

* Zeytinyağı ve sarımsaklı küçük İtalyan sandviçi. -yhn

Annem ve Harrisonlar dinlenmek için odalarına çekilirken ben de Luke'un yanı başında isteksizce ayakkabılarımı bağladım. "Sadece beş kilometre," dedi. "Bir şey yaptığımızı hissetmeye yetecek kadar."

Luke ve ben araç yolundan sola döndük. Önümüzde açılan toprak yoldaki yokuşa geldiğimizde çoktan nefes nefese kalmıştım, güneş ışığı saçlarımı ortadan ayırdığım için açığa çıkan ince çizgi halindeki kafa derime amansızca vuruyordu. Bir şapka almalıydım.

"Mutlu musun?" diye sordu.

"Ellerinde daha iyi bir yengeç keki olmadığı için sinirliyim," dedim.

Luke yürüyüşünü bozmadan omuzlarını silkti. "Ben gayet iyi olduğunu düşünmüştüm."

Devam ettik. Günde iki kere egzersiz yapmaya başlamadan önce -sabah barre antrenmanı ve gece iki kilometre koşu- koştukça kendimi daha güçlü hissederdim. Şimdi kaslarım beni taşımıyor gibi, vücudumda ağır olmayan tek şey bacaklarımken, en ağır hissettiren yer bacaklarım gibi. Aşırı egzersiz yaptığımı ve bitkin düştüğümü biliyordum, fakat tartı hareket ediyordu ve asıl önemli olan buydu.

Yaklaşık bir kilometre sonra Luke, "İyi misin canım?" diye sordu. Ritmini yakalamıştı ve sol alt tarafıma sancı saplandığında yavaşlamaya çalışsam da o yavaşlamamıştı. Onun arkasında kalarak isyan ettim, bir sorun olduğunu anlaması için aramızdaki mesafenin ne kadar artması gerektiğini merak ediyordum.

Durdum ve kolumu başımın üzerine doğru gerdim. "Kramp girdi."

Luke önümde olduğu yerde koşmaya devam etti. "Durursan daha kötü olur."

"Kır koşusu yapıyordum ben. Biliyorum."

Luke'un elleri vücudunun iki yanındaydı, ki bu yanlış koşma şekliydi; daha fazla güç harcıyordu. "Benden söyle-

mesi." Gölümseyip popoma vurdu. "Hadi, sen atlatırsın."

Luke'un bana söylemeyi ve hatırlatmayı en çok sevdiği şeydi bu. *Ben atlatırım*. Kelimenin ifade ettiği kesinlik rahatsız ediyordu beni, içindeki tahmini çıkarım. Atlatanlar devam etmelilerdi. Değiştirilmesi mümkün olmayan bir geçmişe takılıp kalmaktansa, beyaz gelinlik giyip ellerinde şakayık çiçekleriyle merdivenlerden aşağı inmelilerdi. Bu söz benim reddedemeyeceğim bir şeyi inkâr ediyor, reddetmeyeceğim bir şeyi.

"Sen git." Kolumu yola doğru suçlar gibi bir tavırla savurdum. "Ben geri döneceğim."

Luke hayal kırıklığıyla, "Canım," dedi.

"Luke kendimi iyi hissetmiyorum!" Ellerimi yumruk yapıp gözlerime götürmüştüm artık. "Bir süredir yemek yemiyordum! Ve şimdi bünyeme dört kilo ıstakoz-peynir saktım."

"Biliyor musun?" Luke olduğu yerde koşmayı bıraktı, acı acı gülümseyerek hayal kırıklığına uğramış bir ebeveyn gibi başını bana doğru salladı. "Böyle davranılmayı hak etmiyorum ben." Benden bir kaç adım uzaklaştı. "Evde görüşürüz."

Topuklarından kalkan tozlar eşliğinde koşup gidişini seyrettim arkasından, adımları onu benden gitgide uzaklaştırırken ıstakoz-peynirler bağırsaklarımda dolanıyordu. Hiç Luke'un kötü tarafına denk gelmemiştim, çünkü onu etkilemek dışında hiçbir şey yapmaya yeltenmemiştim. Kulağa aptalca gelebilir ama o an ilk kez fark ettim; hayatımın geri kalanında, ölüm bizi ayırana kadar bu döşemenin lekesiz ve pürüzsüz cilasını korumak benim işimdi. Eğer Luke parmak ucu kadar bir leke görse, beni suçlayacaktı. Sıcak güneşin sarsıcı girdabı altında öyle hızlı bir baş dönmesi geldi ki, toprağa öylece oturup kaldım.

Akşam yemeğinden sonra Luke'un kuzeni Hallsy bir kadeh bourbon içmeye geldi. Luke bana ondan ilk bahsettiğinde, "Hallsy?" diye tekrar etmişim inanamayarak. Kendine gelmesi gereken benmişim gibi bakmıştı bana.

Hallsy'nin ailesinin az önce Luke ile birlikte koştuğumuz toprak yolun aşağısında bir evi var, ve Bayan Harrison'ın hem annesinin hem babasının Sconset'te adanın diğer yakasında evleri var. Luke'un soyağacının incili üyelerinden birine rastlamadan pazar günü bisikletinize binip şehre inmeniz mümkün değildir.

Hallsy, tüm Harrisonların üye olduğu Sankaty Golf Kulübündeki, kendinden yirmi yaş küçük aşçı yamağından aldığı brownilerle dolu bir Tupperware kabı getirmişti. Çok garip, Bayan Harrison dünyadaki tüm paranın içinde yetişmişti ve onlar için böyle zengin olmak o kadar normaldi ki, bunun hava atacak bir şey olduğunun farkında bile değildi. Bir de diğerleri vardı, Bayan Harrison'ın kendi yeğeni gibi olanlar, öyle güvensiz ve korkaktılar ki bunu yüzlerinde, kollarındaki ucuz elmas dolu saatlerde taşıyorlardı. Hallsy sadece otuz dokuz yaşındaydı ve daha şimdiden yüzü büyük beden bir kızın poposundaki Lululemon tayt gibi gergindi. Hiç evlenmemişti ve bir içkiden sonra yatılabilecek her erkekle takılmasına ve bu erkeklerin de Hallsy'nin erkek meraklısı kollarını kendi boyunlarından uzak tutmaya çalışmalarına rağmen evlenmek istemediğini söylerdi. Parmağındaki tek yüzüğün Cartier Trinity olmasına şaşmamak lazım, hele bir de yüzünün halini ve koşu bandında geçirmesi gereken zamanı plajda güneşlenerek geçirdiğini düşünecek olursak. Fakat tek sorun onun güneş lekesiyle dolu göğsü ve tembel, basık vücudu değildi. Hallsy başkalarının "kaçık" ve "deli" diye tabir ettiği türden biriydi, ki bu kaşar bir orospu demenin daha medeni bir şekliydi.

Hallsy, o beni sever.

Hallsy gibi kadınlar benim uzmanlık alanım. Onunla tanıştığım da ve odadaki herkesin Obama'nın politikasını desteklemese de, onun oldukça zeki bir adam olduğunu söylediğimde, Hallsy'nin uzaylı görünümlü yüzündeki ifadeyi görmeliydiniz. Bay Harrison, Luke ve Garret arasındaki muhabbet kimsenin yorumumu dikkate almamasıyla devam etti, fakat Hallsy'yi onu fark etmemi bekleyerek bana bakarken gördüm. Dışlerinin arasından, *"Bu aile Obama'yı pek umursamaz,"* dedi. Hallsy'nin Luke'un beni gördüğünden daha fazlasını gördüğü bir an oldu aramızda, fakat hemen kendimi topladım ve minnettarmışım gibi başımı salladım. Sohbetin geri kalanında çenemi kapalı tutup Harrison erkeklerinin konuştuklarıyla ne kadar ilgilendiğimi göstermek için kafamı bir Luke'a, bir Bay Harrison'a, bir Garret'a doğru çevirip durdum. Sonra bir şeyler içmek için şehre indik ve Hallsy takside benim yanıma oturdu, barda saçımı nerede kestirdiğimi sordu, çünkü yeni bir stilist arıyordu. Sally Hershberger'daki Ruben'a gitmesini söyledim, Hallsy'nin şişirilmiş dudaklarının köşeleri yukarı doğru kıvrılmak için çabaladı. Hallsy gibi birinin benim gibi birine eziyet etmeye çalışacağını düşünebilirsiniz ama bunu yapsaydı, kendi estetik eksiklerini kabul etmiş olurdu. Onu alttan aldığım sürece beni kucaklaması onun işine geliyordu. Kıskaç olmaya ya da kızmaya gerek yok mesajı veriyordu; yirmili yaşlardaki aşırı aerobik yapmış bir kız kadar arzulanabilirdi.

Hallsy'nin Rand adında, Luke'dan iki yaş, Garret'tan beş yaş küçük bir erkek kardeşi vardı ve ailesi ona "Ufaklık" diyordu ve "Ufaklığın üniversiteden mezun olması bile bir mucize" diyorlardı, fakat Gettysburg'de Harrisonların adını taşıyan yeni bir yurt olduğu için bunun tabii ki mucizeyle uzaktan yakından alakası yoktu. Rand o esnada Tahiti'deki sörfçü arkadaşlarıyla büyük-dalga turnesindeydi. Nell bir süre onunla çıktı, fakat takılmaktan öteye gidemedi: çünkü

onun beş yaşındaki sarhoş bir çocuk gibi öpüştüğünü söylüyordu. Ne kadar iğrenç olduğunu göstermek için kendi dilini çıkarıp sağa sola oynatarak, "Kocaman bir dili var," diyordu. Hallsy kardeşi Rand'in New York'a birkaç haftalığına her gidişinde, yirmi bir yaşında bir mankenle ya da aktrisle çıkmasından timsah gözyaşlarıyla serzenişte bulununca, sessizce bu bilginin tadını çıkarıyordum. Bu denli mükemmel çapkın bir erkek kardeşe sahip olmak onu daha mutlu edemezdi. Piyasasını artırıyordu.

Hallsy içeri girdiğinde arka verandadaki masada otuyordum. Hallsy sandalyenin arkasına dökülmüş saçlarını alıp parmaklarını arasında gezdirerek, "Güzel gelinimiz!" dedi. Kafamı kaldırdım ve zehirle şişirilmiş dudaklarıyla yanağımdan öptü. Annemin beni öpmesine asla izin vermezdim; Hallsy ve hatta Nell ile ne kadar yakınlaştığımı görmek onu rahatsız ederdi. Neyse ki Luke benim umarsızca yarıda bıraktığım koşudan döndükten kısa süre sonra ikimiz annemi havaalanına bırakmıştık. Kalmayı çok isterdi; Hallsy'yi sadece bir kez görmüştü ve onu tekrar gördüğümde boynunda Hallsy'nin kolyesinin çakması sahte elmaslı bir at nalı kolye vardı- fakat biletleri ben ve Luke almıştık ve onun pazar günü uçakla geri dönmesi fazladan üç yüz dolara patlamıştı. Cüzdanı fazla açmamak, Luke olmadan başaramayacağımı düşündüğüm, insana güç veren bir his.

Bay Harrison bir şişe Basil Hayden ile dışarı geldi ve şişeyi masaya burbon viski kadehleri ve brownilerin yanına koydu. Hallsy yardımcısının brownilerinden ilk kez getirdiğinde kimse bana içinde ot olduğunu söylememişti ve üç tane yiyince beni yatırmak zorunda kaldılar; başım ciddi şekilde dönüyordu, ki bu durum uzun süre savaştığım ama yenik düştüğüm, gece saat ikide kafamın üzerinde dolanıp duran bir örümcek yüzünden çığlık atarak uyandığım (tabii ki örümcek falan yoktu) inatçı bir uykuya dönüşmüştü. Bu rüya beni öylesinde korkutmuştu ki, ba-

cağımı neredeyse yırtan bir krampa neden olmuştu. İnleyerek bacağımı tutuyordum ve Luke hayatında daha önce böyle bir şey görmemiş gibi bana bakıyordu. Sabah Bay Harrison kahvesini içerken, "Dün geceki o hengame de neydi?" diye sormuştu. Bana ilk kez kızmıştı ve o zamandan beri bir daha Hallsy'nin brownilerine elimi sürmedim.

Bu gece, elimi Tupperware kaba soktuğumda, Luke'u göz ucuyla bana bakarken yakaladım. Fısıldayarak, "Sadece bir tane alacağım," dedim.

Luke, burun deliklerini genişletecek bir şekilde iç geçirerek, "Ne yaparsan yap," dedi.

Luke uyuşturuculardan nefret eder. Üniversitede bir keresinde ot içmeyi denemişti, fakat kendisini aptal hissettirdiğini söylemişti. Bu garip zevk alemine ilk sınıfta tanıştığı eski kız arkadaşıyla dalmışlar, dört gece üst üste birer hap almışlardı, fakat Luke Harrison'ın hızlı hayatı tam da o noktada sona ermişti. Garret o gün eve öğleden sonra gelmişti ve ikinci browniyi yiyordu. (Önceki yılın Noel partisinde onunla kokain içmiştik. İkimiz de bunu Luke'tan gizleyeceğimize yemin ettik.) Bay Harrison ve Hallsy uyukluyordu, fakat Bayan Harrison'ın gözü votkadaydı. Bayan Harrison'ın uyuşturucular konusunda Luke ile aynı görüşte olduğunu hissediyordum: Başkalarının bunu kararınca kullanmasında sakınca görmüyordu ama ona göre değildi.

Hallsy, "Balayı planını yoluna koydun mu bari?" diye sordu.

Luke, "Nihayet," diye iç çekti, bana esprili ve sitemkâr bir bakış atarak. Düğün için tek bir şeyi onun planlamasını istemek bu kadar mı büyük bir şeydi?

"Beni arkadaşınla tanıştırdığın için çok teşekkür ederim," dedim Hallsy'ye.

Hallsy brownisinin son lokmasını da yutup geçirerek, "Aaa, Paris üzerinden gideceksiniz yani?" dedi. Hallsy hiç

edep sahibi olmamayla ilgili şaka yapmaya bayılır, bunun onu tıpkı bazı adamlar gibi umursamaz ve rahat gösterdiğini düşünür. Bu stratejinin ona çok faydası oluyordu.

Luke, "Geri dönerken Abu Dhabi'ye uçacağız ve orada bir gece kalacağız, yedi günlüğüne Maldivlere gideceğiz, sonra Abu Dabi'ye geri dönüp Paris'te üç gün daha geçireceğiz. Yolumuzun üstünde değil ama Ani, Paris'e gitmeyi çok istiyor," dedi.

Hallsy gözerini Luke'a dikerek, "Tabii ki Paris'e gitmeyi ister," dedi. "Bu onun balayı."

"Dubai bana Las Vegas gibi geliyor," dedim, kaba görünmemeye çalışarak. "Biraz kültür görmeye ihtiyacım var."

"Paris plaj tatili üzerine mükemmel bir cila gibi olacak." Hallsy sandalyesinde arkaya yaslandı ve başını ellerine dayadı. "Londra'da karar kılmadığınıza sevindim." "Londra" kelimesini telaffuz ederken gözlerini devirdi. "Özellikle de orada yaşamaya karar verme ihtimalinizi düşünürsek," dedi kaba bir şekilde gülerek, "o konuda bol şans."

Tam henüz hiçbir karara varılmadığını söylemeye yeltenmişim ki Luke kafası karışmış bir şekilde başını kuzenine çevirdi. "Hallsy sen üniversiteden sonra Londra'da yaşadın."

"Gerçekten çok kötüydü," diye atıldı Hallsy. "Lanet olası her yer Arap kaynıyor. Kaçırılacağımı ve beyaz köle olarak satılacağımı düşünmüştüm." Altı yüz dolarlık bir renkle boyanmış saçlarının arasına parmaklarını daldırdı.

Garret'in boğazından sessiz bir kahkaha duyuldu ve Bayan Harrison sandalyesini masadan geri çekerek, "Ah canım. Ben bir votka daha alayım," dedi.

"Doğru söylediğimi biliyorsun Betsy Teyze!" Hallsy arkasından bağırdı. Browniler beynimi bir tohumun filiz vermesi için uygun, ıslak ve sıcak toprak gibi yapmıştı. Beynim, "Doğru söylediğimi biliyorsun Betsy Teyze!" cümlesine takılmıştı ve tekrar tekrar kuruyordu bu cümleyi.

"Annen bana katılıyor ama bunu hiç söylemiyor," dedi Hallsy, kendisine sessizce gülen Luke'a. "Hiç söylemediği şeyler demişken..." Hallsy benimle yüz yüze gelecek şekilde sandalyesinde yana eğildi. Dudağının kenarında tıpkı tüylü bir sivilce gibi titreyen küçük bir browni parçası kalmıştı. "Anı, bana bir konuda söz vermelisin."

Onu cevaplamak zorunda kalmamak için ağzım browniyle doluymuş gibi yaptım. Onun dilinden rahatsız olduğumu göstermek için böyle zavallı bir teşebbüste bulunmuştum. Hallsy buna takılmadı.

"Ne olursun beni düğününde Yateslerle oturtma. *Tanrı aşkına.*"

Bay Harrison, "Bu sefer ne yaptın?" diye takıldı. Yatesler, Harrisonların aile dostuydu, fakat Hallsy'nin ailesiyle daha yakındı, çünkü Hallsy yaşlarında bir oğulları vardı. Duyduğum kadarıyla Hallsy'nin sarhoşken birçok kez ve abartılı bir şekilde taciz ettiği oğulları.

Hallsy elini kalbine götürerek şirin göründüğünü sandığı bir tavırla dudak büktü. "Neden *benim* bir şey yaptığımı düşünüyorsun?"

Bay Harrison ona şöyle bir baktıktan sonra Hallsy güldü. "Tamam, ben bir şey yaptım denebilir." Luke ve Garret iç geçirdiler ve Hallsy hemen ekledi: "Ama kötü bir niyetim yoktu!"

"Ne oldu ki?" diye sordum, düşündüğümünden daha kaba bir şekilde.

Hallsy gözlerinde bir meydan okuma belirir gibi bana baktı. "Oğulları James'i tanıyor musun?"

Evet anlamında başımı salladım. Bir ara tanışmıştım onunla. Bir kokteyl ortamında. Ne iş yaptığını sormuştum ve ibne bana bunun kaba bir soru olduğunu söylemişti. İşle ilgilenmiyordum bile, sadece onun nezaketen bana da aynı soruyu sormasını ve *kendi işimle* böbürlenmeyi istemiştim.

Hallsy başını aşağı doğru eğerek sesini alçalttı. "Yani, hep şüpheleniyordum biraz," diyerek bir bilek hareketi yapıp kimse onu dinliyor mu, diye masanın etrafına baktı. "ve son zamanlarda biri bana bunun doğru olduğunu söyledi. Eşcinsel olduğunu açıklamış." İç çekti. "Ben de Bayan Yates'e çiçek ve tesellilerimi gönderdim." Diğerleri duymasın diye sessizce konuşarak devam etti. "Sonra tabii ki aslında gay olmadığı ortaya çıktı."

Luke ellerini vüzüne götürerek kahkahaya boğuldu, parmaklarını birbirinden ayırmıştı, böylece sadece gözleri görünüyordu. Benim dışımda herkesi kahkahaya boğarak, "Bu başka kimin başına gelirdi ki?" dedi. Brownie dikkatimi dağıtıyordu ve beni garip ya da ürpertici şeylere karşı daha hassas hale getirmişti; Nantucket'ta güneş battığında oluşan, Gri Hanım dedikleri kalın tozlu sis bulutunun etkisi altına girmiştim. O esnada Gri Hanım her yerdeydi.

Hallsy, Luke'un omzunu okşadı. "Neyse, artık Bayan Yates, benimle ve annemle konuşmuyor, hepsi bundan ibaret. Ben sadece destek vermeye çalışıyordum!"

Luke gülüyordu. Herkes gülüyordu. Ben de güldüğümü sanıyordum ama sisin altında yüzüm uyuşmuş gibiydi. Belki sis de değildi, zehirli bir gazdı; saldırı altındaydık ve bunu fark eden tek kişi bendim. Bacaklarımı hissedip ayağa kalktım, yeniden dolduracakmışım gibi kadehimi alıp mutfığa gidiyordum, ki aslında bunu yapmalıyım. Söylediğim şeyi kesinlikle söylememeliydim: "Merak etme Hallsy." Kahkahalar son buldu ve çok önemli bir şey söylemek üzere ayakta duran halime dönüp bana baktı. "Seni tıpkı senin gibi diğer evde kalmış gevşeklerle aynı masaya oturtacağız." Arka kapıyı çoğu zaman yaptığım gibi yavaşça kapatmaya uğraşmadım. Tıpkı bir sinekkapan bitkisinin tuzağı gibi ani ve sert bir şekilde bırakıverdim.

Luke birkaç saat sonra geldi ve beni yatakta buldu. Bir John Grisham romanı okuyordum. Harrisonların evinin her tarafında John Grisham romanları vardı.

Luke altın bir hayalet gibi yatağın üzerine eğilerek, "Şey, merhaba," dedi.

"Merhaba." Son yirmi dakikadır tekrar tekrar aynı sayfayı okuyordum. Sis gitmişti ve yaptığım şeyin ne kadar kötü olduğunu düşünüyordum.

Luke, "O da neydi öyle?" diye sordu.

İç geçirdim. Okuyormuş gibi yapmaya devam ettim. "Arap dedi. Duyduğum en cahilce hikâyeyi anlattı. Bu seni rahatsız etmedi mi?"

Luke kitabı ellerimin arasından kaptı ve yatağa oturmasıyla paslı yaylar gıcırdadı. "Hallsy çatlağın tekidir, bu yüzden söylediği hiçbir şey beni rahatsız etmez. Seni de etmemeli."

"O zaman sen benden daha rahat bir müşterisin." Yüzüne baktım. "Çünkü bu beni rahatsız etti."

Luke sızlandı. "Ani, hadi ama. Hallsy bir hata yaptı. Sanki," diyerek duraksadı ve bir an düşündükten sonra devam etti, "sanki birinin kanser olduğunu duyup ona çiçek göndermişsin, fakat öyle olmadığı ortaya çıkmış gibi. Onun da dediği gibi, kötü bir niyeti yoktu."

Ağzım açık bir halde Luke'a baktım. "Mesele onun yanlış bir bilgi almış olması değil. Mesele onun gay olmayı, çiçek ve tesellilerini gönderecek kadar kötü bir *teşhis* olarak görmesi," Luke'un kaba tabirine dikkat çekerek bu kelimeyi tırnak içinde belirttim.

Luke kollarını göğsünün üstünde kavuşturdu. "Biliyor musun, bahsettiğim şey bu işte. Tüm bu boktan şeylerden bıktığımı söylediğimde bunu kastediyorum."

Dirseklerimin üzerinde doğruldum, çarşaf lar yukarı kalktı, dizlerimdeki kıvrımla bir köprü açıldı. "Hangi boktan şeylerden bıktın?"

Luke bana baktı. "Bundan. Bu surat asıklığından."

"Alenen yapılan ırkçılık ve homofobi yüzünden kabalık gördüğüm için ben mi surat asıyor oluyorum?"

Luke kulaklarını bir gürültüden koruyormuşçasına ellerini başına götürdü. Gözlerini kapatıp, açtı. "Ben konukevinde yatacağım." Yataktan bir yastık aldı ve odadan çıktı.

Hiç uyuyabileceğimi düşünmüyordum, bu yüzden de *Son Jüri Üyesi*'ni okumaya koyuldum. Şafak vakti, güneş ışıkları jaluzinin arasından tembel sarı çizgiler halinde geçerken kitabı bitirdim. Ardından *Kaçak Jüriyi* açtım, neredeyse yüz sayfa okumuştum ki yan odada bir duş sesi duydum, Luke, Bayan Harrison'a sahanda yumurta istediğini söylüyordu bağırarak. Bunu benim gözüme sokmak için yaptığını biliyordum. Şu an bizi tek bir duvarın ayırdığını ve konukevinden gelip eve girerek güne benimle konuşmadan başladığını bilmemi istiyordu. Sayfanın kenarını kıvrıp parmağımı katladığım yerden bastırarak geçirirken kendimden biraz nefret ettim. Duştan gelen nemli sese doğru ilerledikçe kendimden biraz daha nefret ettim. Perdeyi tamamen sağa doğru çekip içeri girdim, kalçalarımnda hissettiğim elleriyle beni affediyordu, ereksiyonunun etrafındaki tüyler ıslak ve sertti.

"Özür dilerim." Dudaklarımda su damlaları toplandı. Özür dilemek çok zordu, fakat daha zor şeyler de yapmıştım. Yüzümü tıpkı yazın ortasında güneşin altında kalmış New York şehri kaldırımları gibi sıcak ve terli boyun çukuruna yasladım.

BÖLÜM 8

Dean'ın partisinden sonra annem bana iki hafta dışarı çıkmama cezası vermişti. "Bu bir isyan" sözünün zamanlamasını *Friends* dizisinin en vurucu cümlelerine denk getirmeye bayılıyordu, benim cezam tam olarak buydu, bir başkaldırı. Dean'ın partisindeki performansla kendime dışarı çıkmama cezası kazandırmıştım.

Yine de okuldaki öğle yemeği masasında, büyük oranda Hilary ve Dean sayesinde hoş karşılanmıştım. Ayın geri kalanında ev hapsinde olduğumu açıklayınca diğer herkes rahatlamıştı. Karantina altında olduğum için düşünecek zamanları olmuştu: Yanlış attığım adımlarım bulaşıcı mıydı?

Bilmediğim bir sebepten dolayı Hilary'ye kanım kaynamıştı. Belki onun saçma ergen başkaldırılarına yardım ve yataklık ettiğim için, belki de *Everest Günlüğü* üzerine yazdığı dönem ödevini okumamı istediği ve onu A+ alacak bir ödevle dönüştürdüğüm içindir. Umurumda değildi. Benden istediği şey neyse, verirdim.

Olivia, Dean'ın partisinden haberdar olunca umursamıyormuş gibi davrandı, sanki benim davet edilmem, bunu ondan gizlemiş olmamız ve Liam ile takılmam onu rahatsız etmemiş gibi, ki Liam ile kendisinin takılmak istediğini

açıkça dile getirmişti. “Eğlenceli miydi?” diye neşeli bir şekilde sordu. Göz kırpmaları yüzündeki sahte gülümsemeyi besliyormuş gibi hızlandı.

“Sanırım?” Emin olamadığımı gösterir bir şekilde ellerimi yukarı doğru çevirdiğimde en azından buna gerçekten güldü.

Filmelerde ve televizyonda okulun en popüler kızları hep güzel olurlar, gerçekdışı Barbie bebek oranında vücut kıvrımları olur ama Bradley ve benzeri okullar bu kuralı çiğniyordu. Olivia sadece bir anneannenin fark edeceği kadar tatlıydı: “Canım, ne kadar tatlı bir genç kız.” Saçı öyle kıvrıkcıktı ki kabarıyordu, saç kurutma makinesi tatarsa iyice elektriklenip kızıyordu. İçtiğinde yanakları aşırı derecede kızarıyordu ve burnundaki gözeneklerde yığınla siyah nokta vardı, gün ilerledikçe de cildi yağlanıyordu. Liam ona kendi kendine yaklaşmazdı, onu kendisine çekmek için titizlikle çalışması gerekiyordu.

Nell daha sonra bana süslenerek sahip olduklarımı vurgulamaktansa biraz doğal olmayı öğretti. Güzellik ve statünün geleneksel işaretleri için aktif bir şekilde çırpınmak –mükemmel şekilli sarı saç, her yeri eşit renkte bronzlaşmış ten ve çantanın her yerine basılmış parlak logo– nedense son derece utanç vericiydi. Bunu öğrenmem yıllarımı aldı, çünkü annem on bir yaşımdan beri çenemi ellerine alıp dudaklarıma “biraz daha renk” verirdi, çünkü Aziz Rahibe Theresa’da süslenmek takdir görürdü, asla aşağılanmazdı.

Benim gibi Liam da Olivia’nın kıvrımlarını acayip değil de etkileyici olarak görmeyi öğreniyordu, acaba onun düz göğsü düşündüğünden daha mı kıvrımlıydı? Buna karışmadım. Tüm hayatım boyunca kendimi savunmak ve istediğim şeyleri elde etmekte çok zorlandım. İnsanlara yük olmaktan çok korkuyordum. Bunun suçunu o gece ve sonraki haftalarda olanların üstüne atmayı istiyordum, fakat bu ahlında benim kişiliğimin bir parçasıydı galiba. Ertesi

gün hapı almak için Liam'dan benimle gelmesini istemek yaptığım en cesurca şeydi herhalde ve o sayfaya yazdığı "Arkadaş" kelimesi sayesinde, bunu neden bu kadar nadir yaptığımı anladım.

Olivia'nın geri çekilişimin bir oyun olmadığından emin olması için biraz daha zamana ihtiyacı vardı. Samimi bir hareket olduğunu anlaması için. Dean'in partisinden neredeyse üç hafta sonra onu matematik kanadının en uzak ucunda gördüm. Ona doğru yaklaşırken durup, "Çok zayıf görünüyorsun," dedi, on dört yaşındaki kızların bile yapmayı bildiği bir şekilde bir iltifattan ziyade bir suçlama gibi çıkmıştı ağzından bu. Nasıl oldu bu? Bunu *nasıl* yaptın?

İçimden gelen bir neşeyle, "Kır koşusu!" dedim. Fakat işin doğrusu o geceden beri mideme soktuğum tek şey kavundu. Koşularımda çamura bata çıka ilerliyordum ve tur zamanlarımın gelişmesi gerekirken giderek kötüleşiyorlardı. Bay Larson, "Hadi TifAni!" diye bağırıyordu. Hiç teşvik edici şekilde değildi. Bıkmıştı.

Cezamın son cumartesi gününde Hilary beni Olivia'nın evinde kalmaya davet edince annem evet dedi, tam da tahmin ettiğim gibi. Çok yardım ettiğim ve uslu olduğum için cezamdan bir gün çıkaracağını söyledi. Bu da bir başkaldırıydı. Hilary ve Olivia'nın ailesine kafayı takmıştı. özellikle de Macy ailesinden gelen ve antika bir Jaguar'a sahip Olivia'nın annesi Annabella Kaplan'a.

Annem yeni filizlenen bu arkadaşlığa karışmaması gerektiğini ve okula verilen paranın gerçek amacının eğitim değil de bağlantılar olduğunu biliyordu, tıpkı Liam kolu-nu Olivia'nın kenukli omuzlarına doladığında, asit boğazıma bir savunma oyuncusu gibi hücum edince başka bir tarafa bakmayı bildiğim gibi.

Annem saat beşte beni Olivia'nın evinin girişine bıraktı. Önden görünüşünü pek de sevmedim, Macylerin torunundan daha fazlası beklenirdi. Fakat sadece, ağaçlar, asmalar ve sarmaşıklarla gizlendiği için öyleydi, içeri girdiğinizde evin uzayıp gittiği ve bahçenin yüzme havuzu ve Kaplanların hizmetçisi Louisa'nın yaşadığı evin olduğu büyük bir araziye açıldığı fark ediliyordu.

Arka kapıyı çaldım. Birkaç saniye sonra Hilary'nin rengi açılmış vişne çürüğü renkli kafasının bana doğru yaklaştığını gördüm. Olivia'nın evine geldiğimde Kaplanları bir kez bile görmemiştim. Babasının, Olivia'nın bileklerindeki morluklardan anlaşılan bir asabiyeti vardı ve annesi de genelde bir estetik operasyonunun ardından iyileşme döneminde oluyordu. Bu istismarcı ve boş ailesel karışım Olivia için zihnimde oluşan ve onu tanıdıktan sonra uzun yıllar boyunca olmak için can attığım ihtişamlı, küçük zavallı zengin kız halini iyice pekiştiriyordu. Bana yaptıkları, daha sonra onun başına gelen şeyler bile kana susamış halimi gidermeye yeterli değildi.

Hilary kapıyı açtı. "N'aber kız?" Hilary ve Olivia herkese kız derdi. Bu sinir bozucu alışkanlıklarını bozmam yıllarımı aldı.

Gözlerim onun kesik tişörtünden görünen karnına takıldı. Geniş omuzları ve atletik yapısı yüzünden erkekler onun arkasından Oğlan Mary diye konuşuyorlardı. Fakat ben onun kaslarını çok etkileyici buluyordum. Olivia kadar ince değildi ama vücudunda bir gram bile yağ yoktu, Hilary herhangi bir spor yapmıyordu, annesi squash hocasından bir mektup almıştı, onu spor dersinden alsın diye. Sanki Pilates daha ortaya çıkmamışken Pilates vücuduna sahip gibiydi.

Gelirken çok gergindim. Beni Hilary davet etmişti, Olivia değil. Son iki hafta Olivia, Liam ile olan ilişkisini gi-

derek yükseltmişti. Liam'ı hiç savaşımadan bırakmışım. Eğer bu onunla olmam ya da Olivia ve Hilary'nin arkadaşı olmam arasında olsaydı –fark ettik ki benim ismimle beraber baş harflerimiz HOT oluyordu– hangisinin daha uzun süreli bir potansiyele sahip olduğunu biliyordum.

“Hadi.” Hilary yerçekimine karşı her adımında esneyen kaslarıyla basamakları ikişer ikişer tırmandı. Hilary bir şeyleri hep diğerlerinden daha garip bir şekilde yapardı. Onun hilelerinin bir parçasıydı.

Olivia evin bir kanadının tamamını kendine almıştı; yatılı okuldaki kardeşinin odası ile kendi odasını geniş bir banyoyla ayrılan, tavan arası gibi bir alan. Hilary bir seferinde Olivia'nın kız kardeşinin güzel ve sevilen kardeş olduğunu söylemişti. Olivia bu yüzden neredeyse hiçbir şey yemiyordu.

Olivia yatağının başına tembelce dayanmış şekilde, bacak bacak üstüne atmış yerde oturuyordu. Jelibon ve şekerleme paketleri, bir şişe votka ve bir litre ters çevrilmiş diyet kola etrafını adeta savaş gazileri gibi sarmıştı.

“N'aber kız?” Olivia dişleri arasından, orta yerinden kopana kadar bir jelibon çekip çıkardı. Votka şişesine uzandı. “İç.”

Votkayla diyet kolayı karıştırdık, dişlerimizi şekerlemeye gömüp tadına varmaya çalıştık. Güneş pencereden parmak ucunda uzaklaşıyordu, gözbebeklerimiz büyüyordu ama hâlâ ışıkları yakmamıştık.

Yeteri kadar votka içmemizin ardından Olivia, “Hadi Dean'i buraya getirelim,” dedi. Amaç kafayı bulmak olduğunda, Dean'in açgözlülüğünü hesaba katmak lazımdı.

Açlık ve şeker yüzünden kendimden geçmişim. Olivia, dişlerinin arasındaki Noel kırmızısı şeritlerle bana güldü. “Senin burada olduğunu öğrenirse gelir.”

* İng. Seksi. -yhm

Dean'i ve varlığını sevebilseydim, sperminin dilimdeki canlı anısı beni ögürtmeseydi, belki her şey farklı olabilirdi.

"Gelir!" Hilary dizlerini göğsüne kadar çekerek arkasına devrildi ve ileri geri sallanmaya başladı. İç çamaşırını görebiliyordum. Radyoaktif yeşiliydi bu kez.

"Kapa çeneni." Dudaklarını votka şişesinin ağzına dayadım ve lav gibi sıcak sıvı mideme inerken ürperdim.

Olivia telefonda, "Hava kararana kadar bekle, yoksa Louisa görür," diyordu.

Eğer o an Aziz Rahibe Theresa'dan kızlarla birlikte olsaydım, aynanın karşısına geçmiş, yanaklarımıza allık sürüyor olurduk, o kadar çok maskara sürerdik ki, kirpiklerimiz tüylü örümcek bacakları gibi görünürdü. Fakat Olivia sadece kafasındaki dağınık topuzu çekerek biraz daha sıkıttı. "Litrelük biraları varmış."

"Onlar da kim?" diye sordum ve Liam'ın ismini duymayı umarak bekledim.

"Dean, Liam, Miles." Şekerleme çiğniyordu. "Dave. Of."

"Tanrı'nın belası Dave," diye ekledi Hilary.

Tuvalete gitmem lazım dedim. Koridordan aşağı inerek kapıyı arkamdan kilitledim, yapacağım şey tuvaleti tıkmaktan daha utanç vericiydi: Makyaj yapacaktım. Aynaya baktığımda yanaklarım çok kuruydu, yüzüme su çarparak serinlemeye ve tuvalimi hazırlamaya çalıştım. Çekmecelerde göz kalemi, dudak parlatıcı falan aradım. Eski bir maskara buldum, fırçayı tüpe tekrar tekrar daldırdım, olabildiğince fazla rimeli fırçaya çıkarmaya çalışıyordum.

Çocukları merdivenleri tırmanırken duydum ve aynada gözlerimi kendime diktim. "Tamam. İyisin." Işığı açmaya zahmet etmemiştim, güneşin kalan son ışıkları yüzüme vuruyor ve görmeyi istediğim özgüven görüntüsünü alıp götürüyordu.

Olivia'nın odasına döndüğümde herkesi daire şeklinde oturmuş ıslak kese kâğıdı içindeki litrelik birayı içerken gördüm. Liam ve Dean arasında bir boşluk vardı ve oraya oturdum, Liam'a cesaret edebildiğim kadar yanaştım. Dean bana bir şişe uzattı. Normal bir birayla içtikleri litrelik bira arasındaki farkı bilmiyordum, etiketi okumak için kese kâğıdını biraz aşağı indirdim: malt likör birası. Malt likörünün ne olduğunu bile sormadan içtim.

Kafalarımız bir dünya olmuş halde ve kafamda kelimeler dönüp dururken bir saat sohbet ettikten sonra Olivia artık dışarı çıkıp sigara içmenin güvenli olduğunu söyledi.

Merdivenlerden aşağı sürünerek indik, çok iyi çalışılmış bir yangın tatbikatı gibi mutfaktan geçerek teker teker kapıdan çıktık. Mutfağın pencerelerini koruyan kapalı bahçede daire oluşturduk, meşe ağacının küçük dalları bizi kucaklamayı bekliyordu. İçinden geçtiğimiz mutfağın ikinci mutfak olduğunu daha fark etmemiştim. Olivia, "Bu hizmetçinin mutfağı," dedi, mütevazı McMansion'ımızdaki mutfaktan daha büyüktü. Anne-babası'nın evin bu tarafını çok nadir kullandıklarını söyledi Olivia, sessiz kaldığımız sürece kimse bizi fark etmeyecekti.

Dean paketinden cigara çıkardı, paketin dibindeki çakmağı çıkarıp cigaranın bir ucunu ağızına koyup diğer ucunu yaktı.

Esrarlı sigarayı sola doğru geçirdik, benden önce Olivia ve Hilary aldı, ikisi de dumanı içlerinde tutamadılar ve ardı ardına öksürüğe boğuldular, çocuklarda onlara dik dik bakıp fısıldayarak acele etmelerini ve sönmeden kendilerine de vermelerini söylüyorlardı.

Sekizinci sınıftaki Leah'nın evindeki o geceden beri ot içmemiştim. Sersemliğin tepeden gelip habersizce etrafımı çevrelediği o his beni çok korkutmuştu. Vücudumdaki her damar genişlemiş ve sızlamıştı; hiç geçmeyeceğini.

bir daha asla normal olmayacağımı düşünmüştüm. Fakat Hillary'den ve Olivia'dan daha iyi yapma isteği hissettiğim korkudan daha büyüktü. Ucu yaz günündeki bir ateş böceği gibi yanan sigarayı aldım. Liam'ı etkilemek için dumanını içimde uzun süre tuttum, yüzüne doğru uzanan bir kurdele gibi, yavaş, narin bir duman üfledim.

Liam gözleri uykulu bir şekilde, "Daha fazla Katolik kızla tanışmalıyım," dedi.

Olivia sessizce, "Onlar dişlerini kullanıyorlarmış," dedi, şakanın nasıl bir etki yaratacağından endişeli bir fısıltıyla. Bomba gibi bir kahkahaya sebep oldu ve Olivia'nın baba korkusu gururunun önüne geçti ve bizi susturdu; doğru yöne dönmüştü.

Dean sırtıma vurarak, "Merak etme Finny, sen öyle yapmıyorsun," dedi.

Tepkinizi kontrol edemediğiniz ve acının saklanamayacak kadar belli olduğu anlardan biriydi. Güldüm, yüzümdeki ifade ve sesim arasındaki tezat daha da kötüydü.

Sigarayı bitirip sadece bir izmarit haline getirince Liam tuvalete gitmesi gerektiğini söyleyerek evin içine döndü. Sohbet devam ederken ben de onun peşinden gitsem mi, diye düşündüm. Az önce yaptığım şeyin, dumanı göğsümde bu kadar uzun süre tutmanın sonuçlarını hissettim. Kalbim kulaklarımda atıyordu ki Olivia'nın ben fark etmeden ortadan kaybolduğunu gördüm. Meşe ağacının yakut rengi yaprakları arasından ve pencereleri koruyan yeşil çitlerin üzerinden geçtim ama mutfak boştu.

"Üşüyorum," dedim, ne kadar üşüdüğümü fark edince panikledim. Titriyordum. "Hadi içeri girelim." Yürümem lazımdı, soğuk kapı kolunun üzerinde, onu çeviren elime ve kalkıp bir ayağımı diğerinin önüne atmaya odaklanmalıydım, vücudumun kurmalı oyuncak bebekler gibi titreyişine, bir çift ayak üzerindeki şeker gibi kırmızı dişetleri ve

masanın üstünde takırdayan nişasta beyazı dişlere odaklanmalıydım.

“Biraz duralım burada.” Konuşan Dean’di. Dean’in kolu beni ona çekiyordu. Orada sadece Dean vardı. Herkes nereye gitmişti?

“Dur.” Kafamı öne eğip bana geliş açısına göre dudaklarından kaçmak için alnımı Dean’in göğsüne dayadım.

Dean parmağını çenemle boynum arasındaki çukura koyarak çenemi yukarı doğru kaldırdı.

“Gerçekten çok üşüdüm.” Teslim olurken bile söyleniyordum. Dean’in ıslak dudaklarını dudaklarımda hissedince yutkundum. Sadece birazcık, diye düşündüm. Bunu sadece birazcık yapmak zorundasın. Kabalık etme.

Dean’in koca diliyle oynuyordum, avuç içlerimi onun göğsüne koyarak onu hâlâ ittiğimi fark ettim. İtaatkâr bir halde ellerimi boynunun arkasına doladım.

Dean’in parmakları pantolonumun düğmesinde geziniyordu. Durdurmak için çok erkendi, o an son verseydim bana inanmayacaktı. Olabildiğince sakın bir şekilde öpmeyi bıraktım.

“Hadi içeri gidelim.” Nefes nefese, baştan çıkarıcı bir şekilde söylemeye çalıştım, fakat içeride bu sözümü yerine getirecek bir yer olmadığını ikimiz de biliyorduk. Çok geçti, oyunumun tehlikeli bir biçimde belli olduğunu ve Dean’i ciddi biçimde yanlış değerlendirdiğimi fark ettim. Pantolonumun düğmesini öyle bir çekti ki kasıklarım ona doğru ilerledi ve ayaklarım yerden kesildi. Geriye doğru sendeleyip çok kötü bir şekilde bileğimin üstüne düştüm ve bahçede yankılanan yaralı bir köpek yavrusu gibi çığlık attım.

“Kapa çeneni!” diye fısıldadı Dean. Dizlerinin üzerine çöküp beni tokatladı.

Bradley’ye gelmeden önce bile, diğerlerine benzemediğim kanıtlanmadan önce bile, tokatlanacak bir kız değildim.

Yanağımdaki sıcak el kendimi kaybetmeme neden oldu. Daha önce hiç duymadığımı, gırtlaktan gelen vahşi bir sesle çığlık atıyordum. Bu modern yaşamda vücudunuzun hayatta kalmaya çalıştığında ne yapacağını ya da ne çeşit sesler ve kokular çıkardığını öğrendiğiniz durumlar oldukça ender olur. Bunu o gece, son olmayacak bir şekilde, koltuk atımında biriken ekşi terle ve Dean'le yerde birbirimizi tırmalarken fark ettim.

Dean pantolonumun düğmesini açmıştı ve pantolonum kalçalarımın altındaydı ki evin önündeki ışıkların açıldığını ve Olivia'nın babasının haykırışlarını duyduk. Olivia arka kapıdan fırlayıp bağırarak, bana gitmemi ve bir daha geri gelmememi söyledi. Ben kapıya koşarken ve elim kapının mandalında titrerken Dean'in arkamda nefes nefese kaldığını duydum.

"Yürü!" Beni yoldan hızla çekip kapının mandalı açtı, kapı ardına kadar açıldı. Dean kapıdan geçmek için fırladıktan sonra ben de kaçabileyim diye duraksayıp kapıyı açık tuttu. Önümdeki araç yolu giderek kısılıyordu ki arkamda daha fazla ayak sesinin patırtısını duydum, diğer çocuklar Dave'in sokakta park halindeki Navigator cipine doğru koşuyorlardı.

Yola çıkınca sağa saptım. Nereye gittiğimi bilmiyordum, sadece Dave'in arabasından uzağa, park ettiği yönün aksi tarafına gidiyordum. Olivia'nın evinin ışıkları tamamen yok olana kadar ilerlemeye devam ettim, karanlıktı ve yolun kenarında yıkılıp kalabilirdim, sanki okulda kendi seçtiğim spor değilmiş gibi, sanki hayatımda hiçbirkaç kilometre koşmamışım gibi ciğerlerim keskin soğuk havayla dolmuştu, kalbim delice sarsılıyordu.

Main Line'dan oldukça uzaktaydım, ağaçlarla gizlenmiş ve yolun uzağında ıslıl ıslıl parlayan köşkler vardı. Yoldan geçen bir arabanın sesini duymamla birlikte çalıların arasına girdim ve sallanan kırmızı ve sarı yaprakların arasından baktım, Dave'in Navigator'ı olmadığını görünce tuttuğum nefesimi bıraktım. Adrenaline vücudumdaki tüm sersemliği alıp götürmüştü ama yolda bir sağa bir sola gittiğimi düşünürsek votka ve diyet kolanın etkisini kaybetmesine, bileğimin normalin iki katı şiştiğini ve kalbimle aynı anda attığını fark etmeme saatler olduğunu söyleyebilirdim.

Zihnimde bir plan oluşturdum: Montgomery Caddesine gidecek, dümdüz Arbor Yolu'na yürüyüp sağdan girip Arthur'un evine ulaşacaktım. Filmlerde gördüğümüz, bir kızı seven çocuklar gibi, penceresine taş atacaktım. Beni içeri alacaktı. Almalıydı.

Farklı yollara girip durdum, her seferinde beni ana caddeye çıkaracak yolun o olduğunu düşünerek. Bir ara o kadar umutsuzluğa kapılmışım ki, dik bir yokuşun tepesindeki bir arabanın farlarını gördüğümde saklanmaya kalkışmadım bile, araç yaklaştığında alçak ve süslü olduğunu gördüm, kesinlikle Dave'in arabası değildi.

Araba yokuşun bitiminde durunca Montgomery'ye nasıl gidildiğini sormak için pencereye koştum. Pencerede görünen anne panikledi, dehşete kapılmış halde ağzı açık kaldı ve araba patinaj sesleriyle hareket etti. Mercedes'i hızla ileri doğru sürerek, iradesiz arkadaşlarıyla yemek yerken, şüphesiz ki gecenin karanlığında Glenn Caddesi'nde karşısına öcü gibi çıkan bir araba hırsızından paçayı nasıl son anda kurtardığını anlatacağı akşam yemeğine yetişmek için ok gibi fırladı.

Hem sonu yokmuş gibi hem de bir saniye gibi geçen bir süre sonra sokak lambalarının uzun sırasına ve son birkaç yüz metredeki dönüşün dibinde yer alan Wawa mağazasına

giden bir dönemeç gördüm. O kadar sabırsızdım ki, Bay Larson'ın bize öğrettiği şekilde, daha az enerji harcadığı için ellerimi yanımda serbest bırakmış halde koşmaya başladım. Sıkıca sıkıldığı kendi yumruğunu göstererek, "Yumruğunuzu sıkmak enerji harcatır," demişti, "ve enerjinizi olabildiğince az harcamalısınız."

Benzin istasyonunun floresan lambaları altında, sanki bulutların arasından güneş ışığı henüz çıkmış gibi gözlerimi ışığın ani ve keskin parlaklığı karşısında elimle kapatarak koştum. Kapıyı omzumla iterek açtım, içerisi ne kadar sıcaktı ve artık kapalı bir alanda olduğum için çok kötü koktuğumu fark ettim. Kötü kokum kasiyere ulaşmasın diye kasadan bir kaç adım geride durdum.

"Montgomery Caddesi ileride sağda, değil mi?" Kelimeleri gevelediğimi fark edince dehşete düşmüştüm.

Kasiyer rahatsız olmuş bir halde kafasını bulmacasından kaldırdı. Gözlerini kırıştırdı, sanki bütün yüzü yeni bir ifade almıştı.

"Hanımefendi." Elini göğsüne götürdü. "İyi misiniz?"

Elimi saçıma götürdüm ve toprağı fark ettim. "Sadece takılıp düştüm."

Kasiyer telefona uzandı. "Polisi arayacağım."

"Hayır!" diye ileri atıldım, o da bir adım geriye çekildi, elinde hâlâ telefonu tutuyordu.

"Sakın!" diye bağırdı. İlk kez onun da korktuğunu gördüm.

"Lütfen," dedim. Parmağı sadece dokuz tuşuna basmıştı. "Polise ihtiyacım yok. Sadece bana Montgomery Caddesi'ne nasıl gideceğimi söylemenizi istiyorum."

Kasiyer bir an duraksadı, elleri telefonu öyle sıkı tutuyordu ki, parmak eklemlerinin üzerindeki cildi bembeyaz olmuştu. Sonunda, "Çok uzak," dedi.

Kapının arkamdan açıldığını duydum ve donup kal-

dım. Dükkândaki başka bir müşterinin dahil olduğu bir sahne istemiyordum. "Lütfen oraya nasıl gidebileceğimi söyler misiniz?" diye fısıldadım.

Kasiyer telefonu yerine bıraktı, kafası karışık bir halde bir haritaya uzandı.

İsmimi duydum.

Arkamdaki Bay Larson'dı. Elini omzuma koyup beni Wawa mağazasından çıkardı, yolcu koltuğundaki alışveriş torbalarını alıp beni arabasına bindirdi. Bulunmam, tüm sırlarımı ağzımdan çıkarmama sebep olan bir teslimiyet olmuştu. Tüm yalanlarım; herkese, hatta kendime bile söylediğim yalanlar. Gece yarısı karanlığında belki sadece bir kalem izi gibi görünen kesiğin olduğu yanağımdan süzülen yaşlarla birlikte, olup bitenleri ona anlatmaya başladım. Ve sonra hiç durmadım.

Bay Larson bana battaniye, su ve yüzüm için de buz torbası verdi. Beni hastaneye götürmek istedi ama onun bu önerisi üzerine öyle panikledim ki beni evine geri götürmeye ikna oldu. Bu durumu nasıl idare edeceğini bilmesi—beni güvenli bir yere götürmesi, sakinleştirmesi ve teselli etmesi—o zaman beni şaşırtmamıştı ama şu an şaşırtıyor. Bir yetiştikindi, tabii ki ne yapılması gerektiğini biliyordu ama o an fark edemediğim şey, onun buna alışık olmayacak kadar genç olduğuydu, on dört yaşında değilseniz eğer, yirmi dört çok küçük bir yaştı. Daha iki yıldan bile az bir zaman önce Cornell'deki okul arkadaşlarıyla Beebe Gölü'nde sıska kızları dikizliyordu ve hepsinin gördükleri zaman güzelliğinden ötürü Aman Tanrım, dedikleri birinci sınıftaki bir kızla sadece o birlikte oluyordu. Yaş farkımız da pek belli olmuyordu, eğer makyajım ve üzerimde bir

elbise olsaydı, harika geçen ilk buluşmadan sonra evine dönebilirdik.

Narberth'e ulaşmıştım, Olivia'nın evinden neredeyse on iki kilometre kadar yürümüştüm ve Bay Larson, çoğu arkadaşının yaşadığı, Bradley'ye uzak olmasa kendisinin de yaşayacağı Manayunk'taki barlardan eve dönüyordu. Bir şeyler atıştırmak için Wawa'ya uğradığını söyledi bana. Sonra karnına eliyle hafifçe vurarak, "Bu aralar çok ıvır zıvır yiyorum," dedi. Beni gülümsetmeye çalışıyordu, ben de kibarca gülümsedim.

Bay Larson bana şişman gelmiyordu, fakat onun evine geldiğimizde, bana verdiği ve omuzlarımdan dökülen battaniyeyle odanın etrafında gezinip duvarlardaki resimlere bakınca, onun Dean ve Liam gibi, eskiden kaslı bir yapısı olduğunu gördüm. Omuz kasları spor salonunda fazla çalışmayla oluyordu, fakat bu, eğer spor salonuna gitmese vücudunun neye benzeyeceğini ele veren ince belinden anlaşılıyordu. Bay Larson benim koçum olduktan ve benim meseleme dahil olduktan sonra onu hayatımdaki en yakışıklı adam olarak düşünmeyi bırakmıştım, fakat bu resimler bana okulun ilk gününde gördüklerimi hatırlattı. Battaniyeyi omuzlarıma sıkıca sardım ve birden süveterimin V yakasının çok aşağıda olduğunu gördüm.

"İşte burada." Bay Larson, elindeki tabakta bir dilim Tombstone pizzasıyla kapı eşiğinde belirdi.

İtaatkâr bir şekilde yedim. İştahım yoktu ve Bay Larson'a benim için bir şey hazırlamaması için ısrar etmiştim, fakat mikrodalgada ısıtılmış ve içi hâlâ hamurumsu ve soğuk olan pizzadan bir ısırık alınca, kudurmuş bir açlık aldı beni. O dilimi yedim, arkasından üç dilim daha yiyip sonunda tükenmiş halde kanepeye uzandım.

Bay Larson, "Daha iyi misin?" diye sordu, ben de deli gibi başımı salladım.

"TifAni," diye başladı, kanepenin yanındaki sandalyeye yönelerek. O sandalyeye otururken dikkat etmişti. "Sonra-ki adımları konuşmamız lazım."

Yüzümü battaniyeye gömdüm. Pizza bana yeniden ağ-layacak enerjiyi vermişti. "Lütfen," diye mızızlandım. *N'olur aileme söylemeyin. N'olur okula söylemeyin. Lütfen ar-kadaşım olun ve bunu zaten olduğundan daha kötü bir hale ge-tirmeyin.*

"Sana bunu söylememem gerekiyor belki ama," diye iç çekti Bay Larson, "Dean ile daha önce buna benzer sorun-lar yaşadık."

Yüzümü battaniyeye sildim ve kafamı kaldırdım. "Ne demek istiyorsunuz?"

"Bu onun başka bir öğrenciyi ilk kez fiziksel olarak taciz edişi değil."

"Taciz etmeyi denedi," diye düzelttim onu.

Bay Larson kesin bir şekilde, "Hayır," dedi. "Üç hafta önce evinde yaptığı şey de, bu gece yaptığı şeyde, dene-mek değildi."

Her şey olup bittikten, köprünün altından çok sular ge-çip, ben üniversiteye girdikten ve New York'a taşındıktan sonra, istediğimi düşündüğüm her şeye sahip olduktan sonra bile, Bay Larson bunların hiçbirinin benim hatam olmadığını söyleyen tek insandı. O bir anlık tereddüdü an-nemin gözlerinde bile görmüştüm. Sen ona sakso çektin, *sana* yapılan bir şey yok. Nasıl senin söylediğin şey olabilir ki bu? Nasıl oldu da partiye tek kız olarak gidip, o kadar içip sonra da tüm o olanların olmamasını bekledin ki?

"Her şeyi berbat ettiğim için ailem beni asla affetmeyecek," dedim.

"Evet, affedecekler," dedi Bay Larson.

Başımı kanepeye dayayarak arkama yaslandım. bacak-larım dolandığım, Main Line'dan uzaklaşan tüm o volların

ağrısını çekiyordu. Oracıkta uyuyabilirdim ama Bay Larson onun yatağında yatmam için ısrar etti, o kanepede uyuyabilirdi, onun için sorun değildi gerçekten.

Hafif bir tık sesiyle kapıyı kapattı, kuş tüyü yorganının üstüne tırmandım, yorgunluktan kızarmış ve hırpalanmış halde. Bay Larson yetişkin gibi, bir baba gibi kokuyordu. Acaba bu yatakta benden önce kaç kızla yatmıştı, yavaşça üzerlerine çıkarken boyunlarından öptü mü, diye merak ettim, tıpkı seksi kafamda hep canlandırıdığım gibi.

Gecenin ortasında çığlık atarak uyandım. Aslında kendim duymadım çığlığımı. Fakat Bay Larson'ı odaya koşturduğuna göre çok fena olmalıydı. Işığı açıp tepemde dikildi ve beni kötü kâbusumdan uyandırmak için yüksek sesle bana seslenip durdu.

"Tamam geçti," diye susturdu beni, gözlerimin ona odaklandığını görünce. "Geçti, tamam."

Battaniyeyi çenemin altına kadar çektim, annemin plajda kumla yaptığı gibi, kafam dışında her yerim örtülüydü. Utanarak, "Özür dilerim," diye fısıldadım.

"Özür dilemene gerek yok," dedi Bay Larson. "Çok kötüydü, uyanmak istersin, diye düşündüm."

Bedensiz kafamı, "Sağ olun," diyerek salladım.

Bay Larson'ın üzerinde omzunun etkileyici kıvrımını saran bir tişört vardı. Gitmek üzere arkasını döndü.

"Bekleyin!" Battaniyeye daha da sıkı sarıldım. Onun odasında yalnız kalamazdım. Kalbim göğüs kafesimin içinde tehlikeli bir şekilde teklemişti, baş dönmesinin ilk belirtisiydi bu. Böyle daha fazla devam edemezdi ve eğer kalbim durursa yardım çağıracak biri lazımdı. "Uyuyamam... uyuyamayacağım, yanımda kalır mısınız?"

Bay Larson geniş omzunun üzerinden bana baktı. Yüzünde anlayamadığım bir hüznün vardı. "Yerde uyuyabilirim," dedi.

Teşvik eden bir tavırla başımı salladım, Bay Larson oturma odasına gidip elinde bir yastık ve battaniyeyle geri döndü. Yatağın yanı başına yere koyarak ışığı kapattı, yere çökerek yastığı ve battaniyesini vücuduna uyacak şekilde tekrar düzenledi.

Uykulu bir şekilde, "Uyumaya çalış TifAni," dedi. Fakat denemedim. Bütün gece, sakın nefesinin beni her şeyin yoluna gireceğine ikna etmesini dinleyerek uyanık kaldım. O zaman bilmiyordum ama sonrasında beni bekleyen ömür boyu uykusuz geceler olacaktı.

Sabah Bay Larson bana mikrodalgada çörek ısıttı. Krem peynir yoktu, sadece kenarında biraz ekmek kırıntısı kalmış, sertleşmiş tereyağı vardı.

Yüzümdeki şişlik gece gitmişti ama yanağımdaki o ince kırmızı çizgi hâlâ duruyordu. Fakat beni asıl endişelendiren bileğimdi ve Bay Larson, eczaneye gidip bana bir bandaj ve diş fırçası aldıktan sonra gelip beni eve bırakmayı istedi, olanları aileme anlatırken bana yardımcı olacağına söz verdi. İsteksizce kabul ettim.

O evden çıkınca telefonu elime alıp evi aradım.

"Merhaba canım!" dedi annem.

"Merhaba Anne."

"Aaa," dedi, "unutmadan, birkaç dakika önce seni Dean Barton aradı."

Dengemi korumak için mutfak tezgâhına tutundum. "Öyle mi?"

"Önemli olduğunu söyledi, aaa, bir dakika, notunu bulayım." Annemin etrafta koşuşturmasını duydum, ona acele et, diye bağırmamak için kendimi zor tutuyordum. "Ne oldu canım?"

"Bir şey demedim," diye çıktım, fark ettim ki babama diyormuş.

"Evet garajdaki dondurucuda." Bir an sessizlik. "Orada işte."

"Anne," diye bağırdım.

Annem, "TifAni sakın ol, babanla konuşuyorum," dedi.

"Dean ne dedi?"

"Mesajı burada önümde. Kimya dersi projesiyle ilgili hemen arar mısın? Numarasını da bıraktı. Sesi çok heyecanlıydı." Gülüşünde hafif bir kıkırdama vardı. "Senden hoşlanıyor olmalı."

"Numarayı söyle bana." Bay Larson'ın çekmecesinde bir kalem ve post-it buldum ve numarayı yazdım.

"Seni geri arayacağım," dedim.

"Bekle TifAni, seni almaya ne zaman geleyim?"

"Hemen arayacağım seni!"

Telefonu kapattım ve aceleyle Dean'in numarasını aradım. Bay Larson eczaneden gelmeden önce bunun neyle ilgili olduğunu öğrenmeliydim.

Dean üçüncü çalışında açtı telefonu. Selamı düşmancaydı.

"Finny!" Benim aradığımı anlayınca sesinin tonu tamamen değişti. "Dün hangi cehenneme gittin? Seni aradık."

Ona yalan söyledim, evi Olivia'nın evinden çok da uzak olmayan bir takım arkadaşına gittiğimi anlattım.

"İyi, iyi," dedi Dean. "Peki dinle, dün olanlar için gerçekten üzgünüm." Aptal aptal güldü. "Gerçekten kendimde değildim."

“Bana vurdun,” dedim. Öyle sessiz söylemiştim ki, Dean yanıt verene kadar bu cümleyi sesli söyleyip söylemediğimden bile emin değildim.

“Gerçekten çok özür dilerim Finny.” Dean’in sesi boğazında düğümlendi. “Bunu yaptığım için kendimden iğrendim. Beni affedebilir misin? Eğer beni affetmezsen asla kendimle barışık olamayacağım.”

Dean’in sesinde benim de içimde derinden hissettiğim bir çaresizlik vardı; bu olmamış olsaydı her şey daha kolay olacaktı, bunu daha kolay hale getirebilecek olanlar sadece bizdik.

Yutkundum. “Tamam.”

Dean’in ağır nefesini duydum kulağımda. “Sağ ol Finny. Sağ ol.”

Telefonu kapattıktan sonra annemi aradım ve trene bineceğimi söyledim.

“Ha, Anne,” diye sordum, Neosporin’ var mı? Olivia’nın köpeği ben uyurken yüzümü tırmaladı.” Olivia’nın köpeği yoktu.

Bay Larson geldiğinde giyinmiştim ve yalanlarımı hazırlamıştım. Trene binmekte ısrar ettim, ailemi tanımadığını ve bu meseleyi onlarla kendim konuşursam daha iyi olacağını söyledim.

“Emin misin?” diye sordu Bay Larson. Söylediklerimin tek bir kelimesine bile inanmadığı sesinin tonundan anlaşıyordu.

Özür diler bir şekilde başımı salladım. “Bryn Mawr’dan kalkan 11:57 treni var, hemen çıkarsak yetişiriz.” Yüzündeki hayal kırıklığını görünce, benim de aynı ifadeyi taşıdığımı görmesin diye başımı diğer tarafa çevirdim. Bu, her şeyi harekete geçiren karar mıydı, diye merak ediyorum

* Hafif yaralanmalarda kullanılan, antibiyotik içerikli bir merhem.

bazen. Ya da her halûkârda böyle olabilir miydi, tıpkı Azi-ze Rahibe Theresa'daki rahibelerin dediği gibi, Tanrı'nın bizim için bir planı vardı ve biz daha doğmadan olacıkları biliyor muydu?

BÖLÜM 9

Luke'a yalan söylemedim. Nantucket'tan döndükten birkaç gün sonra Bay Larson'a bir e-posta göndereceğimi söyledim. Onu düşünmeye engel olamıyordum, ikimizi loş ışıklı bir barda omuz omuza, yüzümüzde biraz endişe ve biraz da şehvet karışımıyla ona ikinci karanlık sırrımı anlatırken düşünmekten kendimi alamıyordum: Bunun üstesinden gelebileceğimi sanmıyorum. Beni nasıl öpecekti; karısı yüzünden ilk başta göstereceği tereddüt. Booth. Elspeth. Fakat sonra hatırlayacaktı, o benim.

Sonra bu küçük hayalin jeneriği akmaya başladı. Bay Larson *bunu* benimle asla yapmazdı. Zaten ben de onunla böyle bir şey yapmayı çok istemiyordum. Evlenecektim. Bu sadece her gelinin başına gelen bir çekinme, bir korkuydu. Belki de evlenmeye düşündüğüm kadar hazır olmadığımı dışa vurunca, annem bana çekinmenin normal olduğunu hatırlatmıştı. "Luke gibi birisi karşına her zaman çıkmaz," demişti. "Sakın berbat etme Tif, onun kadar iyi biriyle bir daha asla karşılaşamazsın."

Bay Larson'ı çekici yapan şey, olacak her şeyde yanımda olmasıydı. Beni bir sokak köpeği kadar alçalmış halimde bile görmüş ve yine de arkamda durmuştu, bana yardım

etmek için elinden geleni yapmıştı. Daha kendim bile düşünmüyorken nasıl bir geleceğim olacağını tahmin etmişti ve ayrıca beni bu geleceğe doğru iten de oydu. Bu, inançtır. Büyürken, inancın İsa'nın bizim için öldüğüne inanmak olduğunu sanırdım; ve buna sınırsız bağlı kalırsam öldüğümde onu göreceğimi düşünürdüm. Fakat benim için inancın anlamı artık bu değil. Artık benim için inanç, birinin sizin içinizde sizin göremediğiniz bir şeyi görmesi ve bunu siz de görene kadar pes etmemesi anlamına geliyor. Bunu istiyorum. Bunu özlüyorum.

Bay Larson'ın e-posta adresini istediğimde Luke, "Neden lazım ki?" diye sordu. Şüphelenmedi. Hevesli de değildi ama.

"Ne demek neden?" diye çıktım, tıpkı ona verdiğim işi sorgulayan bir stajyere çıkışır gibi. Bununla ilgili *anladığın şey ne?* "Birbirimize böyle rastlamamız inanılmaz. O da belgeselde yer alıyor. Aynı zamanda çekip çekmediğimizi bilmek istiyorum. Söyleyeceklerini bilmek istiyorum." Luke'un yüzü değişmemişti, ben de durumu biraz dramatikleştirdim. "Her şeyi, Luke, onunla her şeyi konuşmak istiyorum."

Luke kolunu kanepeye vurdu ve homurdandı. "O benim müşterim, Ani. İşlerin böyle... *karışmasını* istemiyorum."

"Gerçekten anlamıyorsun," diye iç çektim. Ağır ağır yatak odasına yürüdüm ve sessizce kapıyı kapattım. Ertesi gün ondan yine e-posta adresini istediğimde, kâğıda başka bir şey yazmadan sadece onu yazıp verdi.

Alıcı kısmına Bay Larson'ın e-posta adresini girerek, içimdeki kraliçeyi ortaya çıkardım ve çok duygulu, tatlı bir e-posta yazdım. "Böyle karşılaştığımıza inanamıyorum. Dünya ne kadar küçük, değil mi? Bir ara görüşmeyi çok isterim, konuşacağımız çok şey var, diye düşünüyorum."

Yenile butonuna sekiz defa bastıktan sonra Bay

Larson'm yanıtı geldi. Yanaklarım umutla kızarmış bir halde e-postayı açtım.

"Kahve içmeye ne dersin?" diye yazmıştı. "Sana uyar mı?" Gözlerimin devirişimdeki şiddet az önce atıştırdığım üzümlerin kalorisini yakmıştı herhalde. Kahve mi? Bana hâlâ öğrencisi gibi davranıyordu.

"Sanırım içki ikimize de biraz daha *uyacaktır*," diye cevap yazdım.

"Çocukken bile böyle sivri dilliydin," diye geldi cevabı, çocuk kelimesi tüylerimi diken diken etmişti. Fakat kabul etti.

Buluşacağımız gün, aşırı uzun, deri bir tunik elbise ve burnu açık bootie ile işe gitmiştim, "*sivri dilli*" biri *yaz günü böyle giyinir*, diye düşünüyordum.

LoLo koridorda yanımdan geçerken, "Harika görünüyorsun," dedi. "Alnına botoks mu yaptırdın?"

"Bu senin bana bugüne kadar söylediğin en güzel şey," dedim, LoLo tahmin ettiğim şekilde kahkahalara boğuldu. Sadece birbirimizi memnun ettiğimizi düşünüyordum, fakat LoLo yavaşlayarak kahkahasını bitirdi ve birkaç adım geri gelip beni bir köşeye sıkıştırdı. "Senin şu 'İntikam Pornosu' yazın harika. Gerçekten harika."

Vahşi eski erkek arkadaşları tarafından kurban edilen kadınlar, özel hayat ve cinsel istismar yasalarının teknolojinin gerisinde kalması ve bu yüzden teknik olarak bu kadınlara yardım etmek için yapılacak pek bir şey olmaması adına bir yazı yazmak amacıyla, altı sayfa yer almak için bu fikre çok kafa yormuştum.

"Teşekkür ederim," diye cevap verdim.

"İnanılmaz, elinden her iş geliyor," diye devam etti LoLo. "Ama *biliyor musunuz* kısmında buradakinden daha büyük bir etki yaratacaktır." Kaşları alnında daha da yukarısına çıkmaya çalıştı, sonra pes etti.

Oynayacaktım. "Döneme uygun bir makale. Ben çok fazla ertelemezdim."

"Ah, ertelememiz gerekeceğini sanmıyorum." Gülüşü Chanel rujdan oluşan bir örtü arkasında kahve içen birinin sıra sıra dişlerini ortaya çıkarmıştı.

İfademî onunkine benzettim. "Bu harika bir haber."

LoLo kara tırnaklarıyla bana el salladı. "Hoşça kal."

Hayra alamet gibi geldi.

Barın baş döndürücü sisinin ardındaki Bay Larson'ın geniş sırtı bir serap gibi görünüyordu. Happy Hour'un tadını çıkaran Theory marka kalem etekli kadınlar ve ceplerinde alyanslarını taşıyan bankacılar arasından, ayakkabılarımdan gelen, "Kendin ol, kendin ol" sesleriyle geçtim.

Omzuna dokundum. Ya kravatımı çıkarmıştı ya da o gün giymemişti ve gömleği tam boğazı üzerinde V şeklinde açılmıştı, cildinin o görünen kısmı onu ilk kez kot pantolonla gördüğüm an kadar şok ediciydi. Onu hâlâ tanımadığımın bir göstergesi. "Affedersin!" Suçlu bir gülümsemeyle dudaklarımın bir kenarını kıvırdım. "İş yerinden çıkamadım." Ne kadar paniklemiş olduğumu göstermek için ağzımın içine girmiş saçlarımı dışarı üfledim. Çok yoğunum ama *senin için* vakit yarattım.

Bu doğru değildi tabii ki. Saat yaklaşık yediyi yirmi geçe *The Women's Magazine* tuvaletinde hazırlanmaya başlamıştım. Deodorant sürmüştüm, dişlerimi fırçalamıştım, gözlerim yaşarana kadar gargarayı ağzımda tutmuştum. Sonra bir de makyaj vardı, makyaj yapmamış gibi görünmek için çektiğim eziyet. Ofisten çıktığımda saat yedi kırk birdi. Beni Flatiron'daki bara sekizi yedi gece varmamı sağlaya-

cak programın bir dakika gerisindeydim. "Senin için süslenmediğini göstermek için yerinde bir gecikme," der Nell.

Bay Larson'ın dudakları bardağının ucunda durdu. "Seni sahada koşturmalıyım." Küçük bir yudum aldı, viskisinin ne kadar az kaldığını ve çoktan havaya girdiğini fark ettim.

Bay Larson'm bana ne yapmam gerektiğini söylediğini, daha hızlı koşmam ve yetişmem için bana bağırdığını düşünmek, ensemdeki tüylerin diken diken olmasına neden oluyordu. Yanındaki tabureye oturdum. Tüylerimin diken diken olduğunu görmesine izin veremezdim. Henüz değil.

Bir parça saç kulağımın arkasına attım. "Biliyor musunuz, sizin yokuş antrenmanınızı hâlâ haftada bir kere yapıyorum."

Bay Larson hafifçe güldü, cildi gözlerinin etrafında kırışsa da, yüzü şakaklarındaki beyazlamış saçlardan etkilanmemiş halde, çocuksuydu. "Nerede? Bu şehrin bir özelliği var; çok düz."

"Biliyorum, hiçbir yer Mill Creek'teki tepenin eline su dökemez. Ben Tribeca'dayım ve bu yüzden Brooklyn Köprüsü'yle idare etmek zorundayım." İç çektim öylesine. İkimiz de Brooklyn'de tek odalı bir evde yaşamamanın Bryn Mawr'da yıkık dökük bir köşkte yaşamaktan daha üstün bir şey olduğunu biliyorduk.

Barmen beni fark etti ve bir baş hareketiyle ne içmek istediğimi sordu. "Votka martini," dedim. "Doldur." Bu benim havalı editör içkimdi. Martini'yi aile boyu çikolata kaplı krakerler kadar canım çekmezdi ama üzerime ılık bir bulanıklık çökmesini istediğimde seçtiğim iksir buydu. Bazen uyuyakalabileceğim kadar yorgunmuşum gibi düşünmeye bile iterdi beni.

"Sana bir bakayım." Bay Larson onun için giyip sürdüğüm her şeye bakmak için biraz geriye doğru yaslandı.

Deri elbise. ona kasten gösterdiğim kulağımdaki siyah elmaslar. Gözlerinde parıltı, bir etkilenme ve onay kıvılcımı gördüm. Sanki sıcak ocağa yanlışlıkla dokunmak gibi, kaçınılmaz ve çok kısa bir andı. Vücudunuzun tepkisi tüm sistemleri etkisi altına alıyordu. "Senin böyle biri olacağını hep biliyordum."

Patlayabilirdim ama hazır cevap olmayı tercih ederek, "Ayyaş mı?" dedim.

"Hayır, bu." Elleriyle beni işaret etti. "Sen insanların sokakta yanlarından geçerken dönüp baktığı ve kim olduğunu, ne iş yaptığını merak ettiği tiplerden birisin."

İçkim önüme geldi ve uzun bir yudum aldım. Söyleyeceğim şeyin sonunu getirebilmek için bunu yapmam lazımdı. "Yaptığım iş, sakso çekmekle alakalı bir sürü ince nokta yazmak."

Bay Larson gözlerini başka yöne çevirdi. "Hadi ama Tif."

Eski ismimin tınısı, Bay Larson'ın sesindeki hayal kırıklığı, Dean tekrar yüzüme bir tokat indirmiş gibiydi. Dudaklarımı votkayla ıslatan büyük bir yudum daha aldım ve kendime gelmeye çalıştım. "Eski öğrencinizden bunu duymak fazla mı geldi?"

Bay Larson kadehini ellerinin arasında yuvarladı. "Kendine böyle haksızlık ettiğini duymak beni çok üzüyor."

Onunla yüz yüze gelmek ve tüm bundan keyif aldığımı göstermek için dirseğimi bara dayayarak taburenin üstünde doğru eğildim. "Hayır etmiyorum. Eğer basın ahlakımı sürdüremeyeceksem, en azından bununla ilgili biraz mizah anlayışına sahip olabilirim. Gerçekten, ben iyiyim."

Bay Larson bakışlarını bana çevirdi ve gözlerindeki o bilen ifadeye zor katlanıyordum. "Kesinlikle iyi görünüyorsun. Sadece gerçekten iyi misin, onu anlamaya çalışıyorum."

Martini henüz etkisini göstermemiştir ve bu konuya girmeye henüz hazır değildim. Önce mesleğimle ilgili bir iki cinsel içerikli ve kendimizi küçük düşürecek espriyle yavaş yavaş başlarız ve Bay Larson da, bende olup da eşinde olmayan anlayışı, *Aman Tanrım!* dedirtecek hırslımı görür, diye düşünmüştüm. Acaba Luke'un da bu anlayışa sahip olmadığını mı düşünüyordum? *Evet, evet*, derdim belki, gözlerimden akan birkaç damla yaşla. *Anlamıyor beni. Çok az insan anlıyor.* Bay Larson'a sivri bir bakış attım; o çok az insandan biri olduğunu hissettirmek için.

"Peki, tamam," diye güldüm. "Bu belgesel işi aklımı başımdan aldı."

Bay Larson da gülüşüme karşılık verdi ve biraz rahatladım. "Anlıyorum ne demek istediğini."

"Hâlâ çekincelerim var," dedim. "Ama yapmak için can atıyorum."

Bay Larson anlamış gibi görünmüyordu. "Neden çekinisin ki?"

"Çünkü ne yöne gideceğini bilmiyorum. Kurgu sürecinde neler olduğunu iyi bilirim." Sesimi alçalttım ve sanki söyleyeceğim şeyi çok kişiye anlatmıyormuşum da Bay Larson'a bir istisna olacakmış gibi ona doğru yanaştım. "Yani, ben yazdıklarımı ustalıkla işliyorum. Araştırmamı yapıp, *Today* programındaki Dr. Bilmemkim'i aramadan önce bir şeyin tam olarak nereye varmasını istediğimi biliyorum. Eğer anlattığı şey bana uymuyorsa, soruyu başka bir şekilde soruyorum. Ya da..." Başımı salladım, diğer seçeneği hatırlayarak, "*Good Morning America*'dan Dr. Bilmemkim'i arayıp bana uyan bir şey anlatmasını istiyorum."

"Bu işler böyle yürüyor yani." Bay Larson'ın gözlerinin kenarları, sanki tüm yüzümdeki bir anahtar deliğinden içeriye bakmak için gözlerini kısmışçasına kırıştı. İşte o

çizgi, daha sonra arabanın ön camının tamamen dağılmasına neden olacak dallanıp budaklanmış bir çatlağı adeta.

Pis pis güldüm kendime. "Söylüyorum işte. Tüm umutlarımı buna bağlayamam."

Bay Larson'ın omuzları daha aşağıya doğru kaydı, benim omuzlarıma yanına. Nefesi, içtiği Lagavulin'le yanıyordu. "Hayır bağlayamazsın. Fakat seni endişelendirecek bir şey olduğunu da düşünmüyorum. Bence kim senin duymadığı bir hikâyeye ilgileniyorlar, ki o da senin hikâyen. Bunu söylemişken," dedikten sonra tüm sıcaklığını da alarak geri çekildi ve bir an okyanustaki serin bir akıntıya kapılmış gibi oldum, "hiçbir şey garanti değil. Şunu bilmelisin ki, senin hakkında ne söylerse söylesinler, senin için asıl önemli olan, burada kendinle ilgili bildiklerindir." Elini kalbine götürdü. Öyle dürüst ve çocuksuydu ki, başkası yapmış olsaydı alay ederdim. Fakat bunu Bay Larson yapmıştı ve sevgiyle hatırlayacaktım, yıllar sonra doğru kararı verip vermediğimi her sorguladığımda bunu tekrar edecektim.

Bir peçetenin ıslak köşesiyle oynuyordum. "Bay Larson, orada, kalbimde beni rahatlatacak çok şey yok."

Bay Larson, sanki az önce kötü bir haber almış gibi iç çekti. "Tif, Tanrım. Bu beni çok üzer."

Yüzümün aldığı halden ötürü, büzüşmesinden dolayı kendime öfkelen dim. Bu kötü görüntüyü saklamak için elimi alnıma koydum.

Bay Larson eğilerek elimin altına doğru baktı. "Hey," dedi, "Hadi ama... keyfini kaçırmak istememiştim." Sonrasında sırtımda, olması gerekenden biraz daha aşağıda duran elini, bacaklarıma arasında da o duyguyu hissettim; öyle güzeldi ki, bittiğinde özleyecektim.

Kararsız bir ifadeyle gülümsedim. Güvenilir ve çalışkan insanları herkes sever. "Berbat durumda değilim, yemin ederim."

Bay Larson güldü, eli sırtımda daha yukarı çıktı, bir baba gibi cesaretlendiren bir şekilde okşadı sırtımı. Oyunu yanlış oynadığım için kendime sövdüm, fakat hatırlamam gereken bir şey fark etmiştim. *Yıkılmış halimi seviyor.*

"Ne olacak o halde?" Bay Larson elini çekti ve dik durarak sordu. "Çekim için eylülde oraya dönecek misin?"

Mantıklı bir soruydu. Kivırmak için çok şansım yoktu. "Evet, ya siz?"

Bay Larson bar taburesinde döndü ve yüzünü ekşitti. Onun gibi birisinin rahat edemeyeceği kadar küçüktü tabure. "Evet, ben de."

Barmen geldi ve bir tane daha isteyip istemediğimizi sordu. Ben hevesle başımı salladım ama Bay Larson istemediğini söyledi. Göstermemeye çalışarak ona doğru biraz yanaşım. "Whitney bunu destekliyor mu?" Rahatsız olmuş bir şekilde nefesimi bıraktım. "Çünkü Luke pek istekli değil."

"Luke bunu yapmanı istemiyor mu?" Bunun Bay Larson'ı rahatsız ettiğini gördüğümde bu hoşuma gitti.

"Bunun beni çok karanlık bir yere geri götüreceğini düşünüyor. Hele bir de düğünümüzü planlıyorken."

"Hmm, senin için endişeleniyor, bunu anlayabiliyorum."

Aziz Luke'u ortaya dökmenin fırsatıyla heyecanlanmış bir şekilde başımı salladım. "Benimle ve benim aptal telaşlarımla uğraşmak istemiyor. Bir daha Bradley'den bahsetmezsem ondan mutlusu olmaz."

Bay Larson parmağını kadehin kenarında nazikçe gezdirdi ve o gece, dairesinde yüzümdeki kesiğin üstündeki yara bandını eliyle düzelttiğini hissettim. Bant tenime sıkıca yapıştığında, "İşte oldu," diyerek. Boş kadehine doğru konuşmaya başladı. "Tüm onları atlatabilmek, onlardan bahsetmemen anlamına gelmez. Ya da o konuda canının

vanmadığı anlamına gelmez. Sanırım, olanlar her zaman canını acıtacak." Onunla aynı fikirde olup olmadığını görmek için neredeyse utangaç bir tavırla bana baktı, ki bu Luke'un hiçbir zaman yapmadığı bir incelikti. Hayır, Luke sadece kürsüsüne çıkar, hayatımın o zalim parçasını tam olarak nasıl sindirmem gerektiğini bana anlatır gibi görünür. *Neden belgeselde yer almam gerekiyor? Herkesin hakkımda ne düşündüğüne bu kadar kafayı takmamam lazım.* Herkes sizi severken söylemesi kolay tabii.

"Senin adına konuşmak istememiştin," dedi Bay Larson, "Özür dilerim." Özü, kaşlarını çatıldığını fark ettirdi bana.

"Hayır." Gözlerimi kırıştıtarak Luke'u aklımdan uzaklaştırdım. "Tamamen haklısınız. Teşekkür ederim. Bunu söylediğiniz için. Kimse bana böyle şeyler söylemiyor."

"Eminim elinden geleni yapıyordur." Bay Larson elime uzandı, elimin kolumun kasılmasına ve elimi tutmak için uğraşmak zorunda kalmasına çok şaşırmıştım, elimi tıpkı Viktorya döneminde bir kadını dansa kaldıran bir erkek gibi tutup havaya kaldırdı. "Seni sevdiği apaçık." Başparmağını parmağımdaki kanıta değdirdi, elması biraz çevirdi ve bana kaşlarını kaldırdı.

Tam da cüretkâr olacak zamandı. "Fakat birinin beni anlamasını istiyorum."

Bay Larson elimi dikkatlice bara koydu. Söylediklerimi, dokunduğu her bir noktamda yarattığı nabız artışını fark etti mi, diye merak ettim. "Bu iki taraflı bir anlaşma Tif. Anlaşılmaya izin vermen gerekiyor."

Başımı elime dayadım. Buluştuğumuzdan beri kafamda defalarca provasını yaptığım cümleyi kurdum. "Bay Larson, bana gerçekten Ani diye seslenmek istemiyorsunuz, değil mi?"

“Bana Andrew diye seslenip seslenemeyeceğini sorma şeklin mi bu?” Dudakları, onu hep sınıfta hayal ettiğimdeki kıvrımlı şeklini aldı. Bu adamı aceleye getiremezdim ve tıpkı susuzluk gibi ilkel ve vahşi bir şekilde bu adama alev alev ihtiyaç duyuyordum. “Çünkü yapabilirsin.”

Andrew’nun gömlek cebinde aniden Iron Man’in kalbi gibi bir ışık yandı. Telefonunu çıkardı, ekranda “Whit” yazdığını gördüm. İsmnin son üç harfini yazmamış olması ihanet gibiydi. “Affedersin,” dedi. “Sonrasında eşimle akşam yemeği için buluşacağım. Zaman nasıl geçmiş fark etmedim.”

Kahretsin, tabii ki akşam yemeği için karısıyla buluşacak Ani, ne sanıyordun? Flatiron’da hiç albenisi olmayan ruh-suz bir şarap barında birbirinize olan gerçek aşkınızı itiraf edip bir otel odası tutacağınızı mı düşündün? İğrençsin.

“Sana hemen bir şey söylemem lazım,” dedim ve sonunda Andrew gözlerini telefondan ayırdı. “Uzun süredir söylemeyi istediğim bir şey. Gerçekten çok üzgünüm. Müdür Mah’in ofisinde olanlar için. Sana verdiğim sözü tutmadığım için.”

“Özür dilemene gerek yok Tif.”

“Ani” demeye alışamayacaktı belli ki, ama takılmadım. “Üzüldüm ama. Ve bunu sana hiç söylemedim fakat,” başımı arkaya atıp devam ettim, “O sabah senin evindeyken telefonda Dean ile konuştum. Eczaneye gitmek için çıktığında.”

Andrew bir an için durakaldı. “İyi de, senin benim evimde olduğunu nereden biliyordu?”

“Bilmiyordu ki.” Yolda olduğumu söylemek için anneyi aradığımı ve Dean’in beni bulmaya çalıştığını anlattım. “Aslında pazartesi günü okula giderim ve her şey yoluna girer, diye düşündüm.” Kendime kızarak acı acı gülümse-dim. “Tanrım, aptallık ettim.”

"Dean aptallık etti." Andrew telefonunu bara koydu ve gözlerini bana dikti. "Hepsi Dean'in hatasıydı, senin değil."

"Tüm bunlar onun yanına *kâr* kaldı." İğrenmiş bir nefes verdim. "Çünkü aksi takdirde artık popüler olamamaktan korkuyordum. Bunun için kendime o kadar *kızıyorum* ki." Üniversitede bir hokey oyuncusu birinci sınıfa giden bir kızdan faydalandığında, o kızım, çocuğu ihbar etmemesine çok öfkelenmiştim. *Yanlarına kâr kalmasına izin verme!* Salata barındaki sırada onun yanında dikilirken çığlık atmak istemiştim. Fakat sonra salatasının üzerine biraz karnabahar koyuşu, ki kimse salatasına karnabahar koymazdı, kalbime koca bir kaya gibi çarpmıştı. Merak etmiştim, acaba çocukken en sevdiği sebze bu muydu, kardeşlerinin hiç sevmemesine rağmen annesi özellikle onun için mi pişirirdi diye. Ona uzanıp arkasından sarılmak, sabun kokan sarı saçlarına yüzümü yaslayıp, "Biliyorum," demek isterdim.

Çünkü ben de yapamamıştım bunu. Pazartesi sabahı ilk iş olarak Bay Larson dağınık saçlı kafasını Müdür Mah'ın ofisine sokup, tıpkı planladığımız gibi yine Dean Barton'la ve yeni öğrenci Liam Ross'la bir ilgili bir mesele olduğunu söyledi. Daha sınıfa bile girmemişim. Bayan Dern beni koridorda buldu ve hemen Müdür Mah'ın ofisine gitmem gerektiğini söyledi. Üçüncü ve dördüncü sınıf lobisinden geçtim, kahvaltı bekleyen öğrencilerle dolu kafeteryadan merdivenleri çıkıp yönetim kanadına gittim. Bay Larson, Mah'ın ofisinin köşesinde ayaktaydı ve boş olan tek koltuğu kibarca bana bırakmıştı. Ona bakmadım, çünkü yüzündeki yüreklendirici gülümsemeyi hissedebiliyordum. Her şeyi yalanlarken, bakmaya tahammül edebildiğim tek şey, tabanları yağmur suyuyla lekelenmiş Steve Madden marka ayakkabılarımdı. Acaba annem bunun nasıl silineceğini biliyor mu, diye merak ettim.

"Bildireceğin bir olay yok yani öyle mi?" diye sordu Müdür Mah, ne kadar rahatladığını gizlemeye gerek bile duymadan resmen derin bir nefes aldı. Sonuçta kafeteryaya yapılan yeni eklemeyi Barton ailesi finanse etmişti.

Gülümsedim ve hayır, dedim. Sürdüğüm kapatıcı yüzümdeki kesiği zar zor gizliyordu. Müdür Mah bunu anladı ve hiç de inandırıcı olmayan bir şekilde görmezden geldi.

Bay Larson koridorda, "Ne oldu?" diye sordu.

"Lütfen bu konuyu kapatabilir miyiz?" dedim. Yürümeye devam ettim. Beni kolumdan tutup durdurmak istediğini tahmin edebiliyordum ama ikimiz de bunu yapamayacağının farkındaydık. Onun hayal kırıklığından kaçmaya çalışarak daha da hızlı yürümeye başladım. Hayal kırıklığı tüm koridoru ucuz bir parfüm gibi doldurmuştu.

Ve şimdi onca yıl sonra Andrew beni göğsünde çıkan yeni bir ben gibi inceliyordu. Tam olarak ne zaman çıktı bu? Tehlikeli olabilir mi? "Kendine haksızlık etmemelisin Tif," dedi. "Üstesinden gelmeye çalışıyordun." Barın yumuşak ışıkları altında onun geniş, yakışıklı yüzünde küçücük bir kusur bile görmüyordum. "Kendin için bir şeyler yaptın; ve tanıdığımız bazı insanların aksine, *dürüstçe* yaptın."

"Dean," diye tısladım, bazen kendime itiraf ettiğimden daha çok benzediğimizi düşünmeme rağmen.

Bir an hayali bir sessizliğin içinde oturduk, ışıklar çizgilerimizi yumuşatıyor, boşluklarımızı dolduruyordu. Göz ucuyla baktığımda barmenin bizi fark ettiğini gördüm. Uzaklaştırmaya çalıştım ama o yine de sordu, "Başka bir şey ister misiniz?"

Andrew pantolonun cebine uzandı. "Sadece hesap." Yeni martinim alay edercesine parlıyordu karşımda.

"Belki öğle yemeği falan yiyebiliriz sonra?" diye şansımı denedim. "İkimiz de hafta sonu şehirdeyken."

Andrew aradığı kartı buldu ve barın karşı tarafına uzattı. Bana gülümsedi. "Çok isterim," dedi.

Ben de gülümsedim. "İçki için teşekkürler."

"Bir içki için daha kalamadığım için üzgünüm." Andrew kolunu sallayarak saatini bileğine indirdi ve kaşlarını kaldırarak baktı. "Gerçekten ucu ucuna yetiyeceğim."

"Sorun değil, ben burada oturup tek başıma içeceğim," diyerek derince iç çektim, "insanların beni izlemesinin ve kim olduğumu ne iş yaptığı merak etmesinin tadını çıkaracağım."

Bay Larson kahkaha attı. "Biraz duygusallaştım. Seninle gurur duyuyorum Tif."

Ön camdaki çatlak daha da ilerledi.

Yatak odasının kapısı kapalıydı, keskin karanlık yere doğru uzanıyordu. Luke erkenden yatmış olmalıydı. Deri elbisemi çıkardım ve bir kaç dakikalığına klimanın önünde dikildim.

Yüzümü yıkayıp dişlerimi fırçaladım. Kapıyı kilitleyip ışıkları söndürdüm. Giysilerimi kanepenin üzerinde bırakıp sutyenim ve iç çamaşırlarıyla yatak odasına girdim; güzel olan iç çamaşırlarımı giymiştim. Lazım olur diye.

Ben bir çekmece açarken Luke uyandı.

"Merhaba," diye fısıldadı.

"Selam." Sutyenimin kopçasını açtım ve yere bıraktım. Eskiden bunu yaptığımda Luke hemen yatağa girmemi söylerdi ama artık bunu yapmıyordu. Şort ve askılı bir bluz giydim.

Çarşafın altına girdim. Odadaki hava soğuk ve yapaydı, pencere tipi klima ünitesi köşede hırçın bir şekilde hırlıyordu. Işıklar kapalıydı, fakat Patrick Batemanların, Goldman

Sachs'ın geniş bir alana uzanan yönetim binasında bilgisayarlarına küfrettikleri Özgürlük Kulesinin kalan son ışıkları sayesinde her şey görünüyordu, Luke'un gözlerinin açık olduğunu görebiliyordum. New York'ta zifiri karanlık bir oda bulmanıza imkân yoktu, bu da New York'u bana sevdiren bir başka şeydi; saat kaç olursa olsun dış dünyadan gelen ışıklar, uyanık birisinin, kötü bir şey olursa bana yardım edebilecek birilerinin olduğunu bana hatırlatıyordu.

Luke, "İstediğini aldın mı?" diye, West Side Otoyolu boyunca uzanan koşu yolu gibi dümdüz bir sesle sordu.

Kelimelerimi özenle seçtim. "Onunla konuşmak güzeldi."

Luke döndü, bana sırtını dönmesi beni yargıladığının ifadesiydi. "Tüm bunlar bittiğinde ve her şey normale döndüğünde gerçekten çok mutlu olacağım."

Luke'un özlediği normalliği ve yatağa gelmesini istediği Ani'yi biliyorum. Onun istediği, kısacık, renkli, şık elbiseler giymiş titreyen kızların oluşturduğu uzun sıralarıyla meşhur, Nantucket'teki Chicken Box isimli bir bardaki gecenin sonrasındaki Ani'ydi. Orada Lezzie diye bir barmaid var. İsmi aslında Liz'di, fakat süslenmiş püslenmiş, daha genç daha ince ve burun deliklerinde bir halka olan Delta Burke'e benziyorsanız, kanı bozuk asiller size Lezzie ismini takmayı, Louis C.K." seviyesinde bir komedi zekâsı sanıyorlar.

Luke'un arkadaşlarının eşleri Lezzie'nin etrafında titrek ve rahatsız bir hal alıyorlar ama ben almıyorum. Grubumuzun şakası haline gelmişti; içkileri almaya Ani'yi gönderin, çünkü elinde en az bir tane bedava *Hayat Güzeldir* (ahududulu votka, Sprite, kızılıcak suyu ve Red Bull'dan oluşan

* Amerikalı ünlü bir sinema oyuncusu. -yhn

** Louie ve Saturday Night Live programlarıyla tanınan Amerikalı ünlü bir komedyen. -yhn

iğrenç bir karışım) ile geri gelecektir, çünkü Lezzie onu seviyor. Luke da seviyor onu, her ne kadar benimle kocaman inci küpeli ve tatlı ama cinsiyetsiz Patagonya kürklü diğer kızlar arasındaki farkı ortaya çıkarsa da. Luke'un, amcık düşkününü bir lezbiyen karşısında eğilip bükülmeyen ve onunla flört etmekten gerçekten keyif alan bir sevgilisi var.

Lezzie beni her gördüğünde, "Benim küçük Ani Lennox'um gelmiş," der. "Kaç tanesi diyet olsun?"

Hayat Güzeldir içkilerini diyet Sprite ve diyet Red Bull ile isteyen kızların sayısını göstermek için parmaklarımı havaya kaldırıyorum ve Lezzie imalı şekilde gülüp, "Hemen geliyor," der.

Lezzie içkileri hazırlarken Luke'un burnu nemli saçlarıma dokunur ve kulağıma yaklaşarak, "Neden sana yine Ani Lennox diyor bu?" diye sorar.

Ben de hep kafamı eğerek ona boynumu biraz daha açarım. "Çünkü Ani Lennox gay. Ben de eşcinselsem Lezzie beni becerebilir."

Lezzie kokteylleri bara koyduğunda Luke, Nantucket kırmızısı şortunun içinde sertleşmişti ve içkileri Boothlara, Grierlara ve Kinseylere götürürken strateji gereği onun önünde yürümem gerekiyordu.

"Limonlular diyet," derdim kızlara, söylediğim yalan yüzümde sadist bir gülümsemeye yol açardı. Lezzie, yirmi altı beden beyaz kot giyen aşırı bakımlı sürtüklere, "diyet" kalori bombaları servis etmekten çok zevk alırdı.

Birkaç tane içerdik, dışarıdaki havanın soğuşunu alacak kadar. Nantucket yazın en sıcak zamanında bile güneş batınca on dereceye hatta sekiz dereceye kadar düşebiliyordu. Sonra taksi çağırıp Harrison malikânesine geri dönerdik, Luke'un mezun olduğu sınıftaki herkese yetecek kadar yatak vardı orada. Bazıları ot içmek için uyumazdı,

bazıları beer pong* oynardı ya da mutfakta sarhoş halde ilginç yiyecek kombinasyonlarını mikrodalgada ısıtmaya çalışırlardı, ben ve Luke bunları yapmazdık ama. Hayır, biz doğruca yatağa giderdik, daha çarşafların içine bile girmeden elbisem belimin etrafında toplanmış olurdu. Dışarı ne kadar soğuk olursa olsun Chicken Box'a giderken elbise giymeme karar vermiştik. Eve geldiğimizde işleri çok kolaylaştırıyordu.

Luke'un üzerimde inleyen sesinden, belirginleşen damarlarından hep etkileniyordum, yanağına hücum eden kanın verdiği renkle çillerinin arasındaki boşluk dolar, sanki çilleri hiç yokmuş gibi görünür. Böyle gecelerde beni orgazma ulaştırmakla hiç uğraşmaz, bu ritüeli sanki sadece kendi içinmiş gibi düşünürdü, ama ben yine de orgazm olurum. Çünkü neredeyse iki yıl önce Lezzie'nin benimle tuvalete geldiği ve beni duvara dayayarak şaşırtıcı derecede nazik ve heyecanlı dudaklarıyla beni öptüğü geceyi hatırlıyorum. Ben de onu öpmeye başlayınca kalın bacağı bacaklarımın arasına sokuşu, bacaklarımın arasındaki sızıyı gidermek için dayanacağım bir yer veriyordu bana.

Luke'a bundan bahsetmeli miyim, diye düşündüm. Yapılması gereken bu olduğundan ya da kendime saygı saçmalığından değil de, karar veremiyordum; tahrik mi olurdu? Yoksa iğrenir miydi? Luke'un o çılgına döneceği hassas noktayı bulmak, hiç bitmeyen bir çabaydı.

Sonunda anlatmamaya karar verdim. Eğer Lezzie biraz daha Kate Upton'a benzeseydi ya da ben buzdolabının derinliklerinde unutulmuş bir kutu süt gibi bozulduğum bir anda beni öpmeseydi anlatabilirdim.

Yine de burada Luke'la beraberim, son haykırışıyla gözlerini sıkıca kapatıyor. İlişkinin ardından birlikte olduğum adamın içimde bir süre daha kalmasını severim ama Luke

* Bira ve pinpon topuyla oynanan bir oyun. -yhu

hemen geri çekilir. Sırtüstü yatar ve nefes nefese beni ne kadar çok sevdiğini söyler.

Alt tabaka hayatımdan henüz tamamen kurtulmamış olabilir ama bu benim bir vitrin eşi olmadığım anlamına gelmez. Sadece başka bir çeşidiyim.

BÖLÜM 10

Müdür Nah'm ofisinden çıktığımda hâlâ durgun ve kararlıydım. Bay Larson'ı onun hiç yapmayacağı bir şekilde hayal kırıklığına uğratmış olabilirdim ama şu an için bunu kafama takamazdım, çünkü sonraki adımum belliydi. Olivia'ya ulaşmak; olay çıkarıp evde onun başını derde soktuğum için özür dilemek. Tekrar gönlünü almak için ne gerekiyorsa yapmak. Bunun mümkün olduğunu düşünüyordum, çünkü beni mutlu etmek Dean'in işine gelirdi. Olivia'da Dean'in peşinden gidecekti, emindim.

Öğle yemeğinden önce onu bulmaya çalıştım. En sevdiği tuvalet kabini kapısının altından bile baktım. Fakat yoktu. Bir sonraki fırsatım öğle yemeğiydi. Bu da ona diğerleri oturmadan ulaşmam gerektiği anlamına geliyordu. Olivia yemek sırasına hiç girmeyip genellikle masayı tutan ilk kişi olduğundan bu kolay olacaktı. Onu her zaman oturduğu sandalyede, en sevdiği saçma ritüeli yaparken buldum: Bir jelibonu kuyruğundan ayırıp parçaları top yaparak ağzına atıyordu. Dudaklarının kenarında, sağ tarafta yarım ay şeklinde bir morluk vardı ve midem bulandı. Midemi bulandıran şeyin, babasının ona yaptığı

şey olduğunu söyleyebilseydim keşke, fakat daha ön dört yaşındaydım ve bencildim. O morluk benim sonumdu.

Onun takma adının onu bana karşı yumuşatacağını düşünerek, "Liv," diye seslendim.

"Ha?" dedi, sanki birisi onun adını söylediğini sanmış da emin değilmiş gibi. Yanına oturdum.

"Cumartesi olanlar için çok üzgünüm." Dean'ın bana söyledikleri aklıma geldi ve ekledim, "İçtikten sonra asla ot çekmemeliyim. Beni mahvediyor."

Olivia bana doğru dönerek öyle ürkütücü, insani duygulardan öylesine kopmuş bir gülümsemeyle güldü ki, bazen bu anı yüzünden hâlâ gecenin ortasında uyanıyorum. "İyiyim." Yanağımda kapatıcıyla yarım yamalak gizlenmiş keşiği göstererek "Biz ikiziz." dedi.

"İşte buradasın Finny." Dean yanı başımdaydı, sandviç, patates ve içeceklerle dolu bir tepsi tutuyordu. Yanı başıma koydu. "Bu da ne şimdi? Bir anlaşma yaptığımızı sanıyordum?"

Anlamadığımı söyledim.

"Az önce Müdür Mah'ın odasından geldim," dedi. Sonrada masada toplanmış gruba yüksek sesle, hafta sonu yaşanan bir olayla ilgili uyarı aldığını, bu haftaki büyük Haverford maçında oynayamayabileceğini söyledi. Herkesten abartılı bir ses yükseldi.

"Bu saçmalık," diye gürledi Peyton, ve Liam da futbol oynamamasına rağmen şiddetle başını salladı.

"Yani," diye mırıldandı Dean, "o zamana kadar başka bir şey olmazsa oynayabilirmişim."

(Hep keşke şöyle deseydim diye düşünürüm: *O halde önümüzdeki iki gün içinde başka kimseye tecavüz etme.*)

Dean bana soğuk bir bakış attı. "Anlaştığımızı sanıyordum?"

"Ben değildim," dedim.

"Yani sen bu sabah müdürün odasında değil miydin?"

"Ordaydım, fakat tek başıma gitmedim. Beni oraya müdür ve Bay Larson çağırdı. Başka seçeneğim yoktu!"

Dean küçük gözlerini bana dikti. "Peki, sen hiçbir şey söylemediysen, seni çağırımları gerektiğini nereden bildiler?"

"Bilmiyorum," dedim. "Galiba öyle tahmin ettiler."

"Neyi tahmin ettiler?" Dean'ın göğsü kötü bir kahkahayla inip kalkıyordu. "Bu adamlar sıçıtığının David Copperfield'i gibi zihnimizi okumuyorlar ya?" Kendisine koro halinde gülen gruba karşı kollarını kavuşturdu. Eğer bu suçlama bana yöneltilmemiş olsaydı o kahkahalara ben de katılırdım. Dean'ın David Copperfield'in kim olduğunu bilmesinde ve onun ismini vermesinde tuhaf bir şekilde etkileyici bir şey vardı. "Defol git buradan TifAni. Artık Bay Larson'ın aletini mi yalarsın, ne yaparsın bilmem."

Masadakilere baktım. Olivia'nın, Liam'ın ve Peyton'ın bana pişmiş kelle gibi sırtıtmalarına. Hilary yapmadı böyle bir şey ama yüzüme de bakmadı.

Son kolonun üzerindeki BARTON AİLESİ, 1998 diye böbürlenen yazının altından geçerek kafeteryadan çıktım.

O gün antrenmanda Bay Larson başıma gelenlerden sonra bana fazla yüklenmez diye düşünüyordum, fakat her zamankinden daha amansızdı. Kilometre koşusunu yedi dakika otuz saniye altında koşamayan tek kişi bendim ve benim yüzümden tüm sınıf ekstra koşu yapmak zorunda kaldı. Ondan nefret ettim. Bay Larson koşuktan sonra kaslarımızı germe hareketleriyle inceltmezsek kaslarımızın kalın ve tıknaz olacağına dair koca-karı masalını bir zamanlar anlatmış olmasına rağmen, son germe hareketlerini yapmadan çıkıp

gittim. Geri gelmem için seslendi, fakat annemin beni almaya geleceğini ve gitmem gerektiğini söyledim.

Genelde okuldan eve giderken trene binerdim, fakat o gün annem beni almaya gelecekti ve King of Prussia alışveriş merkezindeki Bloomingdale'da henüz reklamı yapılmamış erken indirim fırsatından yararlanıp alışveriş yapacaktık.

Antrenmandan sonra soyunma odasındaki duşları asla kullanmazdım. Çok büyüktüler. Fakat o gün bir istisna gerekiyordu, çünkü yün paltoları denerken terli giysilerim içinde titremek istemiyordum. Hemen suyun altında yıkandım, su sanki ihmal edilmiş gibi, sanki orasının bir yatılı okul olduğu zamanlardan beri borularda bekliyormuş gibi kokuyordu. Bir havluya sarınıp yapışkan zemine ayaklarım olabildiğince az değsin diye ayaklarımın kenarına basarak dolabıma doğru gittim. Köşeyi döndüğümde Hilary ve Olivia karşıma çıktı. İkisi de herhangi bir spor yapmıyordu ve Beden Eğitimi dersine girmiyordu; onları soyunma odasında daha önce hiç görmemiştim.

"Ne yapıyorsunuz burada?" dedim.

Hilary, gırtlaktan gelen ve her zamankinden daha titrek çıkan sesiyle, "Hey!" dedi. Onu kimya sınıfında gördüğümünden beri saçını yukarıda yarım bir topuz yapmıştı. Vişne çürüğü boyalı bir tutam saç tokadan çıkmıştı, öyle aşırı boyanmış ve işlem görmüştü ki tacındaki keskin bir uç gibi havaya kalkmıştı. "Seni arıyorduk."

"Öyle mi?" Sesim yükseldi.

"Evet," diye lafa girdi Olivia. Laboratuvar ışığı gibi görünen lambaların altında burnu küçük siyah tohumlarla dolu gibiydi. "Acaba, şey, bu akşam ne yapıyorsun?"

Ne yapmamı isterseniz. "Annemle alışverişe gitmem lazım. Fakat bir şey varsa başka bir gün de gidebilirim alışverişe."

"Hayır." Olivia gergin bir şekilde Hilary'ye baktı. "Sorun değil, başka zaman yaparız." Dönüp gitmeye koyuldu, panikledim.

Arkasından, "Hayır, gerçekten," diye seslendim. "Çok önemli değil. Anneme başka bir akşam yapalım derim."

"Dert etme Tif." Hilary tam anlamıyla bir samuraya benzeyen profiliyle bana doğru döndü. Uzun gözlerinde vicdan azabı gibi bir şey vardı. "Başka zaman."

Aceleyle çıktılar. Kahretsin. Çok hevesli davranmıştım. Onları korkutmuşum. Sinirli bir halde giysilerimi giyip ıslak saçlarımı taradım.

Spor salonunun önündeki kaldırımda oturmuş annemi beklerken Arthur kitap çantasını yere ayaklarımın dibinde bırakıp yanıma oturdu. "Hey."

"Merhaba," dedim biraz utangaç halde. Uzun süredir konuşmamıştık.

"İyi misin?"

Evet anlamında başımı salladım ve ciddiydim. Olivia ve Hilary ile tekrar iletişime geçmek beni canlandırmıştı. Hâlâ bir şans vardı.

"Gerçekten mi?" Arthur kafasını kaldırıp güneşe baktı. Kirlenmiş olmasına rağmen bir şekilde terkedilmiş bir binanın duvarındaki grafitiler gibi kasıtlı lekelenmiş gibi görünen gözlüklerinin ardındaki gözlerini kıstı. "Olanları duydum da."

Ona bakmak için kafamı çevirdim. "Ne duydun ki?"

"Şey," diye iç çekti, "Yani zaten herkes Dean'ın evindeki partide olanları biliyor. Liam ile olan şeyleri. Ve Peyton'la. Ve Dean'le."

"Hepsini böyle listelediğin için sağ ol," diye sessizce mırıldandım.

"Bir de ertesi gün hapi," diye ekledi.

"Ah Tanrım..." diye inledim.

"Herkes Olivia ile Liam'ın birlikte olmasını kıskandığını için Olivia'nın partisini berbat ettiğini düşünüyor."

"Böyle mi düşünüyorlar?" Başımı dizlerimin arasına gömdüm, ıslak saçlarım kollarımın üzerinden yılan gibi dökülüyordu.

Arthur, "Doğru mu?" diye sordu.

"İnsanlar bu yaranın nasıl olduğunu hiç mi merak etmiyorlar?" Duş aldıktan sonra kapaticıyla gizlemeye üşendiğim yanağımı gösterdim.

Arthur iç çekerek, "Düştün mü?" dedi.

"Evet," dedim. "Sonra Dean beni yakaladı."

Annemin kırmızı BMW'si caddeye giriyordu. Siyah ve ten rengi sedan ve ciplerin arasında şişmiş bir başparmak gibi görünüyordu. Tabii ki TifAni FaNelli'nin annesinin orospu kırmızısı bir arabası vardı, azgınlığı genetikti.

"Gitmem lazım," dedim Arthur'a.

Sabah tüm ışıyla pırıl pırıl gelmişti. Sonbahar en sakın halindeydi ve annemin önceki akşam aldığı siyah paltoyu heyecanla sarmıştım üzerime. Banana Republic mağazasında bulmuştum ve Bloomingdale'dakiler gibi indirimde değildi. Fakat annem çok güzel görüneceğimi ve bu yüzden yine de alacağını söyledi. Ödemenin bir kısmını kredi kartıyla bir kısmını ise nakit yaptı ve kesinlikle babaşko-ya söylemememi tembihledi. Tanrım, ona Babaşko demesi beni deli ediyordu.

Okula giderken trene bindiğimde, umut göğsümde koca bir balon gibi şişmişti. Hilary ve Olivia'nın benimle işi bitmemişi henüz. Hava bambaşkaydı ve "iyi" görünüyordum.

Okula girince başka bir şey hissettim. Bir hareketlilik.

Koridora can veren. O sabah birinci ve ikinci sınıflardan ve üst sınıfların serserilerinden oluşan küçük bir kalabalık girişte bir araya gelmiş, merakla ilginç bir şeye bakıyorlardı. Üçüncü ve dördüncü sınıf kafeteryasına yaklaştım ki buraya sadece üçüncü ve dördüncü sınıflar girebiliyordu ve bu kurala öğretmenler ile veliler bile saygı gösteriyordu: Bir öğrenciyi çağıracaklarsa, içeri girip kendileri bulmaktansa, kapı girişinde durup aradıkları öğrencinin ismini seslenirlerdi.

Bu sefer ben yaklaşınca kalabalık ayrıldı. Filmlerdeki ağır çekim gibi yavaşça geniş bir açıklık oluştu.

Allison Calhoun, ilk gün bana hava atan, fakat Olivia ve Hilary'nin beni aralarına aldığı görüncü bana yalaka-lık yapan, başka bir birinci sınıf öğrencisi, "Aman Tanrım!" dedi. Pis bir ifadeyle elini ağzına götürüp kıkırdarak güldü.

Kafeteryanın girişine ulaşınca kalabalığı çeken şeyin ne olduğunu öğrendim. Dün antrenmanda giydiğim koşu şortum bilgi panosuna asılmıştı ve üzerinde el yazısıyla KEVAŞEYİ KOKLAYIN (RİSK KABUL ETMİYORUZ... ÇOK KÖTÜ KOKUYOR!) yazıyordu. Kelimeler parlak balon harflerle yazılmıştı, renkleri ve şekilleri tıpkı kanserli çocuklara para toplamak için yapılan kermes mesajı kadar tatlıydı. Bunu ancak bir kız yazmış olabilirdi. Hilary ve Olivia'nın önceki gün soyunma odasında bana garip derecede iyi davrandığını hatırlayınca, farkındalıkla içimde bir şeyler buz kesti.

Kalabalığın içinden geldiğim şekilde çıktım. Tam karşıda tuvalet vardı, kendimi kabinlerden birine kilitledim, dün nasıl adet olduğumu ve ne kadar rahatladığımı hatırladım, çünkü bu ertesi gün hapının işe yaradığını gösteriyordu. Koşunca hepsi akmıştı iyice. Şortumu çıkardığımda kahverengimsi kırmızı renkte lekeliydi. Ne kadar kirli

ve kötü göründüklerini, ter ve âdet kanının karışımının ne kadar kötü koktuğunu hayal bile edemiyordum. Hilary ve Olivia'nın beklenmeyen kibarlığı dikkatimi öyle dağıtmıştı ki, çantamı toplarken şortumu unuttuğumu fark etmemiştim.

Kapı açıldı ve ateşli bir tartışmanın son kısmını duydum: "Hak etti bunu."

"Hadi ama... sence de bu biraz fazla acımasız değil miydi?"

Aniden bacaklarımı altıma alarak tuvaletin üstüne çıktım.

Başka biri, "Dean çok ileri gidiyor," dedi. "Tüm bunlar eğlenceli bir oyun, ta ki Tif de Ben gibi kendini öldürmeye çalışıncaya kadar."

"Ben, bir gay olmamayı seçemez," dedi ilk kız. "Ama o bir sürtük olmamayı seçebilir."

Arkadaşı kahkaha attı, büyük bir hıçkırık yuttum. Suyun akışını ve kâğıt havlunun ellerinde kırışıp atılmasını ve sonra da ardından kapanan kapıyı duydum.

Tüm hayatım boyunca okulu hiç asmamıştım. İliklerime kadar işlemiş o Katolik kızı itaatinden midir nedir, hastalık nedeniyle işten bile izin alamıyorum, fakat o gün beni bozmuştu, kurallara uymazsam ne olacağıyla ilgili tüm korkularımı silip atmıştı. Önemli olan tek şey bu aşağılanmayı kaldırabilmektir; öyle eziciydi ki, nefesimi kesiyordu. İlk ders zili çalması durana kadar, bulunduğum yerde bekleyerek saçımın bir kısmını tekrar tekrar parmaklarımın arasında evirip çevirdim (*The Women's Magazine* beden dili uzmanına göre bu, kişinin kendisini rahatlatan bir davranış). Koridorda derse yetişmeye çalışanlara rastlamamak için bir beş dakika daha bekledim. Sonra Örümcek Adam gibi sessizce klozetin tepesinden indim, hızlıca koridora

yürüdüm ve arka girişten dışarı çıktım. On Üçüncü Sokak İstasyonu'na giden trene binip gün boyu şehirde dolana-
caktım. Otopark alanının daha yarısını geçmiştim ki biri-
nin arkamdan ismimi haykırdığını duydum. Arthur'du.

Arthur gürültülü bir şekilde vızıldayan buzdolabına baka-
rak, "Sanırım burada dünden kalmış biraz lazanya var,"
dedi.

Ocağın üzerindeki ekrana baktım: 10:15. "Ben iyiyim."

Arthur, üzeri fırınlanmış peynirle sarı renkte kaplanmış
bir güveç kabını eline alıp buzdolabını kalçasıyla kapadı.
Cömertçe büyük bir dilim kesti ve tabağı mikrodalgaya
koydu.

"Aaa, bu arada," Parmağına bulaşan domates sosunu
yalayarak yere çömelip çantasının içini karıştırmaya başla-
dı. "İşte burada." Şortumu bana fırlattı.

Kâğıt gibi hafifti ama kucağıma düştüğünde sanki biri
karnıma yumruk atmış gibi "off" diye bariton bir ses çıktı
ağzımdan.

"Nasıl aldın bunu?" Kucağımda bir yemek peçetesi gibi
düzelttim.

"*Mona Lisa* değil ya," dedi.

"Ne demek bu?"

Arthur çantasının fermuarını kapatıp bana baktı.
"Louvre'a hiç gitmedin mi?"

"Louvre ne ya?"

Arthur güldü. "Ah, yapma."

Mikrodalga fırın öttü ve Arthur yemeğini kontrol etmek
için ayağa kalktı. Arkası bana dönükken hemen şortumu
kokladım. Diğer herkesin nasıl bir koku aldığını öğrenme-
liydim.

Kötüydü. Koku keskin ve yabaniydi, ciğerlerinize bir hastalık gibi doluyordu. Kötü kokan şortu hemen sırt çantama tıktım ve başımı elime yasladım, gözyaşlarımı burnumun üzerinde çapraz bir yol izleyerek süzülüyordu.

Arthur karşıma oturdu, kırmızı soslu sıcak et lokmalarını ağzına tıkarken ben de ağlıyordum. Lokmaları arasında, "Bunu bitirince seni çok daha iyi hissettirecek bir şey göstereceğim," dedi.

Arthur lazanya dilimini dakikalar içerisinde bitirdi. Tabasını alıp lavaboya bıraktı, sudan geçirmeye bile gerek görmedi. Eliyle bana işaret ettikten sonra mutfağın köşesindeki kapıya doğru hareket etti. Bir dolaba ya da kilere açılan bir kapı olduğunu düşünmüştüm, fakat Arthur açınca ortaya soğuk, karanlık bir dikkörtgen çıktı. Arthur'un evinde çok kapı olduğunu daha sonra öğrenecektim; arka merdivenlere açılan, giysi dolaplarına açılan, köşelerde çiçek baskılı ve yumru yumru olmuş kanepelerin olduğu, kitapların ve kâğıtların dağ gibi istiflendiği odalara açılan kapılar. Bir zamanlar Arthur'un anne tarafının çok parası varmış, fakat geçmişte verilen karmaşık yasal kararlar ve fonlara bağlanan miktarlar öyle çokmuş ki kimse bu parayı harcayamamış. Bay Finnerman, Arthur'u ve annesini sekiz yıl önce terk ettiğinde bu, Bayan Finnerman'ın dünyasını altüst etmiş, fakat o belli etmemeye çalışıyordu. "Benim için besleyecek bir boğaz azalmış oldu!" Ne zaman kendisine acındığını hissetse bunu söylemeyi severdi. Bayan Finnerman, Arthur doğduktan kısa bir süre sonra Bradley'de bir iş buldu, Bay Finnerman'ın öğleden önce asla uyanmayacağını, kendi kışını kaldırmaktan her zaman aciz olacağını ve bulduğu bu işin kendisine bir yer ve maddi açıdan bir özgürlük sağlayacağını biliyordu. Main Line'da herkes böyle değildi ama öncelikler kesinlikle benim yetiştirildiğim önceliklerden farklıydı. Eğitim, kültür, seyahat; dıştan

tırnaktan artırılan kuruşlar bunlar için harcanmalıydı, havalı arabalar, sırf marka diye giyilen kıyafetler ya da kişisel bakım için değil.

Yine de Main Line'da, eskiden parası olan bir aileden gelmek, paraya yeni kavuşmuş bir aileden gelmekten çok daha fazla kabul gören bir şeydi. Arthur'un Dean'i küçük görmesinin sebeplerinden biri buydu. Arthur'un, son model bir S sınıfı Mercedes'ten çok daha fazla para getirecek bir varlığı vardı: Bilgiliydi. Biberle tuzu birlikte uzatmak ya da bifteğin her zaman orta pişirilmesi gibi gizemli şeyler biliyordu. Times Meydanı'nın dünyadaki en rezil yer olduğunu Paris'in yirmi semte ayrıldığını biliyordu. Kısa süre sonra notları ve bağlantıları yardımıyla Columbia'ya kabul edilecekti, anne tarafının orada bir geçmişi vardı.

Eli kapı tokmağında bana dönerek "Geliyor musun?" dedi.

Yaklaşınca bir iki basamağı görebildim, sonra karanlık hepsini yuttu. Karanlıktan hep nefret ederdim. Yatarken koridorun ışığını hâlâ açık bırakıyorum.

Arthur ışık düğmesini bulana kadar duvarı eliyle yokladı ve tek bir ampul yandı. İlk adımıyla birlikte ayağının altından bir toz bulutu kalktı. Eve ilk girdiğimizde ayakka-bılarını çıkarmıştı, ayakları şişti ve cildi bir bebeğinki gibi taze ve parlaktı.

Arkasından takip ederek, "Benim bodrumuma benze-miyor bu," dedim. Zemin gri çimentoydu, duvarlardaki sıvalar dökülmüş, turuncu renkli içleri görünüyordu. Bodrumun bir tarafında ıvır zıvırdan oluşan bir ordu vardı: atılmış mobilya, çizik plak kutuları, tozlanmış kitaplar ve çürümüş *New Yorker* dergileri.

"Dur tahmin edeyim." Arthur omzunun üzerinden gü-lümsedi bana. Huysuz ampulün ışığı altında sivilcesi mos-mordu. "Halı var yerde, değil mi?"

“Ne olmuş yani?” Arthur dağınıklığın arasından odanın öteki tarafındaki duvara doğru ilerledi ve cevap vermedi. Diğer tarafa doğru seslendim. “Ne olmuş halı varsa?”

“Zerksiz görünüyor,” dedi kutuların arasından geçerek. Hayatımın geri kalanında sadece lamine parke zemini olan yerlerde yaşayacaktım.

Arthur yere çömeldi, öyle ki bir ara sadece yağlı saçını görebildim. “Aman Tanrım!” dedikten sonra ardından kahkaha attı, “şuna bir bak.” Ayağa kalktığı anda elinde kurban edilmiş gibi, ölü bir geyik kafası tutuyordu.

Burun kıvırdım. “Ne olur bana bunun gerçek olmadığını söyle.”

Arthur karar vermeye çalışıyormuş gibi bir süre hayvanın narin gözlerine baktı. “Tabii ki gerçek,” dedi. “Babam ava gider.”

Sert bir şekilde, “Avlanmaya karşıyım,” dedim.

“Ama hamburgerlere karşı değilsin.” Arthur geyiği açık bir kutunun içine koydu. Kıvrımlı, heykelsi boynuzları nereye gittiği belli olmayan bir fasulye sırıgı gibi yukarı doğru yükseliyordu. “Sadece pis işlerini başkasına yaptırıyorsun.”

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. *Spor amaçlı* avlanmaya katılmadığımı kastetmiştim ama onunla tartışıp bu küçük keşif gezisini uzatmak istemiyordum. Sadece bir kaç dakikadır aşağıdaydık ve çoktan, tıpkı ıslak bornoz içinde saatlerce bekleyen cilt gibi üşümüş ve buruşmaya başlamış hissediyordum. “Bana ne göstermek istiyorsun?” diye ısrar ettim.

Arthur hızlandı, başka bir kutuyu kurcaladı ve aradığının o olmadığını fark edince bir kenara fırlattı. “İşte!” Ansiklopedi gibi görünen bir şeyi havaya kaldırıp bana doğru salladı. İç çektim ve onun bu döküntüler arasında açtığı yolda ilerleyerek yanına gelince anladım ki elindeki bir okul yıllığıydı.

Arthur pembe parmak ucunun önündeki notu okuyabil-
mem için arka kapağı açıp iç sayfayı bana doğru kaldırdı.

*Art-adam,
şimdi gay gibi davranıp senin ne kadar iyi bir arkadaş
olduğunu falan söylemeyeceğim, o yüzden siktir git!*
Bart-Adam

Notu üç kez okuduktan sonra anladım. Bart-Adam,
Dean'in soyadı Barton anlamında bir kelime oyunuydu.
"Hangi yıldan bu?"

"Bin dokuz yüz doksan dokuz." Arthur parmağının
ucunu yalayıp sayfaları çevirmeye başladı. "Altıncı sınıf."

"Sen ve Dean arkadaş mıydınız?"

"Benim en iyi arkadaşımdı." Arthur kıkırdayarak gül-
dü. "Bak." Habersizce çekilen resimlerden oluşan bir ko-
laja bakıyordu. Öğrenciler öğle yemeğinde şakalaşıyorlar,
Süper Cumartesi etkinliğinde suratlarını komik şekillere
sokuyorlar ve Bradley'nin maskotu olan dev yeşil ejderha
önünde poz veriyorlardı. Sol alt köşede bir fotoğraf vardı,
üzerinden yıllar geçmiş bir çok resim gibi bulanıktı, öyle
ki, eski halimiz çok ilginç ve antika gibi görünürdü, o za-
man bilmeyip de şimdi biliyor olduğumuz her şeyi fark
ederdik. Arthur ve Dean kar beyazıydılar, çatlamış gülüm-
semelerine Chap Stick dudak kremi sürmek lazımdı. Art-
hur iri bir çocuktuk ama şu an yanı başımda duran halinin
yanına bile yaklaşamazdı. Fakat Dean. Öyle çelimsizdi ki,
Arthur'un buldog gibi boynuna attığı, ince ve narin koluy-
la birisinin küçük kardeşi gibi duruyordu.

"Bu onun gelişmeye başladığı yazdan hemen önceydi,"
dedi Arthur. "Büyüdü ve bir serseri oldu."

"İkinizin bir zamanlar arkadaş olduğuna inanamıyo-
rum." Yıllığın sayfasına yüzümü iyice yaklaştırdım ve göz-
lerimi kıstım. Merak ediyorum acaba Rahibe Theresa'daki

kızlar aynısını şu an Leah'ya söylüyorlar mıdır? *TifAni* ile arkadaş olduğunuza inanamıyorum. İnanmadıkları için güleceklerdi; *bu bir iltifat Leah*. Şu an söylemeseler bile ileride söyleyeceklerdi.

Arthur aniden yıllığı kapattı, neredeyse burnumu kısıracaktı. Şaşırmış bir şekilde hafifçe bağırdım. "Bu yüzden Dean Barton'un gazabına uğramış ilk insan gibi davranma." Kapağın altın rengi yazısının üzerinde düşünceli bir şekilde parmağını gezdirdi. "İnsanlara, bir zamanlar ibnenin evinde yatıya kaldığını unutturmak için her şeyi yapar."

Yıllığı kolunun altına aldı. Gideceğimizi düşünüyordum ki bir şey dikkatini çekti. Kutuları iyice karıştırdı ve yıllığı bırakıp yeni bulduğu şeyi aldı eline. Arkası bana dönük olduğundan elindeki şeyi ilk başta göremedim, sadece küçük kahkahasını duymuştum. Arkasını döndüğünde, uzun bir tüfek bana doğrulmuştu. Silahı yüzüne yaklaştırdı ve etli yanağını silahın kabzasına dayadı, parmağını tetiğe götürdü.

"Arthur!" diye bağırarak geri çekildim. Dengemi kaybettim ve elim eski bir yüzme kupasına hızla çarptı. Dean beni tokatladığında üstüne düştüğüm, zaten kötü olan bileğimdi ve feryat ettim.

"Aman Tanrım!" Arthur tüfeğe bir baston gibi dayanarak korkulu ve sessiz bir kahkahayla koştu. "Sakin ol," dedi, yüzü kıpkırmızı olmuştu, "silah dolu değil."

"Gerçekten hiç komik değilsin." Ayağa kalktım ve acıyı azaltmaya çalışarak elimi bileğime götürdüm.

Arthur gözlerini sildi ve ofladı, kahkahasının son kalmıntıları da kaybolmuştu. Ona dik dik baktım, bana dalga geçer gibi gözlerini devirdi. "Gerçekten," dedi, silahın kabzasını bırakıp namlusundan tutup bana uzattı, "mermi yok içinde."

Gönülsüzce bileğimi tutmayı bırakıp, Arthur'un elinin

teriyle kayganlaşmış silahı elime aldım. Bir an için ikimizin eli de silahtaydı, bayrak yarışında birbirlerine bayrağı verirken kameraya yakalanan iki koşucu gibi. Sonra Arthur silahı bıraktı ve ağırlığı sadece benim elime kaldı. Düşündüğümünden daha ağırdı ve namlu yere doğru savrularak beton zemini çizdi. Diğer elimi silahın altına koyarak tekrar kaldırdım. “Baban neden bunu burada bırakmış?”

Arthur, titreyen ışığın altındaki lekeli ve buğulu gözlükleriyle silahın çelik ucuna baktı. Tam parmağımı şıklatıp, “Orada mısın?” diyecektim ama o bir anda kalçasını bir yana doğru çıkarıp bileğini serbest bıraktı. “Neden mi?” dedi, sesi bir tüy gibi hafiflemişti, “beni adam etmek için, salak.” Son kelimeyi peltek söylemişti, biraz daha kıvrırdı kalçasını ve ben de nasıl bir tepki vereceğimi bilemeden güldüm, benden istediği tek şey o gülümseme idi.

Kasım ayı yaklaşırken sıcaklıklar düşmeye başlamıştı ve yazın içimizi ısıtan son sıcakları da bitiyordu. Yine de Arthur’un kapı zilini çaldığımda spor sütyenimin altından damla damla ter akıyordu. Birkaç haftadır geçici olarak Bay Larson’ın yerine gelen bayan çim hokeyi koçu yardımcısı işi bilmiyordu ve her gün 8 kilometre koşmamızı istiyordu. Evli, ilkokula giden iki çocuk babası olan Bradley’nin spor hocasıyla bir saat fingirdeşmek için bizden kurtulmasını sağlayacak her şeyi yapardı. Beşinci ve sekizinci kilometre arasında ormandan kestirmeye girip Arthur’un evine sigara içmeye gitmiştim. Ya Bethany Hoca benim takımın geri kalanıyla dönmediğimi fark etmemişti ya da umurunda değildi. İkincisiydi sanırım, diye düşünüyorum.

Arthur kapıyı sadece yüzü görünecek kadar araladı, yüzü *Cinnet*’teki Jack Nicholson gibiydi.

"Ah, sen misin?" dedi.

"Başka kim olacaktı ki?"

Okulu kırdığım o günden beri son birkaç haftadır kır koşusu antrenmanından sonra uğruyordum. Doğal olarak okul beni yakalamıştı ve yine doğal olarak annemle babam bana dışarı çıkmama cezası vermişti. Ailem bunu neden yaptığımı, günün ortasında neyin okuldan kaçmama sebep olacak kadar önemli olduğunu sorduğunda, Peace A Pizza restoranında canım bir dilim penne-ala-vodka çekti demiştim. Annem, "Canın mı çekti?" diye irkildi. "Neyin var, hamile misin?" Liseli kızların durmadan hamile kaldıklarını düşününce dudaklarının kenarları sarktı, A Pea in the Pod mağazasında alışveriş yapan on dört yaşındaki kızını okuldan aldirmek onun için çok utanç verici olurdu.

"Anne!" diye ofladım huysuzca, ki hiç hakkım yoktu bunu yapmaya. Hedeften çok da uzağa isabet ettirmemişti.

Sanırım Bradley okulu o sabah kafeteryada bir şeyler olduğundan şüpheleniyordu, Bradley'nin ahlak kurallarını çiğneyen bir şeyden ama onlar farkına varmadan Arthur şortumu almıştı ve onlara söyleyecek kişi kesinlikle ben olmayacaktım.

Piyasa değerimin düşmesinden daha da kötüsü, Bay Larson hiçbir açıklama yapmadan okuldan ayrılmıştı. Yönetim sadece, "Karşısına çıkan yeni bir fırsatı değerlendirmek için okulumuzdan ayrıldı," demekle yetindi. Bay Larson'ın evinde geçirdiğim geceyi Arthur'a, sadece Arthur'a anlatmıştım. Onunla aynı odada uyuduğumuzu söyleyince gözleri kirli gözlüklerinin ardında fal taşı gibi açılmıştı. "Hadi be!" diye bağırmuş, "Onunla seviştin mi?" diye sormuştu.

Ona iğrenmiş bir halde baktım ve o da güldü. "Sadece şaka yapıyorum. Bir kız arkadaşı var. Seksi bir şey. Abercrombie & Fitch için modellik yapıyormuş, diye duydum."

"Sana bunu kim söyledi?" diye çıkıştım, Bay Larson'ın bir zamanlar acıdığı küçük, şişko zavallı olarak hissettim kendimi birden.

Arthur iç çekti. "Herkes böyle söylüyor."

Dışarı çıkmama cezası almış olsam da, ailem kır koşusu antrenmanımın tam olarak ne zaman bittiğini bilmiyordu, bu yüzden de çoğu zaman Arthur'la kolayca takılabiliyordum. İlk kez, trene binecek kadar uzakta oturduğuma şükrettim. Anneme, "Antrenman bazen iki saat, bazen de bir buçuk saat sürüyor," dedim. "O gün koşacağımız mesafeye göre değişiyor." Sözüme inanıyordu ve Bryn Mawr istasyonundaki ankesörlü telefonda annemi arayıp, "Altı otuz yedi trenine biniyorum," demem yeterli oluyordu. O zamana kadar antrenman çoktan bitmiş oluyordu ve kafamdaki dumanlar koyu kıvamlı ılık bir çamur haline geliyordu. Ahizeyi yerine koyup altı otuz yedi treninin yorgun bir püflemeyle gelişini izliyordum. Ya ben çok yavaştım ya da diğer her şey bana öyle geliyordu.

Arthur omzumun üzerinden arkamdaki squash kortlarına ve onunda arkasındaki otoparkta bekleyen bakıcılara baktı, eski Honda arabalarında oturmuş, reklamsız Y100 radyosunu dinleyerek çocukları antrenman çıkışında almak için bekliyorlardı. "İnsanlar geliyor, kapı zilini çalıyor ve kaçıyorlar."

"Kim?" diye sordum öğrenerek.

"Sence kim olabilir?" Bana baktı suçlar gibi, sanki onları onun kapısına ben getirmişim gibi.

"Lütfen beni içeri alır mısın?" Beni ürperten bir damla ter spor sutyenimden aşağıya kayıp yavaş yavaş iç çamaşırlarıma doru inmeye başlamıştı.

Arthur kapıyı açtığında ben de kolunun altından eğilip içeri girdim.

Ağırlığımız altında gürültüyle inleyen üç kat merdiveni çıkararak Arthur'u yukarı doğru takip ettim. Yazın kendi

odasından çatı katına taşınmıştı, beni buraya ilk kez getirdiğinde anlatmıştı. “Neden?” Kollarımda tüylerim diken diken olmuş şekilde çıplak odanın dört bir yanına göz gezdirmiştim. Duvarlarda sıva yoktu ve bir yatak odası olarak korunmasız ve eğreti duruyordu. Ev gibi değildi kesinlikle. Arthur elini pencereden dışarı çıkarıp duvarın yanındaki borulara hafifçe vurmuştu. Siyah küller, yanmış kartaneleri gibi etrafa saçılmıştı. “Mahremiyet,” demişti.

Taşındığında sadece birkaç eşyayı almıştı buraya, giysilerini bile eski odasında bırakmıştı, böylece her sabah okula giderken orayı giyinme odası gibi kullanıyordu. Ama çok önemli bir eşya onunla üst kata gelmişti, komodin görevi gören kitap yığınları üzerinde baş köşede yerini almıştı: Çocukken babasıyla çekilen bir resmi. Yaz mevsimiydi ve sahildeydiler, çamurumsu kahverengi okyanusa bakıyorlar ve gülüyorlardı. Birisi resmin çerçevesinin dört bir yanına pastel renklerle boyanmış deniz kabukları yapıştırmıştı. Bir keresinde resmi elime alarak, “Bu bir anası-nı sanat ve beceri projesine benziyor,” dediğimde Arthur resmi hemen elimden aldı. “Bunu annem yaptı bana. Sakın dokunma.”

Bu neşeli resmin altında Bradley okul yıllığı vardı, son zamanlarda en sevdiğimiz boş zaman aktivitelerimizden birinde önemli bir rolü vardı: Hilary’nin, Olivia’nın ve Kılı-Bacak’ın yüzlerini karalamak. Onları ortaokul halleriyle karalamak daha eğlenceliydi: dişleri telli, saçları elektrikle-nmiş, bacakları çarpık ve çirkin.

Bunu, ot çekip hissetmediğimiz bacaklarımızla kıkırdayarak mutfğa gidip talan ettikten sonra yapardık. Bayan Finnerman mesaisini saat beşe kadar sınıfında geçirirdi ve sonra bazı evrak işlerini yetiştirmek için bir iki saat daha kalırdı; o geri dönene kadar mekân bizimdi. Hiç haberinin olmadığı harika bir programdı.

Bazı insanlar stresli olduklarında kilo verirler, hiçbir şey

yiyeemezler. Her şey ilk yaşandığında ben de o insanlardan biri olacağımı düşünmüştüm, fakat asit tadındaki ne olacağım korkusu, ne *olduğumu* ortaya çıkarmıştı, yeni gelen bu güzel kızın okuldaki yedinci haftasıydı ve yemekler hiç bu kadar lezzetli gelmemişti.

Arthur bunu istekli bir suç ortağıyken yıllar önce fark etmişti. Duygusal boşluğumuzu doldurmak için birlikte birçok uydurma şey yapıyorduk: Nutella'yı mikrodalgada ısıtıyorduk ve sert bir çikolatalı kurabiye haline geliyordu. Bu Nutella'nın her yerde olduğu zamanlardan önceydi ve dolapta ilk kez görünce, "Bu da ne böyle?" diye sormuştum. Arthur, "Değişik bir Avrupa malı," demiş ve iç çekmişti, ben de etkilenmiş bir şekilde bakmıştım. Ya da bir fırın kâğıdı üzerine kurabiye hamuru koyup parçalara bile ayırmadan fırına veriyorduk, uçları altın rengi ve içi de yumurtamsı kıvama gelene kadar pişirip kaşıkla yiyorduk. Dönemin başında annemin aldığı giysilerin hepsi bana isyan etmeye başlamıştı, pantolonumun önü sanki Peyton'ın kafası bacaklarımın arasındaymış gibi iki yana açılıyordu ve ne kadar çok koşsam da bir türlü kapanmıyordu.

Bugün merdivenlerden inip mutfağa geçtikten sonra Arthur okul yıllığını tıpkı müstakbel kayıinvalidemin eski Chanel el çantası gibi kolunun altına almış dururken, nachos yemek istediğini söyledi. Senfonisini yöneten bir orkestra şefi gibi kollarını iki yana uzatarak mutfiak dolabının kapaklarını açtı.

"Sen bir dâhisin," dedim, aklıktan ağzım sulanıyordu.

"Dahinachos," demek istedin galiba." Arthur omzunun üzerinden arsızca bana baktı ve o kadar çok güldüm ki dizlerimin bağı çözüldü. Bir de baktım ki Arthur'un eski mutfağının, annemin "eski moda" diyeceği fayanslarının üzerinde yatıyordum. "Eski moda" fayanslar güldükçe beni daha da gıdıklıyordu.

“TifAni hadi ama,” diye söylendi Arthur. “Fazla zamanın yok.” Fırının üzerindeki ekranı gösterdi. Altıya on vardı.

Açlığını giderememe düşüncesi odaklanmamı sağladı. Ayağa kalkarak buzdolabından malzemeleri almaya başladım: parlak bir kalıp turuncu peynir, kan kırmızısı salsa ve sulu bir ekşi krema kutusu.

Sesizlik içinde, kafamız dumanlı bir halde nachoslarımızı sos hazırlayıp üstünkörü bir şekilde üzerlerine döktük. Tabağı kahvaltı masasına koyduk ve oturduk, hâlâ konuşmuyorduk; üzerinde en çok peynir olan cips için kapışıyorduk. Bir tane bile kırıntı kalmayınca Arthur masadan kalktı ve dondurucudan damla çikolatalı naneli dondurma çıkardı. İki kaşık bulup donuk yüzeye daldırdı ve kutuyu masaya ikimizin arasına koydu.

Kocaman bir parça çikolatayı ağızma atarak, “Çok kilo aldım,” dedim.

“Kimin umurunda.” Arthur kaşığı ağzına daldırdıktan sonra ağzından yavaş yavaş çıkararak kaşığı pırıl pırıl sıyırdı.

“Bugün koridorda Dean’le çarpıştım. ‘Sen gerçekten de geniş yük gibisin, değil mi?’ dedi.” En çok köşelerde kalan dondurmayı severdim. İlk önce köşelerdeki kısım erirdi ve kutunun kenarında kaşığımı daldırınca karşı koymazdı.

“Sıçtığımın zengin züppesi!”

Arthur kaşığım dondurmaya bıçak gibi sapladı. “Hepsi bu kadar olsa iyi.”

Dilimi azı dişime götürerek üzerine yapışan son çikolata katmanını yaladım. “Bilmediğim nedir?”

Arthur dondurmaya bakarak kaşlarını çattı. “Neyse, boş ver.”

“Peki,” diyerek bir an yemeyi bıraktım, “şimdi bana anlatmak zorundasın.”

"Güven bana." Arthur bana gözlüklerinin üzerinden bakmak için başını hafifçe eğdiğinde boynunda fazladan bir deri katmanı toplandı. "Bilmek istemezsin."

"Arthur!" diye ısrar ettim.

Arthur sanki bu konuyu açtığına pişman olmuş gibi derince iç çekti ama pişman olmadığını biliyordum. Bir bilgi ne kadar kutsal olursa, koruyucusu olan kadın da o bilgiyi açıklamak için o kadar can atardı, ve aynı şekilde bu yükü onun üzerinden almak için sizin de o kadar çok uğraşmanız gerekirdi. Böylece kendisine duyulan güveni boşa çıkarmak konusunda kendini suçlu hissetmezdi; başka ne yapabilirdi ki? Korkutulmuştu. Kadın diyorum, çünkü bu kadınsı bir oyun; ve dönüp bu olanlara bakınca, Arthur'un topu sahada ne kadar rahat gezdirdiğini fark ediyorum. Tüm bunlar onun cinselliğini ve fazlasıyla dramatik, abartılı söylemlerini öylesine ortaya çıkarıyordu ki, sadece herkesin kafasını karıştırmak için uğraşıp uğraşmadığını asla çözemiyordum. Kendisine verilen rolü harika bir şekilde oynuyordu.

"Bilmeye hakkım var diye düşünüyorum," dedim, imalı bir şekilde. "Herkesten çok."

Arthur ellerini kaldırarak evrensel "dur" anlamına gelen işareti yaptı. *Daha fazla dayanamamıştı.* "Tamam," diye razı oldu. Kaşığını dondurmaya sapladı ve bana anlatacağı şeyleri nasıl anlatacağını düşünerek ellerini masaya koydu. "Bir çocuk vardı, Ben Hunter diye."

Bu ismi Güz Cuması Dansı gecesinden hatırladım, HO'lar ve Kıllı Bacak ile onların içki içmesini izlemeye Spot'a gittiğim gece. Olivia'nın iğrenerek Arthur'un Ben'e sakso çektiğini söylemesi, Peyton'ın da Ben'in intihara teşebbüs ettiğini eklemesi ve başarısız olması konusundaki acımasız yorumu. Hikâyenin bu kısmına hiç inanmamıştım; Olivia'nın meraklı bir kalabalığı etrafında toplamak için uydurduğu bir yalandı belli ki. Buna rağmen içimden

bir ses bildiklerini Arthur'a anlatmama engel olmuştu. Bir taratım bunun doğru olduğuna inanıyordu ve doğruysa bile bilmek istemiyordu. Arthur'un Spot'ta dizleri üzerine çöktüğü ve bir numaralı ucubenin iki numaralı ucubenin aletini ağzına aldığı düşüncesine katlanamıyordum. Arthur benim için entelektüel bir şahıstı, azmış, kendinden geçmiş bir hayvan değildi. Benim gibi değildi.

Ben Hunter ismini daha önce duymamış gibi yaptım. "Kim o?"

"Dean yüzünden kendini öldürdü. Yani," dedi ve gözlüklerini sol cama bir parmak izi daha ekleyerek biraz daha yukarı kaldırıp devam etti, "en azından kendini öldürmeye çalıştı."

Kaşığımı artık ısınmış ve yumuşamış dondurmanın içinde bıraktım, yeşil renkli bataklık kaşığın ucunu emdikçe sapı da batıyordu. "Nasıl? Birisi nasıl başkası yüzünden kendini öldürür?"

Arthur'un gözleri donuklaştı. "Yıllarca işkence edersin ve aşağılarsın, şey yaparak," yüzünü ekşitti, "iğrenç bir şey. Bilmek istediğine emin misin?"

Oflarken boğazımdaki dondurma höpürdedi. "Lütfen anlatır mısın artık?"

Arthur iç çekti ve savunma oyuncusu gibi geniş olan olan omuzları iyice düştü. "Kelsey Kingsley'i tanıyor musun?" Evet anlamında başımı salladım. Birlikte bir geçmişimiz vardı. "Sekizinci sınıfta bir mezuniyet balosu verdi. Havuz, tenis kortları ve bir sürü toprağın olduğu üç dönümlük bir yerde yaşıyordu. Neyse... Partiye Dean, Peyton ve birkaç tane daha futbol takımı serserisi de geldi. Onlar çoktan üst sınıftalardı ve o zamanlar bu korkutucuydu, fakat Peyton, Kelsey'e hasta oluyordu. O küçük kızları sever." Arthur elini çenesine götürüp bana baktı, sanki ben bunun en iyi örneğiymişim gibi. "Ben'i onlarla ormana

gitmesine ikna ettiler; biraz otumuz var dediler." Arthur golf topu büyüklüğünde bir dondurma lokması kaşıkladı. Ağzını tekrar açtığında yemyeşildi. "Onlara neden inandı bilmiyorum. Ben olsam inanmazdım. Peyton ve o çocuklar? Ben'i yere yatırıp gömleğini sıyırdılar ve..." Arthur yutkundu ve bir an için duraksadı.

"Ve ne?"

Arthur parmaklarını şakaklarına bastırıp nefesini verdi. Bana doğru bakıp kaşlarını kaldırdı. "Dean onun üzerine sıçtı."

Sandalyemde arkama yaslanarak ellerimi ağzıma götürdüm. "Bu iğrenç."

Arthur kaşığıyla biraz daha dondurma aldı. "Söylemiştim. Her neyse." İç çekti. "Onu bıraktılar ve o da kaçtı. Neredeyse yirmi dört saat kayıptı ve birisi onu meydandaki bir Rite Aid eczanesinin tuvaletinde buldu. Bir jilet almıştı ve..." Arthur sağ elini çevirip bileğini keser gibi yapmıştı, gerçekten canı yanmış gibi dişlerini sıkıyordu.

"Ölmedi mi?" Fark ettim ki ben de kendi bileğimi tutup o hayali yaraya baskı uygulamaya çalışıyordum.

Arthur başını salladı. "İnsanlar genelde ana atardamara ulaşacak kadar derin kesmiyorlar," dedi. Bunu bilmekten gurur duyuyor gibiydi.

"Peki, şimdi nerede?"

"Bir tımarhanede." İç çekti. "Aslında düşünürsen, tüm bunlar sadece altı ay önceydi."

"Onunla konuşuyor musun?" diye sordum tepkisini dikkatle izleyerek.

Arthur tüm yüzünü buruşturarak kafasını salladı. "Çocuğu severim ama bazı sorunları var." Bunu söyleyerek okul yıllığını masanın ortasına koydu, dondurma kutusunu bir kenara itti. Kaşığım devrildi ve gözden kayboldu.

"Hadi Ben'in şerefine Dean'le oynayalım," dedi, en sevdiğimiz sayfayı açtı. Dean'in gülen yüzünün üstüne.

"Maymun düşünmez, ölür," yazmıştık ve maymun kulaqları çizmiştik. Bunu ben ilk başta "Maymun düşünmez, taklit eder," diye yazmıştım fakat Arthur "taklit eder" kelimesinin üstünü çizip "ölür" yazmıştı.

Başka sayfalarımız da vardı. Olivia ile de çok ilgilenmiştik. Burnunu siyah puantiyelerle süslemiştim. "Biore siyah nokta bandına ihtiyacım var," yazmıştım. "Ve silikonlara," diye eklemişti Arthur.

Ama Arthur, Peyton'ı Olivia'ya tercih ederdi. Okul yıllığı üç senelikti, biz altıncı sınıftaydık, Peyton ise sekizinci sınıfta. Çok büyük bir başarıydı ama Peyton ortaokuldayken daha da tatlıydı. Şakaklarının iki tarafına atkuyruğu saç çizmiştik ve bunu yapan ben olmama rağmen yıllığı her açtığımda onun gerçekten bir kız olmadığını hatırlatıyordum kendime. Arthur, "Benim güzel götümü becer," yazmıştı ve "Becerirken boğazımı sık," diye eklemişti, çünkü bir keresinde otobüste giderken Peyton, Arthur'un boynuna bir atkı sarıp mor bir çember oluşana kadar sıkmıştı. "Bir ay boyunca boğazlı kazak giymek zorunda kaldım," dedi Arthur homurdanarak. "Ne kadar çabuk terlediğimi de biliyorsun."

Arthur, Dean'in ağzından çıkan bir konuşma balonu çizmişti: "Bay Dean Barton bugün ne düşünüyor acaba?" Tam karar verecekti ki kapı açıldı ve Bayan Finnerman'ın merhaba, dediğini duyduk. Arthur cigarayı masadan alıp cebine tıktırdı.

"Mutfaktayız anne!" diye seslendi, "TifAni de burada."

Bayan Finnerman'ı görebilmek için koltuğumda döndüm, boynundaki iplik iplik olmuş bir atkıyı çıkarıyordu. "Merhaba canım," dedi bana.

"Merhaba Bayan Finnerman," diyerek gülümsedim, tembel ve kafayı bulmuş görünmediğimi umuyordum.

Bayan Finnerman dışarının soğüğünden evdeki sıcak-

lığa geçince buğulanan gözlüğünü çıkarıp gömleğinin ucuyla sildi. "Akşam yemeğine kalacak mısın?"

"Ah, kalamam," dedim, "Ama çok teşekkür ederim."

"Her zaman gelebilirsin canım biliyorsun, değil mi?" Gözlüğünü taktı ve Windexed çerçevesi ardındaki gözleri parlıyordu. "Her zaman."

Bay Larson bunun olacağını bize söylemişti. *Everest Günlüğü* kitabı üzerine tartışmalarımızın hemen ardından iki hafta dilbilgisi. Bu açıklama tüm sınıfta can sıkıcı bir uğuldamaya ve Bay Larson'ın yüzünde şakacı bir gülümsemeye sebep olmuştu, tıpkı hayalimde çıktığı kızların sarı saçlarına elini daldırıp onları öpmek için üzerlerine eğilmeden önce verdiği gülümseme gibi.

Azize Rahibe Theresa'da bin bir güçlkle geçtiğim dilbilgisi dersinin ardından bu haber can sıkıcıydı ama hiç beklemediğim şekilde bir adrenalın akışına da sebep oldu. Görelim bakalım diyordum eylül ayında. İsim cümlecikleri, isim fiiller, isim tamlamaları; bu amatörleri çerez niyetine yerdim. Şimdi Bay Larson gitmişti ve rekabetçi ruhum yatışmıştı, bu şekilde gelişmesine şükreliyordum.

Bay Larson'ın yerini alması için getirdikleri Bayan Hurst'ün vücudu on yaşındaki bir erkek çocuğununkinden farksızdı; bej pantolonları ve pastel renkli gömlekleri Gap Çocuk mağazasından alıyordu. Arkadan bakıldığında üst sınıftakilerin sinir bozucu küçük kardeşi zannedilebilirdi. Kızı Bradley'de son sınıftaydı ve erken dönemde Dartmouth'a kabul edildiği için ve büyük, sivri bir burnu ve uykusuzluktan gözlerinin altına çökmüş morluklar nedeniyle, onun zararsız bir kitap kurdu olduğunu düşünüyordum. Fakat çaresizce azgın olmayan tatlı kızlar ve çocuklar tarafından dışlanmak onu acı bir dedikoducu haline

getirmişti. Kemikli ayak bileğini diğerinin üzerine atmış şekilde sınıfın ön tarafında oturan annesi, daha en başında numaramı almıştı.

Benimle uğraşmaya birisinin çörek getirdiği gün başlamıştı; o sabahki okul yıllık toplantısından geri kalan çörekler. Bayan Hurst, on bir çörek ve dokuz öğrenci olmasına rağmen ve herkes rahat rahat bir çörek yiyebilecekken, Krispy Kreme çöreklerini ikiye bölmüştü. Diğer çeşitlerin de tadına bakabilelim diye böyle yaptığını düşünüp Boston kremalının yarısını ve bir de pudra şekerlinin yarısını aldım.

Bayan Hurst, "TifAni," diye karşı gelircesine çıkıştı, "Tanrım, biraz da sınıftakilere bırak."

Hakaretleri hep böyle hafif ve yumuşak olurdu, sosyal bilimlerle uğraşmaya gönlü olmayan bazı öğrencilerin dikkatli bakışlarını çekmeye yetecek kadar. Ivy League okulları seviyesindeki annelerin çocuklarından oluşan "İleri İngilizce" sınıfı onun en sevdiği kitle değildi (Kimya sınıfındaki uyuzlarla şans daha yaver gidebilirdi) ama eline geçen şans kullanacaktı.

Arthur ile olan arkadaşlığım Bayan Hurst'ün gözünden kaçmamıştı; buna bir de Arthur'un sınıftaki en akıllı kişi olması –sınıfın başındaki masa da dahil– ve bu konuda hiç de mütevazı olmaması ve muhtemelen alnında benimkinden daha da büyük bir hedef tahtası taşıyor olması eklenmişti.

Bir sabah, kasıtlı olarak karmaşılaştırılmış eşlemeli cümle açıklaması, Arthur'un kendi örneğini bizim iki aydır her fırsatta rahatça konuşabildiğimiz halde kafeterya da bile birbirimize alıp verdiğimiz bir notun üzerine yazmasına neden oldu. "Kalın kafalı yeni öğretmenimiz Bayan Hurst..." Kahkahamı tutmak için elimi ağzıma yapıştırdım ama çok tiz bir ses dışarı kaçtı. Bütün sınıf Bayan Hurst ile birlikte donup kaldı, sıskacık omzunun üzerinden yavaş yavaş bakarken elindeki kırmızı tahta kalemi tahtanın üstünde kanayan bir silah yarası gibi iz bırakıyordu.

“Biliyor musunuz?” Klemi benim olduğum yöne uzattı, “Bana yardım etmenizi istiyorum.”

Yaklaşan aşağılanmayı her öğrenci sezebilirdi, şımarık ve ayrıcalıklı kollarını göğsüne kavuşturup kalkmayı reddederdi. Öğrenci işlerinin başkanının karşısına çıkmak, sınıf arkadaşlarının önünde cezalandırılmaktan çok daha iyiydi. Ama içimde hâlâ o derin Katolik kız korkusu vardı, bir öğretmen size bir şey yapmanızı söylediği zaman, yapardınız. Ayağa kalkıp ölümüne giden bir idam mahkûmu edasıyla sınıfın önüne doğru yürürken Arthur’un bana yandan baktığını hissedebiliyordum.

Bayan Hurst klemi benim elime bırakarak bir adım yaklaşmam için tahtadan geri çekildi.

“Belki bir örnek vermek iyi olur?” Çok tatlı bir şekilde söyledi. “Yaz bakalım bunu.”

Klemi tahtaya doğru kaldırıp bekledim.

“TifAni.”

Geri kalanını duymak için kaldırdığım kolumun altından Bayan Hurst’e baktım.

“Tahtaya şunu yaz,” dedi Bayan Hurst, “TifAni.”

Midemi sıkıştıran korkuyla adımlı yazdım.

“i”nin noktasını koyarken Bayan Hurst devam etti, “Virgül.”

İsmime noktalama işaretini ekleyip sonraki komutları beklemeye başladım.

Bayan Hurst, “ucuz mağaza fırsatçısı. *Virgül*,” dedi.

Sınıfın nefesini tutması Bayan Hurst’ün dediği şey yüzünden miydi, yoksa Arthur’un öfkeyle “Canın cehennem!” demesi yüzünden miydi, emin değilim. O esnada Arthur ayaktaydı, masanın yanından geliyordu ve Bayan Hurst, kendisine doğru gelen bu yüz elli kiloluk ve 1.80’lik boğa karşısında, yüzündeki adi ifadeyi korumakta zorlanıyordu.

"Arthur Finnerman hemen şu anda yerine geri dön ve otur." Arthur tıpkı sahibini koruyan bir köpek gibi önüme geçince, Bayan Hurst geri çekildi ve kelimeleri ağzında gevelemeye başladı.

Arthur parmağını Bayan Hurst'ün yüzüne doğrulttuğunda, o da nefesini tuttu. "Sen kim olduğunu sanıyorsun geri zekâlı orospu?"

"Arthur." Elimi koluna koydum, polo gömleğinin altındaki cildi dokunulmayacak kadar sıcaktı.

Bayan Hurst, "Bob," diye aniden haykırdı. Sonra çıldırmış bir şekilde tekrarladı durmadan. "Bobbbb! Bobbbbb! Bobbbb!"

Koridorin karşısındaki İngilizce öğretmeni Bob Friedman başparmağı ve işaretparmağı arasında çekirdeğine kadar ısırılmış bir elma ile şaşkın bir halde sınıfa daldı. "Ne oldu?" diye sordu şaşkın bir halde, ağzı ısırıldığı elmayla doluydu.

"Bob."

Bayan Hurst titrek bir nefes aldı, fakat Bob'un sıska bedeninin varlığından cesaret alarak kendini toplayıp, doğruldu. "Bay Finnerman'ı Bay Wright'ın ofisine götürmeme yardım etmeni rica ediyorum. Beni *fiziksel* olarak tehdit ediyor."

Arthur kahkahayla güldü. "Sen deli orospunun tekisin kadın."

"Hey!" Bay Friedman elmanın koçanını Arthur'a doğru uzattı ve sınıfın önüne doğru ilerledi, bir kitap çantasına takılıp yere düştü ve bu esnada neredeyse gözlüğünü kaybediyordu. Gözlüğünü tekrar burnunun üstüne alıp elini Arthur'un sırtına doğru kaldırdı ama dokunmadı. Öğretmenlerin katılması gereken yıllık cinsel istismar seminerleri ile ilgili söylentileri hepimiz duymuştuk. Bize dokunmaktan korkuyorlardı. "Hadi gidiyoruz, Bay Wright'ın odasına, hemen."

Arthur iğrendiğini belli eden bir ses çıkardı ve Bay Friedman'ın elini sırtından çekti. Bay Friedman'ın oldukça önünde yürüyerek sınıftan çıktı.

Bayan Hurst, "Teşekkür ederim Bob," diyerek ciddi ve resmi bir tavırla gömleğini aşağı çekip dümdüz olan göğüs kısmını düzeltti. Bay Friedman başını sallayıp Arthur'un ardından hızla koştu.

Birkaç öğrenci ellerini ağzına götürmüştü, iki inek de ağlamamak için kendini zor tutuyordu.

Bayan Hurst sakın görünmeye çalışarak, "Bu rahatsızlık için özür dilerim," dedi. Ama tahtadaki adımı silip bana oturmamı söylediğinde elindeki titremeyi gördüm. En azından o günden sonra bana bulaşmayı kesmişti.

Günün geri kalanında Arthur'u okulda görmedim. Antrenmandan sonra onun evine giden eskimiş patikayı takip ettim, yerdeki yapraklar öyle ince ve kuruydu ki, spor ayakkabılarımın altında çatırdayıp duruyorlardı.

Kapıyı çaldığımda Arthur gelmedi. Pencerelerin panjurları sallanana kadar vurdum ama bana cevap vermedi.

Arthur sonraki gün de okulda yoktu ve haftanın geri kalanında uzaklaştırıldığını düşündüm ama yemek masasına, artık benim kalıcı evim olan yemek masasına oturduğumda Köpekbalığını gözleri yaşlı halde buldum, Arthur'un okuldan atıldığını söyledi, fısıldayarak.

"Atılma" kelimesi, içimi "kanser" ya da "terör saldırısı" kelimesi gibi bir korkuyla doldurdu. "Onu okuldan nasıl atarlar? Hiçbir şey *yapmadı*. Gerçekten."

"Sanırım bu onlar için bardağı taşıran son damlaydı." Köpekbalığı gözünü kırptı ve bir gözyaşı oluştu gözlerinde. Yanağına değil de yüzünün kenarına akışını şaşkınlıkla izledim. Eliyle sildi, bacaklarınızın arasında dolanan bir karıncayı elinizle ittiğiniz gibi. "Balıktan sonra."

İspanyolca bir şeyler demiş olsa şaşırmazdım, ki ders-ten zar zor geçiyordum. "Balık mı?"

"Şey." Köpekbalığı koltuğunda doğruldu. "Sana söylediğini sanıyordum."

"Neden bahsettiğini anlamıyorum." Sabırsızlık sesimi yükseltmişti, Köpekbalığı parmağını dudağına götürerek beni susturdu.

Sesini alçalttı. "Bilmiyorum, orada değildim. Ama biyoloji dersinde bir balığı ayağıyla ezdiği için geçen yıl uzaklaştırma almıştı."

Bunu kafamda canlandırabileceğimi fark ettim. Arthur'un Bayan Hurst'e yaptığı gibi dişlerini göstererek, kocaman açılmış gözlerle bakarken ıslak zeminde nefes alabilmek için çırpınan balığın kaygan mavi vücuduna koca ayağıyla basışını hayal edebiliyordum, elinden geldiğince güçlü basması gerektiğini aksi takdirde balığın ayağının altından kayıp gideceğini biliyordu. "Bunu neden yapsın ki?"

"O çocuklar." Müzik kliplerindeki şiddetten rahatsız olan bir anne gibi başını salladı. "Dean. Ona, bunu yapması için meydan okudular." Parmaklarını şakaklarına götürüp derisini geri çekti, Asyalı bir köpekbalığı olmuştu. "Zavallı Arthur. Sicilinde böyle bir olay varken Columbia'ya asla giremez. Ailesinin nüfuzuyla bile."

O gün öğleden sonra sekiz kilometrelik koşusunun ilk bir buçuk kilometresinden sonra bacağıma kramp girmiş gibi

yaptım ve diğer kızlara koşmaya bensiz devam etmelerini söyledim. Sonra okula doğru geri koşarak aynı mesafeyi yedi dakikada kat ettim.

Bu sefer kapı zilini çaldım ve Arthur'un adımları evi titretene kadar bekledim. Kapıyı açıp ifadesiz gözlerle bana baktı.

"Arthur!" diye bağırdım.

"Sakin ol." Arkasını dönüp merdivenleri çıkmaya başladı. "Gel hadi."

Onun yatağına oturduk, cigarayı bana uzattı.

"Gerçekten son mu?" diye sordum.

Arthur ağzını kocaman açıp koca bir duman bulutu çıkardı ciğerlerinden.

"Gerçekten son."

"Asıl atılması gereken lanet olası Dean," diye mırıldandım.

"Kafeteryaya onun ailesinin ismini boşuna vermediler." Arthur cigaranın kenarını karyolaya hafifçe vurarak içindekileri biraz gevşetti. Sonra bana tekrar uzattı ve ben de hayır anlamında başımı salladım.

"Biraz cesaretim olsaydı atılırdı belki," dedim.

Arthur inleyerek yataktan doğruldu. Yatak bana doğru düzelince dengemi sağladım. "Ne oldu?" dedim.

"Ama cesaretin yoktu," dedi Arthur. "Cesaretin yoktu, bu yüzden de bu kendinden nefret etme saçmalığını kes artık."

"Bunun için bana kızgın mısın?" Kollarımı kendi etrafıma doladım, birinin daha bana kızmasına dayanamazdım.

"Bunun için kendine kızgın olan sen olmalısın!" diye kükredi Arthur. "Onu alt etme fırsatın vardı, fakat yapmadın çünkü..." deyip duygu yüklü bir kahkaha patlattı.

“çünkü aslında kendini affettirebileceğini sanıyordun.” Buna daha da güldü. “Ah Tanrım, aman Tanrım,” diye tekrar edip durdu, sanki duyduğu en komik şeymiş gibi.

Her şeyin sustuğunu ve durduğunu hissettim. “Ne aman Tanrım?”

Arthur bana acıyormuşçasına iç çekti. “Yahu anlamıyor musun? Göremiyor musun? Düşman hattında yaralanmıştın. Sen sadece öylesine...” Saçlarını çekti. Bıraktığında saçları dört bir yana kalkmıştı. “Öylesine salak bir sürtüksün ki fark edemedin.”

Bunları duyacağıma Dean’in tokadını milyonlarca kez yemeyi yeğlerdim. En azından onun istediği ve elde edemediği için sinirlendiği şey dünyadaki en temel, en ilkel şeydi ve bir insan olarak benim üzerimde hiçbir yansıması yoktu. Arthur’un beni düşündüğümünden tamamen farklı bir şey olarak gördüğünü fark etmek, benim için tam bir yıkım olmuştu. Her şeyden önce biz, Kılıcı Bacak ve Holar’a karşı hissettiğimiz nefretle birbirine bağlanmış, hepsinden daha üstün iki arkadaş değildik. Arthur’un iyi kalplilikle yanına aldığı, dışlanmış bir sığıntıydım. Tersisi değil. Bildiğim tek şekilde karşılık verdim.

“Ya evet,” diye köpürdüm, “en azından Dean beni istiyordu. Şansım vardı. Ama senin yok. Ona karşı üç yıldır beslediğin bir azgınlıkla dolanıp duruyorsun.”

Arthur’un yüzü buruştu, belli belirsiz ve bir an için ben de ağlayacağımı sandım. Beni savunmuştu, Bay Larson haricinde bunu yapan tek kişi oydu. Bu trenin kalkmasına engel olmama kalmadan, Arthur’un yüzündeki buruşuk ifade hızla kötü ve soğuk bir bakışa dönüştü. Ve artık çok geçti. “Ne diyorsun Tanrı aşkına?”

“Neden bahsettiğimi gayet iyi biliyorsun.” Sarı atkuyruğumu omzumun üstünden attım. Saçım, memelerim, başımı bu kadar belaya sokan her şeyim birden kendimi burada savunmam için silahım olmuştu. “Kimseyi kandı-

ramazsın." Gözlerim odanın etrafında dolaştı. Arthur'un masasında okul yıllığını fark ettim. Yataktan fırlayıp yıllığı kaptım ve en sevdiğimiz sayfayı açtım.

"Haa... bir bakalım." Dean'in resmini buldum. "Götünden becer beni. O kadar sert becer ki kanasın." Dean'in resmi üzerinde o kadar çok karalama vardı ki, Arthur, Dean'in yüzünden sayfanın altına doğru bir ok çıkararak yazmaya devam etmişti. "Aaa! Ve bu değerli parça: 'Sikimi kopar.'" Kafamı kaldırıp Arthur'a baktım. "Herhalde bunu alıp bir battaniye gibi her gece üzerine örtüyorsundur, lanet olası ibne."

Arthur nefes nefese bana bakıyordu. Pençeleri kitabın üzerindeydi, elimden almak için çekiştiriyordu. Geri çekmeye çalıştım; ve başarınca dengemi kaybettim. Geriye doğru düşüp kafamı duvara vurdum. Küçük bir çocuk gibi sinirlenmişim bu aptalca hatama. Kalktım ve acıyan yere elimi koydum.

Arthur ofladı ve küçük didişmemiz yüzünden yağ tabakaları altındaki kalbi hızlanmış bir şekilde dedi ki, "Gay olduğum için değil de senden öğrendiğim için seni becermek istemediğimi düşündün mü hiç?"

Kendimi savunmak için ağzımı açtım ama Arthur sözümü kesti. "Yapman gereken şey onlardan kurtulmak; hayatta önemli bir şey başarmış kimsenin öyle memeleri yok." Kendi memelerini ellerine alıp sertçe salladı.

Eğer koşmaya devam etmiş olsaydım, New Gulph Yolu üzerindeki tepeyi tırmanıyor olurdum ve yine de şu anki kadar nefes nefese kalmış olmazdım. Arthur'un komodininin üstündeki resmin üzerindeydi ellerim, bu, babası ile okyanusta güldüğü resimdi ve Arthur'un beni yakalamasına kalmadan kaçtım. Merdivenleri arkamdan indiğini duydum, fakat korku filmlerindeki sahnelerin aksine katil obez ve yavaştı, aynı zamanda kafası iyiydi. Daha Arthur

ikinci kata gelmeden ben kapıya ulaşmış, sırt çantamı omzuma almıştım. Arthur çok arkamda kalmıştı, dizlerinin üstüne çökmüş, öfkeyle nefes nefese kalmıştı. Neredeyse bir kilometre kadar hiç durmadım, fark ettim ki Rosemont istasyonuna doğru gidiyordum, her zamankine göre daha uzaktaydı, fakat Arthur'un beni araması için aklına gelmeyecek bir yerdi. Biraz yavaşlayıp yürümeye başlayınca elimdeki resme baktım ve o resimde Arthur'un istediği mutluluğu gördüm, geri dönmeyi düşündüm. Ama sonra babasının ne kadar hasta olduğu aklıma geldi. Bu resmi ondan alarak belki de ona iyilik ediyordum. Belki de onun kendini toplamasına ve şişman bir salağın teki olmaktan vazgeçmesine neden olurdu. Yine de yolun kenarında bir an durdum ve çerçevedeki o salak deniz kabuğu süslemelerine bir şey olmasın diye bir dosyanın içine koydum.

Birkaç gün sonra Arthur'un Radnor'daki bir devlet okulu olan Thompson Lisesi'ne kayıt olduğunu duydum. 2003 yılında Thompson Lisesi, Ivy League üniversitelerine toplam 307 öğrencinin mezun olduğu lise son sınıflarından yalnız iki öğrenci sokabilmişti. Arthur onların arasında olmayacaktı.

BÖLÜM 11

Öyle bir e-maildi ki, üniversiteden yeni mezun olmuş ve deli gibi iş arayan yirmi iki yaşında biri olsaydım, Nell'i çağırıp yüksek sesle okumak isterdim. "Aman Tanrım, şunu bir dinle!"

Sayın Bayan FaNelli,

Benim adım Erin Baker ve ben Type Media'nın İK koordinatörüyüm. Glow dergisinde Köşe Yazıları Yöneticisi'ne ihtiyacımız var ve eğer ilgileniyorsanız sizi bir görüşmeye davet etmek isteriz. Bu hafta konuşmak için birlikte kahve içsek? Maaş oldukça iyi.

Saygılarımla,

Erin

E-maili kapattım. Cevap vermek için acele etmeme gerek yoktu, çünkü azıcık bile ilgilenmiyordum. Evet, köşe yazıları yöneticisi, üst düzey editör pozisyonundan çok daha yukarıdaydı ve daha çok para kazanabilirdim, fakat para konusunu kafama takmama gerek yoktu aslında. Bana kaç para teklif ederlerse etsinler, *The Women's Magazine* gibi, fakat o kadar da ikon olmamış bir dergiye geçmeye yetmeyecekti, hele LoLo, *New York Times Magazine*'i tıpkı

bir kedinin kafası kopmuş bir fareyi getirdiği gibi kapıma getirmişken.

The Women's Magazine'deki görev süremde "onun şeyi" diye defalarca yazmış olmama rağmen, derginin isminde bana bir korunma hissi veren bir şey vardı, bu tıpkı Luke'la nişanlanmamın verdiği his gibiydi. İnsanlara dergide çalıştığımı söyleyince ve onlar da nerede diye sorunca, kafamı alçakgönüllülükle dikip, "*The Women's Magazine*?" demekten hiç bıkmam. Sesimdeki o dalgalanma, hiç duydunuz mu anlamındaki tonlamaydı. Şu havalı Harvard piçleri gibi; "Ah, ben okula Cambridge'te gittim." "Nerede?" "Harvard?" Ah, evet tamam, hepimiz biliyoruz Harvard'ı. O an anlayınca yelkenlerim suya inerdi. Lisedeyken kralar arasındaki köylü benliğimi savunmak için yeteri kadar açıklama yapmak zorunda kalmıştım: "Chester Springs'te yaşıyorum. Çok uzak değil. Ben çok fakir değilim."

E-mail hesabımdan çıktım. Bu Erin Baker'a daha sonra, "Bu pozisyona beni düşündüğünüz için çok teşekkür ederim, fakat şu anki pozisyonumda çok mutluyum," tarzı saçmalıklar yazacaktım.

Nell'in nerede olduğunu merak ederek yosun yeşili tırnaklarımı masaya vurdum. Birkaç dakika sonra geldiğini öğrendim. Restorana girişte dönüp bakan kafalar bunun işaretiydi. İkinci işaret ise Nell'in kafasıydı, sarının en şoke edici tonuyla bana doğru yaklaşıyordu.

"Affedersin." Koltuğa kıvrıldı. Nell o kadar uzun ki sıksa bacakları asla masanın altına girmez. Bacak bacak üstüne attı, çizmesinin biri diğerinin üzerinde sallanıyordu, pençe gibi ince ve keskin topukları vardı. O gecelerden biriydi. "Taksi bulamadım."

"Buraya senin evinden 1 numaralı hatla tek vasıtayla gelebiliyorsun," dedim.

"Metro, çalışan insanlar içindir." Gülümsedi bana.

"Pislik."

Garson geldi ve Nell bir kadeh şarap istedi. Ben bir tane sipariş edip yarısını içmiştim bile. Yavaş bitsin diye uğraşıyordum, çünkü özellikle akşam yemeğinde kendime iki içki izni veriyordum.

"Suratın," dedi Nell ve yanaklarını içeri çekti.

En sonunda. "Açlıktan ölüyorum."

"Biliyorum. Can sıkıcı." Nell menüyü açtı. "Ne alacaksın?"

"Ton balığı tartar."

Nell elinde bir dua kitabı gibi küçücük kalan menüye kafası karışmış halde baktı. "Nerede o?"

"Mezelerin altında."

Nell kahkahayla güldü. "Asla evlenmeyeceğim için o kadar seviniyorum ki..."

Garson elinde Nell'in şarabıyla geldi ve ne istediğimizi sordu. Nell bir sosyopat olduğu için hamburger söyledi. Tamamını bile yemeyecekti ya neyse. Aldığı Adderall' birkaç lokmadan sonra yemeğe karşı olan ilgisini kaybetmesine neden olacaktı. Keşke bende de işe yarasaydı ama ne zaman Nell'in mavi haplarından içsem, kokainle göz açıp kapayana kadar sabahın olduğu özel gecelerde bile, açlığım en tepeye tırmanıyordu. Benim için işe yarayan tek şey, saf, katı disiplindi.

Siparişimi verince garson, "Bilginiz olsun, çok küçük bir tabaktır," dedi. Elini yumruk yaparak gösterdi.

Nell ona gözlerini dikerek, "O evleniyor," dedi.

Garson, "Aah," diye bir ses çıkardı. Ufak tefek, tatlı ve gaydi. Muhtemelen çalışma saati bittikten sonra koca bir ayıyla takılacaktı. Elimden menüyü alırken, "Tebrikler," dedi. Bu kelime, dışteki bir oyuga konulan buz parçası gibiydi.

"Ne oldu?" diye sordu Nell. Alnım, hep ağlamak üzere olduğumdaki gibi V şeklini almıştı.

* Yetişkinlerde görülen dikkat eksikliği tedavisinde kullanılan ilaç. - *phn*

Ellerimle gözlerimi kapadım. "Bunu yapmak isteyip istemediğimden emin değildim." Oracıkta söyleyiverdim. Yüksek sesle. Sanki küçücük bir çakıl taşı yerinden çıkıp dağdan aşağı yuvarlanmıştı, o kadar küçüktü ki koca bir çığı başlatması imkânsız görünüyordu.

Nell solgun dudaklarıyla, "Tamam," dedi. "Bu son zamanlarda mı oldu? Ne zamandır böyle hissediyorsun?"

Dişlerimin arasından nefes alıyordum. "Uzun zamandır."

Nell başını salladı. Ellerini şarap kadehinin iki yanına götürerek kırmızı derinliğe baktı uzun süre. Loş ışıklı restoranda onun gözlerindeki mavilik hiç görünmüyordu. Bazı kızların güzel olup olmadıklarını görebilmeniz için o görüntüye, iki parlak maviliğe ihtiyaçları vardı. Ama Nell onlardan biri değildi.

"Eğer iptal etseydin," dedi ve burun deliklerinin hafif titreşimini bir an için gördüm, "nasıl hissederdin kendini? Eğer Luke bir gün, sadece bir zamanlar tanıdığın bir adam olsaydı?"

"Gerçekten Gotye'den alıntı mı yapıyorsun?" diye çıkıştım.

Nell başını bana doğru eğdi. Sarı saçları tıpkı çatıdan sarkan buzlar gibi parlak ve karışık halde omuzlarının yanından aşağı döküldü.

İç çektim. Bir an düşündüm.

Bir gece, çok geçmedi üstünden, kavgacı bir adam bar sırasında onun önüne geçtiğimi düşündüğü için bana çirkin orospu, demişti.

"Siktir lan!" diye çıkmıştım ona.

"Şanslı olabilirsin." Boynundaki zincir ışıktaki gümüş renkle dans ediyordu, timsah derisi gibi cildi daha bu yaşta olmaması gereken yerlerde kırışmaya başlamıştı. Keşke yerel Hollywood Tans solaryum salonlarına benim gibi karşı koyabilseydi.

En önemli parmağımı havaya kaldırmıştım. "Çok tatlısın ama ben nişanlıyım."

Yüzündeki ifade. O yüzüğün neredeyse beni kuşatan ve canımın yanmasından koruyan sihirli bir gücü vardı.

Nell'e dedim ki, "Çok üzülürdüm."

"Bununla ilgili seni ne üzerdi?"

Çünkü yirmi sekiz yaşındaysanız ve Tribeca'da kapısında kapı görevlisinin olduğu bir apartmanda yaşıyorsanız, taksiden ayağınızda Giuseppe marka ayakkabılarınızla iniyor, adı Luke Harrison olan biriyle Nuntucket'ta düğün planı yapıyorsanız, basamakları tırmanıyorsunuz demektir. Yirmi sekiz yaşına geldiğinizde bekârsanız ve Nell gibi görünmüyorsanız, elektrik faturanızı ödeyebilmek için aynı ayakkabıları eBay'de satmaya uğraşıyor olurdunuz ve Hollywood sizi anlatan acıklı filmler yapar.

"Çünkü onu seviyorum."

Sonraki iki kelime kulağa masum geliyordu, fakat Nell'i iyi tanıyordum, maksimum etki yaratması için özellikle seçmişti. "Ne hoş."

Başımı sallayarak özür diledim ondan.

Ardından gelen sessizlik, Pennsylvania'daki evimin arkasındaki otoyol gibi uğulduyordu adeta. O uğultuya o kadar alışmış şekilde büyümüştüm ki, onu sessizlik zannededim. Ne zaman Azize Rahibe Theresa'daki arkadaşlarımı bende kalmaya çağırmıştım, o zaman fark etmiştim. Leah beni suçlarcasına burun kıvrarak, "Bu ses de ne böyle?" diye sormuştu. Leah artık evliydi. Facebook resim albümü için tepeden tırnağa pamuk şekeri pembesi giysiler giydirdiği bir bebeği vardı.

Nell ellerini son bir istek için bir araya getirdi. "Biliyor musun, aslında insanlar seni, senin sandığın kadar çok düşünmüyorlar." Kahkaha attı. "Kulağa kötü geldi. Demek istediğim şu ki bir şey kanıtlamak zorunda olduğunu belki de sadece sen düşünüyorsun."

Bu doğruysa, depozito iade edildi demektir, gardırobunda duran Carolina Herrera marka bir gelinlik. Bu belgeselde daha önceden biçilmiş değerimin üstünde olduğumun kanıtı olan dört karatlık tümörüm. "Öyle değil."

Nell mürekkep renkli gözleriyle bana baktı. "Öyle. Ve bunu bir düşün. İyice düşün. Büyük bir hata yapmadan önce."

"Bu çok iyi." Agresif bir şekilde güldüm. "Bunu *hayatımdaki her insanı* nasıl yöneteceğimi bana öğreten kişiden duymak."

Nell'in dudakları, söylemediği kelimeler etrafında hareket etmeye başladı. Söylediğim şeyi kendi kendine tekrarladığını fark ettim, bir anlam vermeye çalışıyordu. Bir anda ifadesi kızgınlıktan şaşkınlığa dönüştü. "Çünkü ben sanıyordum ki..." Ellerini bir anda havaya kaldırıp işaret ederek kendime biriktirdiğim her şeye, "bu" diyerek, "bu, senin istediğin şeydi. Luke'u *istediğini* sanıyordum. Bu küçük saçmalığın seni *mutlu* ettiğini sanıyordum." Bir elini yüzünün kenarına hızla ve heyecanla çarparak, "Tanrım, Ani bunlar seni mutlu etmiyorsa sakın yapma bunu," dedi.

"Biliyor musun?" Kolumu masaya yasladığım diğerinin üstüne koydum. Her iki kolumu da, korumak istediğim en önemli yerden onu uzak tutmak için dikkatlice koymuştum. "Belki kendimi biraz daha iyi hissetmeme yardımcı olursun diye seni buraya çağırdım, daha kötü hissedeyim diye değil."

Nell bir ponpon kız edasıyla dikildi. "Peki Ani. Luke harika bir adam. Seni olduğun gibi görüyor ve böyle kabul ediyor. Olmadığın birine dönüşmeni beklemiyor. Yemin ederim ki ona sahip olduğun için şans yıldızına şükretmelisin." Bana dik dik baktı.

Şirin garsonumuz elinde bir sepetle tekrar ortaya çıktı. "Affedersiniz," diye mırıldandı. "Muhtemelen istemiyorsunuz ama ekmek alır mısınız?"

Nell ona kafa karıştırıcı ve kızgın bir şekilde gülümsedi.
“Ben biraz ekmek isterim.”

Garsonumuz, Nell’in ona doğrulttuğu ışığı altında gözle görülür şekilde neşelendi, Nell peri tozundan biraz serpitiğinde diğer herkese olduğu gibi, onun da gözleri parladı, keskinleşti, kan yanaklarına hücum etti. Acaba o ikimizin arasındaki boşluğa kolunu uzatıp sepeti masanın ortasına koyarken bunu fark etti mi, diye merak ettim. Orada alarm halinde çatırdayan havayı.

Haftalar geçti, eylül New York’ta yaz mevsimini biraz daha uzaklara götürmüştü, sıcak havaya gönülsüzce karşı koymaya çalışıyordu. Ben hazır olsam da, olmasam da çekimlerin başlamasına karar verilmişti. Gelinlik provam vardı ve terzi belimle kırk beden korsem arasındaki boşlukta harikalar yarattı. İlk sipariş ettiğimde inat etmiştim. Kırk beden mi? Satıcı beni, “Gelinlik bedenleri normal elbiselerin bedenlerinden tamamen farklıdır,” diyerek ikna etmişti. “Banana Republic gibi bir yerde otuz altı hatta otuz dört beden olabilirsiniz ama gelinliğin içine girdiğinizde kırk ya da kırk iki beden olursunuz.”

“Kırk iki beden sipariş etmeyin,” demiştim, dehşet içindeki ifadem bir daha Banana Republic’ten alışveriş yapmayacağımı gösterdiğini umuyordum.

Perşembe akşamı arabayla Main Line’daki “eve” gidiyordum. Çekimlerin ilk günü cumaydı. Belgesel ekibi okulun içinde çekim izni alamamıştı, bu da beni biraz rahatsızlatmıştı ama bilinen sebepler yüzünden değil. Bradley medyada olumsuz şekilde yer almak istemiyordu ve benim hikâyem kesinlikle buna yol açacaktı, bu da belgeselin gideceği yerin benim hikâyeme çok benzeyeceği anlamına geliyordu. Andrew’dan başka ekipte kimlerin olduğunu merak ediyordum. Sordum ama söylemediler.

Çıkmadan önceki gün gardırobun altını üstüne getirmiştim: koyu taşlanmış kotlar, Theory marka askılılar, ne çok uzun ne de çok kısa olan süet çizmeler. Aksesuar editörü bana küçük, tatlı bir kolye vermişti: narin bir pembe altın zincir, ortasında parıldayan küçük elmaslar. Kamerada çok güzel ve zevkli görünecekti. O gün öğleden sonra saçıma biraz dağınık ve moda olan dalgalar yaptırdım. Amaç sade ve pahalı görünmekti.

Hafta sonu çantama kömür renkli bir bluz atıyordum ki kapıda Luke'un anahtarının sesini duydum.

"Selam bebeğim," dedi.

Beni duyamayacağı kadar alçak bir sesle, "Selam," dedim.

"İçeride misin?" Luke'un Ferregamo ayakkabılarının tıktırtısı yaklaştı ve ardından bedeni açık kapı girişini doldurdu. Lacivert renkli harika bir takım elbise vardı üzerinde, dar pantolonu öyle güzel bir kumaştan dikilmişti ki parlıyordu. Ellerini kapı pervazının iki yanına koyarak göğsü genişlemiş bir şekilde ileriye doğru eğildi.

Yataktaki yığınla elbiseyi başıyla işaret ederek, "İyi ganimet," dedi.

"Merak etme para vermedim."

"Hayır, bunu demek istemedim."

Luke yataktaki yığından giysileri alıp çantamdaki boşluğa tıkmamı izledi.

"Nasıl hissediyorsun kendini bu konuda?"

"İyi," dedim. "İyi göründüğümü düşünüyorum. İyi hissediyorum kendimi."

"Sen her zaman iyi görünüyorsun bebeğim." Luke gülümsedi.

Şaka yapacak havamda değildim. "Keşke sen de benimle gelebilseydin," diye iç çektim.

Luke anlayış gösterir halde kafasını salladı. "Biliyorum. Keşke. Ama bir daha John'u ne zaman görme şansım olur bilmiyorum ve bu yüzden kendimi kötü hissediyorum."

Luke kendini bu hafta sonu benimle gelecek şekilde ayarlamıştı ama birkaç hafta önce öğrendi ki Hindistan'da ya da bilmem nerede yetimlere bakan ve kendimi yaptığım iş yüzünden plastik bir sürtük gibi hissetmeme neden olan arkadaş John, New York'a gelecekti. Sadece iki gün kalacaktı ve sonrasında bir yıllığına tekrar Hindistan'a dönecekti. Düğünümüze bile gelemeyecekti. Yanında da başka bir gönüllü olan yirmi beş yaşındaki nişanlısı Emma'yı getirecekti. Onun güzel ismi ve ideal yaşı beni yaralamıştı. İki yıl sonra otuzuma gireceğime hâlâ inanamıyordum. "Yirmi beş mi? Kim bu ya, siparişe gelmiş çocuk gelin falan mı?" diye sordum Luke'a burnumdan çıkardığım bir ses eşliğinde.

"Yirmi beş o kadar da genç bir yaş değil," diye karşılık verdi. Sonra ağzından çıkarı duydu ve ekledi, "Yani, evlenmek için."

John'un Luke için ne kadar önemli olduğunu anlıyordum. Şu an Nell ile benim aram biraz bozuk olsa bile, eğer dünyanın diğer bir tarafına taşınmışsa ve iki günlüğüne New York'a geliyorsa onu görmek için her şeyi iptal edebilirdim. Bundan rahatsız olmuyordum. Beni rahatsız eden şey, Luke'un bu belgesel işinden sıyrıldığı için apaçık bir şekilde rahatlamış olmasıydı. Bu, kendimi kandıramayacağım bir acıydı. *Beni buna sen mecbur ettin*, diye düşünerek Bay Larson'a e-mail attım. "Main Line'da sözleştiğimiz öğle yemeğini yiyelim mi?"

"Ama seni çok seviyorum," dedi Luke. Bir soru gibi çıktı ağzından: "Ama seni seviyorum?" "İyi iş çıkaracaksın canım. Sadece doğruları söyle." Birden kahkaha attı. "Gerçekler seni serbest bırakacak! Of ya, o filmi uzun zamandır izlemedim. Jim Carrey'ye ne oldu bu arada?"

Ona bunun *Yalancı Yalancı* filminden değil İncil'den alınmış bir cümle olduğunu söylemek istedim. Bunu bir kez

* Jim Carrey'in başrolünde oynadığı *Yalancı Yalancı* (1997) adlı filme gönderme. *yht*

olsun ciddiye alması için. Parmağımda birkaç karatlık yeşil zümrüt dışında beni koruyacak hiçbir şey olmadan kurtlar sofrasına oturacaktım. Sadece bir yüzük nasıl yeterli olabilirdi ki? Bunun yerine, "Burt Wonderstone filminde oynadı. Aslında çok komikti," dedim.

Yönetmen Aaron'a bana hangi otelde yer ayırttığını sorduğumda kaşları şaşkınlıkla alnının tepesine doğru kalktı. "Biz ailenizin yanında kalacağınızı sanmıştık?"

"Onlar çok uzakta oturuyorlar," dedim. "Bu bölgede bana bir otel bulursanız çok daha iyi olur. Radnor Otelı bence gayet makul."

"Bütçemize dahil mi bir kontrol etmem lazım," dedi. Dahil olduğunu biliyordum. Kimse bana bunu söylemedi ama benim hikâyem tüm bunları bir arada tutan bir iğne gibiydi. Benim anlatacaklarım olmadan olaylara yeni bir ışık tutmanın yolu yoktu. Ayrıca Aaron'un istemsizce bakıp durduğu göğüslerimin de yardımı oldu.

Üniversite zamanından beri çocukluk yatağımda uyumamıştım ve o zamanlar bile düzensiz bir şekilde uyuyordum. Her yaz staj yaptım, birinci yılının yazında Boston'da, sonra da New York'ta. Tatillerimi elimden geldiğince Nell'in ailesiyle geçirmeye çalışıyordum. Nell'in evinde bulutların üzerindeymiş gibi uyurdum.

Kendi ailemin evinde ise durum tamamen farklıydı, çoğu zaman neredeyse sabaha kadar uykusuz oturur, dehşete düşmüş bir şekilde gazete, dergi okurdum. Odamda televizyon yoktu ve üniversitelerin tıpkı sağlık merkezlerinde bedava dağıtılan kondomlar gibi laptop dağıttığı zamanlardan önceydi, bu yüzden bu giderek artan endişeyi, bu odanın iğrençliğini ve karanlık gölgeler arasındaki geçmişimi peşimden getiren bu evi kafamdan atabilmenin

tek yolu, Jennifer Aniston-Brad Pitt-Angelina Jolie aşk üçgenini okumaktı. Bana göre kasvetli ve sönük anıların tek rakibi yapmacık kabarık saçlardı. İkisi de karşılıklı ve başarılı bir şekilde özgündüler.

Yaşım ilerledikçe ve daha fazla para kazandıkça bir anda idrak etmiştim; aslında bir otelde kalmaya param yetirdi. Suçu, Luke'u eve getirdiğimde ailemin onunla aynı odada uyumamıza izin vermeyişine atabilirdim. Şu an nişanlı olduğumuzda bile. Ben güldüğümde, annem gözlelerini bana dikerek ağırbaşlılıkla, "Evlenmeden önce benim çatım altında ikinizin aynı yatakta uyumasını kabul edemiyorum," demişti.

Luke'un benimle gelmekten vazgeçtiğini son dakikaya kadar aileme söylemedim. Annem evde kalmam konusunda ısrar edince prodüksiyon şirketinin bana Radnor Oteli'nde lüks bir misafir odası tuttuğunu ve Bradley'ye sadece beş dakika uzaklıkta olduğundan benim için daha uygun olacağını söyledim.

"On dakika sayılır aslında," dedi annem.

"Kırk dakikadan iyidir," diye kestirip attım. Sonra kötü oldum. "Neden cumartesi akşamı birlikte yemeğe çıkmıyoruz? Luke'un ikramı. İptal ettiği için çok üzgün."

"Çok iyi düşünmüş," dedi annem. "Mekânı sen seçsene. Ama Yangming'i çok seviyorum."

Ve perşembe akşamı kuruyup gitmiş bedenimi Luke'un cipine attım (*bizim* cipimiz: Luke beni hep düzeltiyor). New York plakasıyla gurur duyuyordum. New York sü-rücü belgemle gurur duyuyordum. Ne zaman direksiyonu çevirsem sokak ışıkları elimdeki gösterişli mücevhere vuruyor ve bu çarpışmayla öyle keskin bir ışık oluşuyordu ki, insanı kör edebilirdi. Carrie Bradshaw bir keresinde,

“Philadelphia. New York şehrinden sadece bir sıçrayış, bir taksi, bir metro ve bir taksi daha uzaklıkta,” demişti. Daha da uzakmış gibi geliyordu. Sanki başka bir boyut gibiydi, sanki acıdığım başka birinin hayatı gibiydi. O fazlasıyla saftı ve olacıklara karşı o kadar hazırlıksızdı ki, bu sadece üzücü değildi. Tehlikeliydi de.

“Şimdi, ilk olarak yapmanızı istediğimiz şey, adınızı, yaşı-
nızı ve şey zamanında...” Arthur söylecek doğru kelimeyi
bulmak için geveledi, “olay zamanında kaç yaşında oldu-
ğunuzu söylemenizi istiyoruz. Hadi olayın gerçekleştiği
tarihle bahsedelim, olur mu? Yani 12 Kasım 2001’de kaç
yaşındaydınız?”

“Biraz daha pudra mı lazım acaba? Burnum çok parlar
da.”

Makyöz yaklaştı ve fondöten tabakasını dikkatle incele-
di. “İyi görünüyorsunuz.”

Siyah bir taburede oturuyordum. Arkamdaki du-
var da siyahtı. Cuma günü Philadelphia, Media’daki bir
Strabucks’ın üstündeki mağara gibi bir stüdyoda çekim
yapıyorduk. Mekân baştan aşağı, diyabetli Amerikalı-
ların aşırı pahalı yanmış yakıtı gibi kokuyordu. Burada
hıkâyemi anlatacaktım ve cumartesi sabahı öğrenciler
önceki gecenin tuhaflıklarını üzerlerinden attıklarında
Bradley’in eteklerinde benim bazı resimlerimi çekecekler-
di. Aaron benden “söz konusu yerleri” göstermemi istedi.
Hayatımın önce sıradan, sonrasında seyreltilmiş bir hale
geldiği dönüm noktalarının yaşanmış olduğu yerlerdi bu
söz konusu yerler, diye düşündüm.

Aaron, “Sanki siz ve ben, ikimiz sohbet ediyormuşuz
gibi davranın,” dedi. Hepsini tek çekimde bitirmek istiyor-
du. Hiç durmadan başından sonuna devam etmem gere-

kiyordu. "Hikâyenin duygusal devamlılığı önemli. Eğer gözlerinizin dolduğunu hissederseniz, sorun yok. Devam edin. Eğer konunun dışına çıktığınızı fark edersem araya girip sizi tekrar konuya döndürürüm. Ama ne olursa olsun devam etmenizi istiyoruz."

Ona, gözlerimin dolmayacağını, fakat midemin bulanabileceğini söylemek istedim. Tuvalete, elime ya da arabanın camından dışarı, su gibi kusmak bununla başa çıkmamın yolu olmuştu uzun zamandır. (Üzüntü ile başa çıkmama yardımcı olan terapistim aileme, "Bu normal, en-dışelenecek bir şey yok," demişti.) Derin bir nefes aldım. Göğsüm inip kalktıkça ipek bluzumun düğmeleri iki yana doğru geriliyordu.

"Dediğim gibi temel bilgilerle başlıyoruz." Aaron kulağındaki kulaklığa bastı ve alçak bir sesle, "Settekiler, biraz sessiz olabilir miyiz?" dedi. Bana baktı. "Otuz saniyelik bir ses kontrolü yapıyoruz. Hiçbir şey söylemeyin."

Aaron saatine bakıp sayarken yaklaşık on iki kişilik ekip sessizliğe büründü. Bir alyansının olduğunu ilk kez fark etmiştim. Altın bir alyans. Çok fazla kalın. Acaba karısının göğüsleri çok küçüktü de bu yüzden mi gözlerini benimkilerden alamıyordu?

"Tamam mıyız?" diye sordu Aaron ve ses ekibi başlarını salladılar.

"Harika." Aaron ellerini çırttı ve geri çekildi. "Peki Ani, 'Kayıt' dediğimizde üç şeyi söylemeni istiyorum; adın, yaşı... Ah! Bu önemli. Bu sekiz ay sonra yayınlandığındaki yaşını söylemelisin."

"Bunu biz dergilerde de yapıyoruz," diye gergin bir şekilde mırıldandım. "Sayının raflara çıktığı zamanki yaşını kullanıyoruz kişinin."

"Aynen!" dedi Aaron. "12 Kasım 2001 de kaç yaşında olduğunu da söylemeyi unutma." Bana başparmağıyla tamam işareti yaptı.

Sekiz ay sonra yirmi dokuz yaşında olacaktım. Çok zor kabul ediyordum bunu. Birden gözlerimin açılmasına neden olan bir şey daha fark ettim. "Sekiz ay sonra ismim de farklı olacak," dedim. "Bundan da bahsetmeli miyim?"

Aaron, "Tabii, kesinlikle," dedi. "İyi yakaladın. Eğer bunu yanlış yapsaydık çekimi tamamen baştan almak zorunda kalırdık." Benden uzaklaştı ve tekrar başparmağıyla işaret yaptı. "Çok güzel olacak. *Harika* görünüyorsun."

Sanki oraya bir sabah programı çekmeye gelmişim gibi.

Aaron ekipten birine başını salladı. "Birinci kayıt," derken oda çok sessizdi. Çekim tahtasını tıklattı ve parmağını bana doğru uzatarak sessizce dudaklarını, "Başla" şeklinde oynattı.

"Merhaba ben Ani Harrison. Yirmi dokuz yaşındayım. 12 Kasım 2001 tarihinde ön dört yaşındaydım."

"Kes!" Aaron bağırdı. Sonra sesini alçaltarak, "Merhaba demene gerek yok, sadece Ben Ani Harrison de."

"Ha, tamam." Gözlerimi devirdim. "Evet çok saçma oldu, affedersiniz."

Aaron çok bağışlayıcı bir tavırla, "Özür dileme!" dedi. "İyi gidiyorsun." Yemin ederim ekipten birininin gözlerini devirdiğini gördüm. Kadının dar yüzünü çevreleyen elektriklenmiş kıvrık saçları vardı ve elmacık kemikleri yetişkinlik döneminde tıpkı Olivia'nınkiler gibi muhtemelen daha çıkıktı.

Bu sefer kes, diye bağırdıklarında başardım. "Ben Ani Harrison. Yirmi dokuz yaşındayım. Ve 12 Kasım 2001 tarihinde on dört yaşındaydım."

Kesildi. Aaron bana ne kadar iyi yaptığımı söylemek için kendini yerlere atıyordu neredeyse. O kadın da kesinlikle gözlerini deviriyordu.

"Sadece ismini söylediğin yerden birkaç tane daha çekelim olur mu?"

Başımı salladım. Set sessizdi, Aaron başlamam için bana işaret verdi.

"Ben Ani Harrison."

Aaron eliyle beşe kadar sayarak tekrar başlamam için işaret verdi.

"Ben Ani Harrison."

Kesildi.

"İyi misin?" diye sordu Aaron ve ben de başımı salladım. "Çok iyi, çok iyi."

İyice havaya girmişti. "Şimdi sadece konuşacaksın. Neler olduğunu anlat bize. Bana anlatsan daha iyi olur. Doğrudan kameraya bakmak zorunda da değilsin. Sanki ben senin arkadaşınmışım ve bana hayat hikâyeni anlatıyormuşsun gibi davran."

"Anladım." Ona gülümsemek için çok zorladım kendimi.

Sette bir sessizlik. Çekim tahtası bir giyotin gibi kapandı. Anlatmaktan başka yapacak bir şey yoktu.

BÖLÜM 12

Jelibon şekerler olmasaydı, orada, olayların o kırmızı mavi, titreyen kalbinde olmazdım. Bradley'e gelmeden önce jelibon şekerleri sevmezdim bile ama Olivia'nın yediği şeylerden biri buydu ve o çok zayıftı. Mantık yürüterek anladım ki Olivia çok zayıftı, çünkü jelibon onun beslenmesinin bir parçası değil, yediği tek şeydi. Ne fark ederdi ki. O yeme isteği, ağzımın kenarlarına batan o keskin tat beni iki, bazen üç kez kafeteryaya götürüyordu. Beni hiçbir şey durduramazdı. Ne kasaya çok yakın duran eski arkadaşlarımın masası ne de pantolonum artık çok dar geldiği için düğme olarak kullandığım çengelli iğne. (Birkaç santim daha kazandırıyor bana.)

Yiyecek bölümüne doğru ilerledim. Şarküteri sırasını, günün sıcak yemeğini, salata barını ve maden suyunu geçtim, Teddy orada durmuş bozuk buz makinesine sövüyordu, parayı ödemek için sıraya girdim. Tıpkı bir marketteki gibi, kasanın yanı başında şeker, çikolata ve sakız vardı. Kasada iki sıra vardı ve bir ara garip bir şekilde Dean ile aynı anda daha kısa olan sıraya girmek için ileri atılmıştık, neredeyse ona çarpacaktım. Hiç tartışmadan verdim sırayı ona; o sıra zaten uzak durmaya çalıştığım onların

masasına en yakın olandı. Dean sanki beklemeye sinir oluyormuş gibi ayaklarını sürüyerek ön tarafa doğru ilerledi. Birisini arkadan görmekte, yürüyüp gitmelerini izlemekte bana her zaman korkutucu derecede samimi gelen bir şey var. Belki de vücudun arkası öndeki kadar tetikte olmadığı içindir; omuzların çökmüş duruşu ve sırt kaslarının esnekliği, bir insanın görebileceğiniz en dürüst halidir.

Avluya öğle güneşi sol taraftan giriyordu; ışık huzmeleri Dean'ın ensesindeki yumuşak tüylerin üzerine vuruyor, tüylerin ensesinde parlamalarına neden oluyordu. Dean yana doğru havalandığı sırada, her yerindeki tüyler sert ve koyu renkliyen, ensesindekilerin sarı ve ince olması ne kadar garip, diye düşünüyordum.

Dean neden zıplıyor? Düşündüğüm ilk şey buydu, kafeteryanın yeni bölümüne yoğun bir duman tabakası girdiğinde bile düşünmeye devam ediyordum, artık istenmediğim bölümüne, aforoz edilmem beni kurtarıyordu.

Bir anda yerdeydim; zaten kötü olan bileğim isyan etti. Birisi önümden geçip parmağıma basınca inledim. Fiziksel olarak çığlık attığımı hissediyordum. Gırtlığımın kenarlarını hissediyordum ama hiçbir şey duymuyordum. Birisi beni sakat bileğimden tuttu ve ayağa kaldırdı ve göğsümde yeniden bir çığlığın basıncını hissettim, fakat ciğerlerim dumanla dolunca bu çığlık kısa kesildi. Sanki bir daha doğru düzgün nefes alamayacakmışım gibi amansız bir öksürüğe boğuldum.

Beni bileğimden tutan Teddy'ydi. Geldiğim yönün tersi istikamette onu takip ettim, saat 11:51'de şarküteri sırasının ilk vardiyasının başladığı kafeteryanın eski bölümündeki kapıdan çıktık. Avucumun içinde sıcak ve yapış yapış bir şey hissettim, kafamı indirip baktığımda kan görmeyi beklerken elimde hâlâ öylece tuttuğum jelibon paketini gördüm.

Kafeterya dumanla dolmuştu. Her zaman giriş için kullandığımız taraftan çıkamadık, Teddy ve ben bir yetenek gösterisi için dans provası yapıyormuş gibi bir ahenk içerisinde olduğumuz yerde döndük. Sadece giriş sınavım için bir kez gittiğim Brenner Baulkin Salonu'na giden arkamızdaki merdivenlere takılıp düştük.

Şimdi o ânı düşündüğümde, sessiz bir anıydı sadece. Gerçekte ise yangın alarmı katlanılmaz derecede tiz bir tonda kafamızın tepesinde kulağımızı deliyordu, her yerde çığlık ve inilti vardı. Sonradan dediklerine göre Hilary'nin binbir çabayla çıkardığı o boğuk sesi gitmişti ve bir küçük kız haline gelmiş, "Anne, Anne" diye inlemişti, solgun, kavrulmuş saçlarındaki kırık camlar, elmas gibi parlarken yerde yatıyordu. Hâlâ Steve Madden ayakkabısı içindeki sol ayağı artık vücuduna ait değildi.

Olivia hiç kimseye seslenmeden onun yanı başında yatıyordu. Olivia ölmüştü.

Teddy kapıyı ardına kadar açtı. Müdür Mah'ın yüksek seviyede bağış yapan velilere özel akşam yemekleri verdiği önemli meşe masanın altında diğerleri duruyordu: Köpekbalığı, Peyton, Liam ve oynadığı her okul piyesinde rolünü fazla kaçıran son sınıf öğrencisi Ansilee Chase. Yılın ve sosyal duruşun bu rasgele temsili, hepsi bu. Bizi her zaman birbirimize kenetleyecek olan şey işte bu korkunç bağdı.

Hatırladığım ilk ses, Ansilee'nin nefes nefese oluşuydu, biz odaya girdikten otuz saniye sonra çocuk da elindeki silahı tam göz hizamızda oyun oynarcasına sallayarak odaya girdiğinde, "Aman Tanrım, aman Tanrım!" diye haykırışıydı. O zamanlar bilmiyordum ama çocuğun elinde Intratec TEC-9 yarı otomatik tabanca vardı. Küçültülmüş bir makineli tüfek gibi duruyordu. Titreyen parmaklarımızı ağızımıza götürerek Ansilee'nin sesini kesmesini istedik. Bizi nasıl olsa bulacaktı. Çok iyi bir saklanma yeri sayılmazdı.

“Öcüü!” Sandalyenin fil pençesi bacakları arasında yüzü göründü. Bir bebeğinki kadar yumuşak görünen siyah dağınık saçlarla çevrelenmiş, küçük, soluk bir yüz.

Ansilee gözyaşları içinde emekleyerek ondan uzaklaşmaya başladı, masanın altından çıkarken bir sandalyeyi devirdi ve vurularak düştü. Çocuğun yüzü tekrar kayboldu ve sadece dizinden aşağısını görebiliyorduk. Kasım ayı olmasına rağmen şort giyyordu ve bacakları bembeyaz ve şaşırtıcı derecede pürüzsüzdü. Birimizin onun peşinden gidip onu kurtarmaya çalıştığım söylemeyi çok isterdim –Harvard’a erken dönemde kabul edilmişti, ölmemesi gerekiyordu– ama bunun yerine hep şunu diyordum, “Şoktaydık! Her şey çok hızlı oldu!”

Silahın çıkardığı ses, Ansilee’nin bedeni yere düştüğünde çıkan sesin yanında bir hiçti. Liam, “Lanet olsun,” diye söylendi. Yanımdaydı ve elimi tuttu, sanki beni *seviyormuş* gibi bana baktı. Sert ahşap zemin koca bir doğu halısıyla kaplıydı ve Ansilee’nin kafasının yere düşünce çıkardığı sestten sonra anladım ki görüldüğü kadar da kalın ve gösterişli değildi.

Köpekbalığı beni göğsüne bastırdı, büyük göğüsleri tıpkı bir aşk romanının kapağındaki gibi görünüyordu. Sonra sandalyenin bacakları arasında çocuğun yüzü tekrar göründü.

“Selam,” diye gülümsedi. Hayatımızda bize neşe veren her şeyden tamamen kopmuş bir gülümsemeydi: hüznü bir kışın ardından gelen harika bir bahar günü, damadın gelini ilk gördüğü an, gelinin beyazlar içindeki mutlu yüzü. Kolunu sağdan sola doğru sallayarak silahını bize doğrulttu ve bir an her birimize tek tek nişan aldı ve gruptan hafif bir inleme geldi. Sıra bana gelince yere baktım, titrememek için çabalıyor, korktuğunu en çok belli eden olmak istemiyordum, böylece onun gözünde farklı görüneceğimi bir şekilde anlamıştım.

"Ben," diye fısıldadı Köpekbalığı. "Lütfen." Parmaklarının cildime saplandığını ve omzumdaki terli koltukaltını hissettim ve Ben ismini hatırladım.

"Siktir git!" Hiçbimize söylenmemiştir. Bizi uzun süre böyle yıprattı. Sonra yüzündeki ifade yumuşadı, tıpkı bir mumun alevinin yavaş yavaş azalması gibi. "Aaa, Peyton burada."

"Ben," derken Peyton öyle titriyordu ki, titreşimleri zeminde hissediliyordu, "dostum, yapma..." Peyton yapma kelimesinden sonrasında bir şey diyemedi. Bunun son sözünüz olması ne kadar aptalca. Güzel yüzü hedef tahtası oldu. Peyton'ın sakız gibi bembeyaz ve düzgün şekilli bir dişi tam önüme düştü.

Bu sefer silah alçakta ve yakınımızdaydı. Liam sesi duyunca benim ve Köpekbalığı'nın arkasına geçti, masadan ayrılmadan Peyton'dan olabildiğince uzaklaşmaya çalışıyordu. Teddy ta öteki taraftaydı ve masanın ayağına sarılmıştı, tıpkı cumartesi gecesi dışarı çıkmasın diye annesinin bacağına sarılıp yalvarıyormuş gibiydi. Kulaklarım kafatasımın içine giriyormuş gibi hissettim. Parmağımı kulağıma götürdüm ve ıslaklığı fark ettim. Bir damla kan haliya düştü ve adeta patlayan bir bomba gibi halının liflerine kıpkırmızı saçıldı. Bana ait olan tek damla oydu.

Ben, yaptığı işten gurur duyarcasına kışının üstünde biraz daha oturdu. Sandalye Peyton'ı yakalamıştı, kolları korkuluk gibi yanlara doğru açılmış şekilde vücudunu dimdik tutmuştu. Yüzünün burnundan aşağısı gitmişti. Kocaman bir buhar bulutu, dondurucu soğuk bir gecede ki kahkaha gibi sarmıştı etrafını.

Liam ıslak ağzını omzuma dayamış şekilde arkama saklanmıştı, bu yüzden sıradaki mucizevi olayı göremedi. Fakat diğer hepimiz olanlara inanamayarak Ben'in doğrulup sadece beyaz pürüzsüz bacaklarının görüldüğünü ve

bizden giderek uzaklaşarak sola dönüp edebiyat bölümünün olduğu zemin kata giden arka merdivenlere gidişini seyrettik. Üst katında Bradley'in yatılı okul zamanından kalma terk edilmiş yurt odaları vardı. Artık sadece okul içi cezalarda kullanıyorlardı o odaları.

Sanki kır koşusunun sonundaki bitiş çizgisine gelmiş gibi nefes nefese kalınca uzun süredir nefesimi tuttuğumu fark ettim. "O kim?" diye Köpekbalıĝı'nın göğsüne doğru verdim nefesimi. "Kimdi o?" diye tekrar sordum bilmeme rağmen.

Liam ince ve son derece yabancı gelen sesiyle inleyerek, "Ansilee iyi mi?" dedi, güç dengesindeki bu ani değişim onun o havalı yeni çocuk ayaklarından eser bırakmamıştı. Sorusunun cevabını alması için arkasını dönüp bakması yetti. Çünkü ben baktım ve Ansilee'nin bir tabut gibi açılmış kafasını gördüm.

"Bu tıpkı Columbine* olayı gibi," diye mırıldandı Teddy masanın diğer tarafından. Bu olay olduğunda hepimiz ortaokuldaydık. Bradley'de nasıl oldu bilmem ama Azize Rahibe Theresa'da hepimiz kütüphanedeki cızırtılı televizyonun etrafında toplandık ve haberi izledik, ta ki Rahibe Dennis fişi çekip hemen sınıfa dönmezsek bize uyarı vermekle tehdit edene kadar.

Kafeteryadan gelen duman içeri süzülüyordu. Gitmemiz gerektiğinin farkındaydım ama aynı zamanda dışarı çıkmamızın tek yolu onun gittiği yoldan gitmekti.

"Kimin cep telefonu yanında?" O zamanlar her gencin bir telefonu yoktu, fakat o odadaki herkesin vardı. İşe yaramadı, çünkü kimsenin kaçarken sırt çantalarını alacak vakti olmamıştı.

Köpekbalıĝı'na bakarak, "Ne yapacağız?" diye sordum,

* 1999 yılında ABD'nin Colorado eyaletinde meydana gelen Columbine Lisesi Katliamı. -yhn

bir cevabı olduğundan emindim. Ondan bir karşılık gelmeyince, "Buradan çıkmamız lazım," dedim.

Hiçbirimiz masanın altından çıkmak istemiyorduk. Ama duman insan saçının ve insan yapımı şeylerin iğrenç kokusuyla içeri doluyordu: polyester okul çantaları, plastik yemek tepsileri, Abercrombie & Fitch'ten alınmış suni ipekli giysiler. Sağımdaki sandalyeyi ileri doğru ittim, Teddy de kendi tarafındakine aynı şeyi yaptı ve dördümüz ayağa kalktık. Köşede kahraman gibi duran bir büfe vardı ve bulduğumuz yer oldu. Belimizden aşağısını gizleyen yapısı küçük bir koruyucu önlem gibi gelmişti bize.

Tartıştık. Liam orada öylece kalıp şu an büyük ihtimalle yolda olan polisi beklemeyi istedi. Teddy gitmek istiyordu. Yangın çok hızlıydı. Duvarın yukarısında, altında Peyton'ın ve Ansilee'nin olduğu masanın üzerine güneş ışığının geldiği büyük bir pencere vardı. Bu biraz riskliydi. Teddy, Ansilee'nin omzuna çarptığı sandalyeyi çekip muhtemel kaçış yerine yaklaştırdı ve üstüne çıktı. Teddy zorladı ve inledi, fakat odadaki en güçlü kişi olmasına rağmen pencereyi açmayı başaramadı.

Teddy, "Buradan çıkmamız lazım," diye üsteledi.

Liam, "Orada dışarıda bizi bekliyor olabilir!" dedi. "Columbine'daki çocuklar da öyle yapmıştı." Büfeye yumruğunu indirdi. "İbne! Lanet olası ibne!"

"Kapa çeneni!" diye bağırdım. Kulaklarımızın zarını patlatan yangın alarmından daha fazla bağırmanız gerekiyordu. "Bu yüzden bunu yapıyor zaten!" Liam benden korkmuş gibi baktı bana. Bunun ne kadar önemli olduğunu o zamanlar anlamamıştım.

"Eğer onun yanında olursak bize zarar vermez." Teddy eliyle Köpekbalığı'nı gösterdi.

Liam acı acı güldü. "Sana da zarar vermez! Bu yüzden gitmek istiyorsun."

Teddy, "Hayır," diye başını salladı. "Ben ile asla arkadaş değildik. Ama Beth'i çok severdi." Köpekbalıĝı'nın gerçek ismini en son duyalı o kadar zaman olmuştu ki, ilk başta Teddy'nin kimden bahsettiğini anlayamadım.

"Ben'i uzun zamandır görmemiştim." Köpekbalıĝı kolunu burnuna getirerek burnunu çekti. "Ve bu kişi... bu kişi Ben değildi."

Bir sandalye devrildi ve kargaşıa içinde dördümüz de birbirimize sokulduk bir anda. Bir inlemeyle birbirimizden uzaklaştık.

Köpekbalıĝı, "Aman Tanrım, Peyton," dedi.

Nefes aldığı esnada çıkan ses ıslak gibiydi. Köpekbalıĝı ve ben büfenin etrafından dolanıp Peyton'ın yanına çömeldik. Vücudunun yarısını masanın altından sürüyerek çıkarmayı başarmıştı ve elini havaya doğru uzatıyordu, parmaklarının boğumları öylesine kitlenmişti ki, alçıya batırmış ve kurumuş gibiydi. Konuşmaya çalıştı, fakat dudaklarının olması gereken yerde sadece kan birikiyordu.

Köpekbalıĝı bir kenarda izlemekle yetinen Teddy ve Liam'a bağırarak, "Bir havlu falan getirin!" dedi.

Harekete geçtiler. Büfeye hücum ettiklerini ve çatal bıçağın şangırdadığını duydum, sonunda üzerine bahar yeşili dikişlerle BRADLEY OKULU yazılmış mendilleri buldular. Bize doğru fırlattılar.

Köpekbalıĝı ve ben, Peyton'un mahvolmuş güzel yüzünün her iki tarafına birer mendille bastırdık. Bez, kan ve yapışkan kas dokusu yüzünden çenesinin olduğu yere mühürlendi ve tıpkı bir sihirbazlık numarasıymış gibi anında kıpkırmızı oldu. Hatlarının ve cildinin parçalandığı yüzüne bakmak çok korkunç bir şeydi ve hiç fark etmeden "aaa" deyip durmak gibiydi, tekrarlanan sıradan bir şeyi çok farklı bir şeye dönüştüren gücü. Anlamsal doyuma değil mi? Ama Peyton'da durum tam tersiydi: Yüzüne

yeteri kadar uzun baktığınızda artık o kadar da kötü görünmüyordu. Yine de keşke ne kadar kötü olduğunu anlatabilseydim.

Peyton inledi. Hâlâ deli gibi işaret eden elini alıp parmaklarını nazikçe sıkarak yere koydum.

"Tamam geçti," dedi Köpekbalı. "Önümüzdeki hafta büyük maça çıkacaksın." Hıçkırarak ağlamaya başladı. "Önümüzdeki hafta o büyük maçı kazanacaksın."

Herkes Bradley'nin şansı olmadığını biliyordu. Peyton ağladı ve elimi sıkı sıkı tuttu.

Orada ne kadar süre oturduk bilmiyorum. Peyton ile konuştuk. Ailesinin onu sevdiğini ve eve dönmesine ihtiyaçları olduğunu, bu nedenle dayanması gerektiğini söyledik. Dayan, çok iyi gidiyorsun, sen güçlüsün dedik ona, elleri ellerimde giderek soğurken bile, nefes almak onun için o kadar da güç değilken bile, çünkü biraz sonra neredeyse hiç nefes alamıyordu.

Bu esnada kafeteryadaki alevler, biz keskin uçlarını fark edene kadar merdivenlere sıçramıştı, bizi burada Brenner Baulkin Salonu'nda kıştırarak ve dışarı çıkmamıza izin vermeyecek gibi görünüyordu.

"Nerede şu lanet olası polisler?" diye bağırdı Liam. Sirenlerini on dakika önce duyduğumuzda hepimiz derin bir oh çekerek ağlamıştık.

Teddy, "Gitmemiz lazım," dedi. Peyton'a baktı ve ellerinin tabanını şişmiş gözlerine götürerek hemen gözlerini başka tarafa çevirdi. "Özür dilerim arkadaşlar ama gitmemiz lazım."

"Ama o hâlâ nefes alıyor." Peyton'a baktım. Kendi kanında boğulmaya başlayınca başını dizlerime koymuştum. Bacak aram sıırıslıkam ve yapış yapış olmuştu; tıpkı sizi uykunuzun en derin noktasında şoke ederek uyandıran, gecenin ortasında aniden açılan ışık gibi, aklımın vahşi,

kirli bir köşesinde onun kafasının bacaklarımın arasında olduğu en son hali canlandı. En azından o görüntüde, Peyton'un gözleri kristal gibiydi ve güzel bir şey yaptığını düşünüyormuşçasına nazikçe açıldı.

Teddy, "TifAni, şimdi çıkmazsak burada öleceğiz!" dedi.

Köpekbalığı sordu, "Onu taşıyamaz mısın?"

Teddy denedi ve hepimiz ona yardım etmeye çalıştık, Liam bile ama Peyton bir beton blok gibi katı ve ağırdı.

Oda sıcaktı ve iğrenç kokuyordu. Teddy bize son bir kez yalvardı.

Biz, dört sert ergen, caddeden karşıya geçen anaokulu çocukları gibi, önümüzdeki ve arkamızdakilerin elini tutarak koridora çıkmadan önce Liam büfeyi talan etti. Bizi koruyacak bir şey, herhangi bir şey arıyordu. Elinden gelen tek şey, hepimize birer biftek bıçağı vermek oldu.

"Annem bana bir tecavüzcüye asla bıçakla karşı koymamamı söyledi," dedim, sıcaktan o kadar sersemce söylemiştim ki, bunu Liam'a söylemenin dehşet verici eğlencesini fark etmemiştim. "Çünkü seni alt edebilir ve bıçağı sana karşı kullanabilir."

Köpekbalığı hafifçe, "O bir tecavüzcü değil," dedi.

Liam, "Ah, özür dilerim," dedi. "Acaba kafayı yemiş katil bir ibne mi demeliydi?"

Ayrıca keten mendilleri de almıştık yanımıza, Peyton'ın yüzüne koyduklarımızdan arta kalanları ağızımızı kapatacak şekilde haydutlar gibi bağladık.

Gitmeden önce Peyton'a son bir kez baktım. Göğsünden bir iç çekiş yükseldi, bir veda, son bir istek vardı: Ben hâlâ yaşıyorum. Onu, orada tek başına ve yaşıyorken bıraktığımda hissettiğim acı öyle yoğun ve kuşatıcıydı ki, tüm hayatımı değiştirecek güce sahipti.

Çok hızlı bir şekilde koridordan aşağı inip merdivenlere gelene kadar soldan devam ettik. Kapıdan içeri daldık, küçük düzgün sıramız bozulmuştu ve dar bir çember

içinde birbirimizi saran kollar ve bacakların oluşturduğu bir girdap haline gelmiştik; içeride neyle karışılacağımızı kimse bilmiyordu ve bu yüzden hiçbirimiz en önde olmak istemiyorduk.

Merdivenlerin boş olması bizi büyük ölçüde rahatlatmıştı. Şükreder halde yüzümüzdeki maskeleri çıkardık.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu Köpekbalığı. “Aşağı mı, yukarı mı?”

Teddy, “Ben yukarı diyorum,” dedi. “Yukarı çıkmış olmaz.” Eski yatılı odaları başka bir merdivene açılıyordu, orası da bizi matematik bölümüne götürecekti. Matematik bölümünde bir çıkış vardı.

Liam, “İyi fikir,” dedi ve Teddy gülümsedi. Kurşun köpürücük kemiğine saplandığında ve kanı, arkasındaki duvara modern sanat dersinde öğrendiğimiz Jackson Pollock tablolarındaki gibi yayılırken, Teddy hâlâ gülümsüyordu.

Bildiğim tek şey merminin yukarıdan geldiğiydi. Merminler tırazana çarpıp daha önce duyduğum hiçbir şeye benzemeyen keskin bir metal sesi çıkarırken hızla merdivenleri inip dönüşlerde kayarak ve arada Köpekbalığı’yla Liam’a çarparak iniyordum.

İlk kattaki kapı edebiyat bölümüne çıktı ve Köpekbalığı’nın kapı kolunu çevirip kapıyı açması için geçen süre hayatımın en uzun ânıydı, bu saniyeler Ben’in bize yaklaşmasına yetti. Kapı eski ve yavaştı, biz geçtikten sonra açık kaldı. Ben ardımızdan kapıyı tekrar açmak için yavaşlamak zorunda kalmadı, aradan sıyrılıp hemen ardımızdan içeri girdi. Çok zayıf ve hızlıydı, ondan çok iyi bir kır koşucusu olurdu.

Liam boş bir sınıfı saklanabileceği bir yer sanarak sağa gitti. İstemeden de olsa asil, aslındaysa kendini korumak için yaptığı bir dönüştü (bu yüzden onu suçlayamayacağım) ve bu hareketi beni kurtardı.

Hikâyenin bu kısmında genellikle sorarlardı, "Neden onun peşinden gitmedin?"

Lafımın kesildiğine kızmış bir şekilde, "Çünkü," dedim, lafımı kesen hangi geri zekâlıysa artık, Ben'in nefesinin bizimkilerden farklı olduğunu anlayabileceğimiz kadar bize yakın olduğunu fark edememişti. Ciğerleri avlanmak için evrilmiş bir hayvanın nefesi gibi keskin ve hızlıydı. "Tam arkamızdaydı. Bizi görüp takip etmiş olabileceğini ve köşeye sıkışacağımızı biliyordum, ki öyle oldu."

"Liam'a mı öyle oldu?" diye sordu Aaron.

"Liam'a"

"Sonra ne oldu, konuya geri dönelim."

Köpekbalığı ve ben edebiyat bölümünden geçtik. Koşarak merdivenleri çıktık ve son basamağı da geçtiğimizde kafeteryaya açılan bir kapı gördük. Sıkıca kapalıydı, Bay Harold'un bizi hep uyardığı yangın tehlikesini artırmış olmalıydı ama öyle olmamıştı. Kafeteryanın eski kısmına yangını hapsetmişti, iyice derinlere itmişti ve böylece bizim içinde bulunduğumuz ve Peyton ile Ansilee'nin kaldığı Brenner Baulkin Salonu'na ilerlemişti. Kapıdan yeni eklenen yerin içinden geçip giden açık bir yol vardı, burada tavandaki yangın söndürücüler devreye girmişti ve yangın teslim olmaya başlamıştı. Avluya giden bir çıkış vardı orada. Köpekbalığı ve ben yürüyüşümüzü hiç bozmadan ilerledik.

Fakat Kılılı Bacak ve HO'ların hep oturduğu yerde durduk, su ayak bileklerimize kadar yükselmışti ve hâlâ akıyordu, saçlarımızı yüzümüzün yanına yapıştırmıştı. Arthur'u görünce kalbim yerinden çıkacak sandım.

Arthur çıkışımızı kapatıyordu, tıpkı bir ip cambazının dengesini korumak için tuttuğu sopa gibi babasının av tüfeğini tutmuş, yüzünde su damlacıklarıyla insan ve enkaz yığınının önünde dikiliyordu. Dean ters dönmüş bir kasa ya dayanmıştı ve patlamanın geldiği taraftaki kolu beyaz

kasla ve kanla kaplanmıştı, kanı öyle derinlerden geliyordu ki zift gibiydi.

"İşte buradasın," dedi Arthur bana. Gülüşü beni en çok korkutan şeydi.

Köpekbalığı, "Arthur," dedi ve ağlamaya başladı.

Arthur onaylamaz bir ifadeyle ona baktı. "Çık buradan Beth." Tüfeğini ona doğrultup arkasına, avluya doğru saldı. Özgürlüğüne.

Köpekbalığı kıpırdamayınca Arthur eğilerek onun garip gözleriyle aynı hizaya geldi. "Ciddiyim Beth. Seni se-
verim."

Köpekbalığı bana döndü ve ağladı. "Çok üzgünüm." Sonra parmak ucunda Arthur'un etrafından dolandığında, Arthur arkasından, "Ondan lanet olası bir özür dileme!" diye bağırınca koşmaya başladı. Ayaklarının altında kuru çimenleri hissettiğini gördüm. Sola dönüp ortaokul otoparkına doğru son kez koştu. Sonra onu göremedim artık, sadece hayatta olduğunu fark edince attığı çılgın çığlığını duydum.

"Gel buraya." Arthur beni yakalamak için silahı uzun bir cadı parmağı gibi kullandı.

"Neden?" Ağladığımı için utanıyordum. Hepsi bittiğinde nasıl davranacağımı biliyor ve bundan nefret ediyordum. Cesur olmayacağımı biliyordum.

Arthur tüfeğini tavana doğrulttu ve ateş etti, ben ve Dean hâlâ birisi yardıma gelmediği için deli gibi çalmakta olan yangın alarmı eşliğinde çığlık attık. "Gel buraya!" diye gürledi Arthur.

Söylediğini yaptım.

Arthur tüfeği bana doğrulttu ve yalvardım. Babasının resmini aldığım için özür diledim. Geri verecektim. Dola-bımdaydı. *Değildi.* Gidebilirdik. Onundu. *Onun yapacağını bildiğim şeyi geciktirmek için ne olsa yapardım.*

Arthur, gözlerine inen ıslak saçlarını kaldırmaya bile gerek görmeden bana baktı. "Al bakalım," dedi. İlk başta bak bakalım sana ne yapacağım anlamında "al bakalım" dediğini sandım, beni cesaretlendirmek için. Ama sonra fark ettim ki Arthur silahı bana doğrultmuyordu, bana *veriyordu*.

"Bunu yapacak kişi sen olmak istemez misin?" Dean'e baktı. Korku onun goril gibi görünüşünü daha önce hiç tanımadığım ve canımı hiç yakmamış yepyeni biri haline getirmişti. "Bu şerefsiz ibneyi vurmak istemez misin?" Arthur'a daha da yaklaşıncı ağzının kenarlarında sertleşmiş beyaz bir kabuk gördüm.

Hata yapıp yemi yuttum, uzanıp silahı almaya çalıştım. "Hayır, olmaz," Arthur silahı geri çekti. "Fikrimi değiştirdim."

Sonra kendisinden beklenmeyecek kadar zarif bir şekilde kendi ekseni etrafında döndü ve Dean'i bacaklarının arasından vurdu. Kan ve su yüzüne tıpkı Epcot Center'daki fıskiyeleler gibi çarparken Dean insandıışı bir ses çıkardı.

Biftek bıçağı Arthur'un kürekkemiğinin altına kaydı. Fakat bir mektup açacağıyla zarfı açmanız gibi, sık bir kesik, yüzeysel bir delikti. Neredeyse hiç zorlanmadan girdiği şekilde aynen geri çıktı. Arthur bana döndü ve dudağını kıvrarak, "Ne?" dedi. Babamın bana topu atmadan önce öğrettiği gibi ağırlığımı arkaya verdim, adamın bana öğrettiği tek faydalı şeydi bu. Bıçağı boynunun yanına sapladım ve Arthur ciğerlerindeki balgamı atmaya çalışır gibi bir ses çıkararak yana doğru sendeledi. Onunla birlikte yere çömeldim, bıçağı çıkarıp bir kez daha sapladım. Göğüs kemiğine sapladığımı biliyorum, bıçağı göğsüne batırırken çatırtıyı duydum, fakat bu sefer geri çıkaramadım ama sorun değildi, çünkü çıkarmama gerek yoktu. Arthur, "Sadece yardım etmeye çalışıyordum," gibisinden bir şey-

ler mırıldanabildi ve dudaklarındaki parlak kan daha hızlı akmaya başladı.

Hikâyeyi hep burada bitiririm ve Aaron'a anlatırken de burada bitirdim.

Bir şey daha var, kimseye anlatmadığım bir bölüm. O da, Arthur dizlerinin üstüne çökmüş ve vücudunun üst yarısının ağırlığıyla öne doğru düşerken, *Artık beni affetmeleri gerekecek*, diye düşündüğüm. Son saniyede hayatta kalma içgüdüğü devreye girmişti, beyninde gidip gelen bir devre, eğer göğsünün üstüne düşerse bıçağın daha da derine saplanacağını fark etmişti. Geriye doğru kendini attı, fakat bacaklarının arasındaki gergin kaslar onu yakaladı ve sonunda bir kolu başının altında uzanmış şekilde, bacağı hafif bir kıvrımla diğer bacağının üstüne gelmiş halde suları sıçratarak yan tarafına düştü. Barre derslerimde bacak arası çalışması esnasında, bacak kaslarımı germe pozisyonumu aldığında hep Arthur'u düşünürüm. Bacağımı kaldıramadığımda ve pes etmeyi çok istediğimde antrenörüm, "On kere daha!" diye yüksek sesle bağırır. "On saniyeliğine her şeyi yapabilirsin; her şeyi!"

BÖLÜM 13

“■ nanılmaz.” Aaron ellerini çırttı ve odadaki sessizliği bozdu. Ekip üyeleri gerindiler ve etrafta dolandılar. “Bir içki ister misin?” dendiğini duydum ve yüzümü sildim.

Aaron ellerini birbirine kenetlemiş halde bana doğru geldi. “Bize karşı böyle açık ve dürüst olduğun için teşekkür ediyorum.”

Yüzüme yazılmış hikâyeyi silmek için acele ediyordum. “Tabii ki,” diye mırıldandım.

“Bence bir içki falan lazım sana.” Aaron eğilip hafifçe kolumu sıktı. Bana dokunduğunda kasıldığımı fark ettirdim. Elini geri çekti.

Aaron bana üniversitedeyken çıktığım, yaralanmayla sonuçlanan kazaları takip edip mağdurları dava açmaları için ikna etmeye çalışan aşâğılık bir avukatı hatırlatıyordu. O kahrolası emo break dansçı bana Peyton’ın boynundaki tendonları ve mavi gözlerindeki perdenin yavaşça kapanışını soruyordu; kıvılcım yavaşça mı sönmüştü, yoksa öleceğini biliyor muydu? Kabul mü etmişti? Hayatımdaki kanlı olan her şeye duyduğu bu yerleşik ilginin bir zamanlar aşk olduğunu sanıyordum. Fakat şimdi sarkaç aksi

yönde sallanıyordu.

Aaron boğazını temizledi. "Hadi kendine bir içki al!" Gergin bir şekilde güldü. "Ama unutma otel odandan saat yedide çağırılacaksın." Bu kuaföre ve makyöz içindi. Sonrasında yuvarlak saç fırçalarını ve kirpik kıvrıcılarını alacaklardı ve hep beraber "mekân çekimleri" için arabayla Bradley'e gidecektik.

"Anladım." Kalktım ve kendimi toparladım. Tam kapıya gelmiştim ki, Aaron beni durdurdu. "Şey... tamam," dedi. Bunu sana sorsam mı, diye tüm gün düşündüm."

Sormasın diye ona dik dik baktım.

Sonra bana doğru eğildi ve hiç de beklemediğim bir şey söyledi. Dilime o tanıdık asit tadını getiren bir şey. Teklifini bitirdiği zaman ellerini kaldırdı –*Ateş etme!*– ve dedi ki, "Tabii senin için de uygunsu."

Sessizliğimle bir süre olduğu yerde kıvrınmasını sağladım. "Bu bir numara mı?" Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Paranı almak için falan mı?"

Aaron şaşırmış göründü. Hatta incinmiş. "Ani, Tanrım, tabii ki hayır." Sesi alçaldı. "Senin tarafında olduğumu biliyorsun, değil mi? Hepimiz –odanın etrafını gösterdi– senin yanındayız. Tüm başına gelenlerden sonra senin neden böyle düşünmediğini anlayabiliyorum. Tanrım, ben de herkesten şüphelenirdim aynı durumda olsaydım." Tanrım kelimesi kulaklarıma tıpkı bir dedenin söylediği bir söz gibi çok sıcak geldi. "Ama umarım bana yavaş yavaş güvenirsin. Bu bir oyun değil. Sana asla oyun oynamam." Geri çekilerek başını iki yana salladı. "Neden bunu biraz düşünmüyorsun? Tüm hafta sonu serbestiz."

Dudaklarımı sıkıca kapatıp tekrar parmağındaki alyansa baktım. Aaron'u kötü niyetli değil de nazik biri olarak düşündüm. Acaba en başından beri gerçek bu muydu, eğer öyleyse acaba neyi yanlış anladım, diye düşündüm.

Stüdyonun kapısını açtım ve eylül soğğunun kucağına adım attım. Yazın bitmesine çok seviniyordum. Yazdan nefret ediyordum, hep nefret etmiştim. Sonbaharla ilgili anılarımı düşününce garip gelebilir ama ne zaman havadaki ilk değişimi farketsem, yapraklar düşmeye başlasa, mutlulukla titrerim. Sonbahar kendimi yeniden bulmak için daima bir fırsat olacak.

Kameraları ve ekipmanları külüstür bir minibüse yükleyen bazı ekip üyelerine hoşça kal dercesine el salladım. Bir ara minibüsün fotoğrafını çekip altına, "Bugüne kadarki en tecavüzcü tecavüz minibüsü," yazarak Nell'e göndermek istedim ama akşam yemeğinde güzel yüzünü mahveden hayal kırıklığı ve iğrenme karışımı bir bakışla, bana dik dik bakışını hatırlayınca vazgeçtim. Cipin GPS'ine Radnor Otel'i ni girdim. Lisedeyken bu tarafa çok gelmemiştim ve o zamandan beri "evime" o kadar seyrek gelmiştim ki, eskiden sık sık geçtiğim yollar şimdi bana belli belirsiz bir dejavu hissi veriyordu. *Buraya daha önce gelmiştim ama ne zaman?* Bu karmaşıklık içimde gurur olarak büyüyordu. Buranın artık benim evim olmadığı anlamını taşıyordu. New York evimdi artık. *Sen beni reddetmedin. Ben seni reddettim.*

Yavaşça park alanından çıktım. Şimdilerde çok sık araba kullanmadığım için çekingen bir sürücüydim. Direksiyonu mavi saçlı yaşlı bir kadın gibi çevirerek Monroe Sokağı'na doğru döndüm. Çantamda telefonumun titrediğini duydum ama arabayı kenara çekene kadar açmak istemedim. Birkaç yıl önce LoLo aynı anda araba sürüp mesaj yazmayacağımıza dair Oprah ile bir tür ortaklığa imza attırmıştı bize. Telefona bakmama mani olan şey verdiğim söz değil, altına adımı yazdığım istatistikti: Araba kullanırken mesajlaşmak ölümcül bir kazaya karışma riskinizi yüzde iki bin artırır. Bizim metin doğrulama sorumlumuz

olan Martin'e, "Bu doğru olamaz," demiştim. Martin işi konusunda öyle ciddiye ki, bir keresinde, "Hayatınızda bu dudak parlaticısına *ihtiyacınız var*," diye yazdığım için tartışmıştık.

"Belki de şöyle demeliyiz?" dedi. "Bu yiyecek ya da su değil, o yüzden de teknik olarak hayatınızda buna *ihtiyacınız yok*."

"Şaka yapıyorsun, değil mi? Bu bir espriydi."

"Peki, en azından *iltiyaç* kelimesini vurgulama o zaman."

Yüzde iki binlik istatistiğin doğruluğunu sorduğumda, ciddi bir şekilde başını salladı. "Evet, doğru."

Bir çatırtı olduğunda bir anda irkildim ve araba şiddetli bir şekilde savruldu. Yaralandım mı diye kontrol etmek için elimi kafamın arkasına götürdüm. Kalbim şiddetle atarken fark ettim ki ses solumda, bittiğinde oldukça büyük bir McMansion olacak şeyi inşa eden inşaat işçilerinden gelmişti. Bazen metroyu beklerken ya da caddeden karşıya geçerken kafamda hayali bir acı oluşuyor ve elimi kafama götürüp kan görmeyi umarak geri çekiyorum. Vurulduğunu en son farkedene kişi her zaman vurulan kişidir.

Sağımda bir Wawa bebek mağazası göründü. Direksiyonu çevirdim, park alanına girerek GPS'teki kadının kafasını karıştırdım. "Soldan devam edin, soldan devam edin," diye beni fırçaladı. Sesini kesene kadar tuşlara basıp durdum.

Çantama uzanarak telefonumu çıkardım. Luke'tan gelen bir mesaj yoktu. E-postamı açtım. Bay Larson'dan, Andrew'dan gelen bir e-postayı buldum; pazar günkü öğle yemeğimizle ilgili. "Bugün beklediğimden de zordu," diye yazdı. "Hemen buluşma imkânımız..." Duraksadım. Biraz acele ettiğimi biliyordum, bu yüzden, "var mı acaba Peace A Pizza'da bir dilim pizza yemek için?" dedim. And-

rew için hamur işi yemeye hazırdım.

Peace A Pizza, biz lisedeyken mahallemizde takıldığı-mız yerdi. Müdür Mah buranın öyle hayranıydı ki, hep ayın müşterisi seçilirdi ve kola makinesinin yanında asılı olan resimde utanç verici bir şekilde başparmağıyla zafer pozu verirdi. Dean bir keresinde fotoğrafın üzerinde tam da Bay Mah'ın yüzüne, "Ben pizza uzun süre severim" yazmıştı. Herkesin bunu onun yaptığını bilmesine rağmen başı hiç derde girmemişti bu yüzden.

Gönder tuşuna bastıktan sonra kısa sürede bir cevap alacağımdan şüphe duysam da beş dakika kadar bekledim. Otelime dönmeye karar verdim. Belki ben oraya varana kadar beni arardı.

Radnor Oteli kendini Main Line'ın kalbinde butik bir güzellik olarak pazarlayan yerlerden biriydi –tam bir düğün yeri– halbuki otobanın gürültüsünün çok da uzağında olmayan ve geniş otoparkı bulunan, üzerinde fazla çalışılmış bir Marriott'tan ibaretti.

Benden önce odada kalan her kimse sigara içmişti ve bunu gizlememişti. Güzellik direktörümüz *Today* programında pasif içicilik hakkında ellerini ovuşturmuştu; bu çirkin kanepede kumaşına sinen ve cildinize en çok zararı veren türdü. Normalde çok talepkâr bir zilli gibi danışmayı arar ve başka bir odaya geçmeyi isterdim, fakat odanın o bayat nefesinde beni rahatlatan bir şey vardı. Benim gibi dışarıdan gelmiş, pencerenin kenarındaki çiçek desenli koltukta kıvrılmış, ucu parlayan sigarasının dumanını küçülen gözleriyle içine çeken bir kız hayal ettim. Bir cenaze için buraya geri gelmişti, diye karar verdim. O da ailesiyle pekiyi anlaşılamıyordu, evde kalmak yerine burada kalmasının sebebi buydu. Onunla aramda, kendimi daha az

* 1987 yapımı *Full Metal Jacket* filminde yer alan "Ben seni uzun süre se-verim" sözüne gönderme yapılmıştır. - yhm

yalnız hissetmemi sağlayan tatlı bir yoldaşlık hissettim. Ki tam anlamıyla yalnızdım, cuma günü saat altıda TBS’de *Hiç Öpülmedim*’in son perdesi oynuyordu. Ellerimde ılık votkayla dolu bir kahve kupası tutuyordum, bir zamanlar Hilary’nin beline kelebek dövmesi yaptırdığı Philadelphia sokaklarındaki bir hayat kadının yaptığı gibi beni kendine çeken minibardaki M&M’s’leri görmezden gelmeye çalışıyordum.

Andrew’ya yazalı bir saat olmuştu ve aldığım tek e-mail, Groupon’dan gelen ve beni yağ aldırma, keratin, İsveç masajı, bölgesel cilt yenileme kampanyalarıyla ve restoran fırsatlarıyla ilgili bilgilendiren maillerdi. Bir de Saks’tan gelen bir mail vardı, sadece bana özel bin yüz doksan beş dolara yılan derisi Jimmy Choo çizmeler seçmişlerdi. O kadar da paralı değildim.

Yarınki çekim listesine bakarak saç ve makyaj görevlileri gelmeden önce koşu yapacak vaktim olur mu diye hesaplamaya çalıştım. Genelde de pek uyuyabilmeyi beklemem ama burada uyuyabilmeyi kesinlikle beklemiyordum. Birden aklıma bir şey geldi ve kahve kupamı bıraktım. Komodinin etrafına bakındım ve aha, işte oradaydı; eski ve sarı bir telefon rehberini elime aldım.

Larsonlar, Larsonlar, Larsonlar, diye düşünerek L bölümüne geldim, “Lar” kısmına gelince koyu kırmızı boyanmış tırnağımı isimlerin üzerinde gezdirdim.

Üç tane Larson vardı ama sadece biri Haverford’da Grays Lane’de yaşıyordu. Andrew bir keresinde koşarken ev halkının yaşadığı evi göstermişti, o çok tatlı bir Andrew sözü olan “ev halkı” sözünü kullanmıştı, bu yüzden biliyordum ki aradığım buydu.

Telefona gözümü diktim. Eğer bu numaradan ararsam Andrew dışında biri açtığında telefonu kapatabilirdim. Whitney orada olabilirdi, ailesi kesinlikle orada olacaktı.

Ama Şu anki televizyonlarının ekranına arayan numaranın kim olduğunu gösteren sistemler de neydi  yle? Andrew'ya burada kalacağımı söylemiştim. Onu arayıp ekranın ortasında Radnor Oteli yazsaydı ve ailenin muhtemelen izlediği bir PBS programı kesilseydi, ne olurdu? EĞer o açmadan önce annesi a arsa, annesinin suratına telefonu kapatanın ben olduğumu bilecekti. Andrew'nun anne babasının hakkında bir Şey bilmiyordum ama onları ellerinde kırmızı Şarap kadehleri ve baŐlarında yumuşak beyaz sa  tutamlarıyla, kısık ve saygılı bir ses tonuyla, Obama'nın bakış açısından enerji krizini tartıŐan eski akademisyenler olarak hayal ediyordum. Bu kibar entelektüeller, duygusal zek ıyla pop Őarkıcılarının peşinden koŐan benim gibi kızları kendine çeken Arthur gibi bir insanı meydana getirmenin sorumlusuydular.

Votka hafızamda temiz bir kanal açtı, çünkü bir anda ortaokulda gece baŐkasında kaldığımızda yaptığımız bir numarayı hatırladım. Numaranın önüne *67 yazınca arayanın kimliğini gizliyordu.  nce kendi cep telefonumda denedim, gizli kod numarasını ve ardında da 917 alan kodumu girdim. 917 alan koduma tapıyordum. Artık bir Philadelphia kızı değildim. Bir New Yorkluydum.

Ekranımda "Bilinmeyen numara" yazdığında bir kahkaha attım. Gerçekten işe yaradığına inanamadım.

Kahve kupamdan biraz daha cesaret aldım. Belki de ailesinden biri açtığında telefonu kapatmak zorunda değildim. Bu son derece masum bir istekti. Yapımcılar pazar günkü çekim programımı deĐiŐtirdiĐi için öğle yemeği yiyemeyecektim ve hazır ikimiz de buradayken onu yakalamak istiyordum. Bir yalan değildi henüz. EĞer Aaron'ın yapmanu istediği Şeyi kabul edersem çekim programım deĐiŐecekti.

 nce *67'yi tuşladım. Bir duraksama oldu ve sonra kulağıma arama tonunun hafif sesi geldi, kilometrelerce

uzaktaki Larsonların evinin telefon sesi.

"Larsonların evi." Telefonu açan ses kafatasınızı ortadan ikiye ayıracak gibiydi.

"Merhaba." Ayağa kalktım ve yürümeye başladım. Ama kablonun ne kadar kısa olduğunu unuttum ve telefon arkamdan yere düştü ve ahizeyi de elimden kaptı. "Kahretsin!" diye fısıldadım ve yakalamak için yere eğildim.

"Merhaba," diye ses geliyordu yerden. "Alo?"

"Merhaba," dedim tekrar, "Affedersiniz, Bay Larson orada mı?"

"Benim."

"Affedersiniz, Andrew Larson."

"Evet benim. *Kiminle görüşüyorum?*"

Kapatmak istedim. Kapatsaydım daha kolay olacaktı. Ama kas hafızam devreye girdi ve parmak kemiklerim telefonun üzerinde bembeyaz kesildi. "Ben Ani FaNelli. Oğlunuzla konuşmak istiyorum." Sonra bu isteğim terbiyesizce görünmesin diye ekledim, "Öğrencilerinden biriydim de."

Bay Larson'ın babasının öfkeli nefesinin sesleri geldi. Ardından, "Tanrım, kızım ben seni telefon şakası yapanlardan biri sanmıştım." Bağlantı onun kahkahasıyla cızırdadı. "Bir saniye."

Telefonu bıraktı. Arka planda homurtulu sesler vardı. Acı verici sessizliğin ardından oğlu Andrew Larson telefonu alıp, "TifAni?" dedi.

Tüm medeni duruşumu ve bahaneleri bir kenara bıraktım. Ona sadece doğruyu söyledim. Bugün çok zor geçmişti ve tek başımaydım.

Andrew hafta sonu Whitney'i yanında getirmemişti. Bunu duyduğumda Peace A Pizza'da benim fikrim üzerine bu-

luşmak yerine bir yerde içki içmeyi teklif edeceğini umarak nefesimi tuttum fakat sadece, "Peace A Pizza. Oraya yıllardır gitmiyorum. Kırk dakika sonra buluşalım mı?" dedi.

Suçlayıcı bir klik sesisiyle ahizeyi yerine koydum. Pizza. Gökyüzündeki güneşin hâlâ yüzüme vurduğu bu kadar erken bir vakitte. Bunda ayıp hiçbir şey yoktu. Rahatlama ve hayal kırıklığım birbiriyle savaşmaya başladı. İkisinin de amansız kararlılığını hissediyordum.

Otel odasına girer gizli kamera makyajını silmiştim, gözlerimi floresan ışıktan başka tarafa çevirerek gözlerimin ve dudaklarımın kenarlarındaki çukurlarda kalan pudrayı ve fondöteni temizledim. Yirmi sekiz yaşımıydım ve nemli cildim sayesinde insanlar sıkça üniversiteden yeni mezun olduğumu sanıyorlardı ama bu durumun daha ne kadar devam edeceğini bilmek imkânsızdı. Yaşlanmanın insanları hızla yayılan bir kanser gibi ele geçirdiğini görmüştüm. Dünyada bunu durdurmaya yetecek kadar anti-oksidan yoktur.

Tekrar işe koyuldum; renkli nemlendirici, kapatıcı, bronzlaştırıcı, maskara, ruj. Luke makyaj çantamın ağırlığına hep şaşırırdı. Bir keresinde bana, "Bu zırvaların hepsini kullanıyor musun gerçekten?" diye sormuştu. Bu bir iltifattı, çünkü evet, kullanıyordum.

Luke'un cipine bindiğimde saat 6:50'ydı. On dört dakika. Bryn Mawr'la aradaki üç kilometreyi sürmek, tam bu kadar zaman alıyordu. Korkunç bir ürperti sarıyordu beni; gerekenden fazla gecikmiş olmak değildi tek endişem. Şansımı çok fazla zorlamış olmaktan korkuyordum. Evrenin müdahale edip parmağını kem gözlü lüks bir cipe götürüp onu benim şeridime sürüklemesinden, beni onun cilalı kasasıyla refüjün arasına sıkıştırmasından, direksiyonun göğüs kemiğimi parçalara ayırmasından ve bu kemik parçalarının kalbime ya da ciğerlerime saplanmasından kor

kuyordum. O beş kişinin asla başaramayacağı şeyler beni bekliyor diye, o kafeteryadan çıkmış olmamın tamamen bir yanılsama olduğunun kanıtlanmasından korkuyordum. Ki ne zaman depresyona girsem, ne zaman gözümün önüne Ansilee'nin yarılmış kafası gelse kendime bazen bunu söylüyorum ve bazen gece hiç olmayacakmış gibi geliyor.

Andrew'nun nasıl bir araba kullandığım bilmediğimden, park alanına girmeden önce onun arabasını bulmama imkân yoktu. Aç karnına içtiğim o tek içki bir cesaret aşılarmıştı ama içimdeki endişe de hâlâ çok güçlüydü. Her yerde ergenlerin kolları ve masanın altına girmek için çabalayan, bir dizi ters çevrilmiş polo sopası gibi çok uzun bacakları vardı ve tıpkı Nell'in bacakları gibi koridora taşmışlardı. Andrew'yu göremedim. Bir köşeye çekilip, bekledim.

Kollarımı nasıl yapacağımı bilemedim bir an; kavuştursam mı, ellerimle dirseklerimi mi tutsam derken kapılar açıldı ve taze bir hava esintisiyle Andrew içeri girdi. Üzerinde ince örülmüş bir süveter ve Barneys'deki inanılmaz zayıf bir stilistin seçtiği güzel bir kot vardı.

Ona hafifçe el salladım, bana doğru yürümeye başladı.

Andrew ıslık çaldı, "Burası tıklım tıklım." Başka bir yere gitmemizi önereceğini umarak ona katıldım, fakat ardından, "Sanırım sıraya girmemiz gerekecek," dedi.

Ben lisedeyken özel pizza türleri hâlâ çok popülerdi. Makarna ve peynirli pizza, domuz pastırmalı çizburger pizza, penne alla vodka pizza, ki özellikle bu bana çok çılgın gelirdi. Ama şu an düşündüğüm tek şey hamur işi üstünde hamur işi. Bu kadar şişko olduğuma şaşmamak lazımdı.

Bunu Andrew'ya da olduğu gibi söyledim ve güldü. "Sen hiçbir zaman şişko değildin." Kaslı karnına koydu

elini. "Diğer yandan bu adam." Doğruydı. O zaman onda şakacı bir okul çocuğunun yuvarlaklığı vardı. Benim öğretmenimken onun yirmi dört yaşında olduğuna hâlâ inanamıyordum. Onun yatak odasında beni kötü kâbusumdan uyandırdığı ve kalması için ona yalvardığım gece yirmi dört yaşındaydı. Kabul etmeden önce yüzünde o kadar çok üzüntü vardı ki. Uzun bir süre bana acıdığı için üzüldüğünü düşünmüştüm ama şimdi acaba başka bir şey miydi, diye merak ediyorum. Belki de aramızdaki büyük engelden üzüntü duyuyordu, aramızdaki yaş farkı beş yaş daha az olsaydı olabilecekleri mi düşünüyordu.

Camlı bölmenin içinde, bu günlerde yediğim yemeklerden çok daha fazla süslemeyle kaplanmış turtalar parlıyordu. Midem kazındı.

Bir dilim margarita söyledim. Güvenli bir seçimdi, diye düşündüm, çünkü dışıme kaçabilecek bir şey yoktu içinde. Andrew ise bir dilim Akdeniz pizzası söyledi.

Hiç boş masa yoktu, sadece boş sandalyeler vardı ve bu Andrew ile geçireceğim tek zamansa bunu kemikleri çıkmış ve zamansız bir ereksiyonu gizlemek için dizlerine peçete sermiş, kıkırdayıp duran sıksıkların yanında harcamak istemiyordum. Kapıyı gösterdim başımla. "Dışarıda oturmak ister misin?"

Önde iki bank vardı, fakat doluydu bu yüzden Andrew'la yan tarafa gittik ve kaldırımında oturduk, karton tabaklarımızı dikkatlice bacaklarımızın arasına almıştık, asfalt kotlarımızın üstünden cildimize batıyordu.

Bir ısırik aldım. "Aman Tanrım!" diye inledim.

"New York'tan daha iyi değil," dedi Andrew.

"Her şeyden daha iyi." Parmağımı kaldırdım. "Düğün diyeti."

Andrew başını salladı. "Whitney de kafayı yemişti bunun yüzünden." Koca bir enginar parçası diliminden kop-

tu ve ıslak bir ses çıkararak yere düştü. Ansilee'nin kafası aklıma geldi ve karton tabağı dizlerime koymak zorunda kaldım. Bu şekilde domates sosu kana benzemişti. Bu bazen Peyton'ı düşündüğüm anlarda ketçap görünce de oluyordu bana. Bütün gün onun darmadağın olmuş yüzünü gördüğüm ve hiçbir kırmızı yiyeceğe bakamadığım zamanlar olurdu. Ya da ete. Düşüncesi bile yetiyordu. Ağzıma bir mendil götürdüm ve en son lokmamı yutmaya çalıştım.

"Demek, bugün kolay geçmedi, öyle mi?"

Andrew bana yakın oturuyordu ama bacaklarımız masumca birbirine sürtecek kadar da yakın değildi. O sabah tıraş olmamıştı ve yeni çıkan sakalı yanık teninin üzerinde altın gibiydi. Ona baktıkça kalbim burkuluyordu.

"O olaydan bahsetmek zorunda kaldığım için değil," dedim. "Bu umurumda değil. İnsanların bana inanması umurumda." New York şehrinin bir sokağının köşesinde hiç yapmayacağım bir şekilde ellerimin üstünde arkaya doğru yaslandım. "Bittikten sonra ekibe baktım ve *Bana gerçekten inanıyorlar mı?* diye merak ettim." Caddede arabaların birbiri ardına geçişini seyrettim. "Ne olursa yaparım." O eski çaresizlik sanki bir nefes çekilen sigara gibi yavaşça içimi yakıyordu. Bu çaresizlik bana yapmayı istemediğim şeyleri yapabilme gücü veriyor ve eğer kendimi çok sıkı bir şekilde kontrol etmezsem, bıçağım kayabilir ve Luke'u çok derinden yaralayabilir; kazanmak için çok çalıştığım hayattan beni koparabilir. Gerçi burada, Andrew'nun yanında durup başımın onun ancak omuzlarına geldiğini görünce, onun ne kadar iri olduğunu ve kendini kontrol etmesinin ne kadar zor olduğunu düşününce, acaba ekose kumaş kabilesinden atılmama degecek kişi o mu olacak, diye merak ediyorum.

Andrew, "Şu an onu yapıyorsun zaten," dedi. "Hikâyeni anlatarak. Eğer ardından insanlar sana hâlâ inanmıyorlarsa bile, en azından elinden geleni yaptın."

Kabul eder bir şekilde başımı salladım ama ikna olmamıştım. "Beni en çok delirten şey ne biliyor musun?"

Andrew dilimini ısırды, bileğine kadar akan parlak bir yağ damlası çıktı. Dişlerini oraya gömerek, süveterinin kolunun içine girmeden ağzıyla yakaladı. Cildindeki beyaz ısırk izlerinin yok oluşunu izledim.

"Dean Yandaşları," dedim. "Onlardan, Dean'den daha çok nefret ediyorum galiba. Özellikle kadınlardan. Bana gönderdikleri saçmalıklara inanamazsın. *Hâlâ*." Ayırık çeneli ve kıllı dizleri olan orta-batılı bir kilise kadını gibi bir sesle söyledim. "Tanrı ne yaptığını biliyor ve sonraki hayatında ona hesap vereceksin." Pizzamın kenarını kopardım. "Lanet olası doğuştan dinciler." Anında pişman olmuş bir halde kendi lafımla susup kaldım. Böyle şeyler söylediğimde Luke bana gülebilirdi ama bu Andrew'nun benden duymak istediği bir şey değildi. İncinmiş, diye hatırlattım kendime, onu etkileyen şey bu. "Affedersin. Dean'in bana neler yaptığını bilselerdi..."

Andrew içeceğinden bir yudum aldı. "O halde neden anlatmıyorsun onlara?"

"Bu..." diye iç çektim. "Bu annemin bahsetmemi istemediği şeylerden biri. Luke da istemiyor. O, çocuklarla olanları biliyor tabii ki ama onun ailesinin o gece olanları bilmesini istemiyorum. Utanç verici." Üzerinde hiç kırmızı olmayan bir parça vardı ve dişlemeye başladım. "Ama sadece annem ya da Luke değil ki. Bununla ilgili konuşmaya devam etmeye çekiniyorum, özellikle konu Liam'a gelince. Herkesin aklında on beş yaşındaki haliyle kalacak birine karşı yapılan çok ciddi bir suçlama bu." Elllerinde Starbucks bardakları olan birkaç ergen çocuğun yol kenarında birbirine sataştığını gördüm. Ben o yaşlardayken kahvenin tadı benzin gibi geliyordu bana ama şimdi kahve öğle yemeğiydi. "Bir sınıfa kovalanan ve göğsünden vurulan on beş yaşında bir çocuk. Bununla ilgili bana bile garip gelen bir şey

var. Bilemiyorum. Ailesi yeteri kadar acı çekmedi mi?"

Andrew iç çekti. "Bu çok zor Tif."

Ellerimi bacaklarımın etrafına sardım. "Benim yerimde olsaydın, ne yapardın?"

"Senin yerinde olsaydım?" Andrew kucağındaki kırıntıları silkeledi ve dizleri bana doğru gelecek şekilde döndü. "Bence ölülerin arkasından kötü konuşmadan dürüst olmanın bir yolu olmalı. Ben kesinlikle Dean'in nasıl biri olduğunu gösterme fırsatını kaçırmazdım." Dizinin kenarı yanlışlıkla bacağıma değdiğinde bacağını hemen geri çekti. "Bu şerefi senden daha çok hak eden kimse yok bu dünyada."

Gözyaşlarımı kendi haline bıraktım ve görmesi için ona doğru döndüm. Çok uzun sürmedi. Göğsümün kumaş gibi büküldükçe büküldüğünü hissettim. "Sağ ol."

Andrew bana gülümsedi. Dışında roka vardı ve bu haliyle daha da sevdim onu.

Şansımı denedim. "Arabayla biraz Bradley'de dolanmak ister misin, bakalım bu gece neler oluyor?" Bunu yaptığımızı canlandırmıştım zihnimde tabii ki ama gerçekten soracağımı hiç düşünmemiştim. Fakat gökyüzündeki ışık karanlığa mağlup olmak üzereydi, Andrew'nun pizzasının sadece kenarı kalmıştı ve onun gitmesine henüz izin veremezdim. Andrew, sanki ona bunu sormamı bekliyormuş gibi, evet, dedi ve kalbimin atışı bedenimin her parçasına uzandı.

Arabayı Andrew kullanmayı teklif etti. Bir BMWsi vardı, ama benim hiçbir zaman doğal olarak yansıtamayacağım tam da aileden zengin olanlardaki kayıtsızlığı gösterecek kadar eskimişti. Arka koltukta golf sopaları ve ön konsolda

boş bir Starbucks bardağı vardı. Andrew uzandı. “Şunu verir misin bana?” Bardağı ona doğru uzatırken yanına “Whitney” yazılmış olduğunu gördüm. Latte ve yağsız süt kutucukları arasına sıkıştırılmış bir satırdı. Andrew’nun kuru ekmeğe benzeyen karısının daha iyi bir tanımı olamazdı: Whitney, Starbucks’ın yağsız lattelerinden içen bir kadındı.

Andrew kahve bardağını yakınlardaki bir çöp kutusuna attı ve direksiyonun başına geçti. Arabayı çalıştırdı ve Pandora’da doksanlar radyosunu dinlediği ortaya çıktı. Third Eye Blind çalışıyordu hafifçe. Aynı sokaklardan, aynı şarkıları dinleyerek kaç kere geçmiştik? Uzun zaman önce bu durumda, Andrew ve ben onun arabasında yan yana olsaydık endişe duyardık. Şu anda da duyuyorduk, sadece sebepler farklıydı.

Bradley’e gitmemiz uzun sürmedi. Soldan Lancaster caddesine, sonra tekrar soldan North Roberts yoluna ve sağdan Montgomery’e. Bradley çocukları direksiyon sınavlarını geçmeden önce bu Peace A Pizza’ya sık sık gelirlerdi. Arthur’la hep yapardık bunu.

Futbol sahası inatçı yaz çimenleriyle boş bir halde solumuzda uzanıyordu. Andrew geniş eliyle dönüş sinyali verdi ve sabırla dönmek için bekledik. Ardından Arthur’un evine giderken kullandığım yoldan geçerek futbol standları boyunca devam ettik. Bayan Finnerman taşınmamıştı, prestijli Bradley Okulu’nda sınıf arkadaşlarının ölümünü neşeli bir şekilde planlayan çocuğun annesi olarak hep göz önündeydi. Medya, “Bu olay burada nasıl olur?” diye yas tutuyordu ve ilk kez ciddiydiler. Silahlı okul olayları ortabatinın orta sınıfında, silahların Noel kesesi içinde hediye olarak verildiği, şerit şeklinde alışveriş merkezlerinin olduğu mahallelerde gerçekleşirdi. Araba virajda tekledi ve Andrew bana döndü. “İçeri girmek ister misin?”

Pencereden okulun kara gözlerine baktım. Çoğu zaman

Bradley'e boğazımda kavrulan kusmuğumla girmiştim. Bunu o anda hissetmem gerekiyordu, tıpkı mekâna karşı gösterdiğim Pavlov'un köpeği tepkisi gibi... ama Andrew korkuyu engelleyen bir ağ gibiydi. Bu, Luke'un benim için sadece bir kez, ilk buluşmamızda yaptığı bir şeydi diye fark ettim belli belirsiz. Bu durum içimde umudun ve samimiyyetin hâlâ olduğunu ve uyumamın bile mümkün olduğunu hatırlattı bana. Andrew bana doğru uzandığında koltuğumda irkildim. "Affedersin," diye gülümsedi ve parmaklarıyla emniyet kemerinin girişini kurcalıyordu. "Bazen takılıyor da."

"Hayır. Affedersin, sadece şaşırttın beni," diye kekeleydim. Bir tıklama sesi duydum ve göğsümdeki baskı azaldı.

Spor salonu kilitli değildi. "Yürü be Bradley," diye mırıldandım ve Andrew'da kapıyı tutarken mırıldanarak katıldığını belirtti. Tüm olanlardan sonra Bradley'de daha sıkı güvenlik önlemleri olmalıydı; okul devletin ve medyanın metal dedektör ve silahlı özel güvenlik görevlileri konusundaki baskısı karşısında dik duruyordu. Yönetimin gözünde ise bu tek sefere mahsus bir olaydı ve öğrencilerin özel hayatına müdahale ederek ya da eli silahlı kiralık polisler tarafından anlık çevirmelere maruz bırakarak öğrencileri daha da korkutmaya gerek yoktu. Velilerin de desteğini almışlardı, çünkü çoğu bizzat Bradley mezunuydu ve J.D. Sallinger'ın ilk eşinin okumuş olduğu bir okulun şehir içindeki bir devlet okuluyla aynı güvenlik standartlarında olduğunu görmeyi istemiyorlardı.

Basketbol kortlarına giden merdivenlerden indik. "Bu tarz ayakkabıların bu zeminde yasak olduğundan adım gibi eminim." Andrew kortun etrafını saran halı zeminin üzerindeki, ses çıkaran gümüş topuklu süet ayakkabıları-

mı gösterdi başıyla.

Onu görmezden gelerek cilalı meşe yüzeye adım attım. Ayakkabılarım birkaç tıkırtı çıkardı ve ardından Andrew ayakkabılarımın topuğunu yüzeye sürterek kulakları delen bir ciyaklamayla yerde beyaz bir çizgi çizmemi izledi. Yanımdaki halı yüzeyden çıkıp makosen ayakkabısının topuğunu tıpkı benim yaptığım gibi zemine sürttü.

Spor salonundan fen bölümüne geçtik, pirinç çerçeveli periyodik cetvel posterini görünce gülümsedim. "Bay Hardon'ı biliyor musun?" Bay Hardon, ileri kimya öğretmeni idi. İstemsizce titreyen bir bıyığı vardı ve talihsiz ismi ve garip görünüşü nedeniyle genelde bir sapık olarak bilinirdi ve ona Bay Azgın' derlerdi.

"Bay Azgın'ı mı kastediyorsun?" Andrew sırtı ve yüzündeki on dört yılı silip attı.

Yürüyordum, durdum. "Ona böyle seslendiğimizi biliyor muydun?"

"Tif, bütün öğretmen kadrosu ona böyle diyordu. İsmi resmen Bay Azgın'dı." Çenesini bana doğru uzatarak hakkını vermemi bekledi. "Ona böyle seslenmek mantıklıydı."

Kahkahalarım boş koridorda yuvarlanarak eski köşke giden yedi merdivene indi. O merdivenlerden çıkınca kafeterya sağ tarafta, edebiyat bölümü sol taraftaydı. Liam'ı kaybettikten sonra Köpekbalığı'yla birlikte geçtiğimiz yerdeki sesin yankısını düşündüm ve olanları geri sarabilseydim keşke, dedim.

Bilgisayar laboratuvarı sağımızdaydı, bir zamanlar bir

* İng. Ereksiyon anlamına gelen *Hard-on* kelimesine gönderme yapıyor. -yhn

kenarda bırakılmış bir oda iken şimdi gelecekten gelmiş gibi görünen stantlar üzerine monte edilmiş iPad'lerle doluydu. Karanlık odanın camlarında kendimizi içeri bakarken gördük.

Andrew parmaklarını cama doğru bastırdı. "İnsanların benim hakkımda neler söylediklerini hayal bile edemiyorum."

"Hiçbir şey demiyorlardı. Herkes seni severdi. Gittiğinde hepimiz yıkıldık."

Camda Andrew'nun başının göğsüne düştüğünü gördüm. "Şu Barton ailesi, pis işler çevirdiler." Yansımamızda gözlerime baktı. "Zaten son yılım olacaktı. Ders vermek, ben büyüyene kadar hep bir molaıydı benim için. Mezun olduktan sonra doğru düzgün bir işe girmeye hazır değildim. Ama..." dedikten sonra düşünceli bir ifadeyle dudaklarını bir oyana bir bu yana oynattı, "olanlardan sonra biraz daha kalabilirdim. En azından sizlere yardım etmek için."

Bunu daha önce hiç fark etmemiştim, o hayatımda daha uzun süre olabilirdi. Bay Larson'ın, Dean'in benden çaldığı şeylerden biri olduğunu fark edince göğsüm öfkeyle sıkıştı.

Koridordan devam ederek üçüncü ve dördüncü sınıf kafeteryasına geldik. İçeri girdim, alan yabancı geldiği için hâlâ biraz rahatsız ediciydi. Dördüncü sınıftayken bile burada çok az vakit geçirmiştim. Yaşınız tutsa bile oraya girmenin özel bir kodu vardı, marjinallerin boş vakit geçirebileceği bir yer değildi. Bradley'de kalan yıllarımda arkadaşsız kaldığım söylenemezdi. Köpekbalığı vardı. Çok yakındık ama üniversiteye başladığımızda iletişimimiz koptu. Buna hâlâ üzülüyorum. Her yıl tekrardan katıldığım kır koşusu takımından da bazı kızlarla arkadaşım. Koşmayı çok zor ve eziyet haline getirmeden önce, Luke'u etkilemek için yaptığım bir şey haline getirmeden önce,

çok severdim. Kilometreleri ayaklarımın altında tüketirken, kendimden hiç şüphe duymadığım bir sakinlik hissedirdim.

Andrew açık kapıda durakladı. Boyu o kadar uzundu ki, ellerini tavana dayayabilirdi. Genişleyen göğsü ve yolu kapatan vücuduyla öne doğru eğildi. Bu oyunu ergenliğe ilk adım attığım ve memelerim ilk çıktığı zamanlar oynuyordum ve yaşıtım olan erkek çocukların bana yetişmesini istiyordum: Katıldığım yedinci sınıf partisinin yapıldığı rutubetli bodruma bakıp hangi çocuğun beni yenecek kadar güçlü olduğunu merak ederdim. Kim olursa olsun, ne kadar sivilceli ve çatal sesli olursa olsun, beni incitecek kadar iriyse onu isterdim. Bu kendimle ilgili yavaş yavaş fark ettiğim bir şeydi: Beni incitebilecek, fakat incitmeyecek birini istiyordum. Luke beni bu noktada hayal kırıklığına uğratmıştı. Andrew'nun hayal kırıklığına uğratmayacağını biliyordum.

"Hiç Arthur'u düşünüyor musun?" diye sordum.

Andrew başparmakları dışında ellerini cebine soktu. *The Women's Magazine*'deki beden dili uzmanı bana, biri ellerini cebine sokuyorsa kendini çekingen hissediyordur demişti, fakat başparmaklarını dışarı çıkarıyorsa, diye devam etmişti, bu bir özgüven belirtisidir. "Çok düşünüyorum aslında."

"Ben de," diyerek başımı salladım.

Andrew aramızdaki mesafeyi kapatarak kafeteryanın içine doğru birkaç adım attı ve acil durumdaki bir uçak gibi tüm sinyallerimi tetikledi. Eğer çizgiyi aşmak isteseydi aşabilirdi, bu mekân çelik sağlamlığındaki azmimi un gibi elemişti. O günlerden kalan tek şey griydi ve etrafımızı kuşatan odanın beyazıyla, siyah beyaz bir filmde gibiydik. "Onu düşününce aklına ne geliyor?"

Soruyu düşünürken gözlerimi göğüs kafesinin kıvrımın-

da gezdirdim. "Ne kadar zeki olduğunu düşünüyorum. Bilge derecesinde zeki. Arthur insanları benim hiç anlayamayacağım bir şekilde anlıyordu. Onları gerçekten okuyabiliyordu. Keşke bunu yapabilsem."

Andrew dirseğini pencerenin üst pervazına dayayıp tam önüme gelene kadar birkaç adım daha yaklaştı. Üst dudağı hafifçe kıvrılmıştı. "İnsanları okuyamadığını mı düşünüyorsun?"

"Deniyorum," diye gülümsedim memnun olmuş şekilde. Kur mu yapıyorduk?

"Çok olgun birisin Tif." Bana doğru işaret ederek, "Bundan asla şüphe duyma," dedi.

Benden birkaç santim uzaklıktaki parmağına baktım. "Biliyor musun, bir şey daha var," dedim.

Andrew devam etmemi bekledi.

"Arthur komikti." Pencereden dışarı, avlunun alçak ahşap duvarına baktım. "Çok komikti." Bunu bir kere Luke'a söylemiştim ve benden geri çekilerek kaçmıştı.

Andrew'nun gözleri Arthur'un eski anılarıyla büzüştü. "Çok komik olabiliyordu."

"Ama kötü hissetmiyorum," dedim sessizce. "Bu kötü bir şey mi? Ona yaptıklarım için kendimi kötü hissetmiyorum. Hiçbir şey hissetmiyorum." Elimi soldan sağa doğru götürdüm; her şey böyle dümdüzdü. "Onu öldürdüğümü aklıma getirince çok nötr hissediyorum." Sıcak bir yemek lokmasına üfler gibi bir sesle derin bir nefes alıp verdim. "En iyi arkadaşım hâlâ bunun şokunu atlatamadığını söylüyor. Kendimi bu travmadan korumak için her türlü duyguyu beynimde engellediğimi." Başımı salladım. "Keşke öyle olsa ama sanırım değil."

Andrew kaşlarını çatarak devam etmemi bekledi. Devam etmeyince sordu, "Peki, o zaman neden sence?"

"Belki de..." dedikten sonra köpek dişlerimi dudağıma

bastırdım, "soğuk biriyimdir." Sonraki kısmı bir çırpıda söyledim. "Belki de bencilimdir ve sadece benim için iyi olan şeyleri hissedebiliyordumdur."

"Tif," dedi Andrew, "sen bencil değilsin. Tanıdığım en cesur kişisin. Bu yaşta senin yaşadığın şeylere maruz kalmak; ve sadece maruz kalmak değil, üstesinden gelip yük-selmek, olağanüstü bir şey."

Söyleyeceğim şeyle onu korkutmaktan çekinerek göz-yaşlarımı tutmaya çalışıyordum. "Bir arkadaşımı bıçakla-yarak öldürebiliyorum ama yanlış adamla evlenmek üzere olduğumu kendime itiraf edemiyorum."

Andrew rahatsız olmuş göründü. "Bu doğru mu?"

Yapmadan önce düşündüm, geri alıp tüm şüpheyi ortadan kaldırmak için hâlâ zamanım vardı, tıpkı hep kendi kendime yaptığım gibi, ama başımı evet anlamında salladım.

"Ne yapıyorsun o halde? Neden onu bırakmıyorsun?" Andrew öyle rahatsız olmuştu ki, kendimi daha da kötü hissettim. Herkesin birlikte olduğu insana karşı bir derece korumacı olduğunu düşünüyordum.

Omuzlarımı silktim. "Belli değil mi? Korkuyorum."

"Neden?"

Andrew'nun omzunun üzerinde bir noktaya odaklanıp, açıklamaların bir yolunu düşündüm. "Luke yanımdayken... bazen beni parçalayan bir yalnızlık hissediyorum. Ve bu onun suçu değil..." Gözümün altını parmağım ile sildim, "O kötü biri değil, ama anlamıyor. Ama sonra düşünüyorum, *Eee, kim anlayabilir ki? Hayatımın bu pis parçasını kim anlayabilir?* Ben kolay biri değilim ve belki de bu isteyebileceğimin en iyisi. Çünkü birçok iyi şey de var orada. Onunla olmak kendi içinde bir sigorta gibi."

Andrew'nun yüzü ekşidi. "Sigorta mı?"

"Kafamda şöyle bir şey var," parmaklarımı şakaklarına

gotürüp hafifçe vurdum, "ben Ani Harrison olduğumda kimse beni incitemez. TifAni FaNelli ezilen kızdı belki ama Ani Harrison değil."

Andrew benimle göz göze gelmek için eğildi. "Kimse-nin TifAni FaNelli'yi ezdiğini hatırlamıyorum."

Başparmağımla işaretparmağımı aralarında bir iki santim bırakarak kaldırıp gösterdim. "Ama ezdiler. Şu kadar küçülttüler."

Andrew içini çekti, ardından şık görünen süveteri yüzüme sürüyordu, parmakları başımın arkasına dolandı. Hayatımız boyunca birbirimize çok az kez dokunmuştuk ve kokusunu ve cildini daha iyi bilmediğime gerçekten çok üzüldüm. Anlatılmaz bir hüznü duydum Luke, Whitney, onun güzel isimli çocukları ve bizi ayıran tüm kalpler yüzünden, ve tüm bu kalpler bu hüznün kuyusuna düşüp parçalandı.

Andrew'nun eski sınıfının düzeni değişmemişti; sınıfın önünde duran öğretmen masasını çevrelemek için yanyana itilmiş o üç uzun masa duruyordu hâlâ. Fakat muşambalı masalar ve bunlara uymayan dandik sandalyelerin yerini parlak metal masalar ve tabureler almıştı. Tam bir Restoration Hardware* katalogundan çıkmış gibi duruyordu; kendi dairemde hiç sıırtmayacak ve Bayan Harrison'ın deyi-miyle "seçkin" denebilecek bir stili vardı. Masanın üzerine eğildim ve bozuk yansımamı inceledim: uzun sivri bir çene, sağda ve solda birer göz. Lisede ne zaman sivilcem çıksa, uzaktan kendimi gördüğüm her şeye bakıp ne kadar kötü olduğunu düşünürdüm: sınıf penceresindeki parıltı, kafeteryadaki şarküteri reyonundaki cam panel. Önümde

* Amerikan bir ev mobilya mağazası. -yhn

bu kadar fırsat olunca sınıfta hiç konsantre olamadım.

Andrew eski masasına giderek kendinden sonra gelen kişinin süs eşyalarını inceledi.

"Bay Friedman'ın hâlâ burada çalıştığını biliyor musun?" dedi Andrew.

"Sahi mi?" Onun Arthur'u sınıftan dışarı çıkardığı ve Bayan Hurst kadar çok korkmamış gibi davranmaya çalıştığı günü hatırladım. "Hep biraz salak görünürdü."

"Aslında..." Andrew döndü ve masaya yaslandı, ders verirken yaptığı gibi ayak bileklerini birbirinin üstüne koymuştu. "Bob çok zeki. Bir öğretmene göre çok zeki. Bu yüzden kendini öğrencilerin yerine koyamıyor." Andrew eliyle alnına dokundu. "Hepimizden çok daha farklı bir seviyede."

Başımı salladım. Dışarısı gün batımından daha karanlıktı artık ama İngilizce ve edebiyat bölümü sokaklarla aydınlanmış bir ana caddeye ve Bryn Mawr Üniversitesi sanat binasına bakıyordu.

"Bu yüzden herkes senin derslerini bu kadar çok seviyordu," dedim. "Seni bizim seviyemizdeydin. Daha çok bir arkadaş gibi."

Andrew kahkaha attı. "Bu bir iltifat mıydı, emin olamadım."

Ben de güldüm. "Evet öyleydi." Eğlence parkındaki aynaları çağrıştıran yansımama tekrar baktım. "Böyle genç biriyle olmak iyiydi. Sadece birkaç yıl önce benzer yerlerden geçmiş biri."

Andrew, "Ne kadar yardımcı olabildim bilmiyorum." dedi. "Böyle bir ahlaksızlık hiç görmemiştim. Bilmiyorum, belki de ben lisedeyken olmuştur da dikkat etmemişimdir." Bir an düşündü. "Ama galiba fark ederdim. Bradley'de daha ilk an fark ettiğimi acımasız bir şey vardı. Ve senin..."

bana baktı, "hiç sansın yoktu."

Bu hoşuma gitmedi. Her zaman bir şansınız vardır. Ben sadece kendiminkini berbat etmiştim. "Buradayken çok dişli değildim," dedim. "Ama içinde olumlu bir şey bulacaksam eğer, kendi başımın çaresine bakmayı öğrendim." Parmak eklemlerimi metal masanın yüzeyine sürttüm. "Arthur bana çok şey öğretti, ister inan, ister inanma."

"Öğrenmenin daha iyi yolları var," dedi.

Üzgün bir şekilde gülümsedim. "Seve seve kabul ederdim. Elimdekiyle en iyisini yapmaya çalıştım."

Andrew, sanki Doğa Tarihi Müzesi ve Holden Caulfield'in değişiklik korkusu arasında önemli bir bağlantı kurmak için düşüncelerini topluyormuş gibi başını önüne eğdi. "Bana karşı dürüst oldun ve..." boğazını temizledi, "ben de sana karşı dürüst olmak istiyorum."

Arkasındaki boşluğu aydınlatan harika bir ışık çizgisi vardı. Öyle parlaktı ki, Andrew yüzü olmayan, ifadesiz bir şekil gibi görünüyordu. Kalbim, önemli bir şey itiraf edeceğinden emin, göğsümde küt küt atıyordu. Bağlantımız, aramızdaki özel kimyasal tepkime, sadece benim uydurduğum bir şey değildi. "Ne hakkında?"

"O akşam yemeği. Sadece dünyanın küçük olmasıyla ilgili değildi." Burnundan yüksek sesle nefes aldı. "Luke'un senin nişanlın olduğunu biliyordum. Seni görebilmek için onu bir akşam yemeği ayarlamaya zorladım."

Umut içimde birden ateş gibi yükseldi. "Bunu nereden biliyordun?"

"Bana kimin söylediğini hatırlamıyorum bile, galiba bir zamanlar burada ders verdiğimi bilen iş arkadaşlarımdan biri. Luke'un Bradley'de okumuş bir kızla nişanlandığını söyledi. Luke bana öncesinde senin adını söylemişti; Ani ama Bradley'den Ani isminde kimseyi hatırlayamadım. Facebook'ta aradım." Andrew eliyle harflere basma hareketi yaptı, ardından tatlı bir kız edasıyla ellerini yüzü-

ne götürüp güldü. "Tanrım, çok utanç verici, Facebook'ta Luke'a baktım. Onun resimlerinde seni gördüm. Sen olduğuna inanamadım."

Gökyüzünün değişimi sona ermişti ve oda karanlıktı, gece için biriktirdiği gölgelerle tamamlanmıştı. Ama o anda bir şey sokak ışığının önüne geçti ve bir an arkasında ki o parlak sarı ışık gidince Andrew'nun yüzünü gördüm. Korkmuş görünüyordu.

Pencereden dışarı baktık, eski köşkün girişi önünde gümüş rengi küçük bir araba park etti. Sürücü kapıdaki "Güvenlik" yazısını ikiye bölecek şekilde kapıyı açarak dışarı çıktı, hızlı adımlarla okula doğru yürüdü.

Baş dönmelerim başlamadan önce her defasında olduğu gibi, kalbim bir ileri bir geri gidiyor gibi oldu. Buna bir panik atak demek istemiyordum. Panik atak terimi, uçmaktan korkanlar ya da sinir hastası hipsterlar için kullanılırdı. Onları baş etmeye çalıştıkları şeytanları her ne ise, o kafeteryadan çıktığımdan beri, beklediğim o kötü şeyin olacağını bilmenin korkusu yanında bir hiçti. Sıra bendeydi. "Bizim için mi geldi?"

Andrew başını salladı. "Bilmiyorum."

"Burada ne işi var?"

Andrew tekrar, "Bilmiyorum," dedi.

Güvenlik görevlisi binanın içine girerek gözden kayboldu ve uzaklardan bir kapının çarparak kapandığını ve bağırışının yankısını duyduk. "Kimse var mı?"

Andrew parmağını dudaklarına koydu ve ona doğru yaklaşmamı işaret etti. Sandalyeyi masanın yanından çekti ve inanamadım, birlikte masanın altına girdik, Andrew bana yer açmak için uzun kollarını bacaklarını yerleştirmeye çalışıyordu.

Diz dize geldiğimizde Andrew sandalyeyi arkamıza masanın altına doğru çekti ve iyice sıkıştık, sonra bana gül-

lüksedi.

Kalbimin artık atmadığını hissediyordum, bu baş dönmelerimi panik ataktan ayıran başka bir şeydi; cesaret dolu bir çarpıntı yerine, sadece üzgün bir beyaz bayrak vardı; ve birkaç dakika içinde odada birinin varlığından emin oldum. Gördüğümüz şey gerçekten de güvenlik görevlisinin arabası mıydı? *The Women's Magazine* son yıllarda kadınların arabalarına, evlerine ve *kendilerine* erişebilmek için polis memuru, tesisatçı ve hatta kurye gibi giyinen avcılara karşı kadınları uyaran bir dizi makale yayınlamıştı. Hep size tecavüz etmek, işkence etmek ve sizi öldürmek istiyorlardı. Görüş alanım, eski bir televizyonu kapattığınızda ekran tamamen gitmeden önce kalan küçük nokta gibi daralmıştı. Eminim ki nefes almıyordum. Kalbim durmuştu ve bu bilincimin son anlarıydı, beynimdeki sinir hücreleri közlenmişti ve ardından karanlığa gömüldüm.

Odanın önünden bir ışık geçti ve biri boğazını temizledi. "Kimse var mı?"

Tıpkı Ben'in, "Ücü," dediği zamanki sesi gibi, alçak ve resmi bir sesi vardı. Öyle düzdü ki, herhangi bir kelime olabilirdi. "Merhaba." "Hayır." "Tabii ki." Bay Larson ağzını kapadı, gözlerinin etrafında sonradan oluşan kırışıklıklara bakınca gülmemek için kendini tuttuğunu görüyordum, kalçalarım titremeye başladı. *Neden kalçalarım?* Belki de ayakta olmadığım içindi, bacaklarım titreyecekti ama şu an kalçalarım taşıyordu beni.

Işık kayboldu ve uzaklaşan ayak seslerini duyduk ama hâlâ orada olduğunu biliyordum. Onu hissedebiliyordum. Çıkışını abartmıştı, sonra geri gelmişti, güvende olduklarını sanan biz iki salağın çıkmasını beklemişti. Tam bir taklitçi. Bradley bununla ilgili endişelenmemize gerek yokmuş gibi davranmaya çalışmıştı. Ama endişelenirdik. Bay Larson fısıldadı, "Sanırım gitti," diye ve çaresiz bir şekilde

gözlerimi ona doğru açarak başımı salladım.

"Ne?" diyerek tekrar fısıldadı Bay Larson ve sandalyeyi geri çekti.

Kalın bileğinden tuttum onu ve başımı sallayarak gitmemesi için yalvardım.

"TifAni." Bay Larson başını eğip elime baktı ve yüzündeki dehşeti gördüm, işimizin bittiğini biliyordum. "Buz keşmişsin."

"Hâlâ. Burada," dedim.

"TifAni!" Bay Larson beni sarstı ve geri dönmesi için yaptığım delice hareketimi görmezden gelip masanın altından dışarı çıktı. Ayağa kalkarken sandalyeden destek aldı ve ben masanın altında iyice geriye çekildim, kendimi silahın sıcak patlamasına, Bay Larson'm kafasının çamur gibi olmuş haline hazırlamıştım. Ama sadece şunu duydum, "Gitmiş."

Bay Larson dizlerinin üstüne çöküp, masanın altında bana doğru baktı, kafesteki vahşi bir kediye benziyordum. Gözleri fal taşı gibi açılmış ve pişman görünüyordu, benim için ağlayacak gibiydi. "Gitti. Tamam. Bize bir şey yapamazdı zaten." Ben kımıldamayınca başını öne eğip iç çekti. Sesi vicdan azabı doluydu. "Tif çok özür dilerim. Lanet olsun, aklıma gelmemişti... masanın altı... özür dilerim." Elini uzattı ve tutmam için gözleriyle bana işaret etti.

Andrew ile geçirdiğim tüm bu zaman boyunca, benden istediğinin bu olduğunu zannederek mağdur maskemi takmıştım yüzüme. Ama jel haline gelmiş, titreyen kollarım tutmuyordu ve ona uzandığımda elim kolum öyle işe yaramazdı ki, beni kaldırmak için bulabileceği tek yer olan dirseklerimden tutmak zorunda kaldı. Vücudumun aşağısı da aynı durumdaydı, beni göğsüne bastırdı. Gerektiğinden çok daha uzun süre, bacaklarımı hissetmeye başladık-

tan çok sonra bile birbirimize sarılmış halde durduk, en tehlikeli kısmı ise hiçbir şey yapmamamızdı. Sonunda eli küçük ve narin sırtıma dokunarak soruyu sordu ve öpüşmeye başladık, hissettirdiği rahatlık, öncesindeki korkudan çok, çok daha büyüktü.

BÖLÜM 14

Hafızamda hastane yeşil. Yeşil zemin, yeşil duvarlar, polis memurunun gözlerinin altında kangren izleri. Kustuğumda bile tuvaletin dibine kadar batan açık yeşil bir madde çıktı. Annemin bana hep temiz iç çamaşır giymemi söylediği zamanları düşünerek sifonu çektim, “Çünkü TifAni, ya bir araba kazası geçirmiş olsan?” O an çıkardığım iç çamaşırımın temiz olmamasından değil de, eskiydi ve bacak arası kısmının biraz üzerinde, genital bölge tüylerinin çıkmasına yetecek büyüklükte bir delik vardı. Shobha’daki Hintli kadınların önünde düzenli olarak bacaklarımı ayırmama yıllar vardı. “Komple mi?” “Komple.”

Pasaklı iç çamaşırımı pantolonumun bacağına içine tıktırıp hepsini delil torbasına koydum ve Polis Memuru Pensacole’a değil de daha çok bir erkeğe benzeyen bayan polis memuruna teslim ettim. İçinde zaten üzerinde henüz kurumamış kanla kaplı J. Crew hırkam ve Victoria’s Secret askılı bluzum vardı. Kokusu o kadar nostaljik ve tanıdık geliyor ki bana. Bu kokuyu daha önce nerede almıştım? Temizlik ürünleri reyonunda belki. Ya da yüzmeyi ilk öğrendiğim Malvern YMCA’da.

Üzerinde ölü birkaç gencin DNA’sını taşıyan o giysilerin

olduğu kanıt torbasını kim aldıysa, hiç şüphesiz pantolonun bacağına içindeki iç çamaşırı da bulacaktı. Saklamak için çok da iyi bir yer değildi. Ama iç çamaşırmın gözler önünde olduğunu, plastik torbanın içinde oradan oraya götürülürken görüldüğünü düşünmek içimi burkuyordu. Benimle ilgili utanç verici her şeyin gözler önünde olmasından bıkmıştım.

İncecik hastane önlüğünü üzerime geçirdim ve hastane yatağına oturmak için parmak uçlarımda yürüyerek hastane odasının diğer tarafına geçtim; göğüslerimi kapatmak için kollarımı göğsümün üzerinde bağladım. Sutyen olmayınca çok büyük ve nasıl hareket edecekleri tahmin edilemez görünüyorlardı. Annem yatağın yanı başındaki sandalyedeydi, bana yaklaşmaması ya da dokunmaması için verdiğim emirle ağlıyordu. Sinir bozucuydu.

Erkeğe benzeyen kadın polis memuru, "Teşekkür ederim," dedi ama sesi minnet dolu gelmiyordu.

Ayaklarımı altına aldım. Haftalardır ağda yapmamıştım ve bileklerimdeki tüyleri kimsenin görmesini istemiyordum. Yine kadın olan doktor, (hiçbir erkek giremez. Babam bile koridordaydı) muayene etmek için bana yaklaştı. Yaralı olmadığımı konusunda ısrar ettim ama Doktor Levitt, bazen o kadar şoka gireriz ki aslında yaralandığımızı fark etmeyiz, dedi ve durumun böyle olmadığından emin olmak istediğini söyledi. Bunu yapınca her şey geçecek miydi? Benimle tetanos aşısı olmak üzere olan beş yaşındaki bir çocukmuşum gibi konuşmayı bırakması için ona bağırarak istiyordum. Az önce birinin göğsüne bıçak saplamıştım.

"Affedersiniz," diyerek erkeğe benzeyen kadın polis memuru Doktor Levitt'in önüne geçti, "ama üzerini silmem lazım, muayene esnasında kanıtları yok edebilirsiniz."

Doktor Levitt geri çekildi. "Tabii ki."

Polis memuru elinde kanıt toplama ekipmanıyla bana doğru yaklaştığında, birden beni muayene eden tatlı Dok-

tor Levitt iken durumun ne kadar iyi olduğunu fark ettim. Hâlâ ağlamamıştım. Şokta olduğum için ağlamadığımı bilecek kadar *Kanun ve Düzen* dizisi izlemiştim ama kendimi daha iyi hissetmemi sağlamıyordu. Ağlamam gerekiyorken akşam yemeğini ve annemin böyle bir günün ardından canım ne isterse yememe izin vereceğini düşünüyordum.

Nerede yemeliydik? Seçenekleri düşündükçe ağzım sulanıyordu.

Kadın polis memuru tırnaklarımın altındaki deriyi sil-di ve buraya kadar bir sorun yoktu. Ama ardından hastane önlüğümü açmaya başladı ve gözlerimden düzenli ve şiddetle akan yaşlarla memurun bileğine sarıldım. “Dur!” Bu kelimeyi tekrar tekrar duydum ve ilk önce memurun bana durmamı söylediğini sandım, fakat sonra fark ettim ki bunu ben diyordum ve sanki o Dean’miş gibi onu tek-meliyor, hırpalıyor, ısıırıyordum. Önlüğüm açıldı ve devasa göğüslerim ortaya çıktı, annemin de bana baktığını ve çıplak vücudumu gördüğünü fark edince yanıma dönüp tekrar kustum. Birazı kadın memurun siyah pantolonuna sıçradı ve neredeyse gülecektim.

Kendime geldiğimde zamanda geri gitmiş gibiydim. Leah’nın evinde çektiğim ot yüzünden oluşan bir enfeksiyon sebebiyle hastanede olduğumu sanıyordum. *Bana kızan çok insan olmalı*, diye düşünüyordum.

Daha gözlerimi bile açmadan elimi vücudumda gezdirdim ve birinin hastane önlüğümü tekrar bağlayıp iki yanımdan sıkıştırdığı kalın beyaz bir battaniyeyle beni yatırdığını fark edince rahatladım.

Oda boş ve hareketsizdi, gün batını pencerelere yansırıyordu. Akşam yemeği zamanı. Bertucci’ye gitmek istediğime karar verdim. Şu an canım tam olarak onların focaccia ve peynirli ekmeklerini çekiyordu.

Dirseklerimin üzerinde doğrudum, kol kaslarım titreyince onları her gün fark etmediğim anlarda nasıl kullandığımı düşündüm. Dudaklarımda dilimle kıramadığımı bir kaplama vardı. Çok iyi yapışmıştı ve ancak yumruğumla ovalayarak  ıkarabildim.

Aniden kapı ardına kadar açıldı ve annem içeri girdi. "Ah!" Şaşırmış şekilde geriye doğru adım attı. Elinde bir fincan kahve ve bayat bir hamur işi vardı. Henüz kahve bile içmemiştim ama o kadar açtım ki ikisini de istiyordum. "Kalkmışsın."

"Saat kaç?" diye sordum, henüz açılmamış bir sesle. Hastaymışım gibi. Emin olmak için yutkundum ama boğazım acımıyordu.

Annem sahte elmas Rolex saatini sallayarak kolundan aşığı indirdi. "Altı buçuk."

"Hadi Bertucci'ye akşam yemeğine gidelim," dedim.

"Tatlım." Annem yatağın kenarına oturmak için eğildi ama uyarımı hatırlayıp tekrar ayağa kalktı. "Saat sabahın altı buçuğu."

Pencereden dışarı baktım, edindiğim bu bilgi dışarıdaki ışığı azalmaktan ziyade yeni parlayan bir ışık gibi gösterdi bana. "Sabah mı oldu?" diye tekrarladım. Tekrar huysuz ve ağlamaklı hissetmeye başladım. O kadar kızgındım ki, hiçbir şeyi anlamıyordum. "Neden burada uyumama izin verdin?" diye sordum.

"Doktor Levitt rahatlamana yardımcı olması için sana o hapi verdi, hatırlıyor musun?"

Hafızamın gerisine, öncesine gitmeye çalışarak gözlerimi kısıtım ama olmadı. "Hatırlamıyorum," diye söylendim. Ellerimle yüzümü kapadım. Bir şey yüzünden sessizce ağlıyordum ama onun ne olduğunu bilmiyordum.

"Şişt, TifAni," diye fısıldadı annem. Onu göremiyordum ama uyarımı hatırlamadan bana uzandığını hayal edebiliyordum. Çaresizce i  çekti. "Doktoru  ağırayım."

Annemim ayak sesleri giderek azaldı ve ardından Ben'in bacaklarını hatırladım, öyle beyazdılar ki, midemi bulandırarak dumanların arasında kayboldular.

Annem döndü ama yanında Doktor Levitt yoktu. Bu doktor önlük giymiyordu, ince bileklerini ortaya çıkaran dar paça kotu ve yeni, beyaz spor ayakkabıları, kısa kesilmiş gümüş gibi parlayan saçları vardı. Bahçesi olan, başında hasır şapkasıyla domateslerine bakan ve ardından evinin verandasında kendini bir bardak limonatayla ödüllendiren bir kadın gibi görünüyordu.

"TifAni," dedi. "Ben Doktor Perkins ama bana Anita demeni istiyorum." İsteği sakın ve netti.

Ellerimi yanaklarıma bastırarak yüzümdeki yağı ve gözyaşlarımı sildim. "Peki."

"Sana getirmemi istediğin bir şey var mı?" diye sordu Anita.

Burnumu çektim. "Dişlerimi fırçalamak ve yüzümü yıkamak istiyorum."

Anita sanki bu benim için önemli bir şeymiş gibi ciddiyetle başını salladı. "Bekle biraz, senin için halledeceğim bunu."

Anita gittikten beş dakika sonra seyahat boyu bir diş fırçası, meyve aromalı çocuk diş macunu ve bir kalıp Dove sabunla geri geldi. Yataktan kalkmama yardım etti. Anita'nın bana dokunmasından rahatsız olmuyordum, çünkü her an gözyaşlarına boğulacakmış ve *ben onu* teselli etmek zorunda kalacakmışım gibi görünmüyordu.

Suyu açtım, bu yüzden de banyoyu kullanırken Anita ile annemin benim hakkımda ne konuştuklarını duyamadım. İşedim ve yüzümü yıkadım, dişlerimi fırçaladım, lavaboya uzun, yapışkan, tatlı diş macununu tükürdüm. Dudaklarımdan çıkmadı, parmaklarımı kullanarak temizlemek zorunda kaldım.

Tekrar yanlarına geldiğimde Anita aç olup olmadığını sordu, ki kurt gibi açtım. Anneme kahve ve hamur işine ne olduğunu sordum, babamın yediğini söyledi. Yatağıma tekrar çıkarken ona dik dik baktım.

“Ne istersen getireyim tatlım. Kafeteryada çörek, portakal suyu, meyve, yumurta ve mısır gevreği var.”

“Çörek,” dedim. “Krem peynirli olsun. Bir de portakal suyu.”

“Krem peynir var mı, emin değilim,” dedi annem. “Sadece tereyağı vardır.”

“Çörek olan her yerde krem peynir de vardır,” diye parlardım.

Annemin normalde bana nankör sürtük demesine neden olacak türden kaba bir tepkiydi bu ama Anita’nın yanında cesaret edemedi. Yalandan gülümseyerek topukları üzerinde geri döndü, sert hastane sandalyesinde uyuduğu için saçında oluşan iz görünüyordu.

Anita yatağın yanı başındaki sandalyeyi göstererek, “Buraya oturmamın bir sakıncası var mı?” dedi.

Benim için önemli değilmiş gibi omuz silktim. “Yoo.”

Anita bacaklarını altına alarak oturmaya çalıştı ama sandalye çok küçük ve çok rahatsızdı. Normal şekilde oturmaya karar verdi, bacak bacak üstüne atıp ellerini dizlerine koydu. Ojeleri lila rengiydi.

“Son yirmi dört saatte çok şey geçti başından,” dedi ki tam olarak doğru değildi. Yirmi dört saat önce yataktan daha yeni kalkıyordum. Yirmi dört saat önce, okula gitmek istemeyen kendini beğenmiş bir ergendim. Bir beynin sümüğümsü iç kısmının ve de derisi, dudakları ve sivilcesi olmayan bir yüzün nasıl görüldüğünü on sekiz saat önce keşfetmiştim.

Hesaplaması yanlış olsa da başımı salladım ve Anita, “Bana olanları anlatmak ister misin?” dedi.

Anita'nın, karşıma oturup bana parçalanmayı bekleyen bir kadavraymışım gibi bakmak yerine yanı başımda oturması hoşuma gitmişti. Yıllar sonra bunun insanları biraz açmak için kullanılan psikolojik bir hile olduğunu öğrendim. *The Women's Magazine*'de faydalı bir bilgi yazmıştım, eğer "erkeğinizle" –bu terimden nasıl da tiksiniyorum– zor bir konuşma yapacaksanız bunu araba kullandığında yapın, çünkü onu karşınıza alarak konuya girmek yerine yan yanayken söyleyeceklerinize daha açık olacaktır.

"Arthur öldü mü?" diye sordum.

Anita çok net bir şekilde, "Arthur öldü," diye yanıtladı.

Cevabı zaten biliyordum ama bunu Arthur'u daha hiç tanımamış birinden duymak çok sarsıcıydı. Birkaç saat öncesinde Arthur'un varlığından bile haberi yoktu.

"Başka kim?" diye cesaret ettim.

"Ansilee, Olivia, Theodore, Liam ve Peyton." Teddy'nin gerçek isminin Theodore olduğunu farketmemiştim bile. "Ah... ve bir de Ben," diye ekledi.

Daha fazla isim hatırlamasını bekledim ama olmadı. "Peki ya Dean?"

"Dean yaşıyor," dedi; ve ağzım açık bir halde ona baktım. Onu orada bıraktığımda ölmüş olduğundan emindim. "Ama ağır yaralı. Bir daha yürüyemeyebilir."

Battaniyeyi ağzıma kadar yukarı çektim. "Yürüyemeyebilir mi?"

"Kurşun kasığından girmiş ve omurgasındaki omurlardan birini zedelemiş. En iyi şekilde bakılıyor ona," dedi ve ekledi, "Hayatta kaldığı için çok şanslı."

Yutkundum ve aynı anda boğazıma bir hıçkırık geldi. Etkisiyle göğsüm sızladı. "Ben nasıl öldü?"

Anita, "Kendini öldürdü," dedi. "İkisi için de başından beri plan buymuş. O yüzden yaptığın şey yüzünden üzülmemelisin." Anita'ya kendimi kötü hissetmediğimi söylemekten korktum. Hiçbir şey hissetmiyordum.

Annem kapıda göründü, bir elinde şişkin bir çörek, diğ er elinde de portakal suyu kutusu vardı. "Krem peynir varmış!"

Annem çöreği ayarlama işini kendi üstlenmişti. Yeteri kadar krem peynir sürmemişti ama o kadar açtım ki bunu sorun etmedim. Bu kadar aç olmak çok garip. Kahvaltının üzerinden birkaç saat geçtiğinde öğle yemeği zamanında midenizin tarih dersinin ortasında guruldaması gibi bir şey değil. Sanki açlık sadece midenizde değilmiş, tüm vücudunuza sirayet etmiş gibi. Aslında mideniz acımıyor ama eliniz ayağınız ağırlıksız ve güçsüz geliyor size, çene- niz de bunu anlıyor ve olabildiğince hızlı çiğniyor.

Portakal suyunu içtim. Her yudumla daha da susuyor gibiydim ve son damlayı da çıkarmak için kutuyu ezdim.

Annem başka bir şey isteyip istemediğimi sordu ama istemiyordum. Yiyecek ve portakal suyu beni kendime getirmişti, son on sekiz saatte olanların gerçekliğini idrak edecek gücü vermişti. Bir süre geçmeyecek görünmez bir şişlik gibi odayı kaplıyordu. Nereye gitsem benimle birlikte geliyordu ve her şeyi hüznüyle içine çekiyordu.

Anita öne eğilip ellerini dizlerine bastırdı ve anneme yardım bekler şekilde bakarak, "Acaba TifAni ile yalnız konuşabilir miyim?" dedi.

Annem kürek kemiklerini bir araya getirerek daha dik bir şekilde doğruldu. "Bence bu TifAni'nin ne istediğine bağlı."

Tam olarak istediğim buydu ama Anita'nın da desteğiyle bu isteğim çok daha güçlü bir hale gelmişti. Ama anne- mi kırmamak için yumuşak bir sesle, "Sorun değil Anne," dedim.

Annemin ne dememi beklediğini bilmiyorum, çünkü çok şaşırmış görünüyordu. Boş portakal suyu kutusunu ve kucağımdaki peçeteleri toplayıp, "Hiç sorun değil. Eğer bana ihtiyacın olursa hemen dışarıda, koridordayım."

Anita arkasından, "Çıkarken kapıyı kapatmanız mümkün mü?" diye seslendi ve annem kapının yayıyla birkaç saniye mücadele edip açamadığında ona acıdım. En sonunda açtı ve kapı ardından tembelce sürüklenerek kapandı; benim onu göremediğimi sandığı bir anda annemi gördüm. Tavana bakıyordu ve kollarını ince bedenine olabildiğince sarıp ileri geri sallandı, sessiz bir ağlayışla açılmıştı ağzı. Babama ona sarılması için bağırarak istiyordum.

"Annenin yanında olmak senin için zor gibi bir hisse kapıldım," dedi Anita.

Hiçbir şey demedim. Ona karşı korumacı hissediyordum kendimi artık.

"TifAni," dedi Anita. "Kötü şeyler yaşadığını biliyorum. On dört yaşında birinin baş etmesi gerekenden çok daha kötü şeyler. Ama Arthur ve Ben ile ilgili sana bazı sorular sormam lazım."

"Dün Memur Pensacole'a her şeyi anlattım," diye isyan ettim. Dean'in öldüğünden emindim, kafeteryadan kaçtıktan sonra Beth'in geldiği yoldan aşağı inmiştim ama onun gibi çılgık atmamıştım. Ben'in nerede olduğunu bilmiyordum ve dikkati kendi üzerime çekmek istemedim. O esnada ağzına silahı çoktan dayamıştı, fakat ben bunu bilmiyordum. Yere çömelip silahını yaklaşan vücutuma doğrultan polis timine rastladığımda silahlarını bana doğrulttuklarını sanmıştım. *Okula geri gitmek için arkama döndüm.* Ama bir tanesi peşimden geldi ve beni gözleri şaşkınlıkla açılmış bir halde yoldan geçenlerin ve köpek yürütürken giydikleri rezil eşofmanlarıyla ağlayıp bana çocuklarının adını haykıran, onların iyi olup olmadıklarını soran annelerin arasından geçirdi. "Onu öldürdüm galiba," diyordum, tıbbi ekip yüzüme bir oksijen maskesi takmaya çalışıyordu ama memurlar araya girip ayrıntıların öğrenmek istediler ve onlara Ben ve Arthur, olduğunu söyledim. Hangi Ben, hangi Arthur diye üstelediklerinde

Arthur Finnerman, diye bağırmıştım, Ben'in soyadını hatırlamıyordum bile.

"Söylediğini biliyorum," dedi Anita. Ve verdiği bilgiler için sana minnettarlar. Ama ben sana dün olanları sormaya gelmedim. Arthur ve Ben ile ilgili net bir resim çizmeye çalışıyorum. Yaptıkları şeyi neden yaptıklarını anlamaya çalışıyorum."

Birden bu Anita karakterine karşı gerginleştim. "Sen polis misin? Psikiyatr olduğunu sanıyordum?"

"Ben adli psikiyatrim." dedi. Belli aralıklarla Philadelphia polisine danışmanlık ederim."

Bu polis olmasından daha rahatsız edici geldi bana. "Yani polis misin, değil misin?"

Anita gülümsedi ve gözlerinin etrafındaki deri üç belirgin çizgi halinde toplandı. "Ben polis değilim. Ama sana kesinlikle dürüst olacağım, bana söylediğin her şeyi onlarla da paylaşacağım." Küçük sandalyesinde yön değiştirdi ve iki büklüm oldu. "Zaten çok önemli bilgiler verdiğini biliyorum ama Arthur hakkında konuşabiliriz bence. Arthur ile olan ilişkin hakkında. İkiniz iyi arkadaştınız, diye biliyorum."

Gözleri sanki gazete okuyormuş gibi üzerimde ileri geri gitmeye başladı. Bir şey söylemediğimde tekrar denedi. "Arthur ve sen arkadaş mıydınız?"

Çaresizce ellerimi yatağa bıraktım. "Bana gerçekten çok kızgındı."

"Yani, arkadaşlar bazen kavga edebilir."

"Arkadaştık," dedim isteksizce.

"Peki, sana neden çok kızgındı?"

Hastane battaniyesindeki kopuk bir iplikle oynamaya başladım. Dean'in evinde o geceyle ilgili hikâyeye girmeden tüm hikâyeyi anlatamazdım. "Resmini çaldım.. baba-sıyla çekildiği resmi"

"Bunu neden yaptın?"

İçimdeki rahatsızlığı yaymak için ayak parmaklarımı uzattım. Durum, sanki annem arkadaşlarımla ilgili bana çok soru soruyormuş gibiydi. O daha fazla kazmaya çalıştıkça, istediği bilgiyi sımsıkı tutmakta direniyordum. "Çünkü bana bazı kötü sözler söyledi ve ben de ona karşılık vermek istedim."

"Ne söyledi?"

İpliği daha sert bir şekilde çektim ve birkaç iplik parçası beraberinde toplandı. Arthur'un bana söylediği o kötü şeyleri Anita'ya anlatamazdım, çünkü o zaman ona Dean ile ilgili her şeyi anlatmak zorunda kalırdım. Ve Liam ile Peyton. Annem o gece olanları öğrenirse beni öldürürdü. "Dean, Olivia ve diğer çocuklarla takılmaya başladığım için bana kızgındı."

Anita anlamış gibi başını bir kez salladı. "Yani senin ona ihanet ettiğini düşündü?"

Omuzlarımı silktim. "Galiba. Dean'i sevmezdi."

"Neden?"

"Çünkü Dean ona kötü davranıyordu. Ben'e de kötü davranıyordu." Ve birden elimde o haritayı gördüm, beni bu karmaşadan hiç zarar görmeden çıkaracak haritayı. Herkesi çok emin bir şekilde kendi yönüme çekmek zorundaydım, aksi takdirde olayların altını kazdıkça kazacaklardı. Ekim ayındaki o geceye kadar. "Dean ve Peyton'un, Ben'e ne yaptıklarını biliyor musunuz?"

Anita'nın kara gözleri merakla parladı. Ona her şeyi anlattım.

Anita ona verdiğim bilgiden memnun olmuş görünüyordu, bu kadar "açık ve cesur" olduğum için bana teşekkür etti. Artık istersem eve gidebilirdim.

"Dean de bu hastanede mi?" diye sordum.

Anita gitmek için toparlanıyordu ama ben bunu sorun-
ca durakladım. "Olabilir. Onu görmek mi istiyordun?"

"Hayır," dedim. Sonra, "Belki. Bilmiyorum. Kötü mü
bu?"

"Sana bir tavsiyede bulunayım," dedi Anita, "yerinde
olsam eve gidip ailemle olurum."

"Bugün okula gitmem gerekiyor mu?"

Anita garip garip bana baktı. Önemli bir bakıştı ve ne-
den önemli olduğunu sonradan anladım. "Okul bir süre
kapatılacak. Dönemi nasıl bitirecekler bilmiyorum."

Anita'nın yeni spor ayakkabılarının altı hâlâ kaygandı
ve yürürken hastane zemininde gıcırıyordu. Sonra an-
nem geri geldi, bu kez babam da yanındaydı; babamın biz
iki deliyle olmaksansa başka bir yerde olmayı tercih eder
gibi bir hali vardı.

Hastaneden çıkıp da insanların işe yetişmeye çalıştığını
görmenin, kuru temizlenmiş takım elbiseli adamları, ço-
cuklarını okula götürürken Montgomery ve Morris Cad-
desi'ndeki ışıkları kaçırdığı için geç kalacaklarını düşünüp
lanet okuyan kadınları görmenin beni üzmesine şaşırmış-
tım. Sen gittiğinde çarkın dönmeye devam edeceğini bil-
mek. Kimse onu durduracak kadar özel değil.

Arabayı babam sürdü, çünkü annem titriyordu. Kemik-
li, titreyen ellerini kanıt olarak bana uzatıp, "Bak!" dedi.

Arabaya bindim, hastane önlüğümün altındaki deri so-
ğuk ve sertti. O önlük üniversiteye kadar gardırobunda
kalacaktı. Akşamdan kaldığımda üzerime giymeyi en çok
sevdiğim şeydi. Önlüğü, Nell ona bağlı olmamın ne kadar
korkutucu olduğunu söyleyince attım ancak.

Bir çıkış bulana kadar Bryn Mawr hastanesinin oto-
parkı etrafında dolandık. Babam buralara nadiren gelirdi

ve annem tüm yolculuk boyunca onun başının etini yedi. "Hayır Bob, sola!" "Tanrım, Dina, sakın ol." Yol manzaralı kasabalardan uzaklaşınca ve tatlı küçük butiklerden ve lüks araba mağazalarından Mc Donalds'lara ve No Frills marketlere geçince karmaşık bir labirent haline gelmiş duygularıma bir panik hâkim oldu. Ya Bradley'deki sınıf bir daha devam etmezse? Beni Main Line'a bağlayan hiçbir şey kalmayacaktı. Bradley'e ihtiyacım vardı. O kadar çok şey olmuştu ki, Azize Rahibe Theresa'ya, o kültürsüz hayata dönemezdim.

"Bradley'e geri dönecek miyim?" Soru annemin omuzlarına ağır bir yük gibi çökmüştü. Omuzları gözümün önünde iyice aşağı indi.

Annem, "Bilmiyoruz," dedi ve babam aynı anda, "Tabii ki hayır," dedi.

Annem fısıldarken yandan çok sert görünüyordu. "Bob." Annem iyi fısıldardı, bana bıraktığı güzel bir hediyeydi. "Söz verdin."

Doğrudum, alnımı dayadığım camda altıgen bir leke bırakmıştım. O Dove sabun yüzümdeki yağlı T bölgesi için yeterli değildi. "Bir dakika. Neye söz verdin?"

Kimsenin bana cevap vermemesi, önlerine bakmaya devam etmeleri beni iyice tedirgin etti.

"Merhaba?" diye bağırdım daha yüksek bir sesle. "Neye söz verdin?"

"TifAni." Annem başlayan baş ağrısını dindirmek için parmaklarını burnunun iki tarafına bastırdı. "Okulun ne karar vereceğini bile bilmiyoruz. Baban biz karar vermeden önce okulun kararını bekleyeceğine söz verdi."

"Peki bu kararda *benim* bir söz hakkım olacak mı?" Kabul ediyorum, çok şımarık bir çocuk gibi söylemiştim bunu. Babam direksiyonu sola kırarak aniden trene bastı. Annem emniyet kemeri yüzünden erkeksi bir inlemeyle öne doğru fırladı.

Babam döndü ve parmağını bana doğrulttu. Yüzünde her türden mor damar ortaya çıkmıştı. Bana bağırarak, "Hayır olmayacak! Olmayacak!" dedi.

Annem, "Bob!" diye haykırdı.

Arabanın köşesine sindim. "Tamam," diye fısıldadım. "Lütfen, tamam." Gözlerimin altındaki deri yanıyordu, ağlamaya başladığımda birisi yüzümü alkolle silmiş gibi hissediyordum. Babam parmağını hâlâ bana doğrultmakta olduğunu fark etti ve elini yavaşça indirip bacaklarının arasına koydu.

"TifAni!" Annem koltuğunda dönerek elini dizime koydu. "Aman Tanrım, bembeyaz olmuşsun. Tatlım iyi misin? Baban seni korkutmak istemedi. Sadece şu an canı çok sıkkın." Annemin hep güzel olduğunu düşünürdüm ama çektiği acılar onu çirkin ve tanınmaz bir hale getirmişti. Gözyaşlarının arasında birkaç kez hıçkırdı, dudakları beni teselli edecek birkaç söz arıyordu. En sonunda, "Hepimizin canı şu an çok sıkkın!" dedi. Trafik akıp gittikçe beşik gibi sallanan arabanın içinde bir süre oturup annemin ağlamasının durmasını bekledik.

Eve geldiğimizde bir tartışma daha çıktı. Annem odamda dinlenmemi istedi. Yine krize girerim diye Anita'dan bir kutu hap almıştı ve ne lazımsa getiriyordu: yiyecek, peçete, dergi, belki canım manikür yapmak ister diye oje. Ama televizyon istiyordum. Dünyanın hâlâ yerinde olduğunu, talk şovlar ve yapmacık pembe diziler eşliğinde her zaman ki gibi normal ve aptal olduğunu görmem gerekiyordu. Bu dergilerle de mümkündü, sizi aptal bir dünyaya götürebilirlerdi ama arka sayfadaki testi bitirip de bir kontrol delisi olduğunuzu ve bu yüzden erkeklerin sizden kaçtığını öğrendiğinizde büyü bozuluyordu. Boş İşler Şehri'ne giden kalıcı bir pasaport lazımdı bana.

Babam doğrudan yatak odasına yöneldi. Yirmi dakika sonra tıraş olmuş şekilde, üzerinde beni okula almaya gelirken giymesinden korktuğum çirkin sarı gömleği ve pantolonu ile odadan çıktı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu annem.

"Ofise gideceğim Dina." Babam buzdolabını açıp bir elma kaptı. Isırdı, dişleri elmayı tıpkı bıçağın Arthur'un sırtını kestiği gibi kesti. Gözlerimi başka tarafa çevirdim. "Sence ne yapıyorum?"

"Bugün birlikte olmalıyız, diye düşünüyordum," dedi annem biraz fazla neşeli bir halde; birden yakınlarda kardeşler, teyzeler, ve amcaların olduğu bir Main Line ailesi için can atıyordum, evin bizim ismimizi taşıyan nesillerle yaşaması için.

"Elimde olsaydı kalırdım." Babam elmayı dişleri arasında tutarak paltosunu koridordaki dolaptan çıkardı ve giydi. "Eve erken gelmeye çalışacağım." Çıkmadan önce kendimi daha iyi hissetmemi söyledi. Sağ ol baba.

Babam kapıyı vurup çıkınca incecik evimiz temelleri üzerinde sallandı. Evin sarsıntısının geçmesini bekledikten sonra annem, "Peki, kanepeye uzanmak istiyorsan, olur. Ama haberleri izlemeni tercih etmem," dedi.

Haberler. Annem bu konuyu açmadan önce bunu düşünmek aklıma bile gelmemiştii ama şimdi izlemeyi istediğim tek şey buydu. Ona gözlerimi diktim karşı gelircesine, "Nedenmiş?" diye sordum

"Çünkü senin için çok rahatsız edici olur," dedi annem. "Şeyin görüntülerini gösteriyorlar..." Durdu ve dudaklarını sıkıca bastırdı birbirine. "Bunu görmek gerekmiyor."

"Neyin görüntüleri?" diye üsteledim.

"Lütfen TifAni," diye yalvardı annem. "İsteklerime saygı duy biraz."

Saygı duymasam da, duyacağımı söyledim ve duş alıp temiz giysiler giymek için yukarı çıktım. Sonra haberleri

açmak için tekrar aşağı indim ama annem buzdolabını karıştırıyordu. Ev mutfağın ortasında büyük bir pencereyle tasarlanmıştı böylelikle mutfaktaki masada oturup oturma odasındaki televizyonu izleyebiliyordunuz. Annemin onun isteklerine nasıl saygısızlık ettiğim konusunda söylenmelerini duyasım yoktu, ben de kanalı değiştirip MTV'yi açtım.

Birkaç dakika sonra annem mutfakta sağa sola bakıp, evde hiç yiyecek kalmamış gibi bir şeyler mırıldandı. "TifAni," dedi, "Bir koşu bakkala gideceğim. İstedğin bir şey var mı?"

"O domates çorbasından istiyorum," dedim. "Ve peynirli kraker."

"Peki içecek? Gazoz?"

Koşu yapmaya başladığımda gazoz içmeyi bıraktığımı biliyordu. Bay Larson su dışında her şeyin bize su kaybettireceğini söylemişti. Gözlerimi devirerek ona çok zor duyulan bir şekilde "Hayır," dedim.

Annem kanepenin önüne gelerek tabutun içindeki bir cesetmişim gibi bana baktı. Bir battaniye buldu ve havada silkeledi. Tam üzerime düştü, mükemmel bir tuzak. "Seni tek başına bırakmaktan nefret ediyorum."

"Ben iyiyim," diye inledim.

"Lütfen ben gidince haberleri izleme," dedi.

"İzlemem."

"İzleyeceksin biliyorum," dedi annem.

"O zaman neden izleme diyorsun ki?"

Annem iç çekti ve karşımdaki daha küçük kanepeye oturdu, minderler ağırlığı altında soluk veriyordu. Uzak-tan kumandayı alarak, "İzleyeceksen, benimle izlemeni tercih ederim," dedi. Sanki ilk kez sigara falan içecekmişim gibi. "Belki sormak istediklerin olur," diye ekledi.

Annem kanalı MTV'den NBC'ye çevirdi ve tabii ki, *Today* programında yeni elektrikli süpürgelerin test ediliyor olması gerekirken bu bölüm "Yine Bir Silahlı Okul Trajedisi" bö-

lümüne ayrılmıştı. Matt Lauer kafeteryadaki yangının kül ettiği eski köşkün önündeki kaldırımında duruyordu.

“Main Line ülkenin en varlıklı bölgelerinden biri,” di-yordu Matt. “Bu sabah sayısız kez insanların bu olayın bu-rada olduğuna inanamadıklarını duydum ama ilk kez bu gerçekten doğru.” Matt, ölü ve yaralıları sayarken kamera ondan uzaklaşıp okulun havadan görüntüsünü ekrana ge-tirdi. “Yedi ölü var, ikisi saldırgan, beşi ise saldırganların kurbanları. Kurbanlardan biri kafeteryadaki patlamada öl-müş, patlama, bir sırt çantasına koyulmuş ve görevlilerin okulun en popüler öğrencilerinin sevdiği masa olduğunu doğruladıkları masaya bırakılmış ev yapımı boru bomba ile gerçekleştirilmiş. Bombaların sadece biri patlamıştı ve polis en az beş bomba olduğuna inanıyor, eğer hepsi patla-saydı katliam çok daha büyük olacaktı. Dokuz öğrenci ağır fakat hayati tehlikesi olmayan şekilde yaralı olarak hasta-nede. Bazılarının ise uzuvlarının koptuğu söyleniyor.

“Uzuvları mı kopmuş?”

Annemin gözleri gözyaşlarıyla daha da büyük görünüyordu. “Sana söylemek istediğim şey buydu.”

“Kim? Kimin uzuvu kopmuş?”

Annem titreyen elini alnuna götürdü. “İsimlerin bazı-larını çıkaramadığım için unuttum. Ama biri vardı. Arkadaşın Hilary.”

Battaniyeyi tekmeledim. Bacaklarıma dolandı ve lanet olası şeyi her düğümünden koparıp parçalamak istedim. Portakal suyunun midemde asit gibi kaynadığını hisset-tim. “Ne olmuş ona?”

Annem, “Emin değilim,” diye mırıldandı. “Ama sanı-rım ayağı kopmuş.”

O yeşil kusmuğu yere çıkarmamak için banyoya ye-tişmeye çalıştım, gerçekten denedim. “Annem sorun yok dedi, lekeyi bir leke çıkarıcıyla çıkaracağını ve sorun ol-mayacağını söyledi. Önemli olan şey biraz dinlenmemdi.

Bana Anita'nın haplarından verdi bir tane. Sadece dinlenmek için.

Birkaç kere kendime gelip annemin telefonda konuştuğunu duydum, "Çok iyisiniz. Ama şu an istirahat ediyor."

Sonra siyah çamura saplanmış gibi hissettim, öyle yoğunlu ki içinden çıkmak için fiziksel bir çaba gerekliydi. Pes edip dibine batmadan önce birkaç kez çıkmayı denedim. O bulanık perdeyi kaldırıp anneme kiminle konuştuğunu soracak kelimeleri bir araya getirdiğimde gece olmuştu.

"Birkaç kişi," dedi annem. "Eski İngilizce öğretmenin nasıl olduğunu öğrenmek için aradı..."

"Bay Larson mı?"

"Evet, ve birisinin annesi. Şu arama zinciri denen şeyi aktive etmişler."

Okul süresiz olarak kapatılmıştı. Son sınıf öğrencisi olmadığım için şanslı olduğumu söylüyordu annem. "Bu karmaşa içerisinde üniversite başvurunu yapmaya çalıştığımızı düşünsene." Empatiyle yaklaşmıştı.

"Bay Larson numarasını bıraktı mı?"

"Hayır," dedi annem. "Ama sonra tekrar arayacağını söyledi."

Akşamın geri kalanında telefon bir daha çalmadı ve geceyi o kanepede boş bir ifadeyle televizyonu izleyerek, Beverly adındaki dört çocuk annesinin her şeyi denediğini, fakat Abtastic DVD'si ile eski vücuduna kavuştuğunu anlatmasını dinledim. Işıklar da açıldı. Evimizin diğer bir özelliği de, ikinci kat koridoru tamamen açıldı, dört odadan herhangi birinden çıkıp korkuluktan bakınca pastel renkli akrilik bir örtünün altındaki beni görebilirdiniz. Babam kapısının altında parlayan ışığın onu uyutmamasına

öfkelenerek birkaç kez odadan fırlayıp çıkmıştı. Sonunda o korkutucu sahnedeki işkenceyi tekrar moduna alacağıma, kapının altından sızan bir miktar ışığa katlanacağımı söyledim ve bir daha odasından çıkmadı.

Tam güneş doğarken kendimden geçmişim; kendime geldiğimde televizyon kapalıydı ve uzaktan kumandayı bulamıyordum.

Annem etrafa bakınıp durduğumu duyunca, "Baban aldı," diye seslendi mutfaktan. "Ama işe gitmeden önce dışarı çıkıp sana birkaç tane dergi aldı."

Normalde annem okuduğum dergileri kontrol ederdi. Ama babama uzun bir liste verip hepsini almasını söylemişti, hatta bana "Erkeğinizi Ateşlemenin Yolları"nı öğretmeyi vadedenleri bile. Televizyonu yasakladıkları için küçük bir barış hediyesiydi biliyordum. O dergiler benim için çok kıymetliydi, çocukluk yatağımın altındaki kutuda bugüne kadar hâlâ saklarım. Şehirden başka bir yere taşınma, topuklu ayakkabılar giyme, harika bir hayat yaşama hayali kurduruyorlardı bana. Onların dünyasında her şey harikaydı.

Öğleden sonra biraz tembellik zamanıydı, annem kısa kanepede kestiriyordu, ben de uzun kanepede uzanmış dumanlı göz makyajı rehberini okurken kapı çalındı.

Annem dikildi ve suçlar gibi bana baktı, sanki onu uyandıran sesi ben çıkarmışım gibi. Kapı zili tekrar çalana kadar birbirimize sessizce baktık.

Annem ellerini saçlarının arasına daldırıp parmaklarını koyu renkli diplerine götürdükten sonra parmaklarıyla gözlerinin altına akmış maskara kalıntılarını temizledi. "Lanet olsun." Ayağa kalkarken ayağını salladı, uykuyu üzerinden atıyormuş gibi. İşe yaramadı. Ön kapıya kadar sendeleyerek gitti.

Alçak sesli mırıldanmalar duydum. Annem, "Tabii ki," diyordu. Oturma odasına döndüğünde yanında kaşları çatık, bodrum kanepesi gibi kahverengi takım elbiseli iki adam vardı.

"TifAni." Annem o hostes sesini kullanıyordu yine. "Bu Dedektif..." Parmaklarını şakaklarına koydu. "Affedersiniz Dedektifler, daha şimdiden adınızı unuttum." Sesi yine o güzel tenor tonuna alçaldı ve ağlayacakmış gibi görünüyordu. "Çok zor günler geçiriyoruz."

Genç ve daha zayıf olanı, "Eminim öyledir," dedi. "Ben dedektif Dixon." Başıyla partnerini gösterdi. "Bu da Dedektif Vencino." Dedektif Vencino, akrabalarımın çoğunun yıl boyunca elde edebilmek için didindiği ten rengine sahipti. Yaz bronzlaşması olmadan, mide bulandırıcı bir yeşil tonunda oluyorduk.

Annem bana seslendi. "TifAni ayağa kalkar mısın lütfen?"

Dumanlı göz makyajı rehberinin olduğu sayfayı katladım ve söylediğini yaptım. "Birisi daha mı öldü?"

Dedektif Dixon'ın beyaz-sarı kaşları çatıldı. Yüzüne gelişigüzel saçılmış olmasalardı, hiç kaşlarının olmadığını bile zannedebilirdiniz. "Kimse ölmedi."

"Oh." Tırnaklarıma baktım. Dumanlı göz makyajından önce okuduğum yazıda tırnaklarındaki beyaz noktaların demir eksikliği belirtisi olduğu yazıyordu ve dolgun, parlak saçlar için demire ihtiyacınız vardı, bu yüzden demir eksikliği istemiyordum. Hiç beyaz nokta yoktu. "Ailem televizyon izlememe izin vermediği için ne olup bitiyor hiçbir fikrim yok." Dedektiflerin yüzüne, *Buna inanabiliyor musunuz*, der gibi bir bakış attım.

"Galiba en iyisi bu," dedi Dedektif Dixon; ve annem kafasına o dergiyi atmak istememe neden olan sinsiliğiyle güldü bana.

"Hep beraber oturup konuşabileceğimiz bir yer var mı?" diye sordu Dedektif Dixon.

"Her şey yolunda mı?" Annem utanmış bir şekilde elini ağzına götürdü. "Affedersiniz, yani başka bir şey mi oldu, demek istemiştım."

"Başka bir şey olmadı Bayan FaNelli." Dedektif Vencino boğazını temizledi ve boynundaki gevşek yeşil deri titredi. "Sadece TifAni'ye birkaç soru sormak istiyoruz."

"Hastanede polislerle zaten konuştum," dedim. "Ve o psikiyatr ile."

"Psikolog," diye düzeltti Dedektif Dixon. "Biliyoruz. Sadece birkaç şeyi açıklığa kavuşturmak istiyoruz. Yardım edebileceğini düşünüyoruz." Talepkâr bir şekilde sivri kaşlarını kaldırdı. Yardımına ihtiyacı olan ne çok insan vardı.

Anneme baktım, "Tamam," diyerek başını salladı.

Annem dedektiflere bir şeyler isteyip istemediklerini sordu: kahve, çay, atıştırmalık bir şeyler? Dedektif Dixon kahve istedi, Dedektif Vencino ise başını sallayarak, "Hayır, sağ olun Bayan FaNelli," dedi.

Annem, "Bana Dina diyebilirsiniz," dedi ve Dedektif Vencino çoğu erkeğin aksine anneme gülümsemedi.

Annem kahve makinesinin tepesine kahve çekirdeklerini doldururken üçümüz masada oturduk. Çalışan öğütücünün sesi yüzünden üçümüz de sesimizi yükseltmek zorundaydık.

"Peki TifAni," diye başladı Dedektif Dixon. "Arthur ile olan ilişkini biliyoruz. İkinizin kavgalı olduğunu... Olay zamanında."

Başımı aşağı yukarı salladım. "Bana kızgındı. Odasından o resmi almıştım. Hâlâ bende duruyor eğer..."

Dedektif Dixon elini kaldırdı. "Aslında biz buraya Arthur'u konuşmaya gelmedik."

Anlamamış bir şekilde gözlerimi kırptırdım. "Ne hakkında konuşmak için geldiniz o halde?"

"Dean." Dedektif Dixon, bu ismin bende yaratacağı herhangi bir etkiyi görmeye çalıştı. "Dean ile arkadaş mıydın?"

Çıplak ayak parmağını mutfağın parke zemininde gezdirdim. Eskiden sörf yapıyormuş gibi, kollarımı açarak bu zeminde çoraplarımla kayardım. Sonra bir gün yedi santimlik bir kıymık çorabımın kumaşını kesip ayağıma girmişti ve oyun orada bitmişti. "Pek sayılmaz."

"Ama arkadaşınız," diye araya girdi Dedektif Vencino. İlk kez benimle konuşuyordu ve yakından bakınca kuruması için birisinin kenara attığı ıslak çamur gibi sola yatmış kemerli burnunu fark ettim. "Bir süre?"

"Evet öyle de denebilir," dedim.

Dedektif Dixon, Dedektif Vencino'ya baktı. "Son zamanlarda Dean seni üzmüş müydü?"

Anneme baktım, bıçağın uğultusu arasında cevabımı bekliyordu. "Evet, biraz. Galiba."

"Neden olduğunu anlatır mısın bize?"

Ellerimi, sağlıklı tırnaklarımı inceledim. Olivia'nın artık demir eksikliği için endişelenmesine gerek yoktu. Birden, onu en son kimya dersinde sırasının üzerine eğilmiş, örkeyle notlar karalarken gördüğümde tırnaklarında yeşil oje olduğunu hatırladım. Hilary'de de aynı oje vardı, Olivia'yı denemesi için ikna etmiş olmalıydı, çünkü Olivia makyaj deneyleri yapacak biri değildi. Ya da futbol takımına gösterdikleri destek amacıyla yapmışlardı. Acaba yeşil ojelerle ölürseniz ve ojenizi bozacak, saçlarınızı yıkamak gibi gündelik işlerle uğraşmıyorsanız –saçlarınız gibi, bedeninizde sahip olduğunuz diğer her şey tabutunuzda yok olup gidecekti– Sally Hansen marka ojeniz kalacak mıydı? Dişleriniz ve kemikleriniz kalırken diğer her şeyin çürüyüp gitmesi gibi? İşte Olivia buradaydı ve geriye sadece yeşil ojeleri kalmıştı. Dedektif Dixon sorusunu tekrarladı.

"TifAni," diye seslendi annem. Makinenin motoru bir klik sesiyle kapandı ve sonraki sözü istemeden yüksek ses-

le çıktı ağzından. "Lütfen dedektiflere cevap ver."

Tıpkı sıcak bir küvette dört kat büyüyen banyo oyuncakları gibi gözyaşlarıyla ağladıkça şiştim. O gece olanları saklayamayacaktım. Neden saklayabileceğimi düşünmüştüm ki? Bir yumruğumu gözüme götürdüm ve gözyaşlarımı sildim. "Birçok sebebi vardı," diye iç çektim.

Dedektif Dixon, "Belki de annen burada olmadığı zaman daha rahat bahsedebilirsin bunlardan?" diye sordu kibarca.

"Affedersiniz." Annem, Dedektif Dixon'ın fincanını dirseğinin yanına koydu. "Neden daha rahat bahsedebilir misiniz? Neler oluyor?"

Ardmore Polis Merkezi'nin pencereleri avukat geldiğinde ışık geçirmeyen kareler halindeydi, avukat loş koridor ışıkları altında kendini Dan, diye tanıttı. Dedektif Dixon bir avukata ihtiyacımız olmadığı konusunda ısrar etmişti ve o kadar iyiydi ki, annem neredeyse inanacaktı, fakat babamı ofisinden arayınca tavrını değiştirdi. Avukat, babamın, yazın alkollü araç kullanımından tutuklanan bir kızı olan iş arkadaşının önerisiyle gelmişti. Ne ben ne de annem etkilenmiştik. Pantolonunun paçaları bir boğanın boynu gibi bileklerinde toplanmış takım elbiseli beceriksiz bir adama benziyordu.

Dan (annem hiçbir iyi avukatın ismi Dan olmaz, diye fısıldadı) dedektifler bize sorgu odasında katılmadan önce hikâyeyi ilk olarak benden duymak istedi. Kendinizi olabildiğince rahatsız hissedip bir an önce itiraf etmeniz ve böylece evlerine, akşam yemeğine yetişebilmeleri için gerçekten de sıcaklığı azaltıyorlar.

Dan, Jos. A. Bank'ta iki al bir öde indirimiyle alınmış gibi duran zevksiz mavi gömleğinin kollarını kıvrarak, "Hiçbir ayrıntı önemsiz değildir," dedi. Paltosunu çıkarıp

sandalyenin sırtına asmıştı, sol omzunun yerinden çıkıp sadece sağ omzunun tüm gücüyle sandalyeye tutunduğunu fark etmemişti. “Okul yılının başından itibaren her şey. Bu olayda yer alan herkesle olan bağlantın. Her şey.”

Her şeyin benim için bu kadar güzel başlamasına inanamamıştım, Dean ve Olivia gibileri bile peşimdeydi ve talihim ne kadar çabuk ters gitmişti. Dean’ın evindeki gecenin ayrıntılarının üzerinden hızlıca geçtim, Peyton ile sabah kendime geldiğimi tekrar anlatınca gözlerimden ateş çıkıyordu. “Oral seks mi yaptın?” diye sordu Dan, amansız floresan ışıkları altında bronzlaşmış gibi görünüyormuydum. “Evet,” diye mırıldandım. Tüm listeden geçtim, gece boyunca sürüklenişimi, önce Peyton ile sonra diğerlerinin yanında kendime gelişimi anlattım. Sonrasında olanları da anlattım, Olivia’nın evindeki gece yüzümdeki kesik, köpeği yüzünden değildi. Tüm bu olaylara Bay Larson’ı dahil etmekten çekiniyordum ama Dan her ayrıntının önemli olduğunu söylemişti.

“Acaba Bay Larson...” Dan boğazını temizledi. Benim kadar utanmış görünüyordu. “Onun evindeki o gece?”

Ne dediğini anlamak için birkaç saniye ona baktım. “Hayır,” dedim. “Bay Larson asla... böyle bir şey yapmaz.” Ne kadar iğrendiğimi göstermek için titredim.

“Ama Bay Larson tecavüzleri biliyor, değil mi? Bu hikâyeyi doğrulayabilir?”

İlk kez birisi benim başıma geleni çoğul ifade ediyordu. Tecavüz(ler). Diğer şeylerin tecavüz sayıldığını bilmiyordum. “Evet.”

Dan küçük not defterine bir şeyler yazdı. Kalemı durdu. “Peki, şimdi Arthur.”

Bunalımda mıydı, uyuşturucu mu kullanıyordu? (“Hayır,” dedim. “Yani, evet ama sadece ot içiyordu.” “Ot bir uyuşturucu, TifAni.”) Geriye dönüp düşündüğünde acaba yapmayı planladığı şeylerin bir uyarısı olan bir şey-

ler söylemiş olabilir miydi?

"Yani," omuz silktim, "O silahın onda olduğunu biliyordum. Kafeteryada kullandığı silahın."

Dan o kadar uzun bir süre göz kırpmadı ki neredeyse reklamlardaki gibi elimi sallayıp, "Hey, orada mısın?" diye bağıracaktım. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Bana gösterdi. Bodrumunda. Babasının." Dan hâlâ gözünü kırpmamıştı. "Ama mermi yoktu içinde," diye altını çizdim.

"Nereden biliyorsun?" diye sordu Dan.

"Bana doğrulttu. Şaka amacıyla."

"Sana *doğrulttu* mu?"

"Benim de tutmama izin verdi," diyerek sözümü geri aldım. "Tutmama izin verip dolu olduğunu söylemeyecek kadar aptal değildi. Eğer ben..."

Konuşmamı kestim, çünkü Dan'ın başı öne eğilmişti, sanki uçakta uyuyakalmış gibi. "Ne?"

Dan'ın göğsü sesini boğuyordu. "Silaha mı dokundun?"

"İki saniye falan," dedim, berbat ettiğim şey neyse hemen düzeltmeye çalışıyordum. "Sonra geri verdim." Dan hâlâ bana bakmıyordu. "Neden, kötü bir şey mi bu?"

Dan başının ağırlığını destekleyerek ellerini burnunun iki yanına koydu. "Olabilir."

"Neden?"

"Çünkü silahın üzerinde senin parmak izlerini bulurlarsa çok kötü olabilir."

Başımızın üstündeki ışık nemli bir yaz gecesi bir böceği cızırdatmış gibi titredi ve çatırdadı ve Dan'ın ne demek istediğini anladım. Bunu annem de biliyor muydu? Peki babam? "Bu suça *dahil olduğumu* mu, düşünüyorlar?"

Dan yüksek ve heyecanlı bir sesle, "TifAni, sence tam olarak burada ne işin var?" dedi.

Dan ve ben, Dedektif Dixon'ın "Kızılderili toplantısı" diye tabir ettiği, sanki o benim futbol hocamış, ben de tüm mahallenin beklentisini omuzlarında taşıyan savunma oyuncusuymuşum gibi yaptığımız konuşmamızı bitirince tuvalete gitmeme ve annemle babamı görmeme izin verdiler. Sorgu odasının önünde bir bankta oturuyorlardı. Babam hayatının bu olduğuna inanamıyormuş gibi başını ellerinin arasına almıştı. Sanki uyuyup da başka bir yerde uyanabilmeyi istiyor gibi. Annem bacak bacak üstüne atmıştı ve çoraplı ayağının yarısı seksi topuklu ayakkabısının dışındaydı. Ona bu ayakkabıları buraya gelirken giymemesini söylemiştim ama ısrar etmişti. Bana makyaj yaptırmayı denemişti. ("Gitmeden önce belki biraz maskara?") Mutfağın ışıklarını kapatıp onu karanlıkta parıltı halde bırakmıştım, gidip arabada beklemiştim.

Biz yaklaşınca babam Dan'ın elini sıkmak için ayağa kalktı.

Anneme dedim ki, "Benim bu olaylarla ilgim olduğunu düşündüklerini biliyor musun?"

"Tabii ki böyle bir şey düşünmüyorlar TifAni," dedi, sesi titiriyordu ve hiç inandırıcı değildi. "Sadece her ihtimali değerlendiriyorlar."

"Dan silahın üzerinde benim parmak izimin olduğunu söylüyor."

"Olabilir, olabilir *belki*." Annem, "Ne?" diye bağırınca Dan'ın omuzları biraz sıçradı.

Babam, "Dina!" diye haykırdı. "Sesini alçalt."

Annem parmağını babama doğrulttu, akrilik tırnağı öfkeden titriyordu. "Bana sakın ne yapmam gerektiğini söyleme Bobby." Elini geri çekip bir yumruk yaptı ve dişlerini parmak eklemlerine batırdı. "Hepsi senin hatan," diye söylendi, gözlerini sıkıca kapadı, dökülen gözyaşları yüzündeki fondöte ilerlerken bir yol oluşturunuyordu. "Sana

söylemişim! TifAni'ye o giysiler lazımdı. Böylece onu dışlamayacaklardı ve bak şimdi sonunda bu oldu işte!"

"Giysilerin parasını vermediğim için mi benim hatam bunlar?" Babamın ağzı açıldı, azı dişleri simsiyahtı. Babam dişçiden nefret ederdi.

Dan biraz sesli bir şekilde, "Lütfen," diye fısıldadı. "Burası olay çıkarılacak bir yer değil."

"Sana inanamıyorum," diye mırıldandı babam. Annem ise sadece spreyli, sertleşmiş saçlarını geriye atıp kendini topladı tekrar.

"Senin parmak izin var mı onlarda bilmiyorum," dedi Dan. "Ama TifAni bana," -güney tarafındaki şeride durmasını işaret eden trafik polisi gibi ellerini kaldırdı- "suç esnasında kullanıldığını düşündüğümüz silahlardan birini Arthur'un ona gösterdiğini söyledi. Ve onu tutmasına izin vermiş."

Annemin bana bir bakışı vardı ki, bazen ebeveynlere acırsınız. Hakkınızda bildiklerini sandıkları onca şey için. Aksini öğrendiklerinde çocukları onlarla dalga geçtiği için. Dan'e, Dean'in evindeki gece olanları anlatmadan önce bunu ailemle paylaşıp paylaşmayacağını sordum. "İstemezsen paylaşmam," dedi. "Bu, avukat-müvekkil gizliliği dahilinde bir bilgi. Ama TifAni, bu olayın gidişatına bakarsak, ortaya çıkacaktır. Ve ilk önce senden duymaları daha iyi olur."

Kafamı salladım. "Bunu onlara asla anlatamam."

Dan, "Eğer istersen ben anlatabilirim," dedi.

Zemin döşemesi üzerinde tıkırdayan topuk sesleri Dedektif Dixon'ın gelişinin habercisiydi ve hepimiz onun konuşmasını bekledik. "Nasılsınız?" Saati olmamasına rağmen bileğine baktı. "Başlayalım mı artık, ha?"

Saatin kaç olduğunu bilmiyordum ama Dan'ın yanına, karşımızda Dedektif Dixon ve odanın köşesinde Dedektif Vencino ile oturduğumuzda midem sabırsızca inliyordu.

Tıpkı Arthur'un gözlüğünün her zamanki hali gibi lekeli olan masanın üzerinde sadece bir bardak su (benim) ve bir de ortada duran kayıt cihazı dışında hiçbir şey yoktu. Dedektif Dixon bir tuşa basıp, "On dört Kasım, 2001," dedi.

Dedektif Vencino kolundaki saatin camına eliyle hafifçe vurarak, "Aslında On beş Kasım, saat on ikiyi altı geçiyor," dedi.

Dedektif Dixon kendini düzeltti ve ekledi. "Ben dedektif Dixon ve yanımdakiler Dedektif Vencino, TifAni FaNelli ve onun avukatı Danial Rosenberg." Dan'ın tam adını öğrenmek ona çok daha fazla güvenmeme neden olmuştu.

Formalitelerden kurtulmamızın ardından hikâyemi tekrar anlattım. En vahşi ayrıntısına kadar. Kılıklı orta yaşlı adamlarla dolu bir odada en utanç verici cinsel sırlarınızı itiraf etmek bir çeşit cehennem gibiydi.

Dan'ın aksine Dedektif Dixon ve Dedektif Vencino sorular sorarak sözümü kesmedi. Ben de bazı kısımları atlatabileceğimi düşünmüştüm ama ne zaman denesem Dan nazikçe dürtüyordu beni. "Ve o gece Wawa mağazasında Bay Larson'a rastlamıştın, hatırladın mı?"

Anlatmayı bitirdiğimde Dedektif Dixon gürültülü bir şekilde esneyerek sandalyesinde gerildi. O halde, bacaklarını ayırmuş ve kollarını başının arkasına koymuş şekilde bana bir süre öylece baktı. Sonunda, "O halde senin hikâyene göre o gece Dean, Liam ve Peyton sana saldırdı. Ve Olivia'nın evindeki o gece Dean bunu tekrarladı, öyle mi?"

Ben daha cevap vermeden başını sallayan Dan'a baktım. "Evet," dedim.

"Ama TifAni, anlayamadığım bir şey var." Dedektif Vencino duvara yaslanınca göğsü küçük ayva göbeğinin üzerinde doğru kıvrılmıştı. Kaşındırırımı gibi görünen kıllarının olmadığı tek bir yer yoktu vücudunda. "Sanırım şunu anlamıyorum, eğer Dean sana *saldırdıysa...*" kaba bir kahkaha attı, "onu neden Arthur'dan kurtarmak istedin ki?"

"*Kendimi kurtarmaya çalışıyordum.*"

"Ama Arthur senin arkadaşındı," dedi Dedektif Vencino, unutmuşum gibi küçümseyerek. "Seni incitmek istemezdi ki."

"Benim arkadaşım *idi*." Masaya öyle sert baktım ki bulanıklaştı. "Ama ondan korkuyordum. Bana kızgındı. Babasının resmini almıştım... Onun buna ne kadar kızdığını anladığınızı sanmıyorum. Size söyledim. Evin çıkışına kadar *kovaladı* beni."

"Bir saniye duralım," dedi Dedektif Dixon, omzunun üzerinden Dedektif Vencino'ya bir uyarı bakışı attı. "Dean ve Arthur'un ilişkisiyle ilgili bana bildiklerini anlat."

Arthur'un odasındaki o okul yıllığını düşündüm. Gülmeyen mutlu yüzlerini. Nasıl sonuçlanacağıyla hiç ilgisi yoktu. "Ortaokulda arkadaşlarmış. Arthur söyledi bana."

"Peki arkadaşlıkları ne zaman bitmiş?" diye sordu Dixon.

"Dean popüler olunca demişti Arthur," diye omuz silk-tim. Her zamanki eski hikâye.

"Arthur hiç Dean'in canını yakmak istediğinden bahsetti mi?"

"Hayır," dedim. "Pek sayılmaz."

Vencino, "Pek sayılmaz ne demek, TifAni?" dedi.

"Hayır, tamam mı? Hayır."

"Hiç mi?" Dixon kibarca üsteledi. "İyi düşün."

"Yani, sadece hakkında kötü konuşuyordu. Ama hayır, babamın tüfeğini okula götürüp Dean'i taşaklarından vuracağım, demedi hiçbir zaman." "Taşak" kelimesi gülme neden olmuştu. Hıçkıldım ve tıpkı birinin bir cenazedeki sessizliği diyet kola geçirmesiyle bozduğunda yayılan bir yangın gibi, sessiz, acılı bir kahkahaya boğulmuştum.

Dan, "Müvekkilim çok yoruldu," dedi. "Belki de onun eve gidip dinlenmesine izin vermeniz iyi olur. O daha ön dört yaşında, unutmayın."

"Olivia Kaplan da on dört yaşındaydı," dedi Dedektif Vencino.

Olivia'nın adını duymak beni kendime getirdi. Tüyleri diken diken olmuş kollarıma elimi sürerek, "Hilary nasıl?" dedim.

"Ayağı kopmuş halde," dedi Vencino, başka bir şey söylemedi.

Titreyen ellerimle bir yudum su içtim. Oda suyu iyice soğutmuştu ve suyu yutunca, su ciğerlerimden aşağı inince ürperdim. "İyileşecek mi peki? Bradley'e dönecek mi?" Hastaneden çıktığımdan beri içimde tuttuğum soruyu sormak için Dixon'a baktım. Belki de cevabını biliyordu. "Bradley, yani okul, kapanmayacak değil mi?"

Dixon'ın arkasında duran Vencino, "Kapanmasını mı istiyorsun?" diye yanıtladı.

Bunun olmasını istemediğimi Dedektif Vencino'nun anlamasını nasıl sağlayabilirdim bilemedim. Main Line'dan sadece birkaç kilometre ötedeki hayatıma geri dönemezdim. O birkaç kilometre, Yale ve West Chester Üniversitesi arasındaki fark demekti, büyüyünce New York'a taşınmak, kendi küçük malikânemin temellerini atmak, bebek tekmeledikçe fazla kan emmiş bir kene gibi şişmiş göbeğimi elimle okşamak demekti. Ellerimi masanın üzerinde yukarı kaldırdım. "Sadece her şeyin normale dönmesini istiyorum."

Vencino işaretparmağını anlamış gibi havaya kaldırarak, "Aaa, artık her şey normale dönebilir, değil mi? Nasıl olsa seni üzen bu insanların hepsinden kurtuldun?" Yüzüne zehir dolu bir gülümseme geldi, sanki yarışmayı kazananın alacağı Toyota Camry'yi sunan Vanna White gibi alaycı bir şekilde baktı bana. "Onu aramıza alalım millet. Tam buraya, ortamıza. Dünyanın en şanslı kızı!"

Dan, Vencino'ya dik dik baktı. "Bu biraz fazla oldu, Dedektif."

Dedektif Vencino kollarını kavuşturdu. "Affedersiniz," dedi, "TifAni FaNelli'nin duygularıyla ilgilenmekten daha önemli işlerim var benim."

Dan ona bakıp burnunu çekti, Dixon'a seslenmek için yöneldi. "İstedığınız her bilgiyi aldınız mı?" Eliyle sırtımı okşadı. "Çünkü en iyisi müvekkilimin eve gidip dinlenmesi."

Dinlenmek. Hiç kolay olmayacaktı bu, kolay olması gerektiğinde bile, bir daha asla.

Koridora çıktığımızda Dan bir dakika benimle yalnız kalmak istedi. Sabah evin önünde olacağını ve benim yapamayacağım "konuşmayı" yapmaya geleceğini söyledi. Ertesi sabah cumaydı ve ben pazartesiye kadar beklemeyi tercih ederdim, böylece tüm hafta sonunu, benden kesinlikle iğrenecek olan annem ve babamın göz hapsinde geçirmek zorunda kalmayacaktım. Ama Dan pazartesiye kadar beklersek hikâyenin dışarı sızma ihtimali olduğunu söyledi ve ailemin bu konuyu *Philadelphia Inquirer*'dan duymasını istemezdim, değil mi? "Eninde sonunda olacak bu şeyi ertelemeyelim." Dan elini omzuma koydu, başımı öne eğip yere baktım, ayakkabıları o kadar kötü bir sahte deriden yapılmıştı ki, lastik gibi görünüyorlardı.

Dan, "İçeride iyi iş çıkardın," dedi. "Vencino kabadayının teki. Senin kafanı karıştırmaya çalışıyor. Ama sen fırsat vermedin. Bu iyiydi."

"Ama bunu Arthur'la planladığımı falan düşünüyorlar," dedim. "Bunu neden düşünürler?"

"Öyle düşünmüyorlar," dedi Dan. "Sadece annenin de söylediği gibi tüm ihtimalleri değerlendiriyorlar."

"Buraya tekrar gelmem gerekecek mi?"

"Olabilir." Dan, doğruları duymak istemediğinizde ve cesur olmanız gerektiğinde insanların size gülümsediği gibi, beni yüreklendiren bir gülümsemeyle baktı bana.

Annem uyumama yardımcı olması için bana Anita'nın haplarından birini içirdi. Ben sonra içmek istemiştim; annem ve babam yattıktan sonra tüm haber kanallarını sesi kısık şekilde gezinmek için, fakat annem ilacı hemen onun gözü önünde içmemde ısrar etti. Daha sonra öğrendikleri üzere eroin kadar bağımlılık yapan bir uyku hapi değilmiş de, sanki vitamin hapyıymış gibi.

On beş dakika geçmeden, sizi sıçrayarak uyandıran ve *Çok garipti*, dedirten tuhaf rüyalarla başladı uyku. Kafamdaki tacın üzerinde büyüyen, güzel, şişkin ve mücevher gibi parlayan, ahududuya benzeyen bir şey vardı. Saçımla kapatmaya çalıştım, fakat aynanın önünden her geçişimde yandan o büyük balon gibi şeklini görüyordum. Sonra daha fazlası çıkmaya başladı: saçım boyunca bir tane daha, ve bir tane de kulağımın kenarında. *Bunları aldırırmam lazım ve çok acıtacak*, diye düşünüyordum. Normalde bu noktada sıçrayarak uyanırım ama Anita'nın hapi içgüdülerimi köreltmmişti, o yüzden sadece bir kez irkildim ve sonrasında içine girdiğim korkunç ve garip şeylerle dolu tavşan deliğinde derinlere daldım.

Bir insan kalabalığının içindeydim. Sınıf arkadaşlarımdı, bildiğim tek şey buydu ama hiçbirini tanıyamıyordum. Bir limanın kenarında duruyorduk, tüm renkler yirminci yüzyılın bitiştirindeki New York'un resmi gibi, eski zaman havası veren mat kahverengi ve sarıydı. Bir fısıltı gibi başladı, "Arthur yaşıyor," ve gitgide içime işleyerek heyecanlı bir suskunluğa dönüştü. "Arthur yaşıyor mu?" diye herhangi birine sordum.

Kalabalığın içinde bir itişme kakışma oldu ve hepimiz hareket etmeye başladık, Arthur'u bulmaya çalışıyorduk. Dirseklerimi kullanarak dışarı çıkmaya çalıştım ama sağlam bir bütünün parçasıydım. Eğer buradan kurtulabilirsem onu bulacağımı biliyordum. Onu böyle bulamazdık.

Sonra çıktığımda Arthur benim önümdeydi, kahkahalarla gülüyordu. Sanki *Friends* dizisi izliyormuş da Chandler'ın söylediği bir şey onu güldürmüş gibi tatlı tatlı bakıyordu. Chandler her zaman onun favorisiydi.

"Yaşıyorsun?" diye nefes nefese seslendim ve Arthur gülmeye devam etti.

"Hey!" Yumruğumla göğsüne vurdum. "Yaşıyorsun? Nasıl olur da bana söylemezsin?" O çıldırmış kahkahasını durdurmak için daha sert vurmaya başladım. Bu *komik* değildi. "Bana nasıl söylemezsin?"

Arthur bana gülümseyerek ellerimi tuttu, "Sinirlenme. Bak buradayım. Sinirlenme."

Önce kötü bir hisle uyandım. Ne olduğunu anlayamadım; daha şimdi uyanmıştım ve nasıl kötü bir şey olmuş olabilirdi? Bir an, bir sersemlik çöktü, sanki cumartesi sabahı okula gitmek için hazırlanmanız gerektiğini düşünürken, *aaa* deyip o günün hafta sonu olduğunu fark etmeniz gibi. Hafta sonlarının sihri bir süre için kaybolacaktı. Her şeyin sihri kayboldu.

Ocakta cızırdayan yemeğin sesini duydum ve televizyon setinin üzerinde saat öğlen 12:49'u gösteriyordu. Dan bu sabah geleceğini söylemişti? Gelmiş miydi? Ben sadece birkaç metre ötede ter içinde sayıklarken, o anneme ve babama tüm dehşetli ayrıntıları anlatmış mıydı?

Battaniye bedenime dolanmıştı, ayaklarım ve bacaklarım açıkta kalmıştı. Yanıma doğru döndüm ve hareket etmemiş, fazla ısınmış bir bedenın sıcak, sert kokusu havaya karıştı. "Anne?" diye seslendim, gergin bir şekilde cevabını bekledim. Ne kadar kızgın olduğu belli olacaktı.

Annemin çıplak ayaklarının sesini duydum mutfak zemininde ve sonra oturma odasının halısına geçtiğinde sesler bitti. "Uyanmışsın!" Ellerini çırpı. "O ilaç seni bayağı bir uyuttu ha."

Bilmesine imkân yoktu. "Dan uğradı mı?"

"Aradı ama sen o esnada uyuduğun için öğleden sonra gelmesinin daha iyi olacağını söyledim."

Yutkundum ve dilim uzun bir süre damağıma yapıştı. Sonra onu yapıştığı yerden kurtarmak için panikle tekrar yutkundum. "Babam nerede?"

"Ah canım," dedi annem. "Ofise gitti. Büyük bir iş var. Bu hafta sonu çalışması gerekebilir."

"Öyle mi?" Babamın hafta sonları işe gittiğini hiç görmemiştim. Hiçbir zaman.

Annem rahatlayışımı özlem zannetti. "Eminim eve erken gelecektir."

"Dan saat kaçta uğrayacak?"

"Yakında," dedi annem. "Bir duş mu alsan acaba?" Burununu tuttu ve elini sinir bozucu bir şekilde ileri geri salladı. "Birazcık kötü kokuyorsun."

Neredeyse, *Olivia gibi kokuyorum*, diyecektim. *Çürüme kokusu*. Dilimin ucuna gelmişti.

Hiç hızlı duş alamazdım. "Ne yapıyorsun içeride?" Babam kapıya vurup sorardı okula gittiğim günlerin sabahında. İçeride "ne" yaptığımı bilmiyorum; herkesin yaptığını galiba, sadece biraz uzun sürüyordu.

Salı gününden beri yalnızca iki kez duş almıştım ve dahası ikisi de normalden daha kısaydı. Sürekli sesler duyuyor ve perdeyi durmadan çekiyordum, Arthur'un hayaletini orada öfkeli bir bulut halinde göreceğimden öyle emindim ki.

Sırtımdaki tüm köpükleri bile durulamadan suyu kapattım. "Anne," diye yüksek sesle seslendim. Ne zaman korksam bazen en iyi ilaç annemin sinirli bir haykırışla cevap vermesiydi. "Bağırma TifAni."

Tekrar anneme seslendim ama bu sefer gerçekten fer-

yat ettim. Hâlâ cevap gelmedi. Havluya sarındım ve banyonun kapısına doğru ilerleyerek kapıyı açıp, "Anneeee!" diye bağırdım.

"Tanrım, telefondayım!" Sesi bana her şeyi söylüyordu.

Odama girdim, attığım her ıslak adımla halının rengi bir ton kararıyordu. Telefonu aldım ve kulağıma götürdüm. Kendi telefonum olması için yalvarmıştım. Alınca, telefonun ahizesini *Sözde Hayatım*'daki Rayanne gibi pembe parlak çıkartmalarla kaplamıştım.

Telefonu aldığımda Dan lafının ortasındaydı, "...okulda dışlandığının bir göstergesi var mıydı?"

"Hayır," diye burnunu çekti annem. "Yakın bir zamanda Olivia'nın evinde kalmıştı."

"Sanırım o gece Dean ona saldırmış," dedi Dan. "Andrew Larson'm evinde kalmış."

"Kır koşusu hocası mı?" diye irkildi annem. Dan ve ben, annemin burnunu silmesini dinledik. "Bu kızın artık kim olduğunu bile bilmiyorum." Bornozuma daha da sıkıca sarıldım. *Bu kız.* "Böyle bir şeyi nasıl yapar?"

"Ergenler her zaman en doğru kararları veremeyebilirler Dina. Üzerine çok gitmemeye çalış."

"Yapma lütfen," diye çıkıştı annem. "Ben de liseye gittim zamanında. TifAni'ninki gibi bir vücudun olacak, sadece erkeklerin olduğu bir partiye gideceksin, içkiyi kaçıracaksın ve orada tam olarak ne yaptığını bilmeyeceksin, öyle mi? TifAni bu kadar aptal değil. Bu ailenin değerlerini iyi bilir."

"Öyle olsa bile," diye cevapladı Dan, "Çocuklar hata yaparlar. TifAni kendi hatalarının bedelini akla gelebilecek en kötü şekilde ödemek zorunda kaldı."

"Polisin tüm bunlardan haberi var mı?" Annem kendinden geçmişti şüphesiz, bunun bizim ailemiz gibi bir ailenin *değerleri* açısından ne kadar utanç verici olduğunu düşünüyordu.

"TifAni onlara dün gece anlattı."

"Peki ne düşünüyorlar? TifAni'nin intikam almak için diğer okul serserileriyle bu *katliamı* planladığını mı?" Annemin ağzından "Ha!" diye tek bir kahkaha çıktı. Sanki bu dünyadaki en abes şeymiş gibi.

Dan, "Bence bu ihtimallerden biri," dedi ve annemin yüzünde yarattığı etkiyi hayal edebiliyordum. Dan bunu hiç de abes bulmamıştı. "Sorun şu ki, bu varsayımı destekleyecek tek bir kanıtları bile yok."

"Peki ya o silah? Tifani'nin dokunduğu?"

"O konuda henüz bir şey öğrenemedim," dedi Dan. "Bunun hiçbir zaman gerçekleşmemesini umalım."

"Peki ya olursa?"

"Olsa bile, TifAni'yi suçlamaya yetecek bir kanıt değil. Ve Arthur o silahı çıkarıp göstermişse, eminim diğer çocukların parmak izlerinin de üstünde olma ihtimali vardır ki bu TifAni'nin hikâyesini doğrular."

Annem telefona doğru yüksek sesle nefesini verdi. "Aradığınız için çok teşekkür ederim," dedi. "Umarım bu saçma spekülasyonlar yakında unutulur."

"Öyle olacak eminim," dedi Dan. "Sadece ince eleyip sık dokuyorlar."

Annem, Dan'e tekrar teşekkür etti ve hoşça kal dedi. Hatta en son benim kaldığımdan emin olana kadar telefonu kapatmadım ve kulağımdan çektiğimde ıslak bir pırlama sesi çıkardı. Ahizeyi dikkatli bir klik sesiyle yerine koymadan önce bornozumla sildim.

"TifAniiii!" İsmim evi sararken annemin sesi çatlıyordu. Cevap vermedim, yatak odasındaki halının üstünde su damlacıkları etrafıma damlıyordu; turkuaz renkli halı, annem seçmeme izin vermişti. Hep küfleniyordu, ıslak havluları hep yere bırakmamdan şikâyet ederdi; bu benden nefret etmesine neden olacak sebeplerden yalnızca biriydi.

Annem bana kendi elleriyle büyüüttüğü kızın ben olamayacağına söyledi. Ağladım ama ağzının ince çizgiyi andıran hali hiç değişmedi. Sonrasında *uzun* bir sessizliğe büründük. Okulun ne zaman devam edeceğiyle ilgili bir kelime bile edilmemişti ve günlerimi televizyon karşısında sadece yemek yemek, duş almak ve tuvalete gitmek için kalkarak kanepenin üzerinde geçirdim. Sessizlik muamelesine maruz kalmak, bana televizyonu kapatmamı söyleyecek kimsenin olmaması demekti.

Silahlı olayın üstünden yedi gün geçmişti ve artık Bradley haberlerde ilk sırada değildi, hatta bahsedildiğinde bile hiçbir gelişme yoktu, sadece kafeteryadaki patlamanın yakınındaki çocukların ve ailelerin gözü yaşlı röportajları vardı; ama bunlar ölecek kadar yakın olan çocuklar değillerdi ve kamera karşısında hâlâ yerlerinde duran uzuvlarıyla konuşuyorlardı. Ara sıra bir muhabir polisin işin içine başkalarının da karıştığı ihtimalini incelediğini söylüyordu ama herhangi bir isim ya da ayrıntı verilmiyordu.

Pazartesi öğleden sonra Dedektif Dixon arayıp anneme hemen merkeze gelmemizi ve avukatımızı da getirmemizi söyleyince, Katie Couric'in* beni bir sonraki gelişmeye hazırlamamasına kızmıştım.

Dan üzerinde aynı kötü takım elbise ile bizimle merkezde buluştu. Eğer benimle konuşuyor olsaydı anneme, Dan bir avukatken ve muhtemelen iyi para kazanıyorken neden bu kadar kötü giyindiğini soracaktım. Avukatlarla ilgili sahip olduğum az bir bilgi, Robin Williams'm çok çalışkan, iyi kazanan ve çocuklarına ayıracak zamanı olmayan bir avukatı canlandırdığı *Kaptan Kanca* filminden geliyordu.

Dedektif Dixon ve Dedektif Vencino, beni ve Dan'ı sorgu odasına aldığı anda babam hâlâ yoldaydı. Bu sefer

* ABD televizyonlarında yayınlanan Today programının sunucularından biri. *gün*

Vencino'nun elinde kalın bir dosya vardı ve yüzünde sinsi, bilmiş bir gülümseme taşıyordu.

"TifAni," dedi Dedektif Dixon, karşılıklı oturuyorduk, "Nasılsın?"

"İyiyim galiba."

"Buna duyduğuma sevindim," dedi Vencino. Kimse umursamadı onu.

"Son bir kaç gündür çok fazla baskı altında olduğunu biliyoruz," dedi Dixon, ses tonu, beden dili, garip kaşları, her şeyi dostçaydı, "ve en son konuştuğumuzda unutmuş olabileceğin herhangi bir önemli bilgiyi bize sunma fırsatını vermek istiyoruz sana." Parmaklarını başına götürdü ve bu önemli bilginin insanın kafasından duman gibi nasıl da uçup gidebileceğini gösterdi.

Dan'a baktım, kötü aydınlatılmış oda ikimizin de ne kadar zor durumda olduğunu gösteriyordu. O dosyanın içinde her ne varsa Vencino'nun işine geliyordu. "Hiç hazlanmayalım, Dedektif," dedi Dan. "TifAni size karşı dürüst oldu. Sizin de ona aynı nezaketi göstermeniz gerekiyor, diye düşünüyorum."

Bunun gerçekten de doğru olup olmadığını zihnimde arayarak dizlerime baktım.

Dixon altdudağını çıkardı ve bu bir ihtimalmiş gibi başını salladı ama önce ikna olması gerekiyordu. "TifAni cevap versin," dedi ve üçü de beklentili bir şekilde bana baktı.

"Bilmiyorum," dedim. "Önemli olduğunu düşündüğüm her şeyi anlattım size."

Vencino, "Emin misin?" diye sordu. Zarfı bana doğru salladı, sanki içinde ne olduğunu bilmem gerekiyormuş gibi.

"Evet. Dürüst olmak gerekirse bir şeyi atladıysam, atlamak istememişimdir."

Dan beni rahatlatmak için elime hafifçe dokundu. "Neden burada olduğumuzu söyler misiniz?"

Vencino gürültülü bir sesle dosyayı masaya koydu.

Çarpmanın etkisiyle ön kapak açıldı ve bir yığın renkli fotokopiyi görünce hatırladım. Dixon *kasten yavaşça* Bradley okul yıllığının sayfalarının kopyalarını Dan'ın ve benim görebilmem için masaya yaydı.

Vencino her resmi masaya tırnağıyla tutturdu ve Arthur'la benim yazdığımız şeyleri okudu. "Aletimi kopar." "Boğazıma sok." "HO'lar huzur içinde yatsın." O sonuncusunu ben yazmıştım. Bay Larson, "Çiftçi Ted huzur içinde yatsın," kelimelerin altına, bir mezar resmine Cadılar Bayramı haikusu yapmamızı istemişti. O zaman çok çocuksu bir ödev gibi gelmişti ama kafama dank etti. Sonra onu Olivia'nın resminin üzerine koymuştum ve Arthur okuduğunda sinsice kıkırdayarak gülmüştü.

Dixon, "Bu senin el yazın değil mi?" diye sordu.

Dan bana dikkatlice baktı. "Buna cevap verme TifAni."

"Cevap vermesine gerek yok," dedi Vencino ve Dixon'a başını salladı. Şimdi elinde bir dosya daha vardı.

Notlar. Arthur'la benim sınıfta olmadığımız ve yazmak yerine konuşabileceğimiz zamanlarda bile birbirimize verdiğimiz notlar. Bazıları boş konulardı... Müdür Mah'ın ne kadar sıçan olduğu ve Elisa White'm ne kadar orospu olduğuyla ilgiliydi. Mürekkebin üzerinde izlerimi bırakmıştım, Bradley'e olan bağımlı gösteren, şu an güldüğüm yıllığın sayfalarındaki aynı yeşil renkteki mürekkep. Ben olduğumu anlamak için yeşile ihtiyaç duyduklarından değil. Edebiyattaki cinsel dili açıklamayı beceremeyen rahibelerin olduğu bir Katolik ortaokuluna gitmiştim ve dilbigisi dersleri sayesinde her yıl bundan kaçınmışlardı. Mükemmel el yazım her narin eğrideki DNAm ile yıllığın sayfaları üzerinde yayılıyordu.

Hilary'nin saçını gördün mü bugün?

Öyle kötü ki. Bir duş al canımın içi. Amacı bile çok kötü kokuyordur. Gerçekten bir erkek olduğuna dair söylentiler vardı ortaokulda. En azından çift cinsiyetli olduğuna dair. Dean'ın onu becerdiğine inanamıyorum.

Dean ve Hilary mi? Ne zaman? Onun bir bakire olduğundan eminim.

Ah, hadi ama. Herkes biliyor bunu. Dean aletini her yere sokar. (Alınma) Eski Amerika güzellerinden biriyle evlenip yol kenarındaki TGI Friday'de çalışan şişman kadın garsonlara çakan adamın biri olacak. Dünya onsuz çok daha güzel bir yer olurdu. Bana katılıyorsan elini kaldır ve tuvalete gitmek için izin iste.

Az önce tuvalette olanlara inanamazsın

Çabuk anlat üç dakika sonra zil çalacak.

Paige Patrick hamilelik testi yapıyordu.

Sonra başka bir not. Başka bir gün. Bunun tarihi en üsteydi, çünkü ben başlatmıştım ve çok aptalcaydı ama öylece karalanmış bir notun üstüne bile sağ üst köşeye tarih atmam öğretilmişti bana.

29 Ekim 2001

Bugün koridorda Dean bana çarpıtı ve bana iri kıyım dedi Ciddi anlamda başka okula geçmeyi düşünüyorum.

(Düşünmüyordum. Bunu söylemeyi severdim, çünkü Arthur, Bradley'i Azize Rahibe Theresa'dan üstün kılan tüm sebepleri hatırlatırdı bana mutlu bir şekilde, "İleride çocuklarının peşinden koşturacak anne eğitim kampını mı özledin?")

Bunu haftada en az bir kere söylüyorsun. Başka okula gitmeyeceksin. İkimiz de biliyoruz. Senin için hepsini öldürürüm. Buna ne dersin?

Harika. Nasıl yapacağız?

Babamın tüfeği bende.

Yakalanırsan ne olur?

Yakalanmam. Çok zekiyim ben.

Dedektiflere bunu nasıl anlatacağımı bilmiyordum. Biz birbirimizle böyle konuşurduk. İkimiz de genç ve zalimdik. Bir keresinde birinci sınıfa giden bir JV futbol oyuncusu bir deplasman maçına giderken boğazına portakal dilimi kaçmıştı ve ona yardım etmek ya da en küçük bir tepki göstermek yerine Dean ve Peyton ve tüm çocuklar yüzüne kanın hücum edişine ve gözlerinin yuvalarından çıkışına bakıp kahkahalar atmıştı. (Müdür yardımcısı sonunda ne olduğunu fark etmiş ve Heimlich manevrası uygulamıştı.) Sonrasındaki haftalarda boğazına portakal kaçan o zavallı çocuk yemek masasında onlara bakıp ağlamamaya çalışırken, onlar bu hikâyeyi bize tekrar tekrar anlatıyorlardı, boyunlarındaki damarlar kahkaha attıkça geriliyordu.

Dedektif Vencino sanki az önce güzel bir yemek yemiş gibi memnun bir halde elini göbeğine koyarak, "Okul notlarına baktığımızda yeşil bir kalem kullandığını ve bunun senin el yazın olduğunu göreceğimizden neredeyse kesinlikle eminim," dedi.

"Bunu yapabilmeniz için TifAni'nin eşyalarını arama izninizin olması gerekiyor. Eğer bu izniniz olsaydı, bunu çoktan yapardınız." Dan sandalyesinde arkaya yaslandı ve Vencino'nun yüzüne sırttı.

"Bir şakaydı," dedim hafifçe.

"TifAni!" diye uyardı Dan.

“Sahi mi?” dedi Dedektif Dixon. “Belki de onun ağzından duysak daha iyi olur. Çünkü şu an o konuşurken, arama iznimizi alıyoruz.”

Dan bana bakarak gözlerini kırptı, karar vermeye çalışıyordu. Sonunda başını salladı. İç çekerek, “Anlat,” dedi.

“Bir şakaydı,” dedim tekrar. “Şaka yaptığını sanmıştım.”

“Peki sen?” dedi Dedektif Vencino.

“Tabii ki ben de şaka yapıyordum,” dedim. “Böyle bir şeyin olacağını hiç düşünmemiştim. Kırk yıl düşünsem aklıma gelmezdi.”

Vencino konuşmaya başladı, “Lise yıllarımdan üzerinden birkaç yıl geçti biliyorum ama küçük kız, biz böyle şakalar yapmazdık, buna inansen iyi olur.”

Dedektif Dixon, “Hiç ikiniz bu planı sözlü olarak konuştunuz mu aranızda?” diye sordu.

“Hayır,” dedim. “Yani, sanmıyorum.”

“Sanmıyorum ne demek,” diye sordu Vencino, “Ya konuşmuşsunuzdur ya da konuşmamışsınızdır.”

“Sadece, çok dikkat etmedim,” dedim. “Evet, bu konuda şaka yapmış olabilir, belki ben de yapmışımdır ama bunu daha sonra hatırlamak üzere aklımın bir köşesine kaydetmedim, çünkü ciddiye almamıştım.”

“Ama saldırıda kullanılan silahlardan birinin onda olduğunu biliyordun,” dedi Dixon ve başımı salladım. “Bunu nereden biliyordun?”

Dan’a baktım ve bana devam etmemi işaret etti. “Bana göstermişti.”

Dixon ve Vencino, birbirlerine baktılar, öyle şaşırmışlardı ki bana artık kızgın değillermiş gibi görünüyorlardı. Dixon, “Ne zaman?” diye sordu ve o gün öğleden sonra Arthur’un bodrumunda olanları anlattım. Geyik kafası. Yılık. Silahı bana doğrultması ve bileğimin üstüne düşmem.

Dedektif Vencino köşede başını salladı, gölgeler bir yara

gibi karartıyordu yüzünü. "Lanet olası küçük serseri," diye mırıldandı.

Dixon bu söze kulak kabartarak, "Arthur başkalarına da zarar vermekten bahsetti mi hiç?" diye sordu.

"Hayır. Beni incitmek istediğini sanıyordum."

"Biliyor musun?" Vencino tırnaklarıyla çenesine hafifçe vurdu, "Bu çok garip, çünkü Dean tam tersini söylüyor."

Konuşmak için ağzımı açtım ama Dan araya girdi. "Dean ne söylüyor?"

"Arthur'un silahı TifAni'ye uzattığını söylüyor. Bu -kullandığım dili bağışlayın ama burada uğraştığımız çocuklar böyle- ibnenin aletini uçar, dediğini söylüyor." Vencino gözünün altındaki deriyi kaşıdı ve yüzünü buruşturdu. "TifAni'nin silaha uzandığını söylüyor."

"Uzanmadım demedim!" diye patladım. "Arthur'a ateş edecektim, Dean'e değil."

Dan uyardı beni, "TifAni!" Aynı anda Dixon yumruğunu masaya indirdi ve yıllık sayfalarımın kopyaları havaya fırladı, Dixon, "Sen bir yalancısın," diye bağırduğında bile sayfalar hâlâ havada bir o yana bir bu yana uçuşuyorlardı, hâlâ yere düşmemişlerdi. Yüzü kalp krizi geçiriyormuş gibi kıpkırmızıydı, doğal bir sarışın ancak bu yolla bu renge bürünebilirdi. "Seninle tanıştığımız andan beri bize yalan söylüyorsun." O arkadaş canlısı maskesiyle o da beni kandırıyormuş.

En sonunda kimsenin doğruyu söylemediğini fark ettim ve ben de yalan söylemeye başladım.

Haberlerde, olaydan on gün sonra ilk cenazenin Liam'inki olduğunu açıkladılar. Birkaç saat sonra Bradley "ailesine" bir mail gitti. Bu olanlardan sonra bize böyle diyorlardı. "Bradley Ailesi." Ben bile, o yüz karası, bu mesajı almıştım.

Annem de almıştı o mesajı ve bir siyah elbise almaya ihtiyacım olup olmadığını sordu. Gülüşümle ona deli diyordum. "Gitmeyeceğim."

"Evet gideceksin." Dudakları çimen gibi ipince gerilmişti.

"Gitmeyeceğim," diye bu sefer daha sert bir şekilde tekrar ettim. Saç ve toz yapışmış çoraplarımı sehpaye uzatmış bir şekilde kanepede uzanıyordum. Sorgunun üzerinden üç gün geçmişti ve duş almamıştım ve sutyen giymemiştim. Kokuyordum.

"TifAni!" diye bağırdı annem. Derin bir nefes aldı ve ellerini yüzüne götürdü. Makul bir ses tonuyla, "Biz seni böyle büyütmedik. Yapılması gereken en doğru şey bu," dedi.

"Bana tecavüz eden çocuğun cenazesine gitmeyeceğim," dedim.

Annem ofladı. "Böyle konuşma."

"Nasıl konuşmayayım?" diye güldüm.

"O öldü TifAni. Çok korkunç bir şekilde öldü ve hayatında bazı hatalar yapmış olsa da, o bir çocuktur." Annem burnunu çekti. "Bunu hak etmedi." Sesi son kelimede incelmışti ve ağlamaklı olmuştu.

"Onu hiç görmedin bile." Uzaktan kumandayı televizyona doğru uzatıp kapattım, yapabildiğim en etkili hareketi. Kıllı bacaklarımı örten örtüyü atıp anneme dik dik bakarak yanından geçtim ve son iki gündür adımımı atmadığım odama gitmek için merdivenlere doğru yöneldim.

"Gideceksin, yoksa Bradley'e dönmen için gerekli okul parasını ödemem!" diye bağırdı arkamdan.

Liam'ın cenazesinin sabahı telefon çaldı. Açtım. "Alo?"

"TifAni?" İsmim şaşkınlıkla söylenmişti.

Parmağımı kabloya doladım. "Bay Larson?"

Aceleyle, "Sana ulaşmaya çalışıyordum," dedi. "Nasıl-sın, iyi misin?"

Hattan klik sesi geldi ve annem, "Alo?" dedi.

"Anne," diye çıktım, "Ben açtım."

Üçümüz de bir an sessiz kalakaldık. Annem, "Kim o?" diye sordu.

Boğazını temizleyen ve bir adamın her zaman tanıyacağınız sesi geldi. "Ben Andrew Larson, Bayan FaNelli."

"TifAni," diye seslendi annem, "Telefonu kapat."

Telefonun kablosunu daha da sıkı tuttum. "Neden?"

"Telefonu kapat dedim..."

"Sorun değil," dedi Bay Larson. "Sadece TifAni iyi mi, diye aramıştım. Hoşça kal TifAni."

"Bay Larson!" diye bağırdım ama hatta sadece annem vardı, arama tonuna bağıırıyordu. "Artık aramamanızı söylemişim! O daha on dört yaşında!"

Ben de bağırarak karşılık verdim. "Hiçbir şey olmadı! Sana söyledim hiçbir şey olmadı!"

En kötü kısmı ne biliyor musunuz? Liam'ın cenazesinden korksam da, annemin beni gitmeye zorlamasına kızsam da yine de güzel görünmek istiyordum.

Bir saat boyunca hazırlandım. Her bir kirpiğimi kırk saniye boyunca kıvırdım, yeni uyanmanın şaşkınlığıyla en tepeye kalkmış gibiydiler. Babamın çalışması gerekiyordu (bazen kapalı bilgisayarına söverek boş bir ofiste oturduğunu düşünürdüm), o yüzden de sadece annem vardı, bir-birimizle konuşmuyorduk ve sadece gaza bastığında araba ısınıyordu, her kırmızı ııkta durduğumuzda birlikte titriyorduk.

“Şunu bilmeni istiyorum ki,” dedi annem çok tatlı bir sıcak hava ile ayağını frenden kaldırırken, “Liam’ın yaptıklarını savunmuyorum. Tabii ki hayır, ama bu işin içindeki rolünün sorumluluğunu almalısın.”

“Lütfen kes,” dedim.

“Söylemiş olayım. İçki içtiğin zaman kendini çok kötü durumlara...”

“Biliyorum!” Otoyola girdik ve sonrasında araba sessizleşti ve ısındı.

Azize Rahibe Theresa’darken gittiğim kilise çok güzeldi, o tarz şeylerle ilginiz varsa eğer. Ama Liam’m “anma töreni” için bir kiliseye gitmiyorduk. (Cenaze denmezdi, herkesin anma töreni olurdu.) Liam bir Protestan’dı ve bir toplantı evine gidiyorduk.

Şaşkınlığım o denli büyüktü ki, anneme olan kızgınlığımı giderecek kadar uzun sürdü, “Protestanların kendi mahallelerinde yaşadıklarını ve modern tıbbı falan inanmadıklarını sanıyordum,” dedim.

Annem her şeye rağmen hafifçe gülümseyerek, “Onlar Amişler,” dedi.

Protestan toplanma evi tek katlı bir evdi, etrafını saran kavak ağaçlarının arkasında solgun, donuk beyaz tonluydu, dallarda kırmızı ve turuncu yapraklar tutunuyordu. Kırk beş dakika erken gelmiş olmamıza rağmen çamurlu çimenlerin üzerinde bekleyen siyah sedan arabalardan oluşan uzun bir kuyruk vardı ve annem arabayı tepenin üstüne park etmek zorunda kaldı. Aşağı inerken kolumdan tutmak istedi ama onun yanından ayrılip hızla ilerledim, arkamdan topuklu ayakkabılarının düzensiz ve beni memnun eden ritmini duyuyordum.

Ama girişe yaklaştığımızda insan kalabalığını, televizyon kameralarını ve birbirine sarılan ve teselli eden sınıf arkadaşlarımı gördüm. Bu görüntü kendimi kaybedip yaşlamama ve annemin bana yetişmesine yetti.

“Ne manzara ama,” dedi annem. Annem şık siyah takım-
lı ve çiklet kadar büyük inci kolyeli kadınlarla karşılaşınca
elini istemsizce boynundaki büyük haç kolyeye götürdü.
Sabah sonrası güneşinin güçlü parlaklığına rağmen sahte
elmasları çok donuk görünüyordu.

Annem ileri atılarak, “Hadi,” dedi. Topuğu çimene saplan-
dı ve geriye doğru sekti. Birkaç donuk saç teli pembe dudak
parlatıcısına yapıştı ve onları tükürerek uzaklaştırdı. “Lanet
olsun,” diye mırıldanarak topuğunu çimenden çıkardı.

Kalabalığın ucuna geldiğimizde birkaç sınıf arkadaşım
kocaman açılmış yaşlı gözleriyle bana bakıp duraksadılar.
Hatta birkaçı geri çekildi ve beni asıl üzen, bunu kötü bir şe-
kilde yapmamış olmalarıydı. Gergin bir şekilde yapmışlardı.

Toplanma evinin daha yarısı bile dolu değildi. Dolacaktı,
ağızına kadar ve biraz daha fazlası ama şimdilik kameraların
önünde dışarıda bir grup oluşması lazımdı. Annem ve ben,
hemen içeri girdik ve toplanma evinin gerilerinde oturacak
koltuklar bulduk. Annem hemen eğilip sırasının altında bir
diz minderi aradı. Bulamayınca koltuğunda öne doğru eğil-
di, hızlıca ıstavroz çıkarıp ellerini birleştirdi. Gözlerini ka-
padığında plastiğe benzeyen kirpikleri yanaklarının üstüne
devrildi.

Dört kişilik bir aile –kızları Riley, Bradley’de üçüncü sı-
nıftaydı– soldan sıraya girdiler ve annemi gözlerini açması
için dürttüm. Yollarını kapatıyordu.

“Ah,” diyerek geriye çekildi annem ve ailenin geçmesi
için dizlerini yana döndürerek yol verdi.

Riley bana yakın olacak şekilde oturdular, ben de ona
ağırbaşlı bir şekilde başımı salladım. Okul konseyinin dai-
mi üyesiydi, pazartesi günlerindeki sabah toplantısında hep
podyumdaydı ve hafta sonu araba yıkama işiyle ne kadar
para toplandığından bahsederdi. Yüzündeki en büyük şey
ağızıydı ve güldüğü zaman gözleri sanki dudaklarından
saklanıyormuş gibi kapanırdı.

Riley de başını salladı, büyük ağzının kenarları yüzünün yanlarını dürtüyordu. Gözümün kenarından babasına doğru eğilip kulağına bir şey fısıldadığını gördüm. Bir domino etkisi gibiydi: Şimdi babası annesine doğru eğildi, annesi de küçük kız kardeşine, o da, "Neden?" dedi. Anneleri başka bir şey fısıldadı, bir uyarı ya da rüşvet gibi bir şey, ancak aile harekete geçti, kız devirdiği gözleri ve dizlerinden çarpık bacaklarıyla kendisini takip eden ailesi eşliğinde sıradan hızla çıktı.

Bu birkaç kez daha oldu. Sınıf arkadaşlarım ya beni arkadan tanıyıp durmaya bile gerek duymuyorlardı ya da beni fark edince kalkıp gidiyorlardı. Sıralar hızla doluyordu tıpkı kalabalık bir sinema salonu gibi, boş bir koltuk bulabilmek için aileler ya da arkadaş grupları ayrılıyorlardı. Giren her kişiyi Hilary ya da Dean olabilir, diye endişeyle inceledim. Hastanede olduklarını ve uzun süre orada kalacaklarını biliyordum ama hâlâ onları arıyordu gözlerim.

"Gelmememiz gerektiğini söyledim sana," dedim anneye, haklı çıkmış bir şekilde. Hiçbir şey bilmiyordu.

Annem cevap vermedi, ona baktım. Yanaklarımın üzerinde iki pembe çember yüzeye çıkmaya çalışıyordu.

Sonunda birkaç yaşlı, kibar insan geldi. Bu koltukların boş olup olmadığını sordular. Annem nazik bir şekilde, "Oturabilirsiniz," dedi sanki o koltukları onlar için tutuyormuş gibi.

Dakikalar içinde katılımcılar toplanma evinin etrafında ayakta durmak zorunda kaldılar, duyabilmek için kulaklarını havalandırma borularına dayıyorlardı. Cenazedeki öğrencilerin yarısından fazlasının Liam ile eylülde Bradley'e başladığından beri birkaç kelimeden fazla konuşmadığına kalıbımı basardım. Garipti ama onunla özel bir bağ hissetmiştim aramızda. Liam'ın yaptığıнын yanlış olduğunu biliyordum. Üniversitedeki ilk yılımda yeni gelen her öğrenci-

nin katılmak zorunda olduğu cinsel taciz seminerinde onu affetmemi sağlayan bir Şey keŐfettim.

Bir yerel polis memuru giriş sunumunu yaptıktan sonra bir kız el kaldırmıŐtı. “Eğer iĕki iĕiyorsanız ne olursa olsun tecavüz mő sayılıyor?”

“Böyle olsaydı hayatımda yüzlerce kez tecavüze uğramış olurdu,” dedi konuşmayı yöneten tatlı kadın, odadakiler kıkır kıkır güldüğü için kendiyile gurur duyuyordu. “Eğer buna rızanızı veremeyecek kadar sarhoŐsanız tecavüz sayılır.”

“Peki, evet diyorsam ama kendimden geĕmiŐsem?” diye ısrar etti kız.

Kadın polis memuruna baktı. İŞte burada işler hep karıŐıyordu. “Genel olarak kabul edilen bir kural vardır,” dedi memur, “ve bunu erkeklere de anlatıyoruz; kendinden geĕmiŐ birinin nasıl görüldüğünü bilirsiniz. Birisinin fazla kaĕırdığını anlarsınız. Bu partnerinize evet ya da hayır cevabından daha iyi bir mesaj vermelidir.”

Kıza iĕimden sessizce yalvardım sonraki soruyu sorması için. “Peki, erkek de kendinden geĕmiŐse?”

Polis memuru, “Bu kolay değıl,” diye itiraf etti. Hepimize cesaret verici bir Şekilde gülümsedi. “Elinizden gelenin en iyisini yapın.” Sanki spor dersinde koşu günü falanmıŐ gibi.

Bunu bazen düşünüyorum. Liam’ın o kadar da kötü olup olmadığını. Belki de nerede hata yaptığını bilmiyordu. Herkese kızamadığınız bir nokta var burada.

Daha önce bir Protestan ayinine katılmamıştım, annem de öyle, bu yüzden internetten bakmıŐtık ve resmi bir ayin olmadığını öğrenmiŐtik. Bunun yerine insanlar ayakta durup konuşmak istediklerinde konuşuyorlardı.

Birĕok insan Liam ile ilgili birĕok iyi Şey söylemek için kalkarken annesi ve erkek kardeşi, onunla aynı mavi gözleriyle köşede birbirlerine dayanmıŐlardı. Arada sırada Doktor

Ross'un kısık sesli, yavaş feryatları toplanma evinin her iki duvarına uzanıp borulardan ve hava boşluklarından geçen metaller yüzünden mikrofona konuşuyormuşçasına artarak dışarıdaki insanlara da ulaşıyordu. Kardashian ailesi bunu herkesin bildiği bir televizyon bilgisi haline getirmeden çok daha önce, çok fazla botoks enjekte edilmiş biri ağladığında nasıl görüldüğünü biliyordum. Anladım ki zengin ve aranan plastik cerrah Doktor Ross, kendisini görmeye gelen orospu ev hanımlarından farksızdı, kocalarını ellerinde tutmak isterlerken kendilerine verdikleri hasarı düzeltmek için her şeyi denemeye hazırlardı.

Liam'ın ne kadar eşsiz, eğlenceli, yakışıklı ve zeki biri olduğunu söylerlerken kendini zor tutuyordu. Zeki. İşte bu iyi not alamayan çocuklarını tanımlayan velilerin kullandığı bir kelimeydi, çünkü ya çalışmıyorlardı ya da gerçekten zeki değillerdi. O an karar verdim, ne olmuş olursa olsun, etrafta boş boş dolanıp hangisi olduğumu öğrenmeyi beklemeyecektim. Çalışacaktım. Buradan çıkmak için her şeyi yapacaktım.

Ayinden sonra toplanma evinden çıktık; güneş, ağlaşan kız gruplarının sarı saçlarına davetkâr bir şekilde göz kırpyordu.

Mezarlık, toplanma evinin tam solundaydı ve hepimiz sonrasındaki defin işlemine davetliydik. Annem ve ben girişe çok yakın oturmak zorunda kaldığımız için Liam'ın mezarı etrafında oluşan çemberin iç tarafındaki halkadaydık. Kalabalığın geri kalanı da toplanırken omzumda birini hissettim. Sonra Köpekbalığı'nın yapış yapış olmuş elini fark ettim ve minnettar bir şekilde tuttum.

Liam'ın babası gümüş bir vazo tutuyordu ve ilk başta

Liam'ın mezarına konulacak çiçekler için sanmıştım ama sonra fark ettim ki Liam vazoun içindeydi. Hayatımda çok cenazeye katılmamıştım ama katıldıklarında, herkes tabutla gömülmüştü. Üç hafta önce Liam sandviçinin içindeki soğanlardan ne kadar nefret ettiğini anlatıyordu. Bir insan soğanlardan şikâyet ederken nasıl bir fırının içine girip kül olur anlayamıyordum.

Çemberin diğer tarafında Bay Larson'ı gördüm. Annem görüyor mu, diye gizlice baktım ve ona hafifçe el salladım. O da karşılık verdi. Yanında sarışın bir kadın vardı, kim olduğunu bilmeme rağmen ne zaman hatırlasam güzeldi. Artık adını biliyordum: Whitney.

Yeterli sayıda siyah elbise ve ayakkabı çimenleri doldurunca Doktor Ross vazoyu Bayan Ross'a uzattı. Bir plastik cerrahın karısının da kendisi gibi görüneceğini düşünürsünüz ama tipik bir anneydi. Biraz tombuldu, gizlemek için biraz bol şeyler giymişti üstüne. O gece Liam'ın Dean'in evinde nasıl davrandığını bilseydi, ertesi gün hapı için beni Aile Planlaması ofisine götürdüğünü bilseydi ne yapardı? İç çekişini ve "Ah Liam" deyişini hayal etmek imkânsız değildi. Tıpkı annemin bana karşı duyduğu hayal kırıklığı gibi.

Bayan Ross anlaşılır bir sesle, "Bu Liam'ın bizimle geçirdiği zamanı sonlandırdığımız yer olabilir ama burayı Liam'ı hatırlayacağınız yer olarak düşünmenizi istemiyorum." Vazoyu iyice göğsüne yaklaştırdı. "Onu hep hatırlayın." Dudakları büzüldü. "Nerede olursanız olun." Doktor Ross, Liam'ın ağlayan kardeşini kolundan tutup göğsüne bastırdı.

Bayan Ross geri çekildi ve Doktor Ross yüzünü eliyle nazikçe silerek boğuk bir sesle, "Onun babası olmaktan onur duydum," dedi. Vazoyu karısının elinden aldı ve büyük oğlunu çimlere serperken yüzü yine ifadesiz bir hal aldı.

Radyodan Y100'ü açtığımda annem bana aldırmadı bile. Tüm olanlardan sonra onu kızdıracak şımarık bir kızı olduğuna şükrediyordu. Otoparktan çıkmamız biraz zaman aldı. Birkaç çocuğun yemek için Minella'ya gideceğini duydum ve buna da üzüldüm. Artık iki gişeyi dolduran taşkın bir grubun parçası olmayacaktım, mekânın sahiplerinin hem gözlerini devirip hem de aynı zamanda liseli çocukların ızgara peynir yemek için oraya gelmelerinden gizliden mutlu oldukları...

Sonunda yola çıktık, daha durgun evlerin olduğu, atların etrafta gezindiği çayırın ortasından geçen tek şeritli virajlı bir yoldu. Main Line'ın asıl merkezinden, hizmetçinin Honda Civic arabasının parlayan Audi'nin yanında durduğu eski evlerden biraz uzaktaydık. Gri bir sis bastırdı, dışarının görüntüsü bulanıklaştı. Annem gözleri dikiz aynasında, "Şu araba çok yakın geliyor arkamızdan," dedi.

Gözümü kırptım ve yan aynadan baktım. Henüz araba kullanmıyordum ve neyin çok yakın neyin normal olduğunu bilmiyordum. Arabayı tanımıştım, siyah bir Cherokee jeepti. Futbol oyuncusu olan ve Peyton'ın arkadaşı Jaime Sheriden'a aitti.

"Evet, biraz yakın," diye katıldım.

Annem kendini savunur bir şekilde omuzlarını kaldırdı. "Hız sınırında gidiyorum."

Yanağımı soğuk cama dayayarak yine yan aynaya baktım. "Arkadaşlarını etkilemek için hızlı gitmeye çalışıyor," dedim.

"Aptal," diye mırıldandı annem. "Olan onca şeyden sonra bu okulun ölü çocuklarla dolu bir arabaya ihtiyacı yok."

Annem hız sınırında sürmeye devam etti, gözleri her saniye yana kayıyordu. "TifAni bunlar cidden çok yakınlar." Bir kere daha kontrol etti. "Onları tanıyor musun? İşaret edebilir misin?"

"Anne, onlara işaret falan edemem." Kendimi kapıya iyice yaklaştırdım. "Tanrım."

Annemin direksiyonun üstündeki parmakları bembeyazdı. "Bu çok tehlikeli. Kenara çekeyim diyorum ama yaşlamaya korkuyorum çünkü... ah!"

Jaime'nin cipinin bize arkadan çarpmasıyla annem de ben de öne fırladık. Direksiyon annemin ellerinde deli gibi döndü ve çukurlarla kaplı bir alanın içine girdik. Annem direksiyonu sabitleyip freni köklediğinde yoldan on metre kadar çıkmıştık ve lastikler yarisına kadar çamura batmıştı.

Annem, "Allahın belası serseriler!" diye bağırdı. Titreyen elini göğsüne götürüp bana baktı. "İyi misin?"

Ona hayır, iyi değilim diyecektim ama annem avuç içiyi orta konsola vurdu. "Serseriler!"

Lise için başka opsiyonları değerlendirmemden bahsettik. Ama yeni bir yerde başlamanın, yeni bir düzen içinde kendime yer edinmek zorunda kalmamın düşüncesi uzanıp güzel bir uyku çekme isteği doğurmuştu içimde. Bradley'de kötü şeyler yaşasam da nerede olduğumu bilmek, sınıfa gidip Köpekbalığı'yla yemek yiyebilmek, eve gidip ders çalışma ve buradan çıkış yolumu kazma fikri bana huzur veriyordu. Bir ara annem evden eğitim konusunu açtı ve sonra hemen bu teklifi geri aldı, çünkü vücudunun değiştiği bir dönemdediydi. ("Anne," diye söylendim) ve nedense kimsenin yapamadığı bir şekilde damarına basabiliyordum. Hislerimiz karşılıklı demek istedim ama vazgeçtim.

Annem onlara okula döneceğimi söyleyince okul karşı çıktı. Müdür Mah, "Şaşırdım," dedi, "TifAnı'nın tekrar dönmek istemesi şaşırtıcı. Onun adına doğru bir karar olduğundan emin değilim." Duraksadı. "Bizim açımızdan da doğru olduğunu sanmıyorum."

Beni suçlamaya yetecek kanıt yoktu, tabii bu kamuoyunun üstüme gelmesine engel değildi. Notlar ve yıllıktaki karalamalarımız, silahın üzerinde katillerinkiyle birlikte benim parmak izlerim... O güvendiğim Anita bile, ölen sınıf arkadaşlarımı için çok az üzüldüğümü ve artık sorun çıkaran arkadaşlarımı ortadan kalktığı için okula dönmeyi çok istediğimi düşünüyordu.

En kötü suçlama iddiası ise Dean'den geldi, Arthur'un bana silahı uzattığını ve tıpkı planladığımız gibi onu öldürmemi söylediğini tekrar edip duruyordu. Tabii ki Arthur böyle bir şey dememişti ama kimse popüler, karın kaslı, belden aşağısı tutmayan ve mükemmel bir hayatı olabileceksen geleceği daha başlangıç noktasında karan futbol yıldızından şüphelenmeyecekti. Medya bir kaç hafta etrafta dolanıp, bu trajediden sorumlu olan herkesin adalet önüne çıkmayacak olmasından duyduğu üzüntüyü dile getirdi. Ta kırsaldan buraya Dean'in evinin çimleri üzerine marketten aldıkları ucuz çiçekleri koymaya gelen, altın kaplı haçları göğüs çatallarında kaybolmuş şişman ev hanımları, eve gidip bana yazım hatalarıyla dolu nefret meilleri gönderiyorlardı: "Bu yaptıkların için sonraki hayatında yargılanacaksan."

Dan, Müdür Mah'ı payladı, eğer okula geri dönmeme izin vermezlerse şu an uğraştıklarından çok daha büyük bir davayla uğraşmak zorunda kalacaklarını söyledi. Bazı aileler dava açıyordu. Elebaşları Peyton'ın ailesiydi. Kafeteryanın eski kısmındaki fıskiyeler devreye girmemişti. Girseydi, yangının Brenner Baulkin Salonu'na sıçramasını önleyebilirdi. Otopside Peyton'ın silah yarasından değil duman zehirlenmesinden öldüğü anlaşılmıştı. Tıbbi destek ve plastik cerrahi ile Peyton bir nebze normal bir hayat yaşayabilirdi. Oysa ki yangın odaya sıçradığında hâlâ bilinci açıktı ve parçalanmış yüzü tüm o dumanı çorbanın içine atılmış ekmek

parçası gibi çekmişti. Onu orada öylece bıraktığım için kendimden nefret etmekten asla vazgeçmeyeceğim.

Dean, İsviçre’de, omurga yaralanmaları tedavisinde uzmanlaşmış yeni bir hastanenin birkaç kilometre uzağındaki yatılı bir okula gönderildi. Amaç onun tekrar yürümesini sağlamaktı ama bu asla olmadı. Dean için ayağa kakmak zordu. *Uçmayı Öğrenmek* isimli, uluslararası çoksatan olan bir kitap yazdı. Ardı ardına gelen konuşma etkinlikleri sonrasında çok ünlü ve saygın bir konuşmacı olmuştu. Bazen web sitesine giriyorum. Ana sayfada Dean’ın tekerlekli sandalyesinde öne uzanmış, bir hastane yatağında solgun yüzlü saçsız bir çocuğa sarıldığı bir resmi var. Dean’ın yüzündeki o kocaman empati, Arthur bana o silahı gerçekten verseydi neler yapabileceğimi hatırlatıyor bana.

Hilary de Bradley’e dönmedi. Ailesi onu babasının büyüdüğü yer olan Illinois’ye götürmüşlerdi. Ona bir kez mektup yazdım ama zarf bana açılmamış olarak geri döndü.

Anita’ya göre, hayatımı bu kadar mahveden herkesin okul bahar döneminde yeniden eğitime başladığında gitmiş olması inanılmazdı. Kafeterya bir yıl boyunca tekrar inşa edilmedi ve bu süre boyunca öğle yemeğimizi sıralarımızda yedik. Bir sürü pizza sipariş ediliyordu ve kimse halinden şikâyetçi değildi.

Bradley tekrar açıldıktan sonraki ilk ay, her sabah okula gitmeden önce öğürdüm. Ama yalnızlık toleransımı geliştirmeye çalışıyordum hepsi bu. Yalnızlık hep yanımda olan bir arkadaş haline gelmişti. Ona güvenebilirdim, sadece ona.

Liam’ın anma töreninde kendime söz verdiğim gibi çok çalıştım. Üçüncü yılımda, daha sonra nefret edeceğim Empire State Binası ve Özgürlük Heykeli gibi turistik yerleri görmek için New York’a gittik. Bir keresinde otobüsten indim ve koyu ceketli, ince burunlu cadı ayakkabılı bir kadına çarptım. Kulağında kocaman bir cep telefonu ve bileğinde altın Prada harfleri olan siyah bir çantası vardı.

"Affedersiniz," dedim ve geriye doğru bir adım attım.

Bana başını salladı ama telefonda konuşmaya devam etti, "Numunelerin *cuma* gününe kadar burada olması lazım." Topukları kaldırımdan uzaklaşırken düşündüm, *bu kadın hayatta incinmez*. Öğle yemeğini yalnız yiyip yemeyeceğini düşünmekten daha önemli işleri vardı. Numunelerin cumaya kadar gelmesi *lazımdı*. Ve onun meşgul, önemli hayatını oluşturan diğer her şeyi düşündüm, kokteyl partileri, özel spor hocasıyla dersler, gevrek, pamuklu Mısır kumaşı alışverişi, ve o anda benim gökdelen gibi yüksek, betondan yapılmış dünyayı görme tutkum başladı. Başarının içinde bir koruma olduğunu gördüm ve başarı telefonun diğer ucundaki kişiyi tehdit etmek, şehri saran pahalı ayakkabılar, sırf siz daha önemli bir yere gidiyormuş gibi görüldüğünüz için sizin yolunuzdan çekilen insanlar anlamına geliyordu. Buna giden yolun bir yerinde, bir adam da bu tanımın içine dahil olmuştu.

Benim de buna ulaşmam lazım, diye karar verdim; bir daha beni kimse incitemeyecekti.

RÖLÜM 15

Arthur'u kızdırmak için zile uzun uzun basardım. *Ding-dong-ding-ding-ding-dong* sesleri eşliğinde Arthur'un evin içinde mırıldanarak ilerleyişini duyabilirdim. En sonunda kapıyı açınca, "Aman be Tif," diye oflardı.

Bugün kapıya elimle vurdum. O zilin tekrar çalmasına katlanabileceğimi sanmıyorum.

Kamera arkamdaydı, sutyenim giysimin altından belli oluyordu. Günde ancak yedi yüz kalori alıyordum ve hâlâ sutyenimin kemerinin altından çıkan o deri kütlesi vardı. Nasıl oluyordu bu?

Bayan Finnerman kapıyı açtı. Tıpkı savaş zamanındaki müttefik devletler gibi, yaşlılık ve yalnızlık çökmüştü üzerine. Sen bir tarafı tut, ben de diğer tarafı. Saçlarında beyazlar vardı, fazladan deri ağzının kenarlarını aşağı çekiyordu. Bayan Finnerman hep ufak tefek ve zayıftı (Arthur'un iriliği babasından geliyordu). Bayan Finnerman'ın baş etmesi gereken şeylerle baş etmesi gereken kişinin doğuştan zayıf ve savunmasız olması bana çok zalimce geliyordu. Jelibon gibi kaslar, tıbben kör, acı verici baş ağrıları ve sinüs enfeksiyonlarına karşı korunmasız...

Bazen ilk yılının baharında, nihayet her şey hayatımın nasıl olacağını gösterecek şekilde yoluna girerken, ki hayatıma katliamın öncesi ve sonrası diye kalın bir çizgi çekilmişti, Bayan Finnerman'dan bir mektup aldım. Mektubu yazarken elyazısı sanki çukur dolu bir yoldan inen bir arabadaki yolcunun eli gibi kâğıt üzerinde titremiş görünüyordu. Yapmak zorunda kaldığım şey için çok üzülüyüğünü bilmemi istiyordu. Öz çocuğunun, Arthur'un içinde biriken öfke ve nefretten haberi yoktu; bunu nasıl bilememişti diye kendini hep suçluyordu.

Annem ona cevap yazmamı yasakladı ama ben yine de yazdım. ("Teşekkür ederim. Onun yaptıkları için sizi asla suçlayamam. Ondan nefret etmiyorum. Hatta bazen özlüyorum.") Kâğıdı ortasından katlamıştım ve arabasının evin önünde olmadığını gördüğüm bir öğleden sonra kapının altından içeri atmıştım. Yüzyüze konuşacak gücü henüz bulamıyordum kendimde, Bayan Finnerman'ın da aynı durumda olduğunu hissediyordum.

Ben üniversiteden mezun olduktan sonra Bayan Finnerman ara sıra kart gönderirdi, aramızda garip bir ilişki oluşmuştu. Nişanlandığım haber olunca ve *The Women's Magazine*'deki sevdiği bir yazıyı okuyunca bana yazmıştı. Özellikle birini, "Facebook Sizi Mutsuz mu Ediyor?" isimli yazıyı kesmişti. "Facebook'un Depresif etkisi" isimli *The New York Times* dergisinden bir makalenin de olduğu bir zarfa koyup göndermişti. İkisinin de tarihini yuvarlak içine almıştı, benimki Mayıs 2011'de yazılmıştı, *New York Times*'taki 7 Şubat 2012'de. "*Times*'tan önce davrandın," yazmıştı. "Bravo TifAni!" Bu eski arkadaşların neşeli yazışmasıydı gibiydi ama ortada bir yanlış vardı, çünkü Bayan Finnerman ve ben arkadaş değildik. Cinayet öncesinden beri ilk kez birbirimizi görecektik.

Utangaç bir şekilde gülümsedim. "Merhaba Bayan Finnerman."

Bayan Finnerman'ın yüzü ıslak bir kâğıt havlu gibi şişkindi. Emin olamadan ileri doğru bir adım attım, elini bana doğru sallayarak sarılmamı geri çevirdi. "İyiyim," diye üsteledi. "İyiyim."

Oturma odasındaki sehpanın üstünde yığınla fotoğraf albümü ve eski gazete vardı. Kahve fincanının konulduğu yer seçimi, sararmış *Philadelphia Inquirer* gazetesindeki başlığı değiştirmişti, POLİSE GÖRE SALDIRGAN YALNIZ. Bayan Finnerman fincanı kaldırıncı "değildi" kelimesi göründü, kaderimi haklı çıkararak.

"Sana içecek bir şey getireyim mi?" diye sordu Bayan Finnerman. Sadece yeşil çay içtiğini biliyordum, çünkü bir keresinde bir kavanoz Nutella ararken zulasına rastlamıştım.

"Evet," demişti Arthur ben şaşkınlıkla bakarken. Benim gibi birine yeşil çay çok farklı görünüyordu. Annem Folgers kahve içerdi. "Annem tam bir kahve düşmanı."

"Çay olur," dedim, çaydan nefret ederim.

"Emin misin?" Bayan Finnerman'ın koca gözlükleri burnundan kaydı ve tıpkı Arthur'un yaptığı gibi onları işaret parmağıyla geri itti. "Kahve de var."

"O zaman kahve alayım," dedim. Biraz güldüm ve Bayan Finnerman'ın da gülmesi beni rahatlatı.

Bayan Finnerman ekibe seslenerek, "Peki siz beyler?" dedi.

Aaron, "Lütfen Kathleen," dedi. "Söylediğim gibi, biz burada yokmuşuz gibi davran."

Bir an Bayan Finnerman tekrar işi bozacak, diye düşündüm ve nefesimi tuttum, fakat ellerini kaldırarak herkesi şaşırttı. "Sanki yapabilirmişim gibi." Alaycı bir şekilde gülmüseddi.

Bayan Finnerman mutfağa gitti ve mutfak dolaplarının kapaklarının açılıp kapanışını duydum. "Süt ve şeker olsun mu?" diye seslendi.

"Sadece süt," dedim.

Aaron, "Tekrar burada olmak nasıl bir duygu?" diye sordu.

Odanın etrafına, solmuş duvar kâğıdına, köşede duran müzik aletine göz gezdirdim. Bayan Finnerman eskiden arp çalıyordu ama şimdi telleri, saç kremine ihtiyacı olan çatallaşmış saç telleri gibi soyulmuştu.

"Garip." Söyler söylemez, Aaron'un önceki talimatlarını hatırladım. Sorularını tam cümlelerle cevaplamalıydım, çünkü onun sesini çıkaracaklardı ve söylediklerim kendi başına bir anlam ifade etmeliydi. "Buraya yeniden gelmek çok garip bir duygu."

"İşte geldi." Bayan Finnerman salona girdi ve bana öyle şekilsiz bir fincan verdi ki, herhalde el yapımıydı. Dibindeki yazıyı gördüm "Anneme, sevgilerle, Arthur 14/2/95." Sapı yoktu ve sıcaklık dayanılmayacak hale gelince fincanı her birkaç saniyede bir elimden diğerine almak zorunda kaldım. Kaynayan bir yudum içtim. "Sağ olun."

Bayan Finnerman kanepenin yanı başındaki yerine kök saldı. İkimiz de talimat vermesi için Aaron'a bakıyorduk.

Aaron yanımdaki boş yeri gösterdi. "Kathleen neden kanepeye Ani'nin yanına oturmuyorsun?"

Bayan Finnerman başını sallayıp, "Evet, tabii," diye mırıldandı. Sehpanın etrafından dolanıp kanepenin diğer ucuna yerleşti. Dizleri mutfağın aksi yönüne, ön kapıya bakıyordu. Ben mutfağa daha yakındım.

"Eğer biraz daha yana kayarsanız çekim daha kolay olur." Aaron ne demek istediğini göstermek için parmaklarını birleştirdi.

Ona doğru "kaydığım" için Bayan Finnerman'ın yüzünü göremiyordum ama onun da benim gibi nazıkçe

güldüğünü hayal ediyordum.

"Çok daha iyi," dedi Aaron.

Ekip bizim bir şeyler dememizi bekliyordu ama sadece mutfakta çalışan bulaşık makinesinin hışırtısı duyuluyordu.

"Belki de fotoğraf albümlerine göz atmalısınız?" diye öneride bulundu Aaron. "Arthur'dan bahsedebilirsiniz?"

"Fotoğraflara bakmayı çok isterim." Elimden geleni yaptım.

Adeta ikimiz tarafından programlanmışçasına, Bayan Finnerman robot gibi ileri eğilerek beyaz bir fotoğraf albümünü aldı. Çok ince bir toz yumağını eliyle uzaklaştırdı. Yumak serçeparmağının ucuna takılarak tekrar parlak kapağa geri döndü.

Albüm kucağında açıldı ve Bayan Finnerman galiba üç yaşındaki Arthur'un resmine göz kırptı. Boş bir dondurma külahını tutarak bağıırıyordu. "Bu resim çekildiğinde Avalon'daydık," diye mırıldandı Bayan Finnerman. "Bir martı gagasını uzattı," derken elini havada savurarak, "tüm dondurmayı külahtan düşürdü," dedi.

Gülümsedim. "Burada kutu kutu dondurma yerdik," dedim.

"Onun nasıl yediğini biliyorum," dedi. Bayan Finnerman sayfayı çevirdi, "Ama sen değil. Sen küçücük bir şeydin." Sesinde tehditkâr bir şey vardı. Fark etmemiş gibi davranmaktan başka ne yapacağımı bilemedim.

"Ah bu." Bayan Finnerman çenesini göğsüne dayadı ve Arthur'un sarı bir Labrador cinsi köpeğin yanma kıvrılıp yüzünü onun kaymak gibi tüylerine gömdüğü bir resmine özlemle bakarak iç çekti. Bayan Finnerman köpeğin burnuna dokundu. "Bu Cassie'ydi." Dudakları kapalı halde gülümsedi. "Arthur onu sevdi. Cassie her gece onun yatağında yatardı."

Kameraman arkamızda ilerledi, uzun objektifi resmin üzerine doğru yaklaştı.

Görüşümü kapatan parıltıyı örtmek için sayfayı tutmak istedim ama Bayan Finnerman albümü göğsüne götürdü ve çenesini albümün deri sırtına dayadı. "O ölünce çok ağladı. Ağladı. Hakkında konuştukları gibi bir insan değil o. Onun duyguları *vardı*."

Onun hakkında konuştukları. Bir psikopat. Gerçek insani duyguları yaşamaktan yoksun, sadece diğerlerinde gördüğü duyguları taklit edebilen bir psikopat: vicdan azabı, üzüntü, şefkat.

Arthur ve Ben arasındaki ilişkiyi açığa çıkarmak ve kimin elebaşı olduğunu anlamak için çok zaman ve çaba harcanmıştı. Amaçlarını anlamak olayların çözümü sayılabılırdi ve elde edilen bilgiler böyle bir olayın başka bir okulda yaşanmasını önleyebilirdi. Bradley'deki olaydan sonra toplanan deliller ülkenin en saygın psikologları tarafından incelendi: Ben ve Arthur'un günlükleri, akademik kayıtları, komşularla ve aile üyeleriyle yapılan röportajlar, her biri aynı sonuca çıkıyordu: Arthur planlamıştı bunu.

Tıpkı Arthur'un çoğu kez benim için yaptığı gibi, empati ifade edecek şekilde baktım. "Onunla ilgili neyi hatırlıyorum, biliyor musunuz?"

Bayan Finnerman sehpanın üzerinde duran bir kutudan mendil çıkardı. Sümkürürken yüzü kıpkırmızı oldu. Mendili ikiye katlayıp burnunu sildi. "Neymiş o?"

Okulun ilk gününde daha kimseyi tanıımıyorken bana çok iyi davrandı. Herkes bana arkasını dönmüşken bana destek olan sadece oydu."

"Arthur öyle biriydi." Adı dudaklarında titredi. "O bir canavar değildi."

"Biliyorum," dedim, bunun bir yalan olup olmadığından emin olamayarak.

Arthur hakkında herkesin söylediği şey... Ben ona inanıyorum. Ama Doktor Anita Perkins'in polise sunduğu rapor, psikopatların bile gerçek duyguların, gerçek em-

patinin işaretlerini gösterebileceğini belirtiyordu. Doktor Perkins'in psikopatlığı fark etmek için kullanılan yirmi soruluk davranış ve kişilik özellikleri sorularının olduğu Hare testini Arthur'da uygulamasına ve Arthur'un en üst sırada skor almasına rağmen, onun bana karşı bu duyguları biraz beslediğine inanmak istiyordum.

Arthur'un benim için yaptığı her şeye karşın, korumacı kardeş ayakları ve hatta en sondaki saçmalığı, yere paralel olarak göğsünden uzanan bıçağın sapı ve "Sadece yardım etmeye çalışıyordum," deyişi ya bir nezaket taklidi ya da tüyler ürperten bir manipülasyondur. Doktor Perkins psikopatların kurbanlarının zayıf noktasını anlama konusunda çok kabiliyetli olduklarını ve bunu amaçlarına hizmet edecek şekilde kullanabildiklerini yazmıştı. Konu son hileyi yapmaya gelince Nell'i bırakın, Arthur benim ilk çalışmamdı.

Ben depresif, intihara meyilliydi, Arthur kadar şiddete düşkün değildi ama bu düşünceye karşı da değildi. Ortaokul boyunca Arthur ve Ben, birbirlerine aptal sınıf arkadaşlarını ve öğretmenlerini öldürmek için vahşi fantezilerini anlatıyorlardı. Ben için hep bir şakaydı; Arthur ise bu fanteziyi ciddi anlamda bir gerçek olarak düşünmesine neden olacak bir şey bekliyordu.

O şey Kelsey Kingsley'in mezuniyet partisiydi. Dean ve Peyton'ın Ben'e ormanda yaptıkları ve Ben'i ilk intihar teşebüsüne iten aşağılayıcı şey. Arthur'un günlüğünde yazanlara göre, Ben bileklerini kestikten iki hafta sonra onu ziyarete gidince, "Bir Bradley Columbine saldırısı," diye bir fikir üretmişti. Günlüğünde başbaşa kalmak için hemşirelerin vardiyalarının değişmesini beklediğini ve bunun çok can sıkıcı olduğunu söylemişti. (Neyiz biz, iki çaresiz bebek mi?) Babasının bir tüfeği vardı, ilk cephaneleri buydu. Arthur sahte bir kimlik bulup on sekiz yaşında gibi görünebilirdi; zaten yaşından büyük gösteriyordu. İnternette

boru bombası yapımı talimatları vardı. Zekiydiler ve bunu gerçekten yapabilirlerdi. İçgüdülerini Ben'in artık koptuğunu ve geri dönüşü olmayan bir yola girdiğini söylüyordu, her şey bir anda oldu. Ben'in kaybedecek bir şeyi yoktu, çünkü ölmek istiyordu. Eğer ölecekse, kendine bunu yapan çocuklara da bunu ödetecekti.

Medya olayları Arthur ve Ben eziliyordu, diye anlattı: farklı oldukları için, şişman oldukları için, gay oldukları için. Ama polis raporları, ezilmeyle hiçbir alakası olmayan farklı bir hikâyeye anlatıyordu. Arthur'un gay olduğunu bir çoğu bilse de, Ben gay değildi. Olivia'nın o gece gördüğü şey, Arthur'un Ben'in ağzına vermesi? Bu bir yalandı; ateşi trajik ve *ironik* bir şekilde iyice körükleyen, zavallı, aptal bir ergen yalanı. Bu söylenti Ben'i öfkelenlendirmiş, incitmişti ve Arthur hemen atladı. Arthur günlüğünde, "Ona Olivia'nın sözünü verdim," yazmıştı, ölüm listesini ilk kez kaygısızca telaffuz ediyordu. Ama Arthur bir ölüm listesiyle o kadar da ilgilenmiyordu. Saldırı sadece kendine kötü davrananlarla ya da intikamla ilgili değildi, kibriyle ilgiliydi. Kendi kafasında onun kadar zeki olmayan herkesin peşindeydi. Bir liste fikrini sadece Ben'i gaza getirmek için ortaya atmıştı. Amacı bombalarıyla tüm kafeteryayı havaya uçurmaktı; Köpekbalığı, Teddy, jambon ve rosto arasında peynirle tam onun sevdiği rosto ve sandviçleri hazırlayan tatlı yemekhaneci kadın, hepimiz birer hedeftik. Bradley'in üçüncü katındaki boş yurt odalarına saklanmıştı ve aşağı inip herkesi öldürüp kendi canına da kıymadan önce bombaların patlamasını beklemişti. Polisler zaten onu öldürmek için ateş açacaklardı ve bir psikopatın en korkulu rüyası kontrolü kaybetmektir. Eğer ölecekse, onun istediği gibi olacaktı. Onun amatör bombalarından yalnızca biri patlayıp "minimum" hasar verince ateş etmeye başlamıştı.

Doktor Perkins'in herkesin okumasına açık raporunda

bir kısım vardı, okumaya başladım ve beni de ilgilendirdiğini farkedince hemen dönüp ilk birkaç paragrafı tekrar okudum. Kendinizi bir fotoğrafta görmek ama o çerçevenin içindeki halinizi tanıyamamak gibiydi; arkada kaşları çatık, açık saçlı kız kimdi? Kaşlarını çattığında çenesindeki çizginin çıktığını bilmiyor mu? O kız siz olduğunuz için dünyanın geri kalanının sizi nasıl gördüğünü anladığınız an.

Doktor Perkins, Arthur ve Ben'in "partnerliğini", kriminologların, kana susamışlıklarıyla birbirini ateşleyen katil çiftleri tanımlamak için yarattıkları bir terim olan sosyal ikili olgusu olarak adlandırıyordu. Bir psikopat (Arthur) ve bir depresif (Ben) arasından, çoğu zaman psikopat olan kontrolü elinde tutuyordu ama bir psikopat şiddet uyarısını istedikçe kafası dumanlı bir partner ona paha biçilemez bir hizmet sunuyordu: Onu katliam için ateşliyordu. Arthur ve Ben, saldırıyı altı ay boyunca planlamışlardı ve bu sürenin neredeyse tamamında Ben, bir rehabilitasyon merkezinde tutuluyordu, artık kendine zarar vermeyeceğine doktor ve hemşirelerin ikna olmasını sağlayacak bir rol oynamıştı. Bu esnada Arthur da acısı ve öfkesiyle şiddete giden yolu kapatacak birisini; yeni bir ponpon kız bulmuştu. Kaynama fırsatı bulana kadar bu kader arkadaşı onu kısık ateşte pişer halde tutuyordu. Benim adımı vermemişti ama başkası olamazdı bu. Bazen merak ediyorum, acaba Arthur'u odasında son gördüğümde kızdırmasaydım ne olurdu? Bana planından bahsetmeye hazırlanıyorduyorsa, bu planın bir parçası olmamı isteseydi?

"Bu da sahildeydi." Bayan Finnerman plastikteki bir kırışığı düzeltti eliyle. Bay Finnerman'ı tahta yürüyüş yolu üzerindeki bir bankın arkasına dirseklerini koymuş şekilde, yanmış göğsünden çıkan kıvrıkcık bulanık siyah tüyleri görmek şaşırttı beni. Yanında Arthur vardı, eliyle gökyüzünü gösterip bağırarak bir şey söylüyordu. Bayan Finnerman, düşmesin diye kollarını onun bacaklarına dolamıştı.

Kibarca, "Bay Finnerman nasıl?" diye sordum. Onun oğluyla en samimi anlarından birini ölümsüzleştiren bir resim vardı bende ve hâlâ bu adamla tanışmamıştım. Tüm bu olaylar olunca Main Line'da göründü, fakat cenazeden kısa zaman sonra tekrar gözden kayboldu. Cenaze. Evet, katillerin de gömülmesi gerekiyordu. Bayan Finnerman ardı ardına bir çok haham arayarak kendini küçük düşürmüştü, Arthur için son vazifeyi yerine getirecek birini arıyordu çaresizce. Ben'in ailesi ne yaptı bilmiyorum. Kimse bilmiyor.

"Ah, biliyor musun?" dedi Bayan Finnerman. "Craig yeniden evlendi, yani..." Soğumuş çayından bir yudum aldı.

"Bunu bilmiyordum," dedim. "Affedersiniz."

"Evet, neyse." Bayan Finnerman'ın üstdudağının çukurunda bir çay zerresi vardı. Silmedi.

"Biliyor musunuz," dedim. "Bende de Arthur'un ve Bay Finnerman'ın bir resmi var."

Oturma odası birden ışıkla doldu, güneş önündeki bir bulutu itti ve Bayan Finnerman'ın gözbebekleri ufaldı. Gözlerinin mavi olduğunu unutmuştum. "Pardon?"

Aaron'a bakma riskini göze aldım. Odanın etrafında bir mikrofona gezdiriyordu, az önce tetiklediğim şeyden habersiz.

Artık iyice soğumuş olan kahve fincanını ellerimin arasına aldım. "Arthur'un eskiden odasında tuttuğu... şey, o resim bende duruyor."

"Üzerinde deniz kabukları olan mı?" diye sordu Bayan Finnerman.

"Arthur'un ve babasının resmi," diye başımı salladım. "Evet."

Bayan Finnerman'ın yüzündeki tüm yumuşaklık gitti. Yüzündeki kırışıklıkları bile cam üzerinde çatlaklara yol açmışa benzeyen deri katmanları gibi görünmüyordu. "Onu nasıl aldın? Her yerde onu arıyordum."

Yalan söylemem gerektiğini biliyordum ama birisi zihnimi silgiyle silmiş gibiydi. Bunu onu üzmeden cevaplaşmanın başka bir yolunu bulamadım. "Kavga ettik," diye itiraf ettim. "Ben aldım. Çok kötüydü. Onu kızdırmaya çalışıyordum." Soğuk kahve fincanıma baktım. "Onu geri verme fırsatım olmadı bir türlü.

"Geri almak istiyorum." dedi.

"Tabii ki," dedim. "Çok..." Bayan Finnerman'ın çığlığıyla durdum.

"Ah! Ah!" Fincanını masaya devirdi, gazeteler yeşil çayından kalanları içine çekti. Bayan Finnerman, "Ahhhhh!" diyerek ellerini şakaklarına götürdü, gözleri sınımsıkı kapamıştı.

"Kathleen!" diye haykırdı Aaron, benimle aynı anda. "Bayan Finnerman!"

"İlacım," diye inledi, "Lavabonun yanında."

Aaron ve ben mutfaka koştuk. Lavaboya önce o ulaştı, bulaşık deterjanı ve süngerleri bir kenara itti. "Bulamıyorum!" diye seslendi.

"Banyoda," diye inledi Bayan Finnerman.

Banyonun nerede olduğunu biliyordum ve bu sefer Aaron'ı yendim. Lavabonun başında küçük turuncu bir ilaç şişesi vardı, üzerindeki etikette talimatlar yazılmıştı: "İlk ağrı belirtisinde bir tane alın."

"Bayan Finnerman, buyurun." Eline bir hap koydum ve ekipten biri ona kendi su şişesini uzattı. Hapı diline koydu ve içti.

"Migrenim," diye fısıldadı. Başının iki yanına koyduğu bembeyaz elleriyle ileri geri sallanarak ağlamaya başladı. "Bunu yapabileceğimi neden düşündüm bilmiyorum." Başını daha da sıkı tuttu. "Bunu asla kabul etmemeliydim. Bu çok fazla. Gerçekten çok fazla."

Bayan Finnerman'ın sokağında Aaron, "Seni otele geri götürebilir miyim?" diye teklifte bulundu.

Sokağa doğru yürüdüm. "Arabam var teşekkürler."

Aaron akşamın gri belirsizliğinde eve bakarak yüzünü ekşitti. Bir zamanlar güzel ve ıslıl ıslıldı ama bu, Arthur'un orada yaşadığı zamanlardan bile çok önceydi. Onu elli yıl önce Bradley kızlarının gördüğü gibi hayal etmeye çalıştım, ülkenin dört bir yanından en iyi eğitimi almak için geliyorlardı, fakat kocaları ve bebekleri ilk öncelikleri olunca bu eğitimi hiçbir zaman kullanmıyorlardı.

"Senin yaşadıklarını hafife almak için değil ama..." dedi. "Ama onun için herkesten daha zor olmalı."

Rüzgârın bir daldaki yaprakları uçurmasını izledim. "Sorun değil. Ben hep söylemişimdir. En azından diğer herkes bir şekilde şerefiyle öldü."

"Şerefiyle," diye tekrarladı Aaron. Kelimenin anlamını fark edince başını salladı. "İnsanlar iyi bir kurbanı sever."

"Bu benim hiç sahip olamayacağım bir ayrıcalık," diyerek kaşlarımı çattım, kendime acıyarak. "Kendime acıyormuşum gibi görüldüğünü biliyorum ama kendimi kandırılmış hissediyorum." Bunu Aaron'a itiraf etmemiştim, fakat önceki gece Andrew'ya söylemiştim; onun çocukluk yatağında otururken. Ailesi sahildeki evlerine gitmişlerdi. Cuma günü gece geç saatte yola çıkmayı seviyorlardı. Daha az trafik oluyordu. Neden otelime dönmeden önce bir şeyler içmek için uğramıyordum? Arabasına bindiğimizde ve spor salonunun merdivenleri hâlâ ciğerlerimizi zorlarken bunu önerdim. Andrew bana cevap vermek için döndüğünde kaşlarını kaldırdı.

"Ne var?" diye sordum.

Bana doğru uzandı. "Saçında bir şey var." Parmaklarıyla saçımın bir bölümünü tutarken kafa derime de değdi ve o sırada düşüncelerim bulanıklaştı, bilincim perdelendi. "Tahta parçası gibi bir şey. Masanın altından."

Andrew'nun mutfağında votka içip evinde tur attıktan sonra Luke konusu açıldı yine. Ve yine benim için yaptıklarını, iyi bir insan olduğumun kanıtı olduğunu açıklamaya çalıştım. "Luke Harrison katil bir sürtükle evlenmezdi," dedim. "Beni onarıyor." Ellerime ve parlayan zırhıma baktım. "Onarılmak istiyorum sadece."

Andrew yanıma oturdu, bacağı bacağıma ısıtıyordu. Bazen metro çok kalabalık olduğu için sağımdaki ve solumdaki bacaklardan kurtulamadığım zamanlar oluyordu. New Yorklular bu zoraki fiziksel temastan öfke duyarlar ama ben gizlice faydalanırdım, iki vücut arasında oluşan o ısı öyle rahatlatıcı olurdu ki, bir yabancıнын omzunda uyuyabilirdim. Andrew, "Onu seviyor musun bari?" diye sordu ve bitkinlikle savaşılan gözlerimi kırptım, ona nasıl cevap vereceğimi düşünüyormuşum gibi.

Öfke, nefret, kızgınlık ve üzüntüyü fiziksel kumaşlar gibi hissediyordum. Bu ipek, bu kadife, şuradaki pamuk. Ama Luke'u sevmenin kumaşını bilemiyordum artık. Elimi Andrew'nun eline koyup nişan yüzüğümü ters çevirmesini izledim. "Bu soruyu cevaplayamayacak kadar yorgunum."

Andrew beni sırtüstü yatırdı. Birkaç damla gözyaşı saçlarıma düştü ve yüksek bir hırlama sesiyle burnumdan nefes almaya çalıştım ama başaramadım. Öyle gergindim ve sıcaktım ki, bir termometre okula gidemeyecek kadar ateşim çıktığını söylerdi. Andrew ter içinde kalmış tenimin kaynadığını hissetti ve ışıkları kapatıp pencereyi açmak için kalktı. Dışarıdaki ritmi dinledim ve birkaç saniye sonra esinti gelince minnettar bir şekilde titredim. Andrew, "Serin hava iyi gelir," dedi. Onu tekrar öpmek istiyordum ama bana tekrar sarılıp geniş kolunu bedenime sardı. Uyku üzerime bir meteor yağmuru gibi seyrek ve sersemleten bir şekilde çökerken ayakkabılarım hâlâ ayağımdaydı.

Yangming özel günlerdeki akşam yemekleri için en ideal yerdi. Yeni yıl arifesi, doğum günleri, o tarz şeyler. Lise mezuniyetinden sonra annem beni ve Köpekbahçı'nı oraya götürmüştü. Babam gelmemişti, "siz kızlar" baş başa olursanız daha çok eğlenirsiniz, demişti.

Andrew'nun BMW'si otoparktaki iki cipin arasındaydı ve restoranın kapısını açıp güzel giyinmiş orta yaşlı aileleri görünce ve tuz ve yağ ile dolmuş havadaki o ekşi kokuyu alınca bu mekânın bana her geçen gün daha nadir yaşattığı o his doldu içime. Sanki olacak sonraki şey için sabırsızlanıyormuşum gibi.

Bayan Finnerman'ın evinden çıktıktan sonra annemi arayıp özür dilemişim, hiç de akşam yemeğine gidecek halim olmadığını söylemişim.

Annem, "Eminim zorlu bir gün olmuştur," dedi, Luke'un son yirmi dört saat içerisinde bana söylediğinden çok daha fazlasıydı bu. Ondan gelen tek şey, tek cümleyle halimi sorduğu bir mesajdı. "İyi gidiyor," diye cevaplamıştım. Sessizliği kızdırıyordu beni.

"İyi akşamlar." Şef garsonun gözleri benim gibi birini görünce memnuniyetle kırıştı. "Rezervasyonunuz var mıydı?"

Onu cevaplamaya fırsatım bile olmadı. Çünkü şaşkınlıkla adımları haykıran ince bir ses duydum, döndüğümde üzerlerinde siyah kumaş pantolonları, boyunlarına sarılmış karmaşık desenli fularları ve sularını her yudumladıklarında şingirdayan bilezikleriyle annemi ve Lindy Teyzemi gördüm. Bir annenin güzel akşam yemeği üniforması.

Annem ve ben birbirimize bakarken ona söyleyecek bir yalan düşündüm. Orada barı arkasına almış şekilde durduğu için şanslıydım. Neyse ki öteki köşede beni bekleyen Andrew'yu görmemişti. Luke'a mesaj attıktan sonra ona mesaj atmıştım, rezervasyonumuzdan "faydalanmaya" davet etmişim. Gönder tuşuna bastıktan hemen sonra üç

nokta çıkmıştı ve sonra yok olmuştu. Andrew sonunda cevap verene kadar bu iki kere daha oldu. "Saat kaçta?"

"Bu mekânın paket servisinin olduğunu bilmiyordum," dedi annem, bizi oturduktan sonra. Menünün sayfasını çevirdi. "Bunu öğrendiğim iyi oldu."

Mendilimi dizlerime serdim. "Neden? Sana göndermezler ki."

Lindy Teyzem, "Çok uzak," diye söylendi. Akrilik tırnaklarını boş bardağına vurup yanımızdaki boş masayı toplayan komiyi aşağılayarak, "Su?" dedi. Lindy Teyze annemin küçük kardeşiydi. Büyürken annemden daha ince ve güzeldi ve bu konuda alçakgönüllü değildi. Artık annem üste çıkmıştı, Lindy Teyzemin kızı bir polisle evlenirken annemin kızı Wall Street'ten biriyle evleniyordu.

"Lin," dedi annem, "İnan bana o kadar yolu gelmeye değer." Sanki bu mekânın müdavimiymiş gibi.

Annem ben vazgeçtikten sonra bile rezervasyonu tutmak istemişti. Luke'un kredi kartını akşam yemeğini ödemesi için bırakmasının bununla bir ilgisi yoktu, diye düşünüyorum. Biraz daha oyalandıktan sonra ona sadece uğrayıp bir şeyler sipariş edeceğimi söyledim. Otel odamda yiyecektim.

Annem, babamın gelmek istemediğini söyleyince, "Onun karakterine hiç yakıştıramadım," diye mırıldanmıştım. Annem iç çekti ve şimdi başlama ondan dedi.

Lindy Teyzem birden kahkaha attı. "Baharatlı veal ravioli?" Garip bir şekilde baktı. "Kulağa hiç de Çin işi gibi gelmiyor."

Annem ona küçümser gibi baktı. "Buna füzyon diyorlar, Lin." Annemin omuzlarının üstünden, Andrew'nun bana işaret ettiğini gördüm. Restoranın dış alanı boyunca yürüdü, hostes masasını geçip tuvaletlere gitti.

“Bana limon otlu karides söyler misiniz?” Peçetemi toplayıp masanın üstüne koydum. “Lavaboya gitmem lazım.”

Annem geri çekildi ve masayı kalkmam için çekti. “Öncesinde ne istersin?”

Omzumun üzerinden bakarak, “Bir salata seçin yeter,” dedim.

İlk önce tuvalete gittim. Erkekler tuvaletinin kapısını açtım sanki kadın tuvaletiyle karıştırmışım gibi. Ellerini kurutan bıyıklı bir baba nerede olduğumu söyledi. Adam bu sefer sinirli bir şekilde tekrar edince Andrew’nun adını haykırıp çıktım.

Annem ve Lindy Teyze arkaları bana dönük halde oturuyorlardı, ben de hemen ön kapıya koştum. Dışarıda hava öyle kokusuzdu ki nefes aldığımdan bile emin değildim. Gecenin nesnelerinin gözlerimin önünde netleşmesi biraz zaman aldı ve sonra Andrew’yu sanki en başından beri beni orada bekliyormuş gibi arabasının eskimiş bagajına dayanmış halde gördüm.

Ondan kol işaretleriyle özür diledim. “Beni hazırlıksız yakaladı.”

Andrew bagajı kapattı ve benimle restoranın yanında, sokak lambalarının erişemediği bir bina iskelesinin altında buluştu. Parmaklarını bir cadı gibi oynattı. “Annelik içgüdü. Senin bir şeyler çevireceğini biliyormuş sanki.”

Başımı salladım ve ne kadar yanıldığını ona göstermek için kahkaha attım. Andrew’nun bizden “bir şeyler çevirmek” diye bahsetmesi hoşuma gitmemiştir. “Hayır. Sadece Yangming’de bedava akşam yemeği yemeyi seviyor.” Andrew üzerime doğru gelince sırtımı restoranın briket duvarına yasladım.

Ellerini yüzümün kenarlarına koydu ve gözlerimi kapadım. Tam orada, ayakta, başparmakları yanaklarımı okşarken ve kokusuz esinti yüzümdeki tüylere değerken uykuya dalabilirdim. Ellerimi ellerinin üzerine koydum.

"Buralarda bir yerde bekle beni," dedim. "Sonra nerede istersen buluşuruz."

"Tif," diye iç çekti. "Belki de en iyisi budur."

Ona daha sıkı sarıldım ve sesimi yumuşak tutmaya çalıştım. "Hadi ama."

Andrew iç çekti ve elleri ellerimin altından kayıp gitti. Omuzlarıma bir kardeş gibi dokunduğunda biraz içim parçalandı. "Dün gece asla geri alamayacağımız bir şey yapabiliydik," dedi. "Ama yapmadık. Belki de pişman olacağımız bir şey yapmadan vazgeçmeliyiz bundan."

Kafamı salladım ve ses tonuma dikkat ederek, "Seninle yapacağım hiçbir şeyden pişman olmam," dedim.

Andrew bana sarılıp, "Ama ben olabilirim," diyene kadar onu ikna ettiğimi sandım.

Restoranın kapısı açıldı ve dışarı çığlık çığlığa kahkahalar geldi. İçerideki herkese çenenizi kapayın, diye bağır-mak istedim. Herkes iyi vakit geçiriyorken kendinizi kontrol etmek en zordur. "Bir şey yapmamıza gerek yok," dedim, bu kadar çaresiz olduğum için kendimden nefret ederek. "Bir yere gidebiliriz. Bir şeyler içip konuşabiliriz."

Andrew'nun kalp atışı kulağıma geldi. Tüm parfümü ve gerginliğiyle bir sevgili gibi kokuyordu. Başımın üstünde üzgün iç çekişini hissettim. "TifAni, seninle hiçbir şey yapmadan sadece konuşamam."

Bir yerlerde o ön cam sonunda tamamen kırıldı. Sadece nasıl vuracağımı biliyordum ve dirseklerimi Andrew'nun göğsüne dayayıp ittim. Beklemiyordu bunu ve nefes nefese kaldı, ya rüzgâr kendine gelmişti ya da Andrew sadece şaşırmıştı, geriye doğru sendeledi. "Tabii ki konuşamazsın." Onu elimle uzaklaştırdım. "Aslında bir arkadaşaya ihtiyacım vardı. Ama sen de Bradley orospusuna sokmak isteyen adamlardan birisin."

Sokak lambalarının artında Andrew'nun yüzünün bozulduğunu ve incinmiş olduğunu gördüm ve o an kendimden

nefret ettim. "TifAni," dedi. "Tanrım, bunun doğru olmadığını biliyorsun. Sadece senin mutlu olmanı istiyorum. Başından beri senin için hep bunu istedim. Ama bu," ikimizi gösterdi, "bu seni mutlu etmez."

"Aaa, daha da iyisi," diye edepsizce kahkaha attım. "Bana beni neyin mutlu edeceğini söyleyen biri daha. Tam da buna ihtiyacım vardı zaten." *Bunu yapma. Bunu söyleme.* Ama bir türlü durduramıyordum kendimi. "Biliyorum tamam mı?" Birbirimizi öpecek kadar yaklaşıncaya dek ona doğru yürüdüm. "*Benim için neyin iyi olduğunu biliyorum.*"

Andrew kibarca başını salladı. "Bildiğini biliyorum." Yüzümden bir yaş sildi ve bu beni daha da ağlattı. Bu bana son dokunuşu mu olacaktı. "Yap o zaman."

Elini tutup gözyaşları içindeki yüzüme götürdüm ve burunumu çektim. "Yapamıyorum. Yapmayacağımı biliyorum."

Restoranın kapısı açıldı, Andrew ve ben merdivenlerden karnı doymuş ve mutlu bir çift inerken birbirimizden ayrıldık. Adam kadını sokakta bekledi, ve o gelince kolunu omzuna attı. Geçerken yaşlı gözlerimi fark etmemiş gibi yaptı ama yüzündeki ifadeden gördüğü belli oluyordu. Biliyordum, *Çiftler kavga etmiş, neyse ki biz kavga etmedik bu gece,* diye düşünüyordu. Burada yaptığımız şey yerine bir çift olup Andrew'nun çok çalışmasından ve Barney'de ne kadar çok zaman geçirdiğimden şikâyet etmek için canımı verirdim.

Arabalarına gitmelerini bekledik, kapılarının kapanmasını dinledik. Önce kadıninki, birkaç saniye sonra da adamınki. Adam ona kapıyı açmıştı. Nefret ettim onlardan.

Andrew, "Seni üzmeyi hiç istemedim TifAni. Seni böyle görmekten nefret ediyorum," dedi. Kendine kızgın bir şekilde kollarını havaya kaldırdı. "Çok ileri gitmesine izin verdim. Bunu yapmamalıydım. Özür dilerim."

Ben de ondan özür dilemek istedim, ben de böyle olmasını istememiştim. Ama sözler ağzımdan çıkmadı, bu-

nun yerine daha fazla yalan ve bahane. "Sanırım sana Luke hakkında yanlış bir fikir verdim." Andrew daha fazla açıklamama engel olmak için ellerini bana doğru uzattı ama devam ettim. "Benim gibi birinin mutlu olması kolay değil. En fazla bu kadar oluyor ve oldukça..."

"Bunu demek istemedim..."

"Bu yüzden sakın," utanç verici bir halde hıçkırarak ağlıyordum, "acıma," sonra bir hıçkırık daha, "bana."

"Acımıyorum," dedi Andrew. "Hiç acımadım. Sana ağzım açık kaldı. Peyton'la ilgilendin. Peyton'ın elini tuttun. Sana yaptıklarından sonra. Ne kadar harika birisin bilmiyorsun bile. Bunu gören biriyle olmalısın."

Gömleğimin kolunu kaldırdım ve yüzümü siliyormuş gibi yaptım ama silmiyordum. Koruyucu maskemin altında sessizce ağlıyordum. Andrew'nun elbise ayakkabılarının bana doğru bir adım attığını duydum ama başımı sallayarak daha fazla yaklaşmaması için boğuk bir sesle uyardım.

Ben gömleğimi berbat ederken aramızda bir kişilik mesafeyle beni bekledi. Şimdi gömleği sete de geri götürmezdim, kaybolmuş gibi falan davranmam lazımdı. Bu yeni yalanı planlamak beni sakinleştirebilecek tek şeydi. İçimi kurutan ve bana boğazımı temizleyip zar zor sakinleşmiş bir halde konuşma gücünü veren tek şey. "Annem nerede olduğumu merak ediyordur muhtemelen."

Andrew kaldırımında başını salladı. Sanki başından beri beni rahatsız etmek istemediği için bunu beklemiş gibi. "Peki."

Arkamı dönüp merdivenleri çıkmadan önce kulağa hoş gelen bir şekilde iyi geceler demeyi başarabildim. Andrew sağ salım içeri girdiğimi görmek için yine arkamda bekledi. Zaten onu hak etmiyordum.

İki masa arasından koltuğa geçerken annem, "İşte geldin!" dedi. "Ellerindeki en sıkıcı salatayı söyledim sana." Portakal sosuna gevrek bir erişte daldırıp ısırdı. "O çılgın diyeti yaptığını biliyorum."

"Teşekkürler." Mendilimi tekrar dizlerime serdim.

Yüzümü önce Lindy Teyzem fark etti. "İyi misin Tif?"

"Sayılmaz." Bir parça gevrek erişteyi hiçbir şeye batırmadan ağzıma attım ve çiğnedim. "Yani, bugün öğleden sonrayı, öldürdüğüm çocuğun annesiyle geçirdim, bu yüzden neden biraz keyifsiz olduğumu anlayabilirsiniz."

"TifAni FaNelli," dedi annem. "Teyzen Lindy'le bu şekilde konuşma."

"Peki o zaman." Ağzıma bir erişte daha attım. İçimde büyüyen o öfkeli açlığı dindirmek için tüm kâseyi başıma dikmek istedim. "Seninle bu şekilde konuşurum."

Annem, "Buraya güzel bir akşam yemeği yemeye geldik," diye tısladı. "Eğer bunu berbat etmeye kararlıysan gidebilirsin."

"Ben gidersem Luke'un kredi kartı da gider." Gürültülü bir şekilde lokmamı çiğnedim ve ona kırıncı bir şekilde gülümsedim.

Annem Lindy Teyzemin böyle bir sahneye şahit olması karşısında sakın kalmayı başardı. Eminim kuzenim annesini böyle utandırmazdı. Bir *kanun* adamıyla evleniyordu. Annem sanki vücudundaki her kemik beni bir yılan gibi sokmak istemiyormuş gibi Lindy Teyzeme dönerek, "TifAni ile bir dakika yalnız konuşabilir miyim?" dedi.

Lindy Teyzem bunu göremeyeceği için üzülmüş gibiydi ama çantasını sandalyesinin arkasından aldı ve, "Tualete gitmem gerekiyor," dedi.

Annem, Lindy Teyzem ve onun restoranda hücum marşı gibi şingirdayan takıları gözden kaybolana kadar bekledi. Konuşmasına hazırlanmak için gözlerinin önünde olmayan saçlarını geriye attı. "TifAni, şu an çok stres altında olduğun-

nu biliyorum," Bana uzandı, ben de geri çekildim. Annem bir süredir elimin durduğu yere baktı, "Ama kendine çeki düzen vermelisin. Luke'u kendinden bıktırmana şu kadar kaldı." Ne kadar az yerim kaldığını göstermek için başparmağıyla işaretparmağını bir milimetre arayla gösterdi.

Oraya gideceğini bilmesi etkileyiciydi. Öyle etkileyiciydi ki şüphe vericiydi. "Bu konuda ne biliyorsun?"

Annem sandalyesinde arkaya yaslandı ve kollarını göğsünde bağladı. "Beni aradı. Endişeliydi. Sana söylemememi istedi ama," ileri doğru eğildi ve boynunda ince mor damarlar çıktı, "bu gece nasıl davrandığına bakarsak ben-
ce duyman lazım."

Artık benim seçimim olmayacağını düşünmek, artık Andrew'ya sahip olmadığımı, kimseye sahip olamayacağımı düşünmek o korseyi daha da sıktı. Koltuğumda doğruldum ve endişelendiğimi göstermemeye çalıştım.

"Tam olarak ne dedi?"

"Senin eski *sen* olmadığını, TifAni. Kavgacı olduğunu. Düşman olduğunu."

Bu hayatımda duyduğum en abes şeymiş gibi kahkaha attım. "Belgesele dahil olmak istedim ama o istemedi. Londra'ya taşınmamı ve New York Times'taki şansımдан vazgeçmemi istiyor." Annemin bakışı üzerine sesimi alçalttım. "Ve ben kendimi savunduğum için düşman oluyorum, öyle mi?"

Annem sesini benim sesime uydurmak için alçalttı. "Düşmanca olup olmamasının bir önemi yok, değil mi? Çünkü bu daha çok, senin Luke'un âşık olduğu o kişi gibi davranmamanla ilgili." Ben dışarıda Bay Larson ile kavga ederken kominin ona getirdiği sudan bir yudum aldı. "Bu düğünün gerçekleşmesini istiyorsan eski halin gibi davranmaya başlasan iyi olur."

Köşelerimize çekildik, sert sessizliğimiz neşeli ve mutlu mekânda iyice büyüyordu. Lindy Teyzemin tuvaletten

geri döndüğünü gördüm. Onunla ve annemle kızının evleneceği küçük ucuz düğün salonuna gitmiştik, müdür "balo salonundaki" ışıkların DJ'in aldığı kulüp müziği eşliğinde neon pembeden yeşile ve sonra da maviye dönmesiyle hava atıyordu. Sonra menü ile böbürlendi, et ve balık tabağının yüz dolar olabileceğini ama tek kızı olduğu için hiçbir masraftan kaçınmayacağını söyledi. Ne komik ama. Eğer benim yemek şirketim bana, *bize* bu kadar fiyat çekseydi zevkten havaya zıplardım. O günün anısı o susuzluğu tekrar hatırlattı, uzmanın, kişinin bir biyolojik ihtiyacının karşılanmadığının belirtisi olabilir, dediği susuzluk. Ben su bardağımı dikince ve buz küpleri hep içimi ürperten bir şekilde dişlerime çarpınca Lindy Teyzem bana belirsiz, sorgulayan bir bakış attı ve ben de masaya dönmesi için başımı sallayarak onay verdim.

Hesabı imzaladım ve annem, kalanları almamı söyledi. Cömertçe, "Babam için al onları," dedim. Annemle dişe diş gitmişim ve kaybetmişim. "Otelde onları koyacak yerim yok."

Otoparka çıktığımızda annem ve Lindy Teyzem akşam yemeği için Luke'a teşekkür etmemi istediler. İleteceğimi söyledim.

"Manhattan'a ne zaman döneceksin?" diye sordu annem, New York yerine Manhattan diyerek bilgili göründüğünü düşünürdü.

"Yarın öğleden sonra ancak," dedim. "Çekilecek bir şey daha var."

Lindy Teyzem, "Biraz dinlen canım, güzel bir gece uykusundan daha güzel bir makyaj yoktur," dedi.

Gülüştüm kafamın her yerini oyan bir bıçak gibi geldi bana. Anneme iyi geceler anlamında başımı salladım, kafa-

mın üst kısmının glutensiz ve iğrenç akşam yemeğim olan ve ortadan ikiye bölünmüş kabak gibi düzgünce kesilip koptuğunu hissettim. Annem ile Lindy Teyze annemin kü-lüstür BMW'sine binene kadar bekledim. Ailemin krediyi yenileyip üst model bir arabayla takas edebilecekleri kadar parası en son yedi yıl önce olmuştu. Daha sade ve bakı-mı o kadar da pahalı olmayan bir şey önermiştim. Annem, "TifAni, hayatta bir Honda Civic'e binmem," diye kahkaha atmıştı. Annemin gözünde başarı New York Times'ta ça-lışmak değildi; başarı, parası yetiyormuş gibi davrandığı şeyleri almasını sağlayacak, Luke Harrison gibi biriyle ev-lenmekti.

Annem ve teyzem çıktıktan sonra hâlâ tam bir saat önce bıraktığım yerde duran annemin arabasının daha eski mo-deline baktım.

Yürüdüm ve New York plakasını görmemiş gibi yap-tım. İçeride hızlı bir hareket oldu ve arka farlar kıpkırmızı yanarak beni selamladı. Kendi arabamın kapısını açtığı-mda Andrew gitmişti.

Beş yıl önce Bryn Mawr Üniversitesi Mekân'ı yoldan ayıran ağaçları kesmişti. Ağzında onlarca yıllık ergen DNA'larının olduğu boş bira kutuları toplanmış ve geri dönüşüme gön-derilmişti, alan piknik masalarının, salıncakların ve ortada su fışkırtan bir fiskiye'nin olduğu şirin bir park haline ge-tirilmişti. Pazar sabahı arkamdan gelen kameralarla onun çimende bıraktığı uzun ince izleri takip ettim.

Kafasını kaldırıp bana baktı, ki sanırım artık herkese böyle yapması gerekiyordu. "Finny."

Altdudağımı dişlerime gömdüm. Konuşmadan önce mekânın o ismi emip yok etmesini bekledim. "Beni buraya getirdiğine inanamıyorum Dean."

Aaron bir banka oturmamı istedi. Dean ve ben aynı yükseklikte olursak çekim için daha iyi olurdu ve yalnızca birimiz farklılığı dengeleyebilirdi. Ben önce direttim ama Dean'ın yanaklarında tomurcuklanan utancı görünce pes ettim.

En sonunda yerlerimize geçtik, ekip bir infaz mangası gibi üzerimize çökmüştü ama ikimiz de nasıl başlayacağımızı bilemiyorduk. Bunu yapmayı isteyen Dean'di, Aaron'dan onu görmek isteyip istemediğimi sormasını istemişti. Çekimlerin ilk gününde stüdyodan çıkarken bana sormak için yaklaştığı şey buydu.

"Ne istiyor?" diye sormuştum Aaron'a.

"Özür dilemek istediğini söylüyor. Yanlışları düzeltmek istediğini." Aaron bana, *bu harika değil mi?* der gibi bakıyordu.

O geceyle ilgili konuşmayacağıma dair Luke'a söz vermiştim. O gece hakkında konuşmak istemediğimi söylemiştim. Ama şimdi Dean sonunda bana yaptıklarını itiraf etmek istiyorken kendime nasıl da açık açık yalan söylediğimi fark ettim. Tabii ki o gece hakkında konuşmak istiyordum.

Şu an Dean'ın hizasında, beklenti içinde ona bakarak kaşlarımı kaldırdım. İlk konuşan ben olmayacaktım. Dean nostalji yapmaya kalktı ki bu Dean'ın hâlâ ne kadar aptal olduğunu gösteriyordu. "Burada ne kadar eğlenirdik hatırlıyor musun?" Etrafa göz gezdirirken yüzünde beliren özlem benim için istemsiz bir hakaret gibiydi.

"Burada beni evine davet ettiğini hatırlıyorum; bir hediyelik eşya çantası gibi oradan oraya atıldığımı." Güneş bir bulutun ardından öne çıktı ve yüzümü buruşturdum. "Bunu daha dün gibi hatırlıyorum."

Dean'ın parmakları sanki elektrik verilmiş gibi titredi ve sonra dizleri üzerinde kasıldı. "Tüm olanlar için özür dilerim."

“Tüm olanlar için mi?” Buraya bunun için mi gelmiştim? Ne dediği belli olmayan bir politikacının hiçbir sorumluluk almayan özrü için mi? Gözlerim bir sürü kırıksıklıkla kısılmıştı ama umurumda değildi. “Sen on dört yaşındayken ve bilincin kapanacak kadar sarhoşken senden faydalandığım için özür dilerim, demek ister misin?” “Olivia’nın evinde buna tekrar teşebbüs ettiğim ve sana vurup...”

“Durdurun çekimi.” Dean tekerlekli sandalyesini kameraya doğru çevirdi, çabukluğu öyle şoke ediciydi ki, beni susturdu.

Kameraman sorar bir şekilde Aaron’a baktı. Dean, “Çekimi durdurun,” diye tekrarladı ona doğru yavaşça ilerleyerek.

Kameraman hâlâ Aaron’ın kararını bekliyordu ama o yüzü bembeyaz ve şaşkın halde öylece duruyordu. Dean’e söylediğim her şeyin onu şaşırttığını anlamıştım aniden. Ya Dean o gecenin ayrıntılarını gizlemişti ya da Aaron ilk defa duyuyordu. *Özür dilemek istiyor. Yanlışları düzeltmek istiyor.* Fark ettim ki Aaron, Dean’in özür dilemesi gereken ne kadar çok şey olduğunu bilmiyordu. Kameraman, “Aaron,” diye seslendi ve Aaron tekrar yayına girmiş gibi göründü. Boğazını temizleyerek, “Çekimi durdur Nathan,” dedi.

Keskin bir kahkaha ile Dean’in arkasından seslendim. “Bunu neden yapmak istiyorsun ki Dean? Eğer tüm olanlar hakkında hiçbir şey söyleyemeyeceksek?” Ayağa kalktım, böyle basit bir şeyi yapabilmek güçlü bir silahtı.

Dean bir manevrayla döndü. En azından benim derdim fiziksel değildi, tüm hayatım boyunca oturmaya mahkûm olduğum bir yer değildi. Garip bir şekilde anladım ki yirmili yaşların sonunun onu diğerleri gibi eskitmemesi onun adına neredeyse daha kötü sayılırdı. Hâlâ güzel saçı vardı, vücudunun üst kısmındaki o esnek yapı duruyordu. Alnında bir zarfın katlandığı yer gibi belirgin bir çizgi vardı ama hepsi o kadardı. Yılların ağırlığı altında en azından

biraz ezilmiş olsaydı, sonsuza kadar yere bağılı olmak bu denli büyük bir kayıp olmazdı.

Ve tabii ki, kahvaltı masasına topuklu ayakkabı, rujlu dudaklar ve hâlâ yaptırmayı reddettiğim parlak rötuşlarla gelen, benim iliklerime işlemiş güzelliğin annemin gözündeki küstah verisiyonu olan bir bombayla evliydi. Onu *Today* programından alınmış bir görüntüde konuşurken duymuştum; güneyli ve dindarlığın deli tarafındaydı. Muhtemelen evlilik öncesi seksi ya da üreme dışında yapılan seksi desteklemiyordu ki bu da Dean'in işine gelmişti. Eminim *The Woman's Magazine*'in kapağında vadettiğimiz hiçbir şehvetli hatunun değerini bilemezdi. Arthur böyle olmasını sağlamıştı.

Dean omzunun üstünden bakarak ekibi kontrol etti. "Bu kaydedilmiyor, değil mi?"

Aaron biraz ters bir şekilde, "Sana doğrulmuş bir kamera görüyor musun?" dedi.

Dean ardından, "TifAni ile beni biraz yalnız bırakır mısın lütfen?" dedi.

Aaron bana baktı. Başımı sallayarak, "Sorun yok," dedim.

Kameraman tekrar bulutlanan gökyüzünü göstererek, "Yağmur başlamadan bu çekimi bitirmeliyiz," dedi.

Aaron geri çekilme anlamında bir işaretle başını salladı. "Hallederiz."

Ekip Aaron'u takip etti, uzun adımlarıyla aramızdaki mesafeyi açıyordu. Dean ekibin yol kenarına toplanmasını bekledikten sonra bana döndü. Çenesinde bir damar çıktı ve sonra kayboldu. "Oturur musun?"

"Ayakta durmayı tercih ederim sağ ol."

Dean tekerlekleri üzerinde sallandı. "Peki." Ağzının kenarları aniden kıvrıldı. "Evleniyor musun?"

Yanımda sallanan elim tam da onun göz hizasındaydı. İlk kez parmağımdaki elmasın gururunu, sihirli, değiştiri-

ci güçlerini unutmuştum. Tıpkı birisi farkedip de sorun-
ca kızların yaptığı gibi ellerimi genişçe açıp aşağı baktım.
Heyecan öyle hızlı doluyordu ki içime, sanki yeni gibiydi
tekrar. Halbuki benim gözümde o yüzük ölü bir böcek bile
olabilirdi. "Üç hafta sonra."

"Tebrikler."

Ellerimi arka ceplerime soktum. "Sadede gelir misin
Dean?"

"Tif, dürüst olmak gerekirse..."

"Aslında artık Ani ismini kullanıyorum."

Dean altdudağını uzattı ve ismi zihninde tekrarladı,
"Şeyin sonu gibi..."

"TifAni."

Nasıl olduğunu görmek için tarttı. "Güzel," dedi.

Düşüncesini ne kadar az önemsediyimi görmesi için
hareketsiz kaldım. Gökyüzü titredi ve bir yağmur damlası
Dean'in burnuna düşerek acil durum çağrısı yaptı. "Peki,
ilk olarak senden özür dilemek istiyorum," dedi Dean.
"Bunu uzun süredir yapmak istiyordum." Sanki ona bir
medya koçu öğretmiş gibi benimle çok uzun süren bir göz
teması kurdu, özür böyle dilenirdi. "Sana karşı olan davra-
nışlarım," kalın dudakları nefes verirken titredi, "çok yan-
lıştı ve çok özür dilerim."

Gözlerimi kapattım. O anının acısını yutmaya yetecek
gücü kendimde bulana kadar da açmadım. Sakinleşince
tekrar açtım. "Ama bunları kamera önünde söylemek iste-
miyorsun."

Dean, "Bunları kamera önünde söyleyeceğim," dedi.
Sana karşı yaptığım yanlış suçlamalar için özür dileyeceğimi.
Bu işin içinde Arthur ve Ben ile birlikte olduğundan dolayı
silahı aldığını söylediğim için," ağzımı açtım ama Dean ken-
di yüzük parmağında sırtan gümüş alyansının olduğu elini
kaldırdı. "Tif, yani Ani, buna ister inan ister inanma, ama o
esnada senin de o olaya dahil olduğunu düşündüm. Bawa

nasıl göründüğünü bir hayal etsene. Koşarak gelmiştin, Arthur ile arkadaş olduğunuzu biliyordum ve bana kızgın olduğunu da biliyordum ve o sana silahı uzatıp benim işimi bitirmemi söyledi ve sen de silaha *uzandın*."

"Korkmuştum. Hayatımı kurtarmak için yalvardım. Sen de gördün."

"Biliyorum ama hâlâ aklım almıyor," dedi Dean. "Çok kan kaybetmiştim, korkuyordum... Tüm bildiğim silahı sana uzattığı ve senin de aldığındı. Polisler senin yaptığından çok eminmiş gibi konuşuyorlardı. Kafam karışmıştı... sinirliydim." Tekerlekli sandalyesini imalı bir şekilde çevirdi. "*Sinirlendim*. Arthur ile Ben ölmüştü ve hırsımı bir tek hâlâ hayatta olan senden çıkarabildim."

Avukat Dan özellikle bu konuya dikkatimi çekmişti. Asıl kötü kişilerin öldüğünü, herkesin bir hedef aradığını ve benim de buna çok uygun olduğumu söylemişti.

"Fakat Ben'le hiç tanışmadım," diyerek ona hatırlattım.

"Biliyorum," dedi Dean. "Toparlanacak zamanım oldu, bununla bir ilgin olmadığını anlayacak kadar düşünme fırsatım vardı."

"Neden gelip söylemedin ki? Aldığım nefret dolu mesajları biliyorsun. *Hayranlarından* gelen." O sözcük ağzımdan öfke dolu bir titremeyle çıkmıştı.

"Çünkü sinirliydim," dedi Dean, "Başka bir şey değil. Senin sağ salim kalmana karşı duyduğum öfke ve kızgınlık."

Güldüm. Bu adamların hepsi bu işten sağ salim çıktığını sanıyor, suçlanması gereken tek kişinin ben olduğumu düşünüyorlardı. Sanki bütün gösteriyi ben tezgâhlamıştım. "Hiç de değil," dedim.

Dean beni baştan ayağa süzdü. Ters bir bakış değildi. Bariz bir gözlem yapıyordu. Sıradan, pahalı giysilerimi, yüz elli dolara patlayan manikürümü inceledi. "Gayet iyi görünüyorsun ama," dedi.

Dean'ın bacakları dizlerinden V şeklinde üst üste duruyordu. Her sabah yataktan kalkınca bu şekilde mi ayarladığını düşünmeden edemedim. Bu kez biraz daha kalın bir yağmur damlası alnıma düştü. "Bunu söylemek için bunca gizliliğe gerek var mıydı? Aaron senin her şeyi düzgün bir biçimde kayda aldırma istediğini söyledi."

"Doğru, bunları hepsini kameraların önünde anlatacağım. Kafamın nasıl karıştığını, durumu kurtaramayacak kadar sinirlendiğimi söyleyeceğim. Özür dileyeceğim, sen de beni affedeceksin."

Öfkeyle, "Öyle mi," dedim.

"Evet," dedi Dean. "Çünkü adını temize çıkarmak istiyorsun. Bunu sana sağlarım."

"Peki, senin çıkarın ne?"

Parmak uçlarını birleştirdi, "Ani, kötü şansımı iyi bir talihe çevirme fırsatı yakaladım," dedi.

Hemen arkasında, az ileride siyah bir Mercedes duruyordu. Takım elbiseli özel şoförü Dean'i bir sonraki buluşmasına götürmek üzere hazır bekliyordu. "Gerçek bir ilham kaynağısın Dean," dedim.

Gülerek, "Bundan iyi bir kazanç sağladığım için beni suçlayabilir misin?"

Güneş yeniden parladı. Anlamaya başladığımı düşündüm ve hemen cevabı yapıştırdım.

"Suçlayamam," dedim.

Dean, "Aslında biraz da şans eseri," dedi, bir sonraki kısmı benimle paylaşmaktan heyecan duyuyormuş gibi öne eğildi, "son kitabımı yazıyorum, af istemenin büyük gücünü anlatıyor ve tam da burada proje ortaya çıkıyor."

Yüz ifadem sertleşti. "Olması gerektiği gibi," dedim.

Dean artık işe yaramayan apış arasına bakıp güldü. "Çok sivri dillisin Ani. Hep böyleydin. Umarım eşin bunu anlayışla karşılar." İç çekti. "Benim eşim salağın teki."

"Nişanlım," diyerek onu düzelttim.

Dean önemi yokmuş gibi omuz silkti. "Tamam nişan-
lın." Tekrar arkasına baktı, benden başka kimsenin duy-
madığına emin oldu. "Son derece... etkili olacak... *hayranla-*
rım için yani." Beni etkilemek için belli belirsiz gülümsedi.
"Aramızda barış olmasından etkilenecekler ama bu nok-
taya neden bu kadar geç vardığımı, ilk başta neden şaş-
kınlık yaşadığımı merak edenler de çıkacak. Adını kötüye
çıkarmak istememiştim. *Trauma* geçiriyordum. Bunu artık
itiraf edebilirim. Fakat... diğer şeyler. Onlar için hiçbir şey
bahane olamaz, değil mi?" Bir süre sustu. Bir sonraki cüm-
lesini söyleyip söylememekte tereddüt eder gibiydi. "Eşim
doğum yapacak biliyor musun?" dedi.

Uyuşuk bir ifadeyle ona baktım.

"Biyolojik olarak bana ait." Sağı solu belli olmayan gök-
yüzünün altında başını kaldırıp gözlerini kısarak bana ba-
kıp, "Bu günlerde inanılmaz işler çıkarıyorlar," dedi. Ses
tonu hayranlığını belli ediyordu. "Müdahale gerektirme-
yen cerrahi operasyon, bir laboratuvar ve petri kabı saye-
sinde bir anda çevremin benden istediği gibi bir aile baba-
sı haline geliyorum. Bütün hesabı ödüyorlar, bu yüzden
minnettarım, hatta çocuklar..." Daha önce benim defalarca
takındığım yüz ifadesine büründü. Kısa bir süre yola baktı,
hiç de peşinden koşamadığı, top oynamayı öğretemediği
bir çocukla hayatının nasıl bir hal alacağını düşünüyordu.
Hafifçe öksürüp boğazını temizledi, tekrar yüzüme baktı.
"Ama onların diğer şeyleri görmezden geleceğini sanmıyo-
rum," dedi.

"Hayır. Çok fena," diyerek onunla aynı fikirde olduğu-
mu dile getirdim.

"Bu özel bir özür." Dean başını yana eğdi. Yüzüme dik-
katle akıp, "Gerçek bir özür. Çok üzgünüm," dedi.

Onu baştan aşağı süzdüm. "Yine de bana bir cevap ver-
meni bekliyorum," dedim.

Dean'in çenesini yine titredti.

“O geceki hadiseyi planlamış mıydınız, senin evindeki geceyi?”

Dean bundan alınmış gibi bir tavır takınacak kadar yüz-süzdü. “O kadar da adi değildik. Anı. *Hayır*. Sadece...” Bir kez daha boş yola bakarak ne söyleyeceğini düşündü. “Küçük bir rekabet vardı. Yeni gelen kızı kim kapacak diye. Ama odama gittiğimizde Liam’ın yaptığı şeyden haberim bile yoktu. Ertesi gün öğrendim.”

Ona doğru bir adım yaklaştım, o kadar büyük bir şaşkınlık içindeydim ki, ağzındaki öbür baklaları da çıkarsın diye onu sarsmak istedim. “Liam’ı bilmiyor muydun?”

Dean yüzünü buruşturdu. “Dinle, Peyton’u biliyordum ama. *Bilmiyordum*, bu kadar kötü olduğu aklıma gelmemişti...” omuzlarını silkti, “Benim için seks Peyton’la yaptığın şey değildi. Peyton ve benimle olanların neden bu kadar kötü olduğunu bilmiyordum,” dedi. Bakışlarını görünce hemen, “Ama şimdi farkındayım,” dedi.

Güneş iç karartıcı bir bulutun arkasında kaybolmadan hemen önce tekrar yüzümüze vurdu. “Şimdi neyin farkındasın?” diye sordum.

Dean kendisine zor bir soru soran ve cevap bekleyen bir öğretmenin karşısındaymış gibi kaşlarını çattı. “Yaptığımız şeyin yanlışlığının,” dedi.

Parmağımı ona doğru uzattım yatay bir şekilde salladım. “Hayır. Söylemeni istiyorum. İşbirliği yapacaksam, bana karşı dobra dobra konuşulmasını da hak ediyorum demektir. Bana ne yaptığını söyle,” dedim

Dean iç çekti, söylediklerimi düşündü. Bir süre sonra da itiraf etti, “Sana yaptığımız şeyin adı...tecavüzdü, tamam mı?”

Ağzından çıkan kelime midemi kanser hücresi gibi ikiye parçaladı. Arthur beni ellerinin arasından kaçırdığı için terör saldırısı, uçak kazası gibi şeylerin başıma gelmesinden kokuyorum. Yine de başımı salladım. “Hayır.

Tecavüzdü diyerek kestirip atamazsın. Bu işleri iyi biliyim. Bana ne yaptığını söyleyeceksin. Bana hepinizin ne yaptığınızı söyleyeceksin.

Dean yere baktı. Kaşlarının çatıklığı yumuşadı. Yüzündeki kavgacı ifade kayboldu. "Sana tecavüz ettik," dedi.

Dudaklarımı birbirine bastırdım, ağızma metalik bir tat geldi. O an, Luke'un evlenme teklif ettiğinden bile daha güzel bir andı. "O gece Olivia'nın evinde..."

Dean uysal bir baş işaretiyle sözümü kesti. "Biliyorum. Sana vurdum. Bunun bir mazereti olamaz. Hiçbir şeyin yok. Kendimi kandırılmış hissettim. Bana yalan söylemişsin. Bu da beni çok kızdırdı. Olivia'nın babası her şeye bir son verdiği için memnunum yoksa ne olurdu..." Durdu, çünkü yağmur damlaları ekibi bekledikleri yerden çıkarmıştı.

Aaron, "Hey! Arkadaşlar?" diye seslendi, "Eğer yaparsak bir an önce yapmamız lazım."

Yağmur yağmaya başlamadan önce çekimleri tamamladık. Ruhumu mu satmıştım? Sanmıyorum. Fakat bunca yıldan beri kendime sakladığım bir şey vardı ve Dean'e biraz hareket alanı kazandırmamın sebebi buydu. Arthur benden planının bir parçası olmamı isteseydi ne derdim bilmiyorum ama Arthur bana silahı gerçekten vermiş olsaydı olacaklardan daha emindim. Eğer silahı elime geçirseydim muhtemelen hiç düşünmeden tetiği çeker, o puştun sikini oracıkta patlatırdım. Arthur ikinci sırada olurdu.

BÖLÜM 16

Anahtarlığımda iki anahtar ve 2009 yılından beri üyeliğimi yenilemediğim New York Sports Club giriş kartı var. Bu da kapıya uygun anahtarı bulma şansımın yarı yarıya olduğu anlamına geliyor. En son ne zaman tek seferde doğru anahtarı bulduğumu hatırlamıyorum bile.

Luke bunun çok sevimli olduğunu düşünüyor. Eve geldiğimi anlamasını sağlıyormuş. "Böylece girdiğim porno sitesi sekmelerini kapatabiliyorum," diye dalga geçiyor. Luke'un seyrettiği pornoları biliyorum; *evet, evet, evet*, diye bağırarak koca silikon memeli kızla, üzerine abanan kash bir öküz, insana vergi öderken yaşadığı eğlence dolu dakikaları hatırlatıyor. Luke benim porno sevmediğimi sanıyor ama benim sevmediğim şey onun izlediği pornolar. Benim birilerini acı çekerken görmem lazım. Acı güzeldir. Acının taklidi olmaz.

Ayağımla kapıyı itip, "Merhaba," diye seslendim.

Luke kanepeden, "Selam," diye karşılık verdi, bir yandan da yüzünde gülümsemeyle kapıda verdiğim mücadeleyi izliyordu. "Seni özledim."

Kapı arkamdan gürültüyle kapandı. Çantalarımı yere attım. Luke kollarını açtı, "Sana sarılabilir miyim?" dedi.

"Biraz yardım edebilir misin?" kelimeleri dilimin ucuna kadar geldi. Söylememek için kendimi zor tuttum.

Luke'a doğru yürüdüm, kucağına kıvrıldım, "Ooo," dedi, "iyi misin canım?"

Yüzümü boynuna yasladım. Kokusuna bakılacak olursa duş alması gerekiyordu ama ben onu her zaman biraz kirli haliyle seviyordum. Bazı insanların kendilerine has kokuları güzel olur. Luke da onlardan biriydi. Tabii ki öyleydi. "Yorgunluktan ölüyorum," dedim.

"Senin için ne yapmamı istersin? Nasıl yardım edebilirim?"

"Karnım aç," dedim, "ama hiçbir şey yemek istemiyorum."

"Tatlım harika görünüyorsun."

"Hayır, hiç de değil."

"Hey." Luke parmaklarını çenemin altına koydu, ona bakabilmem için kafamı yukarı kaldırdı. "Hayatımda gördüğüm en güzel kızsın ve en güzel gelin olacaksın. Bir tanecek çizburger bunu değiştirmez. Milyonlarcası bile değiştiremez."

Sormanın tam zamanıydı. Son günlerde nadiren gördüğüm bir Ani-karasevdasma yakalanmış haldeydi. Fakat sormama fırsat kalmadan Luke'un yüzü ciddileşti. "Pekâlâ," dedi, "seninle konuşmam gereken bir şey var." Lunaparktaki hızlı trenin tepeye ulaştığı ve aşağıya paldır küldür inmesinden hemen önceki ânın korkuyla karışık heyecanı içimi kapladı. Tepkinin kuvveti iç organlarımı altüst ediyor, kalbim sanki göbeğime inmiş gibi çarpıyordu. Yoksa annem haklı mıydı?

"Londra teklifi sonuçlandı," dedi.

Söylediklerini kafamda tekrar ettim, böbreklerimde,

karaciğerimde ve kalbimde serbest düşüşten kaynaklanan duygusal savrulmayı tanımlamaya ve dengeye sokmaya çalıştım. Bu bir hayal kırıklığı mıydı? Yoksa rahatlama ya da teslimiyet miydi? "Yaa," dedim. Sonra bir kez daha "Yaa," dedim. Merak benzeri bir şeye saplanıp kalmıştım. "Ne zaman?" diye sordum.

"Tatil döneminde taşınmamızı istiyorlar. Böylece yeni yılın ilk günlerinde orada olabilirim."

Ondan uzaklaşıp geriye yaslandım. Ağırılığımı değiştirme tarzım Luke'un yüzünün asılmasına sebep oldu. Rahat etmek için tekrar bana yaslandı. "Yoksa kabul ettin mi?"

"Hayır," dedi Luke. "Elbette hayır. Önce seninle konuşmam gerektiğini söyledim."

"Onlara cevabını en geç ne zaman söylemek zorundasın?"

Kaşları çatıldı, düşünüyordu. "Galiba bir hafta içinde yanıt vermem gerekiyor."

Luke'un bacaklarındaki kaslar altımda gerginleşip asabiyetimi kucakladı. Soğukkanlılığımı korursam elde edeceğim kozun birden farkına vardım. Beni üzen bir kararı kabul etmek anlamına geliyordu ama diğer seçenekten de korkuyordum ve korku duymaktan artık bıkmıştım. "LoLo'yla konuşmam lazım," dedim, onunla ofiste yapacağımız toplantı, ne kadar muazzam bir hata yapmak üzere olduğumu ifade etmekte yetersiz kalan su gibi sakın yüzü gözümde canlandı. "Belki bana İngiltere'de bir dergide iş bulur."

Luke gülümsedi, şaşırmıştı. "Bulacağından eminim." İçten bir dille, "Seni seviyor," diye ekledi.

Bütünüyle uzlaşmacı bir Ani tavrıyla başımı sallayıp onayladım. Gömleğindeki düğmelerden biriyle parmaklarımla oynarken, "Benim de seninle konuşmam gereken bir şey var," dedim.

Luke'un altın sarısı kaşları seğirdi.

"Yapımcı şirket düğünü filme almak istiyor." Luke'un sözümü kesmesini önlemek için bir çırpıda anlattım: "Hikâyemden çok etkilenmişler. İşin güzel tarafı, başka bir şirketle anlaşmamıza gerek kalmadan onlar bütün düğünü çekip bizim için de bir düğün videosu hazırlamayı öneriyorlar. Ücretsiz." Amerikalı beyaz elitler beleş teklifleri severler.

Dean rampayı çıkıp arabasının yanına gittikten sonra Aaron yanıma gelmişti. Çok cesurdum. Korkusuzdum. Abartılı övgüler yağdırırken hiç sesimi çıkarmadan dinledim, "Gerçek bir trajedi kahramanısın," dedi. "Filmi düğün töreninle bitirmek çok etkili olur. Mutlu son. Çoktan hakkettiğin bir şey."

Ona hak verdim. Final sahnesi kolaydı.

Aaron'a bu fikri Luke'a açacağımı söylemem gerektiğini anlamıştım, bu sırada Luke'da Londra'daki ortaklarına kararını bana danışacağını söyleyecek, böylece ikimiz de istediğimiz şeyleri ancak birimiz diğerinin istediğini yerine getirdiğinde elde edebilecektik. Toplantı fikri, şirketin bizim için kiraladığı ferah, modern apartman dairesini gözünde canlandırmak, bu senaryodaki en gıcık kişi olan beni göz ardı etmek Luke'u heyecanlandırmış mıydı, bilmiyorum. Hayatı boyunca hep şansın yüzüne güldüğü biri olduğu için, muhtemelen *onu rahat rahat ikna ederim*, diye düşünüyordu.

Aaron'la yaptığım toplantı çok farklı bir şekilde sonlandı. Cipte tek başıma kalana kadar tepki vermedim. *Bizim jeepimiz*, diye kendime gaddarca hatırlattım. Direksiyonu o kadar sert kavradım ki parmaklarım çıtırdadı. Orta konsolun üstüne çökuverdim, Luke'un arkadaşlarından birinin uzun zaman önce döktüğü ve temizlemeye tenezzül etmediği biranın leş kokusuna burnumu tıkadım.

Luke boynundaki kıl dönmesi sivilcesini kaşıdı, "Bedava mı?" dedi.

Sesinde bir uysallık vardı; bir an için verdiğim karardan pişman oldum. Neden onun hayır demesine izin vermiyordum ki? Neden karşı çıkmıyordum, feryat etmiyor ve açık bir dille "yapamam" demiyordum? "Bedava. İşlerini çok iyi yaptıklarını sen de biliyorsun. Çok iyiler," dedim.

Luke televizyonun üst kısmından görünen çıplak beyaz duvara baktı; düşünüyordu. Brooklyn Bit Pazar'ından "eksantrik" bir şeyler bulup oraya asmayı düşünüyordum. "Düğünümüzün belgeselde yer alması fikri hiç hoşuma gitmiyor."

Zaten hazırda bekleyen bir yalanım vardı. "Filmin sonundaki birkaç dakikada yer alacak, hepsi bu," dedim. "Son kurgu sürecinde söz hakkımız olur."

Luke kafasını ağır ağır aşağı yukarı salladı, her şeyi hesaba katıyordu. "Onlara güveniyor musun?"

En azından onaylamak için başımı salladım. Aaron, onu hor görmeyi bırakmamın ardından beni şaşırtmıştı. "Güveniyorum. Cidden güveniyorum," dedim.

Luke başını geriye yasladı, kahverengi deri döşemeli kanepenin kafatasının ağırlığı altında buruş buruş oldu. Kanepeleri annesiyle babası satın almıştı. Nell'le paylaştığım ve Diyet Kola'yla pizza lekeli çekyattan bu kanepelere terfi etmiştim. Annem bize ilk ziyaretinde manikürlü parmaklarını parlak döşemenin üzerinde gezdirmiş ve deri kaplı tereyağma benzediklerini söylemişti. Bazen bu değişikliğin çok hızlı gerçekleştiğini düşünürdüm. Arada bir şey daha olmalıydı ve ben bunu atladığım için üzüntü duyuyordum. Daha sonra cezasını çekeceğim bir şeydi.

"Luke." Cipun burnunu West Side Highway'e çevirdikten sonra, West Village bitip Tribeca başlarken, artık gittiğim yerin evim olmadığı düşüncesiyle hissettiğim kartopu

gibi büyüyen panikten beri biriktirdiğim gözyaşlarını salıverdim. “Bu hafta sonu pek çok açıdan iyi oldu. İlk defa herkesin benim yanımda durduğunu hissettim. Dean benim tarafımda. Dean’i gördüm. Galiba istedikleri şey...”

“Dean’i mi gördün?” Luke birden başını kaldırdı. Kanepede kafasının iz bıraktığı yere baktım. “Onun başına gelenleri konuşmayı planlamadığını sanıyordum,” dedi. Başparmağını ağzına götürüp sinirli bir şekilde kemirmeye başladı. “Bu tür prosedürlerin seni kötü etkileyeceğini biliyordum.” Salyayı gömleğine sildi, yumruğunu kalçasına vurdu. “Seninle gelmem gerekirdi.”

Elektrik akımı gibi yakıcı bir ürperme sırtımdan aşağı süzüldü. Dean Barton’ı savunacağım hayata aklıma gelmezdi. “Dean’i gördüm çünkü onu görmek istiyordum,” diyerek kestirip attım. “Merak etme. Tecavüz hadisesinden bahsetmedik.”

Bu kelime Luke’un buz kesilmesine neden oldu. Yüksek sesle hiç dile getirmemiştim. Hiç kimseye söylememiştim.

“Hikâyesi değişti,” dedim, rahatsız edici sessizliği bozup Luke’tan her zaman şüphelenmeme neden olan şeyi doğruladım: Bunun bir tecavüz olduğunu düşünmüyordu. Ona göre, talihsiz bir olaydı, içkiyi fazla kaçırın abazan erkekler böyle tatsızlıklar yapabiliyordu. “Olayla bir ilgim olduğunu artık düşünmüyor.” Bayan Finnerman’a geri vereceğime söz verdiğim resmi hatırlayınca ayaklarımı kanepenin kolçağından sallandırıp ayağa kalktım, köşedeki kitaplığa yürüdüm. En alt rafın önüne çömeldim, Bradley’le ilgili her şeyi orada saklıyordum, haber küpürleri, cenaze töreni kartları, Arthur’un ve babasının Jersey’de okyanus kıyısında donuk bir gülümsemeyle poz verdikleri bir fotoğrafı ve hatıra niyetine alınmış pastel renkli deniz kabukları.

Luke arkamdan, "Öyle mi dedi?" diye sordu.

Fotoğrafı bulmak için dosyayı salladım. "Bana böyle söyledi. En başta öyle söylediği için bile özür diledi. Kameralarda var."

Luke sehpanın üzerinden bana bakıp ne yaptığımı anlamaya çalıştı. "Ne arıyorsun?"

"Arthur ve babasının fotoğrafını," dedim, "Bayan Finnerman'a geri vereceğime söz verdim." Dosyanın içindeki her şeyi yere saçtım. "Burada yok." Bir kez daha zarftan çıkanları karıştırdım. "Nerede bu?"

"Muhtemelen bir yerlere kaldırıp unutmuşsundur." Nedense Luke birden yardımsever olmuştu. "Ortaya çıkar nasıl olsa," dedi.

"Hayır. Başka bir yere kaldırmadım," dedim. Parke döşemenin üzerine oturup bir bacağımanın diğerinin üzerine uzattım.

"Baksana." Luke kanepeden kalkınca kâğıda yapışan etiketin yırtılma sesine benzer bir ses çıktı. Elini sırtımda hissettim, eğilip yanıma oturdu, yerdekileri toplamaya başladı. "Ortaya çıkar. Böyle şeyler hep aramayı bıraktığın zaman bulunur."

Trajedimi düzenli bir şekilde dosyaya kaldırışını izledim. Yüzündeki şefkat ifadesi bana şansımı bir kez daha deneme cesareti verdi. "Aaron orada kameraların bulunmasının ne kadar rahatsız edici olduğunun farkında. Tam bir videografiker gibi görünecek."

Luke dosyayı sıkıca kapattı. "Düğünümüzde etrafta dolaşan koca bir kamera ekibi görmek istemiyorum," dedi.

Başımı salladım, iki parmağımı uzatıp, "İşte bu, istedikleri işte bu kadar," dedim.

"İki kişi mi?"

"Ben de aynı şeyi söyledim." *Gördün mü Luke aynı taraftayız.* "Bana iki kişi olacağına dair söz verdiler. Onlarla

sıradan bir videografiker arasındaki farkı kimse anlamayacak." Herkesin imza verdiğiine dair imza atacağından bahsetmedim. Tek istediğim ağzından bir evet, cevabı almaktı.

Luke delil yığınınu kucağında düzeltti, "Bu seni mutlu edecek, değil mi?" diye sordu.

Şöyle gözlerimi parlatacak kadar hafif bir gözyaşına ihtiyaç duydum. Yanaklarımdan süzülecek kadar da değil tabii, çünkü aşırı bir tepki olurdu. Titrek bir sesle, "Hem de çok mutlu edecek," dedim.

Luke başını önüne eğip iç çekti. "O zaman yapmak zorundayız," dedi.

Kollarımı boynuna doladım. "İşte şimdi canım çizburger istedi."

Tam da sevimli ve kurnaz Ani'ye yakışan bir söz söylemiştim çünkü Luke kahkahalarla gülüyordu.

Sally Hershberger Downtown'a girdiğim sırada Nell, "Saçmalama," dedi, "Çabuk bir şeyler ye."

Bunu bir şaka olarak kabul ettim ve başını biraz döndürmeye karar verdim ama Nell kahve masasının üzerindeki yığından buruşuk bir dergi çekti ve kapağındaki Blake Lively fotoğrafına bakmaya başladı. Resepsiyonda yanına oturdum, ön bürodaki ergen model kahve isteyip istemediğimizi sordu. "Bir latte," dedim.

"Krema?"

"Tam yağlı süt."

"Yiyecek sayılmaz," diye mırıldandı Nell.

Saç stilistim yanımda beliriverdi. "Aman *Taanruum*." Ruben tıpkı *Evde Tek Başına* filmindeki Macaulay Culkin gibi ellerini yüzüne götürdü. "Elmacık kemiklerin çıkmış."

"Cesaret verme." Nell W dergisinin sayfasını kopartırcasına çevirdi. Nell ve ben, bu konuyu hiç konuşmuyorduk. Hiç.

Ruben, "Ah, lütfen," diyerek onu kışkırladı. "Bu onun düğünü. Koridorda yürüyen bir balina görmeye tahammül edemeyiz." Elini bana uzattı. "Gel canım."

Ruben artık yüzüm çok ince görüldüğü için bana kocaman bir Brigitte Bardot saç yapması gerektiğini söyledi. "Şişko domuzcuklarda işe yaramaz," dedi. Saçlarımı kafamın üstünde aceleyle topuz yaptı. "Onları daha şişman gösterir," dedi.

47 kiloya düşmeden önce bana hiç Brigitte Bardot saç yapmayı önermemişti.

Annem saçlarımı neden New York'ta yaptırmak istediğini anlamadığını, Nantucket'a ikinci gidişimde rutubetin zaten bu işi halledeceğini söylemişti. Bunu Ruben'e anlattınca şaşkınlıktan küçük dilini yutacaktı. "Annen hiçbir konuda hiçbir şey bilmiyor," dedi.

Luke hafta başında Nantucket'a gitmişti ama *The Women's Magazine*'de benim böyle bir özgürlüğüm yoktu. Balayım için gereken iki haftalık izne ek olarak cuma gününü de istediğimde soruma yazı işleri müdürü ayak diremiş ama LoLo devreye girip bunu gerçekleştirmişti. Balayı tercihim beğenmişti: Maldivler'de sekiz ve Paris'te üç gün. Ona henüz Londra'dan bahsetmemiştim, Luke ortaklarına cevabını vermişse bile hâlâ plan aşamasındaydı.

"Olağanüstü," dedi. "Maldivler suya gömülüyor, biliyorsun. Çok geç olmadan gidip görmek lazım."

Ruben'in bronz, kel bir kafası ve zarif burnunun ucunda duran gözlükleri vardı. Gözlüğünü Arthur'un yaptığı gibi geriye ittiğini hiç görmedim. Yuvarlak bir fırçayla saçımı bölümlere ayırıp sonunda canlı dipleri bir Noel hediyesini

saklayan kurdele gibi birleşene kadar evirip çevirirken taş duvarlardaki çıkıntılar gibi ileri uzanırlardı.

Nell saatine baktı. Yirmi dakika önce lattemin düşünmüş, ince, özür dolu bir hareketle bana uzatmıştı. Bunu yapacağımı ve beni cezalandırmaya devam etmesinin bir anlamı olmadığını kabullenmişti. "Saat on bire geliyor," dedi. Uçağımız saat 14:00'te JFK'den kalkacaktı ve hâlâ eve dönüp valizimi hazırlamamıştım.

Ruben saçıma bir şeyler sürdü, siyah kurdeleyi çekip çıkardı ve başımın üstünde kocaman bir öpücük kondurdu. "Fotoğrafları istiyorum. Gelinlerin en muhteşemi olacaksınız," dedi. Elini kalbinin üstüne götürdü, aynadan yüreği parçalanmış gibi bakan yüz ifadesine gördüm. "Ah!" diye bağırdı. "Gelinlerin en muhteşemi."

Nell ve ben paltolarımızı ve şemsiyelerimizdeki yağmur damlalarını silkeleyerek paldır küldür eve daldık. Dönerken yağmur yağmaya başlamıştı, taksi bulmak zor olacaktı.

"Ciddiyim," dedi Nell. "Çıkmak zorundayız."

Önümüzdeki iki hafta içinde bozulacak bütün yiyecekleri atmak için buzdolabına doğru gidiyordum.

"Biliyorum," dedim, "ama bunları atmam lazım. Leş gibi kokan bir daireyle karşılaşmak istemem. Beni deli eder."

"Çöp kovası nerede?" Nell torbayı elimden aldı. "Ben hallederim. Sen hemen çantayı hazırla."

Kapı Nell'in arkasından gürültüyle kapandı, evde yalnız kaldım. Dizlerimin üstüne çöktüm, mutfak lavabosunun altında duran temizlik malzemelerini kenara çektim, boş çöp torbalarından birini açtım. Sallanan birkaç şişenin arasından yere bir şey düştü, tıngırdarak yuvarlandı.

Enerjisi bitip de tıksırarak yan yatıp durana kadar deniz-köpüğü yeşili, bulanık bir şeydi. Parmaklarımın arasına sıkıştırıp dikkatle baktım. Nell beni soğukta titreyen bir köpek gibi yerde iki büklüm halde bulana kadar ne kadar zamanım olduğunu bilmiyorum.

Ani adını ilk defa 6 Kasım 2011 tarihinde erkek kardeşimin gönderdiği e-postayla öğrendim. Garret konuşmasını gözüne yaklaştırdığında kâğıt titremeye başlamıştı.

"Şükran Günü'nde eve bir kız getireceğim," dedi. "Adı Ani. Fakat *Eni* diye değil *Ani* diye telaffuz ediliyor. Berbat edersen seni boğarım."

Odada kahkahalarla sarsıldı. Ah şu Harrisonlu çocuklar.

Garret elinde tuttuğu kâğıttan kafasını kaldırdı. "Bence, iki insanı bir arada gördüğünüzde ayrı ayrı gördüğünüzden daha iyi insanlar olduğunu düşünüyorsanız, onların birlikte olmaları gerektiğini anlarsınız," dedi.

Fikir birliği ifade eden bir mırıltı yükseldi.

"Ani tanıdığım en tatlı kızlardan ama biraz antika bir tip." Beni hiç de şaşırtmayan bir kahkaha yükseldi. Luke için titizlikle ördüğüm kişiliğim zaten böyle değil miydi? Sevimli bir kurnazlığım yok muydu? Arada sırada etrafımdakileri dilim dilim doğrayan, onu tetikte tutan jilet gibi keskin dilim küçük bir mükâfatti. "Kardeşimin onu bu yüzden sevdiğini biliyorum. Hepimiz onu bu yüzden seviyoruz."

Nell'e baktım. "Tanıştığı en tatlı kız mı?" dedi ve gözlerini devirdi. Kimsenin bunu fark etmemiş olmasını umarak müstakbel kayınbiraderime baktım.

Garret, "Erkek kardeşim," diyerek kakhaha atınca kalabalık da ona eşlik etti. Bunun ardında iyi bir şeylere hazırlık yaptığını anlamışlardı. "Aslında kardeşime herkes ayak uyduramaz. Gece bardaki son, sabah sörf tahtasındaki ilk kişidir. Sahile indiğinde onun bir saattir dalgalarla oynadığını görürsün. Yetmezmiş gibi senden sonra bir saat daha suda kalır. Senin ise *birader, beni gecenin üçünde Jameson içmeye götürmüştün, sörf yapamam*, demekten başka bir şey elinden gelmez," başı ağrıyormuş gibi alnını tuttu ve, "bu acıya katlanırken Tanrı yardımcın olsun Ani (Ey-nii), pardon, Ani (Enni)," dedi. Kakhahalar artık barbar uluması seviyesine ulaşmıştı, ben de onlara katıldım.

Garret odaya sessizlik çökmesini sabırla bekledi. Konuşmaya devam ederken sırtışı yüzünün yarısını kaplamıştı. Her şey yolunda gidiyordu. "İşte Luke ve Ani mevzusunun güzel tarafı da bu. Birbirlerine 'ayak uydurmuyorlar'. Birbirlerini karşılıksız seviyorlar, gaddar bir enerjileri falan var."

Luke'un eli elimi buldu, pençe gibi kavradı, sanki felç geçiriyormuş gibi homurdandı. Elimini kucağına koyunca bütün bedenim gıcırdadı. Diğer elimle mutfağımızda yaptığım keşfi salladım. New York'tan ayrıldığımdan beni yanımda taşıyor, ne yapacağımı, bu kozu nasıl oynayacağımı düşünüyordum. Nell yol boyunca beni taciz etmişti. "Tanrım. *Neyin var senin?*" Başımı pencereye çevirdim, "Uçak seyahatlerini sevmediğimi biliyorsun," dedim.

"Kardeşime senin gibi biri lazımdı Ani. Hayatı ona öğretecek birine ihtiyacı vardı. Aile, çocuklar, istikrarlı bir yaşam." Bana bakıp gülümsedi, "Sende de bu var," dedi.

Olmayan bir kaşıntıya karşı omzumla yanağımı ovaladım.

"Lafı açılmışken, Ani'ye de kardeşim gibi biri lazımdı. Kaya gibi yaslanabileceği bir adam. Başı dönmeye başladı-

ğında..." sözlerinde neredeyse düşmanca bir vurgu vardı, Luke'a imalı bir şekilde göz kırptı, "yani kontrolden çıktığında onu sakinleştirecek biri," dedi. *Başı dönmeye başladı*ğında. Sanki bedenimden kurtulmuş gibiydim, Luke'un benimle, bağnazlık derecesindeki, mantıksız ama büyük emekle kazanılmış korkularıyla elinde bira şişesi, etrafında arkadaşları varken dalga geçtiğini keskin bir netlikte görebiliyordum. "Tuhaf kız," dediğini duydum, içimde her şey bu katıksız, gaddar teşhirden ötürü ağrıdı.

Garret, "İkinizin birlikte hayata adım atması beni çok heyecanlandırıyor," dedi. Neşesi ani kararımı bozan, ürkütücü ve nihai bir sese dönüşmüştü. "Bir de Londra'daki muhteşem evlerine çat kapı gidebilme ihtimali tabii." Herkes güldü. "Ah Ani, yeni bir küçük Harrison'ın vakti geldiğinde en azından Luke'un artık sabahın üçündeki susuzluğa yabancı olmadığını biliyoruz..." kahkahaların dozu arttı, boğazıma biriken safrayı temizleyip kadehimi Garret'in ve diğerlerinin şerefine kaldırdım. "Birlikteyken daha iyi insanlar olmaya," dedim.

"Birlikte daha iyi insanlar olmaya." Sesim koronun bir parçası gibi çıkmıştı. Bardaklar tokuşturulduğunda çıkan ses zarif bir çan sesini andırıyordu, *hayır! hayır! hayır!* Şampanyamın hepsini, son damlasına kadar içtim.

Luke eğilip beni öptü. "Beni çok mutlu ediyorsun bebeğim," dedi. Gülümsememi elimden geldiğince korumaya çalıştım.

Biri Luke'un omzuna dokundu, o da döndü ve balayımız hakkında konuşmaya başladı. Elimi dizine koydum, bu ona bu şekilde son dokunuşumdu, "Lavaboya gideceğim," dedim.

"Merhaba," "Harika görünüyorsun!" "Teşekkür ederim!" "Tebrikler!" "Teşekkür ederim!" "Selam," "Seni gördüğüme sevindim şekerim," diye sürüp giden havai

hoşbeşlerin arasında odanın içinde tökezleyerek yürüdüm. Şekerim. Bu korkunç kelimeyi kullanmaya ne zaman başlamıştım?

Düğün töreni koordinatörü, düğün öncesindeki yemek için bile bizden otuz bin dolar alan Topper's restoranının arka tarafındaki cinsiyet ayırımı olmayan tuvaletini gösterdi. İmalı bir şekilde göz kırptı, "Genelde sadece personel kullanır ama biraz yalnız kalmak isterseniz Luke'la beraber kullanabilirsiniz," dedi. Korku dolu gözlerle kadına baktım.

Kapıyı arkamdan kilitledim. Tavanda ışık yoktu, sadece tezgâhın üstünde beyaz porselenden bir lamba vardı, hayal meyal seçilen altın sarısı siperlikten yansıyan ışık nedeniyle eski bir filmde oynuyormuş gibi hissettim. Klozet kapağını indirdim, kilise sırasına oturur gibi dikkatle oturdum. Otuz dört beden Milly marka elbisemin etekliği benden önce buraya oturmuş olan bütün gelinlerin DNA'larını topladı. Bir daha bu elbiseyi giyecek kadar ince bir vücudum olmayacaktı.

Bottega Veneta marka cüzdanımı açtığımda öpücük sesine benzer bir ses çıkardı. İçini karıştırıp yeşil deniz kabuğunu buldum, parmaklarımın arasına aldım.

Bir süre sonra kapı çaldı. İç çekip ayağa kalktım, *gösteri zamanı, hazır mısın?* Kapıyı azıcık araladığımda Nell'in dudaklarını, burnunu ve gözlerini gördüm. Dışarıdaki aydınlığın niteliği tamamen farklıydı.

Gülümsedi, ağzının kenarları aralık kapının oluşturduğu dar çerçevenin dışına taştı. "N'apıyorsun?"

Cevap vermedim. Nell elini kapıya doğru uzattı, başparmağıyla gözümden akan rimeli sildi.

"Ne oldu kuzum?" dedi. "Garret'in tanıştığı en tatlı kızsın. Buradakiler seni daha daha önce hiç *tanıdılar* mı?"

Güldüm. Daha doğrusu insanın göğsündeki bütün balgamı hareketlendiren ağlamakla gülmek arasında bir ses çıkardım.

“Ne yapmak istersin?” diye sordu Nell.

Ona anlatırken beni sabırla dinledi, sonra bir ıslık çaldı. “İşler iyice boka saracak desene.”

Nantucket soğuk havanın sıcak hava akımının altında sıkışıp kaldığı ani ısı değişikliğinden mustarip bir yerdir. Bu durum Gray Lady adı verilen ve bulutsuz günlerde bile adanın üzerini örten daimi sis tabakasının oluşmasına yol açar.

Havanın açık olduğu sadece feribot kalın sis perdesinden uzaklaştığı zaman anlaşılır. İleri doğru bakınca, bilgisayar monitöründeki ekran koruyucu gibi karanın üzerinde asılı duran buz gibi parlak mavi gökyüzü görülür, omuzunun üstünden baktığınızda ise mahmur bir şekilde hareket eden sis perdesinden başka bir şey göremezsiniz. Nell yanıma gelip elime bir şişe soğuk bira tutuşturduğunda bunların hepsi geride kalmıştı.

“Araba kiralama şirketi feribot limanından yürüyüş mesafesinde,” dedi.

Şişenin boynundaki bira hafifçe çalkalandı. “Öyle.” Elim tersiyle ağzımı sildim, “Tam şurada,” dedim.

Uçakla gitmek istemediğine emin misin?”

“Şu anda uçak yolculuğunu kaldıracak halde değilim.”

Nell feribotun korkuluğuna sırtını dayadı. “Ne zaman soracaksın?”

Ellerimi gözlerime siper edip yüzüne dikkatle baktım. “Ne soracağım?”

“Kendi ayaklarının üzerinde durana kadar bana yerleşip yerleşmemeyi,” diyerek gülümsedi. Gri sis perdesinin

içinde parlayan bembeyaz dişlerinden başka bir şey göremiyordum. "2007 yılının canlandırılmış haline benziyor. Bu sefer tek fark farelerin olmaması."

Omzumu onun omzuna dayayıp ısıttım. "Buna ne kadar müteşekkir olduğumu bilemezsin."

Nell banyonun kapısında ondan istediğim şeyi yapmış ve birkaç dakika sonra Luke, Prada ayakkabısının ucuyla kapıyı iterek açmıştı. "Ani? İyi misin? Kimberly'yi bulamıyorum, slayt gösterisindeki müzik de..."

Parmaklarımın arasında sıkışmış deniz kabuğunu görünce yüzü bir anda karardı. Kapıyı kilitlemesini beklemeden, "Arthur'la babasının fotoğrafına ne yaptın?" diye sordum.

Luke arkasını dönüp kapıyı yavaşça kapattı, olacakları elinden geldiğince geciktirmeye çalışır bir hali vardı. "Daha fazla üzülmeni istemedim."

"Luke, ya şimdi bana söylersin ya da..."

"Tamam." Elini bana uzattı. "*Tamam.*"

"O hafta sonu John, New York'tayken kokain getirdi. Mantıksız bir iş yaptığını söyledim. Bu tür şeylerden hoşlanmadığımı biliyorsun." Luke sanki uyuşturucuya karşı katı tutumu yaptıklarının günahını affettirecekmiş gibi imalı bir ifadeyle baktı.

"Nişanlısı da istedi. Eve geri döndüğümüzde kokaini üzerinde ezmek için benden bir fotoğraf istedi. Bu işlerin nasıl yapıldığını bilmem ama o bana çerçeveli bir fotoğraf ya da aynanın şart olduğunu söyledi."

"Sen de ona Arthur'la babasının resmini verdin, öyle mi?"

"Ona *bizim* fotoğrafımızı vermek istemedim!" Sanki sadece iki seçeneği varmış, sinir bozacak kadar fotojenik dostlarımızla çekilmiş milyonlarca fotoğraf evin içinden kaybolmuş gibi konuşuyordu.

“Fotoğrafa ne oldu?”

“Birisi fotoğrafa çarptı,” dedi. Luke işlenen suçu elini havada sallayarak canlandırdı. “Kırıldı. Ben de attım.”

Yüzünde ufak da olsa bir pişmanlık ifadesi görmeye çalıştım. “Fotoğrafı da mı?”

“Fotoğrafı çerçevesiz haliyle görünce bir şeyler döndüğünü hemen anladın. Sen... Sen bu konulara karşı çok *duyarlısın*. Hemen *deliye dönüyorsun*.” Luke kendini benden korumak istercesine ellerini göğsüne götürdü. “Böylesinin daha iyi olacağını düşündüm. Senin için de. Devam etmek yani. Neden böyle bir şeye kendini bağlıyorsun ki?” Ürperti, “Bu çok ürkütücü Ani,” dedi.

Deniz kabuğunu yaralı bir kuşmuş gibi özenle kucağıma koyup elimle üstünü örttüm. “Sana inanamıyorum.”

Luke tıpkı evlenme teklif ettiği gün, yani hayatımın en mutlu günü olduğundan son derece emin olduğum o gün yaptığı gibi karşıma geçip diz çöktü. Yanaklarındaki maskara lekelerini temizlemek için uzattığı elini ittirdim. “Özür dilerim Ani,” bunu söylerken bile kendine kurban görüntüsü vermeyi, benim dengesizliklerime, *tuhaflıklarım*a, hastalıklı sinir krizlerime sabır gösteren Aziz Luka kisvesine bürünmeyi başarıyordu. “Ne olur, ne olur bu geceyi mahvetmeyelim,” dedi.

Luke’un arkadaşlarından biri kapının önünde diğer arkadaşına kancık karı, diye bağırdı. Deniz kabuğunu stres topu gibi avcumun içine aldım. O kadar sert sıktım ki, kabuktan bir çıtırtı geldi. “Geceyi mahvedecek şey bu değil,” dedim. Bir damla gözyaşımı silmesine ses çıkarmadım; bana dokunmasına izin verdiğim son sefer buydu. Ondan sonra da ona asıl meseleyi anlattım.

BÖLÜM 17

Ortalık yangın yeri gibiydi. Harrisonlar, annemle babam, Nell, Luke, herkesin kendi kişisel çıkarı uğruna savaştığı birbirinden farklı ittifak yumakları oluşturmuşlardı. En sonunda Nell'in taksi çağırıp ailenin diğer üyeleri eve dönmeden önce eşyalarımı toplamam için beni Harrison malikânesine götürmesine, bir otele yerleşip sabahleyin erkenden ayrılmamıza karar verdiler. Bayan Harrison'm yüzünde benimle hazırlıklar üzerine konuşurken öfke ve sempatinin karışımı bir ifade oluştu, ses tonu tartışma götürmeyecek kadar ciddiydi, gerçekten takdire şayandı.

Annem yüzüme bile bakamıyordu.

Artık Şükran Günleri ve Noeller FaNelli ailesinin evinde geçecekti: Annemin her yıl duvarın önünde koyduğu, üzerinde sakızlar gibi sahte renkli ışıkların bulunduğu aynı yapay ağaç. Asitli Yellow Tail marka Avustralya işi şiraz üzümü şarabından başka içecek olmayacaktı. Buna kendimi hazırlamıştım, gerçekten.

Harrisonlara yaptığımız araba yolculuğunu hatırlamıyorum. Eşyaları topladığımızı, feribot limanının yanındaki üç yıldızlı otele girişimizi de. Nell'in haplarından biri hafızamdan tüm bunları silip süpürmüştü.

Kral dairemizin kapısını açtığımızda saat gece yarısını çoktan geçmişti. Midem sırtıma yapışmıştı, telefonu kaldırıp yarı sarhoş bir halde oda servisini aradım. Sesli mesaj servisi çağırımı yanıtladı. "İyi akşamlar. Oda servisi sabah sekiz ile akşam on bir arasında yapılmaktadır. Ücretsiz kahvaltı servisimiz..."

"Kapalı." Ahizeyle telefona vurmak istedim ama ıskaladım. Bir ceset kadar kararlı ve sert bir şekilde yere çarptı. "Karnım çok aç!" diye inledim.

"Tamam. Çatlak kız." Nell sanki kuyruğuna motor takmış gibi, yumuşak, zarif ve kararlı bir şekilde koşturdu. Onurlu bir talepte bulunmak üzere telefonun başına geçti. Izgara peynir, kızarmış tavuk, patates kızartması, dondurmalı sandviç siparişi verdi. Hepsini yedim hatta sanırım uyuyakaldığımda hâlâ patates kızartmalarını çiğniyordum. Uyku, gece boyunca kafamı üstünde tutmaya uğraştığım bir tür sıvı gibiydi. Nell'in ilacı beni dibe çekene kadar elimden geldiğince derin nefes almaya çalıştım. Fakat sonunda uyudum. Uyudum.

Belgeseldeki benimle ilgili olay örgüsünü de berbat etmiştim. Annemin deyimiyle "hayatımın geri kalanında pişman olacağım" o kararı verdikten birkaç ay sonra, Rockefeller Center'ın birkaç sokak doğusundaki küçük bir stüdyoda Aaron ve kameramanıyla buluştum.

Yeni bir işim de vardı. Artık *Glow* dergisinin içerik editörüydüm. Önemli bir işti ama markanın *The Women's Ma-*

gazine kadar etkisi yoktu. İşi bırakacağıma inanamayan LoLo'nun çok yakınında olduğumuzu bana hatırlattığı *The New York Times Magazine* kadar prestijli hiç değildi.

"Bana otuz bin dolar daha teklif ettiler," dedim. "Para lazım. Pek çok kişiye borcum var. Bekleyemem."

"Seni kaybetmek hiç hoşuma gitmiyor ama anlıyorum," diyerek konuşmamızı bağladı. Masamı topladığım gün, bana bir gün yine onun temel direği olacağımı söyledi. Gözlerim dolduğunda, "Meslek kariyerine yapacağın en kötü şeyin masa başında ağlamak olduğunu yazan makalenı hatırlıyor musun," dedi. Koridorun sonuna doğru yürümeden önce bana göz kırıp, dijital baskı direktörüne kapak haberlerinin numaralarını hemen getirmesini haykırmişti.

Parmağında, hayatımdaki her alanda başarılı olduğumun kanıtı olarak duran ve herkesin benden uzak durmasını sağlayan o koca ağırlık olmadan geçecek günlerimden nefret edeceğimi düşünmüştüm. İçimin bir yarısının züm-rüdün şeytani küçük parıltısını özlemediğini söylersem yalan olur ama bunu sandığım kadar da önemsemiyorum. Bir erkek bana yemek teklifi yaptığında beni sonunda, Garret ve diğerlerinin, Luke'un beni sevdiğini zannetmeleri gibi, olduğum gibi sevebilecek biri olmasını umut ediyorum. Belki benim, sivri dilimden, *kaçıklığımdan* korkmayacak, içinde tatlı biri var mı, diye araştırırken rastladığı dikenli çalılarımı umursamayacak. Hayata devam etmenin hayat hakkında hiç konuşmamak, hiç şikâyet etmemek anlamına gelmediğini idrak edecek biri.

"Ne yapman gerektiğini unutmadın, değil mi?" diye sordu Aaron.

“Adımı, bu ortaya çıktığında kaç yaşında olacağımı ve saldırı olduğundaki yaşımı söyleyeceğim.” Kameraların karşısına son geçişimde kendimi Ani Harrison adıyla tanıtmıştım, belgesel yayınlandığında yasal olarak bu ismi kullanacak olmak içimi ferahlatmıştı. Hatayı düzeltmek için ikinci çekimi yapmam gerekti; hikâyemin kameraya alındığı ilk gün giydiğim elbisenin aynısını giyiyordum. Her şey bir arada işleneceği için görünüşe göre tek çekim yeterli olacaktı. Geçmişimin ve bu günümün depremde çarpışan tektonik plakalar gibi birbirlerinin üstüne kapaklandığından, hayatımın akışını yeniden şekillendiren bir çatlak oluşturduğundan bahsetmeyecektik. Artık *The Women’s Magazine*’den o giysileri ödünç almazdım ve satın almak için de çok para gerekiyordu.

Aaron tıknaz başparmaklarını kaldırıp her şey yolunda işareti verdi ve başını sallayarak asistanını onayladı. Bunu yapmacık değil, samimi bir işaret olarak gördüm.

Balayımm şerefine kadeh kaldırmam gereken saatlerde Aaron’dan her şeyin değiştiğini söyleyen bir telefon geldi.

“Haklıydın,” dedi.

Uzun bir kahve kuyruğundaydım, yerimi bırakıp dışarı çıktım, biraz gözden uzak durmak için iki bina arasındaki dar bir koridora sokuldum.

“Filmi hallettim. Senin ve Dean’in ses kaydınız var. Kamera konuşmaları kayda aldı.”

Telefonu kulağıma bastırıp derin ve zafer dolu bir nefes aldım. Dean’in o kelimeyi kullanması beni rahatlatmıştı. “Tecavüz.” Gerçekten sakinleştirici bir etkisi olmuştu. Bu kelimeyi söylemesini istememin tek sebebi bu değildi. *Today* programında, üzerinizde mikrofon varsa kameranın hemen hemen her şeyi kaydedebileceğini bilecek kadar çekim yapmıştım: Savannah’nın gerzek pembe elbisesiyle ilgili yorumu, kamera karşısına çıkmadan önce gergin bir

şekilde yaptığınız çiş... Malum şöhreti göz önüne alındığında Dean'ın de bunu bilmesi gerekirdi. Bu kabulün ne işime yarayacağından emin değildim ama o geceyle ilgili olarak Luke'a meydan okumaya karar vermem halinde her ihtimale karşı bunu istiyordum. Artık Harrison leke sürebileceğim, kendime ait bir isim değildi, bu yüzden hemen karar vermiştim. "Bunu kullanabiliriz, değil mi? İfademi desteklemeye yarar mı?"

"Bir yönetmen olarak beni etkilemedi dersem yalan olur çünkü bu gerçekten büyük bir haber," demişti Aaron. "Fakat dostun olarak..." bu sözü duyunca dudağım titremişti, "... buna sahip olmak çok daha güzel. Doğruları duymak senin hakkın. Ben sadece..." nefes alış sesinin duyulmasını engelledi, "... ben sadece beklenmedik bir tepkiye hazır mısın merak ediyorum. İnsanlar öfkeden çılgına dönecekler."

Kafenin arka kapısı ardına kadar açıldı ve çalışanlardan biri konteynıra çöpü boşalttı. Onun içeri girmesini bekledim. "Elbette çılgına dönecekler," diye asalet dolu bir dille onu onayladım. "Bana korkunç şeyler yaptılar."

"Söylemek istediğim bu değildi..." Alaycılığım dilime vurunca Aaron sustu. "Tamam," dedi. Sonra sesi bana karşı anlayış ve haksızlığa karşı duyulan bir kızgınlık taşıdı. "Haklısın."

Çekim tahtası herkesi susturup sözü bana verdi. Aaron bana başıyla *başla* işaretini verdi. Duruşumu dikleştirdim. "Adım TifAni FaNelli. Yirmi dokuz yaşımdayım. 12 Kasım 2001 günü on dört yaşımdaydım."

Aaron, "Tekrar. Sadece adını kullanarak dene," dedi.

Çekim tahtası bir kez daha şakladı.

"Adım TifAni FaNelli."

TESEKKÜR

Çocukluğumda benim tuhaflığımı ve yaratıcılığımı destekleyen, hatta üzerimde fırfırlı etek ve prenses peçesiyle mahallede bütün komşuların bakışları altında üç tekerlekli bisikletimle gezmemi anlayışla karşılayan anneme ve babama teşekkür ederim. Hayal gücüme, eğitimime destek olup bunu hayatlarını adamak pahasına ön planda tuttukları için teşekkür ederim. Çok çalışmanın ve kendini işine adamanın tutkulu ve sağlam bir iş ahlakı anlamına geldiğini gösteren, yaşayan örnekler oldukları için teşekkür ederim. Annem ve babam olduğunuz için gerçekten de hayattaki en şanslı kız benim. Siz olmasaydınız burada olamazdım.

Paradigm Agency'den, rock yıldızlarına benzeyen temsilcim Alyssa Reuben'e yazmam için yıllarca başımın etini yediği için teşekkür ederim. Sonunda kitabı yani TifAni'yi elime aldığımda elimden geleni yapacağımı biliyordum, öyle ki bazı sabahlar uyandığımda hâlâ gerçek olduğuna inanamıyorum. Ben kendimden emin değilken bana olan inancından dolayı sana teşekkür ederim.

New York'taki çocukluk günlerimizden beri arkadaşlığımızı bana dayatmaktan vazgeçmeyen en yakın dostum

Cait Hoyt. Sen olmasan ben ne yaparım? Sen kar taneleri içinde en eşi bulunmaz olanısın.

Kitabın üzerine ilk çullanan kişi olan, aklıma gelmeyen düşüncelerimi bile dile getiren, sıfırı tükettiğimde kelime-lerime “keskin bir gözle” bakmaya beni zorlayan ve onların yaptıklarının “yanlarına kâr kalmaması” için her şeyi yapacağımı anlamamı sağlayan editörüm Sarah Knight.

Film çekmenin bir kayayı dağın zirvesine taşımaktan farksız olduğunu anlatan CAA'deki film temsilcim Michelle Weiner. Beni taşıdığın için teşekkür ederim. Ayrıca mücevher tavsiyelerin harikaydı.

Detaylara sanki kendi düğününü yapıyormuş gibi dikkat eden, çok yetenekli ellerde olduğum duygusunu bana hissettiren reklamcım Kate Gales'e ve sahne arkasındaki bütün emeklerinden dolayı pazarlama müdürüm Elina Vaysbeyn'e teşekkürler. Heyecan verici ve teşvik dolu destek mesajları için Simon and Schuster'deki herkes, özellikle de Carolyn Reidy, Jonathan Karp, Marysue Rucci, ve Richard Rhorer, hepinize teşekkür ederim. E-postalarımızı çerçeveye alıp yakında üzerinde yazılar yazacağım büyük masamın üzerine koyacağım.

Danışmanım John Searles. Bu sözcük seni utandırıyor, farkındayım ama yerine koyacak başka bir şey bulamadım. Beni yirmi üç yaşında, gözleri şaşkınlıktan fal taşı gibi açık ve senin yazarlığına hayran bir kızken *Cosmo*'da işe almıştın. Sonsuz desteğin, bana başarabileceğimi söylediğin ve resmen “çıkılmaz” sokaklara girdiğimde beni güldürdüğün için teşekkür ederim.

Bana boğulacaksan büyük denizde boğul prensibini, istediğim şeyi talep etmeyi, insanların en etkili noktalarını keşfetmeyi öğreten Kate White'a teşekkürler. Tavsiyelerine hayatım boyunca uyacağım.

İlham veren, destek olan, motive eden ve beni en iyi anlamda kamçılayan editörler Joanna Coles ve Joyce Chang'e teşekkürler.

Bulduğu herkese kitabımı öven, hayatımın en parlak noktalarından biri olan erkek kardeşim Kyle'a bütün sevgisi ve cesaret veren desteği için teşekkür ederim.

Görümcelerime teşekkürler: Bir numaralı hayranım, en hızlı kitap okuyucum ve güncelleyicim Barbara. Bütün satış rekorlarını alt üst eden Andy ve Natalie. Atlantik'in öbür ucundan verdiğiniz destek ve gösterdiğiniz sevgi için teşekkür ederim.

Columbine'nin ufuk açıcı yazarı Dave Cullen. Columbine Lisesi saldırısının faillerinin iç yüzleriyle ilgili çok değerli bilgiler sağladığı için teşekkür ederim.

Kitaptaki karakterlere hiç benzemeyen bir dizi "sinir bozacak kadar fotojenik" nazik ve sevgi dolu arkadaşına teşekkür ederim. Geçen yıl üst üste içtiğim şarapların üstüne başladığım kitap gevezeliklerimi anlayışla dinleyip bana destek oldunuz. Teşekkürler.

Demir alıyoruz: Bir kızın isteyebileceği en iyi yönetici olan eşim Greg'e "yetenek" olmama imkân tanıdığı için teşekkür ederim. Salonda çalışmak için seni yatak odasına sürgüne göndermemi anlayışla karşıladığın için teşekkür ederim. Dinlemeye hazır herkese benden övgüyle bahsettiğin, ilk ön siparişi verdiğin için sana müteşekkirim. Benimle duyduğun dizginlenemeyen gurur sana daha fazla âşık olmamı sağladı.

YAZAR HAKKINDA

Jessica Knoll *Cosmopolitan* dergisinin yönetici editörüdür. Aynı zamanda *Self* için köşe yazarlığı da yapmaktadır. Philadelphia'da doğup büyüyen yazar, Pennsylvania'daki Bryn Mawr Üniversitesi'ne bağlı The Shipley School'u bitirdikten sonra Geneva, New York'ta Hobart and William Smith Colleges'den mezun oldu. Hâlâ eşiyle birlikte New York'ta yaşıyor.